

Böyle bir aşk, uğruna savaşmaya değer.

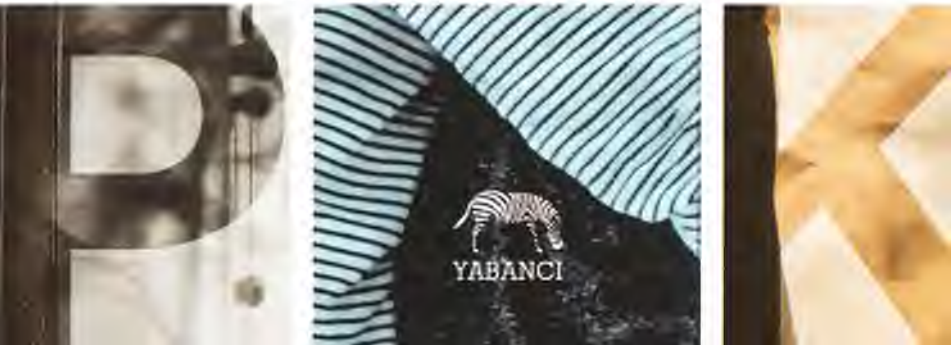

KÂĞITTAN KALPLER

New York Times Çoksatarı

claire contreras

KÂĞITTAN KALPLER

Kâğıttan Kalpler
Özgün Adı | *Paper Hearts*
Claire Contreras

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | PeopleImages / E+/ Getty Images

1. Baskı, Mart 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-32-3

Türkçe Çeviri © Halime Yazıcı, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Claire Contreras, 2015

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

claire contreras

KÂĞITTAN KALPLER

Çeviren
Halime Yazıcı

Cam'e,
O, dilimi asla değiştirmeye çalışmadı,
Bunun yerine sessizliğimin altında yatan anlamı
tercüme etmeyi öğrendi.

Ve size, çünkü hayatınızda ikinci şansın olduğu mutlu
bir aşk romanına ihtiyacınız varmış gibi görünüyor.

"Kızın kalbi biraz yara almıştı,
Oğlanınkiyse henüz unutmayı öğrenememişti,
Birbirlerine sarıldıklarındaysa, o kırılgan
parçaları onları bekliyordu."

MJ Abraham

GİRİŞ

Jensen

HAYATIMDAKİ ÇOĞU ŞEYE SAHİP DEĞİLİM. Dairemi kiralarım, arabamı kiralarım, kontrat imzalamadan spor salonuna giderim. Avare dolaşmayı seven serseri bir kalbim ve sürekli arayış içinde olan bir zihnim var. Bir şeye bakıp onun sonsuza kadar sürdüğünü görmek benim için çok zor; fakat bir keresinde bunu yaşamıştım.

Onun ellerimin arasından kayıp gitmesine izin vermiştim. Bunun sebebi, onu kalmasını isteyecek kadar sevmemiş olmam değil de, kalmasını istediğimde kalamayacağını söylemesini duymaya katlanamayacak olmamdı. Hâlâ bugün bile arada sırada bunu merak ederim.

Ve hayatta hiçbir şey sizi pişmanlık kadar rahatsız edip zihninizi ele geçirmiyor.

1. BÖLÜM

Mia

ZAMANDA GERİ GİTMEK VE BİR ŞEYLERİ düzeltmek için ikinci bir şansım olsaydı ne yapardım, diye merak ederdim eskiden. Bunu yapar mıydım? Bunu ikinci bir fırsat olarak görür müydüm ya da yaşadığım ve ders çıkardığım tecrübelerime dayanarak her şeyin peşini bırakır mıydım?

Her ne kadar geçici de sayılsa, yeni işimin olduğu binaya adımımı attığımda içimi bir huzursuzluk kapladı. O his orada öylece kalmaya devam etti, derinlerde bir yerlerde gizlenmiş bir şekilde yolunu bulup zihnime doğru yankı yaparak ulaşıyordu. Bu durum ben binanın yirminci katına çıkana kadar devam etti. Asansörden çıkıp derginin lobisine adımımı attığım sırada rengârenk kalemleri düzenlemekle meşgul olan sarışın bir bayan gülümseyerek beni karşıladı. Bu kadındaki bir şeyler, belki yerinde duramayışı, Lisa Loeb görünüşü ya da yüzündeki sıcak gülümsemesiyle beni selamlaması rahat bir nefes almamı sağladı.

Sandalyesinde hafifçe dönerek, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu tekdüze bir ses tonuyla.

"Buraya Bayan... yani Dr. Zamora'yla buluşmak için geldim."

"Fran," dedi. "Kendisine Fran olarak seslenilmesinden hoşlanır. Siz Mia mısınız?"

"Evet."

Kadın gülümsedi ve beni baştan aşağıya hızlıca süzdü. "Harika. Ben Katie. İzin verin de içeride olup olmadığına bir bakayım. Buyurun oturun."

Çantamı yere bırakıp derin bir nefes aldım ve karşısındaki şık beyaz sandalyeye oturdum. Beğenerek takip ettiğim kişilerin fotoğraflarının bulunduğu bir mekândı. Kendimi yatıştırmak için yanımdaki dergilerden birini alıp sayfalarına göz gezdirdim. Hatta o sabah erkenden katıldığım inanılmaz yoga dersini hatırlayarak içsel *zen*'ime odaklanacak kadar ileri gittim, fakat hiçbir şey işe yaramadı. Kendimi nasıl bir işe bulaştırdığıma dair rahatsız edici duygu bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Aynı hissi, erkek kardeşimin beni onunla tıpatıp aynı, ikiz gibi görünelim diye ikna etmesine izin vermem sonucunda saçlarımı kestiği ve kendimi iki ay boyunca Peter Pan gibi görünürken bulduğum, dahası bütün bu zamanlarda her gece annemin ağlayarak başını yastığa koyduğu o anda da yaşamıştım. Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmayı düşündüm. Rob her zaman cesur olan ikizdi. Böyle zor zamanlarımı o bilgece sözleriyle atlatmamı sağlardı ama şimdi kendi kuyumu kendim kazmıştım ve başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Birkaç ay önce çok sevdiğim hocamla karşılaştığım sırada fotoğraflarımdan bazıları o sırada özel sayısını çıkaran yerel bir dergide yayımlanmıştı. Bunu ona söylediğimdeki hissettiğim başarı hissi, bana o öldürücü soruyu sorduğunda azalmıştı: *Ya sonra?* Fakat sonrasında bana uzun soluklu bir teklifte bulunmuştu. Benim onlarla birlikte çalışma fırsatını asla yakalayamayacağım büyük bir dergi için fotoğraf çekmek. Üstelik proje sorumlusu hocamın kız kardeşiydi.

En önemlisi, hocamın ya da kız kardeşinin elbette habersiz olduğu eski erkek arkadaşım Bay Hayal Yıkıcı'nın da aynı dergi için yazıyor olmasıydı, fakat böyle bir teklifi geri çevirmek için aptal olmam gerekirdi. Bundan sonra nerede çalışacağıma bakılmaksızın referans listemde böyle bir tecrübenin olması kesinlikle harika olacaktı.

Katie beni daldığım derin düşüncelerden uyandırarak, "Kendisi de şimdi geldi," dedi. Sağ tarafımdaki cam kapı açılıp esrarengiz bir şekilde hocama benzeyen, uzun boylu, kızıl saçlı, açık yeşil gözlü kadın içeriye adım atınca çantamı omzuma yerleştirdim ve hızlıca ayağa kalktım.

"Mia," deyip kocaman gülümsedi. "Ben Fran."

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diyerek bana uzattığı elini sıktım.

"Yüz yüze demek istiyorsun. Jenna senden övgüyle bahsetti ve Twitter'da da iyi bir ikili olduk seninle."

Bana göz kırparak bakınca güldüm. Beni işe aldıktan sonra ikimiz de sosyal medyada birbirimizi takip etmeye başlamıştık.

"Sanki uzun süreden beri arkadaşmışız gibi geliyor."

"Sosyal medya böyle yapıyor," diyerek güldü. Arkasına döndü. "Hadi sana etrafı gezdireyim."

Eğer Fran bir araba olsaydı sürekli dördüncü viteste olurdu. Bana etrafı dolaştırdıktan sonra ofisine geri döndüğümüzde ayaklarımdaki bütün kaslar alev almış gibi hissediyordum. Bunun giydiğim topuklu ayakkabılar yüzünden mi, yoksa onun iki adımına yetişmek için benim dört adım atmak zorunda kalmamdan mı olduğundan emin değildim. Kısa boylu olmak bazen başınıza bela olabiliyordu.

"*W* dergisinden izin aldık ve başlığı aynen koruyoruz: *İkinci Şansınızla Ne Yapmayı Dilerdiniz?* Eminim bundan sana bahsetmişlerdir," dedi ikimiz de sandalyelerimize oturduğumuzda.

Bana hiçbir şey söylememişlerdi. Bu çok da önemli değildi. Bir makale için benzer ismi kullanarak fotoğraflar çekmiştim, fakat bu böyle büyük prestijli bir dergi için değil de küçük, yerel bir dergi içindi. "Umarım arkadaşların onların şöhretini çalmamıza bir şey demezler," diye ekledi gülümseyerek. En iyi arkadaşım ve eşinin, dergi kapağındaki ikinci şansı yakalamış aşk hikâyesinin çifti oluşları onu tamamen büyülenmişti.

"Onlar için kesinlikle sorun olmaz," diye yanıtladım gülerek. "Dergiyi bizim markette gördüklerinde beni öldürmek istemişlerdi. Bu yüzden yeni bir kapak kesinlikle iyi olacak."

Güldü. "Bir çift olduklarını daha etraflarına açıklamadıkları için mi rahatsız olmuşlardı?"

"Öyle de denebilir. Arkadaşımın erkek kardeşi Oliver'ı öldürmek istedi. Erkek kahramanımızı." Sözlerime devam etmeden önce açıklamak için durdum. "Bütün olanları öğrendiğinde."

"Fakat bu çok romantik," dedi Fran derin bir iç çekişle.

"Sanırım öyle."

"Ah, sakın bana şu kızlardan biri olduğunu söyleme!"

"Şu kızlardan biri derken, hangisi?"

"Şu hep, 'Bir erkeğe ihtiyacım yok' ve 'Romantizmden nefret ederim'i savunan kızlardan." Gözlerini devirdi, fakat söylediğinde gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim.

Omuz silktim. "Ben herhangi bir tarzı olan kızlardan değilim. Bir erkeğe ihtiyacım yok, fakat romantizmden de aşk hikâyelerinden de nefret etmiyorum. Sanırım bir şekilde romantizme takıntılı olduğum söylenebilir, gerçekten. Sanırım bu yüzden hâlâ bekârım."

Fran bu defa yüksek sesle gülmeye başlamıştı. "Hayat böyle işte, değil mi? Bak sana ne diyeceğim, eğer internetteki arkadaşlık siteleri olmasaydı, ben de benimkiyle asla tanışamazdım. Gerçi senin bir erkek bulma konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu kesinlikle düşünmüyorum." Sanki bir tür ödülmüşüm ve o da beni birilerine sunuyormuş gibi elleriyle tüm bedenimi işaret etti.

"Bir erkek bulmak sorun değil. Asıl sorun onu uzun süre yanında tutmak ve *doğru erkeği* bulmaksa tamamıyla felaket."

Fran anladığını belli edercesine başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ben de o süreçten geçtim fakat sonunda sen de *doğru erkeği* bulacaksın. Gençsin, güzelsin, çekicisin, sevimli ve eğlencelisin. Zeki ve yeteneklisin. Kesinlikle nadir bulunan bir birleşim."

Gülümseyip bakışlarımı uzağa çevirdim. "Bir gün."

"Her neyse, erkekler hakkında bu kadar konuşmak yeter. Hadi biraz işten bahsedelim. E-postada da bahsettiğim gibi, bugün vesikalık fotoğraf çekimlerini yapacaksın. Her gün ofise gelmen gerekmiyor, fakat ihtiyacın olan şeyler için ofisimizi rahatça

kullanabilirsin. Çekimlerini yapacağın çiftlerin iletişim bilgilerini sana gönderdim. Böylece ilk olarak onların deneme çekimlerini yapmak için gün ayarlayabilirsin. Sonrasındaysa biz sana hangi çiftler üzerinde odaklanacağımızı haber veririz. Çekimler için ikisi genç, ikisiyse yaşlı olmak üzere sadece dört çift seçmeyi düşünüyoruz. Hepsinin farklı hikâyesi var ve bu çok iyi olacak."

Derin bir nefes almak için durduğu sırada başımla onaylayıp zihnime notlar aldım.

"Ve... Ah evet, bunlar da bu çekimlerle ilgili özel olarak çalıştığımız yazarların isimleri. Carlos ve Deborah bizim sürekli çalışanımız. Diğer ikisiyse bağımsız yazarlarımız ama bizim için çalışıyorlar. Onların mail adreslerini yazdım ve şimdi seninkini de onlara göndereceğim, böylece seninle iletişime geçebilirler. Bazı zamanlarda yalnız başlarına çekimlere gitmeyi tercih ediyorlar ve röportajlarını orada yapıyorlar."

Başımla onaylarken listedeki isimlere göz gezdirdim. Onun ismini gördüğümdeyse durakladım. Sadece kâğıdın üzerinde olan bir-iki kelimeydi fakat kalbimin birkaç defa hızlıca atmasına ve midemde hareketlenmeye sebep olmuştu. Kendimi buna hazırlamıştım.

"Çarşamba günü bir şeyler içmek için bizimle takılmalısın," dedi Fran, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Bunun için hiç de hazır değildim.

"Pekâlâ, onları sadece çekim yaptığım günlerde mi göreceğim?" Kâğıdı hafifçe salladım.

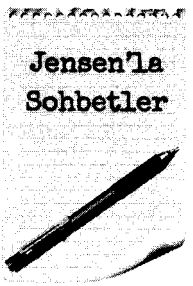
"Aslında bu, insanlarla kendi ortamlarında röportaj yapmak istediklerinde oluyor. Aksi takdirde birbirimizi toplantılarda görüyoruz, bu da pek sık olmuyor. İşte bu çarşamba içkili bir toplantı yapacağız. Sonra da son kararları vermek için bir tane daha yaparız."

Gürültülü bir şekilde yutkunup başımla onayladım. "Tamam."

"Çarşamba günü gelip onlarla tanışman gerçekten harika olur," diye tekrarladı Fran. Bir anda, bir spiralin içinde aşağıya

doğru kayıyormuşum gibi hissettim. Buraya taşınmama, bu işin ona çok yakın olacağım anlamına geldiğini bilmeme, bulduğum her fırsatta kendime ondan neden uzak durmam gerektiğini hatırlatmama rağmen gizli bir şekilde bunu istiyordum. Derin bir nefes alıp o kaçınılmaz düşüş için kendimi hazırladım.

"Elbette. Bir şeyler içmek... Bu gerçekten güzel olur."

Bir önceki gün arkadaşlarımdan biriyle bu köşe hakkında konuşuyordum. Kulağa, *Sex and City*'den bir bölüm gibi geldiğini söyleyip sürekli benimle dalga geçti. O dizinin içeriğinin ne olduğuyla ilgili ona kök söktürdüm, fakat bir sonraki gece çıktığım kıza bu konudan bahsedince çok fazla gülmüştü. Görünüşe göre eğer ben bir kadın olsaydım ve o dizi de gerçek olsaydı, ben Carrie olurdum. Jeff (editörüm) sana küfrediyorum.

Bugünlerde birileriyle çıkmak gençlik yıllarımın aksine daha zor. İnsanların belirli beklentileri var. Bir erkek olarak, sürekli birileri size dokunuyormuş gibi hissediyorsunuz. (Gerçek anlamda değil. Bilginize: Konu dokunulmak olduğunda gerçek anlamını severim.) İlk içkinizi bitirene kadar kendinizi kuyruğunu sallayan yavru köpek gibi görebilirsiniz. Onların onayını beklersiniz. Yetişkinken flört etmek kesinlikle yorucu. Beni lütfen üniversite yıllarıma geri gönderin!

Restoran:
Glasserie

Karar:
Jensen onayladı.

Haftanın Sorusu:
Margie17'den: "Hayatınızda kendinizi en başarılı olarak gördüğünüz alan neresidir?"

Cevabım:
Baba olmak. Hayatımda yapıyor olduğum en harika şey belki de. Sıradan, klişe ama doğru.

2. BÖLÜM

Mia

HİÇBİR ŞEY İÇİN OLMASA BİLE, HAYATIMDA inanılmaz derecede harika insanlar olduğu için minnettardım. Bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğimde herkes tarafından desteklenmiştim. Üniversitede aynı odada kaldığım arkadaşım Millie bana kalmam için bir yer teklif etmişti. Ayrıca her ânımı eğlenerek geçirdiğimden de emin oluyordu. Nişanlısı iş için uzaklara gittiğinde beni yemeğe çıkarıp birlikte güzel vakit geçirmemizi sağlardı. Daireye gittiğimde oradaydı. Klimadaki sızıntıyı tamir etmesi için teknik elemanı bekliyordu.

Millie, "Neden bu gibi olaylar kiracı ortalıkta olmadığında yaşanır ki?" deyip küçük oturma odasında gezinip durdu.

"Adam gelene kadar beklemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Tamir sırasında ona göz kulak olabilirim kesinlikle. Yine de hiçbir şey bilmediğimiz bir şey hakkında denetleme yapmamız da mantıklı gelmiyor."

Birden gezinmeyi bırakıp kaşları kalkık biçimde dönerek bana baktı. "Sanırım haklısın."

"Genellikle haklıyım," dedim iç çekerek. Gülüp gözlerini devirerek baktı bana.

"Doğum günün için ne yapıyoruz?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Kapat çeneni. Haftanın her günü neredeyse bir şeyler yapıyoruz ve sen doğum gününde bir şey yapmak istemiyor musun?"

Doğum günüm iki gün sonraydı. Bir yıl daha yaşlanmış olmakla ilgili bir sıkıntım yoktu. Aslmda bu günü, göreceğim son doğum günümmüş gibi kutlardım her defasında, fakat Rob olmadan bunu kutlamak bana doğru gelmiyordu. Yirmi beş yıldır ilk defa uzak mesafeden kutlama yapmamız gerekiyordu. Elbette onun için bu sorun değildi. Çünkü ona eşlik edecek biri vardı: Juan Pablo. Tanıdığım herkes de orada olacaktı. Bense burada yalnız olacaktım, Millie'nin şehirde olduğu zamanlar hariç tabii.

"Aslında, o gece işten arkadaşlarla bir şeyler içmek için buluşmam gerekiyor. Belki ondan sonra seninle buluşabiliriz, ne dersin?" dedim. Cevap vermesini beklerken kahverengi gözlerinin yüzümü incelediğini fark ettim.

"Ah, aman Tanrım! Bu, 'kim-olduğunu-bilirsin-sen' orada olacak anlamına mı geliyor?"

"'Kim-olduğunu-bilirsin-sen'in orada olup olmayacağını bilmiyorum. Bu onun da doğum günü, hatırladın mı?"

"'Kim-olduğunu-bilirsin-sen', senin orada çalıştığını biliyor sonuçta. Senin büyük ihtimalle orada olacağını bildiği halde gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

İç çektim. Neyi bildiğim konusunda artık hiçbir şey bilmiyordum. Onun düşüncelerini okuyamazdım ya da adımlarını atmadan önce ne yapacağını tahmin edemezdim. Bu içgüdümü onu kaybettiğim gece kaybetmiştim. Böyle olduğu da iyi olmuştu. Tıpkı benim gibi o da hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

"Bilmiyorum Millie, onunla yeniden takılmak için burada değilim. Şu fotoğrafları çekmek ve elimden geldiğince fazla yerde sergilenmesini sağlamak için buradayım. Sonrasında gidiyorum."

Karşımdaki koltuğa geçip çömeldi. Ayaklarını koltuğun kolçağının üzerinden uzatıp çenesini elinin üzerine yerleştirip bana baktı. "Los Angeles'taki işte hâlâ kararlı mısın?"

Başımla onayladım. Sonuçta, çektiğim fotoğrafların müzelerde sergilenmesi benim hayallerimden biriydi. Olmasına bel bağladığım bir şey değildi, eğer öyle olsaydı bile tek gelir kaynağımı ona dayandıramazdım. Yaptığım şeyi seviyordum. Fotoğraf çekmeyi ve fotoğraf makinesinin lenslerinin gerisinde yaşamayı seviyordum. Hiçbir şey uğruna vazgeçebileceğim bir şey değildi. *Newsweek*'te geçici bir işe başladıktan hemen sonra New York merkezli bir moda dergisiyle çalışmak için sözleşme imzalamıştım. Bu bütün üniversite hayatım boyunca hayal ettiğim işti. Bu yüzden işe başladığımda heyecanlı olmaktan daha fazlasını hissediyordum.

"Pekâlâ, bu konuda neler hissettiğimi biliyorsun. Modanın senin tutkun olduğunu düşünmüyorum, fakat eğer seni bu mutlu ediyorsa her zaman senin destekçinim," deyip ayağa kalktı.

Kendine çekidüzen verdiği sırada kapı çalındı. Bir sonraki yarım saati teknisyenin klimadaki bozukluğu tamir etmesini izleyerek geçirdik. Millie gittikten sonra odama geçtim ve akşamki buluşma için kıyafetlerimi hazırlamaya koyuldum. En azından işin içinde alkol olacaktı, kim bilir belki de buluşmaya katılmazdı. Millie'nin söyledikleri tekrar zihnimde canlandı ve bu sinirlerimin daha da gerilmesine sebep oldu. Jensen orada çalıştığımı biliyordu. İçimden bir his buluşmaya sırf beni rahatsız etmek için çıkıp geleceğini söylüyordu. Çünkü bu onun yapmaktan hoşlandığı bir şeydi.

Çözümlenemeyecek ya da tamir edilemeyecek şeyler hakkında birkaç dakika üzüldükten sonra fotoğraf makinemi kapıp dışarıya yöneldim. New York'la aşk yaşamıyordum. Onun bu koşuşturmacası benim sevdiğim bir şey değildi, fakat esrarengiz özelliklerini de inkâr edemezdim. Dairemden dışarı ne zaman adımımı atsam, şehrin fırsatlarla dolu ve çılgınca kalp atışlarını hissedebiliyordum. Her bir köşeyi döndüğünüzde farklı bir hikâyeyle karşılaşıyordunuz. Geçim sıkıntısı çeken yalnız bir anne, işkolik bir baba, sınıfını geçmeye çalışan bir öğrenci, Idaho'dan gelip modellik işine girmeye çalışan bir manken. Dün-

yadaki yerinizi bulmaya çalışmak için gösterdiğiniz çabada çok fazla güzellik saklıydı.

Dünyaya lenslerimden baktığım zamanlarda yarattığım fantezilerimin içinde kaybolmama izin verdim. Diğer insanlarla ilgileniyormuşum gibi yaptığımda hayatı görmezden gelmek daha kolay oluyordu. Sadece avare dolaşan değil, kaybolmuş olan o kız olmak zorunda olmadığım zamanlarda hayat daha kolaydı ve dünyadaki yerimi bulmak için kendi mücadelemi düşünmek zorunda değildim.

Bu da hepsinin içinde en çok huzur bulduğum şeydi: Hep birlikte şaşkına dönmüş insanlardık ve sonuçta bizi diğerlerinden ayıran cinsiyetimize, ırkımıza, yaşımıza ya da diğer şeylere rağmen hepimiz kaybolmuş kişilerdik.

3. BÖLÜM

DOĞUM GÜNÜMDE KAHVALTIDA KENDİME BİR değil üç tane mimoza, yani meyve suyuyla karışık şampanya kokteyli ısmarladım. Ne yazık ki yalnız başıma içiyordum. Yalnızken içmek çok fazla düşünmeye, çok fazla düşünmekse hayal kırıklığına ve hayal kırıklığı da pişmanlığa sebep oluyordu. Bunları silmek için de bir tane daha içmem gerekecekti. Çünkü hayatımda daha fazla pişmanlığa ihtiyacım yoktu. En iyi arkadaşım Estelle, sanki ben denizaşırı bir ülkedeymişim ya da istediğim bir şeye sahip olmayan bir şehirde yaşıyormuşum gibi bana bir bakım kutusu göndermişti. Kutunun içinde komik bir doğum günü kartından dildoya kadar her şey vardı. Kesinlikle dünyadaki en komik insan olduğunu düşünüyordu.

Beşinci mimozamı ısmarlamadan önce telefonumu çıkarıp Rob'la görüntülü görüşmeye hazırlandım. Santa Barbara'da sabahın altısı ve hafta içiydi. Bu yüzden iş için uyanacaktı zaten. Telefonun dördüncü çalışında cevapladı. Sol yanağındaki gamzesini gösteren o kocaman gülümsemeyi yüzünde görünce ben de gülümsedim. Koyu renk saçları uyku yüzünden darmadağınıktı. Mavi gözleriyse hâlâ uykulu gözüküyordu.

"Mutlu yıllar, Meep."

"Mutlu yıllar, Robbie." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda gözlerim sulanmaya başlamıştı.

"Ah, Tanrım. Sen şampanya içiyorsun."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum gülerek. Bakışlarımı elimdeki şampanya bardağına indirdim. Kameranın olduğu yerden görmesinin imkânı yoktu.

"Ne zaman şampanya içsen hemen duygusallaşıyorsun ve yüzün de cehennem kadar kırmızı."

"Ah." Soğuk elimin arkasını yüzüme yerleştirdim. "Bugün ne yapıyorsun? Beni çok fazla özlemenin ve ağlamanın dışında."

Kıkırdayıp başını salladı. "Şöyle güzelce bir ağladıktan sonra üzüntüden ölmeden işe gidebilmeyi başarıp başaramayacağımı görmeye çalışacağım. Sonrasında Juan Pablo'yla birlikte annemlere akşam yemeğine gideceğim. Sen?"

Homurdandım. "Senden nefret ediyorum. Annem ne pişirecek?"

"Tabii ki benim en sevdiğim yemeği?"

"*Bizim* en sevdiğimiz yemeği demek istiyorsun ve resmen senden nefret ediyorum."

Güldü. "Kapat çeneni. Kahrolası New York'tasın!"

"Biliyorum fakat evimi özlüyorum."

"Sadece iki haftadır oradasın, Mia."

"Evet, daha iki ayım var."

Başını salladı. "Pekâlâ, güne çok etkileyici bir şekilde başladın. Mimoza mı?"

"Evet, tek başıma!"

"Millie nerede?"

Omuz silktim. "Ona bu akşam onunla daha sonra buluşacağımı söyledim. İş için gitmek zorunda olduğum buluşmadan sonra."

Rob kaşlarını çattı. "Jensen orada olacak mı?"

Omuzlarım düştü. "Neden herkes bunu büyük bir mesele haline getiriyor?" Bana, gözlerimi hızlıca uzağa kaydırmama sebep olan bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum. Belki olabilir fakat bundan şüpheliyim. Bu onun da doğum günü."

"Evet, biliyorum. Onun gazetede her yıl yaptığı gibi bunu duyurmasını bekliyor olacağım."

Gözlerimi kapadım. "Rob."

"Biliyorum, biliyorum. Onun hakkında konuşmayacağım fakat o işi alırsan büyük olasılıkla onunla karşılaşacağını biliyordun, bu yüzden..."

Gözlerimi devirdim. "Ben fotoğrafçıyım, o yazar. Bu, sürekli onunla yan yana çalışacağız anlamına gelmiyor."

"Doğru."

Sanki daha farklı şeyler de söylemek istiyor gibiydi fakat yapmadı. Yine de ne söylemek istediğini biliyordum: ***Sadece dikkatli ol.*** Kimsenin uyarısına ihtiyacım yoktu. Zaten başkalarınınkine gerek kalmayacak kadar uyarı alarmı vardı zihnimde. Birkaç dakika daha konuştuk. Rob evde olacaklar hakkında beni bilgilendirdi ki ortada pek fazla bir şey yoktu. Estelle'le konuştuğumda ondan tüm dedikoduları almam gerekecekti ama o zamana kadar fırsatı değerlendirip alışverişe gidecektim.

Metrodayken kimseyle göz kontağı kurmadığımdan emin oldum. İlk defasında o hatayı yapmıştım ve çok fazla çılgın bakışla karşılaşmıştım. Bu yüzden bundan sakınmaya çalışıyordum. Antibakteriyel jeli onuncu defa elime sürerek kendimi meşgul etmeye çalıştım. Tren bir istasyonda durmaya başlarken ben reklamlara bakıyordum. Rockefeller için yapılan son anonsu duyduğumda kalktım. Kapıya ulaşmak için yalnızca birkaç saniyemin olduğunu biliyordum.

"Benim durağım, benim durağım!" diye bağırıp paniklemiş bir şekilde kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordum. Yerdeki bir çantanın üzerinden zıplayarak geçerken bacağım küçük bir kızın elindeki bir şeye çarptı. Derin bir şekilde iç çekerek durağı kaçırmaya razı olup deniz mavisi kitabı almak için yere eğildim. Bakışlarım ilk önce kitabın üzerindeki resme kaydı. Kapakta al yanaklı küçük bir kızın fotoğrafı vardı. Uzun, kirli sarı saçları

bukleler halinde kapağın her tarafına yayılmıştı; elindeki yavru kurbağaya gülümsüyordu.

***Mia Plaja Gidiyor.* J. Reynolds.**

İstemsizce gelen bir duygu seline kapılmıştım. Bir yerlere tutunmak için elimi geriye doğru uzattım. Tutunmak için direği yakaladığım sırada tren yeniden hareket etmeye başladı. Kalbimi her yerde hissediyordum. Uyarı zili gibi kulaklarımda atıyor, boğazıma sokulup oradan da damarlarımda gürültülü bir şekilde ilerliyordu. Küçük kız beni içinde bulunduğum dalgınlıktan çıkarmak için minik, pembe Doc Marten marka ayakkabısının ucuyla dizime vurdu aniden. Bakışlarımı hızlıca ona kaydırdım. Kitap kapağındaki Mia, benimkilerle eşleşen mavi renkli gözlere ve saça sahipti. Kendimi zorlayarak ona hafifçe gülümsedim. Arkasına bakmak için kitabı çevirdim.

"Özür dilerim. Kitap güzel mi?"

Küçük kız hevesli bir şekilde başıyla onaylarken annesi cevapladı. "Serinin geri kalan kitaplarını daha çıkmadan sipariş ettik. Bizim en çok sevdiğimiz uyku masalımız."

"Vay be!" deyip soluk aldım. *Bir seri mi?* Öyle görünüyor ki Jensen'ın kariyerini düşündüğüm kadar yakından takip etmemişim. Çocuk sahibi olmak ve bir gazetede köşe yazarlığı yapmak arasında kitap işiyle uğraştığını biliyordum fakat bu...

"Bunu alabilir miyim?" Kendime engel olamadan sordum. "Size ücretini ödeyeceğim tabii ki."

Minik tekmeleyici kaşlarını çatıp önce bana baktı. Sonra bakışlarını annesine çevirdi. "Belki de annene sana satın almasını söylemelisin."

İç çektim. Annem benim için bir tane almazdı ve şimdi de bu küçük kızın annesi bana sanki ben onların bu biricik uyku masalı kitabını alıp ortadan kaybolacakmışım gibi endişeli bir şekilde bakıyordu.

"Bu imzalı kitabı dün aldık," dedi sonunda.

Başımla yavaşça onayladım. Jensen'm, *benim* Jensen'ımin insanlara kitap imzalayacak kadar ünlü olduğu gerçeğini sindir-

meye çalışıyordum. Kendime engel olamayıp kitabı açarak yazıya baktım. Üzerinde *"Cesur ol"* yazıyordu.

"Cesur ol," diye fısıldayıp kitabı daha fazla kurcalamadan kapattım. Bunu kalabalıklar içinde yapmaya katlanabileceğimden emin değildim. "İmza günü şehirde mi yapıldı?" diye sordum.

"Brooklyn'de küçük bir kitapçıda. Bu hafta içi bir gün tekrar imza günü olacağından oldukça eminim."

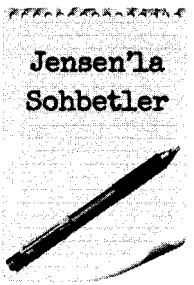
Jensen'ı kucağında küçük bir çocukla, benim Millie'yle içki içmek için dışarı çıktığımda keşfetme şansı yakaladığım caddelerden birkaçında gezinirken hayal etmeye çalıştım. Onun bu küçük kitapçı dükkânlarına elinde kitaplarından bazılarını tutarken girişini zihnimde canlandırabiliyordum. Gelen çocuklara kitaplarından yüksek sesle bir şeyler okuyor muydu, yoksa sadece kitaplarını mı imzalıyordu diye çok merak ediyordum. Bir ay önce onu arkadaşımızın düğününde görmeme rağmen, zaman onun yüzünü zihnimde silik hale getirmişti. Yalnız kaldığım bazı gecelerde, ikimizin de dinlemeyi sevdiği bir şarkı ya da izlemekten hoşlandığımız bir film gibi şeyler onu bana hatırlattığında, gözlerimi kapatıp birlikte olduğumuz gecelerde onun nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyordum. Bunu, bir depresyon çukurunda kaybolmanın sorun olmadığı zamanlarda yapıyordum sadece ve şu son zamanlarda bunun sorun olduğu zamanlar gittikçe azalıyordu.

O gecelerde, Jensen'ın boğazındaki o çıkıntıyı, çenesinin şeklini, dudaklarının dolgunluğunu, yanaklarındaki çukuru, gözlerine şekil veren o gülüş çizgilerini ve o uzun kirpiklerini hatırlamaya çalışıyordum. Bazı geceler diğerlerinden daha net hatırlayabildiğimi düşünüyordum. Uzun bir süre önce, zihnimde çizdiğim bu eskizlerden birinde iki şeyin farkına vardım. En çok özlediğim, onun bedeni değildi. Onun o uzun kolları ya da onlarla bana sarılması değildi benim kendimi güvende hissetmemi sağlayan. Güvende olmak bir yanılsamadan ibaretti. Bunu Jensen'ın gittiği gün anlamıştım. Özlediğim şey, birbirimize bakma şeklimiz ve bakışlarımızla diğerinin ne istediğini biliyor olu-

şumuzdu. Hayatımda beni anlayan birine sahip olmayı ve sevilmeyi özlüyordum. Hepsinden önemlisi de birlikte yaşadığımız o eğlenceli anları özlemiştim.

Bütün bu şeyleri düşünmek canımı yakmıştı, onun hataları ve benimkiler. Benim adımı kullanarak yazdığı bu kitabı görmekse dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Belki de bunu ben evdeyken görseydim daha farklı olurdu ya da onu Estelle'den duymuş olsaydım daha farklı bir tepki gösterirdim, fakat birden bu şekilde öğrenmek? Bir hafta boyunca, benden çok onun olan bu şehirde onu görecek olma ihtimali bile sinirlerimi fazlasıyla germişti. Söz konusu biz olduğumuzda, zihnimde yarattığım o dengeyi altüst etmeye yetmişti. Bu benim için çok fazlaydı.

Tekrar durduğunda trenden hemen çıkıp diğer platforma geçerek geldiğim yöne giden trene binmek için yön değiştirdim. Bir sonraki trene bindiğimde kitabı zihnimden silmeye çalıştım fakat başarılı olamadım. Estelle ya da Rob'u aramak istedim ama kelimeleri bir araya getirip de kendimi toparlayamadığım için numarayı bile çeviremedim. Saatime bakıp onunla karşılaşmadan önce bu bunalımdan kurtulup kendime gelebilmek için tam olarak sekiz saatim olduğunu hesapladım. Karnımda kocaman bir sancı düğümlenmişti. Elimi üzerine koyup onu hafifletmeye çalıştım. Kitabı gördükten sonra onu şimdi görmeye dayanabileceğimden emin değildim. Derin bir soluk aldım. Sekiz saat. Fran ve iştekilerin geri kalanıyla karşılaşmadan önce kendimi toparlamam için tam sekiz saatim vardı.

New York'ta çocuklarla birlikte ziyaret edilebilecek yerlerin neresi olduğunu soran birçok tweet aldım. Herkes tarafından kabul gören yerlerin yanında (Özgürlük Anıtı, Empire State Binası vb.) Bronx Hayvanat Bahçesi'ni size önerebilirim. Bu geçtiğimiz hafta kızımı oraya götürdüm. Kızım hayvanat bahçesine bayıldı. (Ben de çok sevdim.) Bir gece sonra kız arkadaşıma bundan bahsettim. Oraya hiç gitmediğini söyledi. Buna şaşırmamıştım. Çünkü biz insanlar sürekli işle meşgul oluruz. Gezmeye çok nadiren vakit ayırırız, özellikle de kendi yaşadığımız şehirde. Burada yaşamaya başladığımdan beri bir süredir bunu düşünüyordum. Brooklyn'li bir arkadaşım bana Ellis Adası'na hiç gitmediğini söylemişti. Bunu ilk duyduğumda çok şaşırmıştım, fakat burada yaşamaya başladıktan bir ay sonra bunu çok iyi anlamıştım. Buna zamanımız olmuyordu. Hayır, lafımı geri alıyorum. Bu tür şeyler yapmak için zaman ayırmıyorduk. Bunu da anlayabiliyordum. Çünkü haftanın bir günü çalışmıyordunuz ve o günde de ev işleriyle uğraşıyordunuz. Ev işleriyle ilgilenmediğiniz zamanlardaysa dışarı çıkıp sizi rahatlatacak şeyler yapmaya vakit harcıyordunuz. Şehrinizin simgesi olan o tür yerlere gitmek aklınızdan bile geçmiyordu. Pekâlâ New York'lular, şehrinizdeki bu tür önemli yerlere gitmeden ölmenizi istemiyorum. Çünkü o kadar itiş kalkış ve hengâmenin arasında bu güzelim yerler yüzünüze bakıyor. Sadece bir defa olsun başınızı kaldırıp yukarı bakın!

Günün Moral Konuşması:
Yukarı bak!

Günün Sorusu:
AmandaLovs2Read'den: "Mutlaka okunması gerek-

tiğini düşündüğünüz bir kitap var mı? Kitaplarla ilgili tavsiyeleriniz nelerdir?"

Cevap:

Sanatı ve fotoğrafçılığı seviyorum. Bir zamanlar, gördüğüm en güzel fotoğrafları çeken bir kızla çıkmıştım. Patrick Zaphyr'in takipçisiyim. Onun fotoğrafları, âna odaklanıp tadını çıkarmam ve doğadan zevk almam gerektiğini hatırlatır bana. Ayrıca M. C. Escher'in çalışmalarını da beğenirim.

4. BÖLÜM

SEKİZ SAAT BİR ŞEYLER YAPMAK İÇİN HİÇ DE yeterli değildi. Jensen'ın gelme ihtimali gibi farazi durumlarda sinirlerimi yatıştırmak için mesela. Belki de gelmeyecekti. Daha da kötüsü onun gelmesini isteyip istemediğimi bilmememdi. Eğer gelirse, bu görüp görmeme olayı bitip gitmiş olacaktı en azından. Tıpkı söyledikleri gibi, yara bandını söküp atacaktım. Şayet gelmezse, o zaman da onun benim için var olmadığı bir dünyada yaşamaya devam edebilecektim. Eski sevgilinizle buluşma ihtimalinizin yüksek olduğu durumlarda nasıl giyinmeniz gerekiyorsa ben de öyle hazırlanmıştım. En iyi kot pantolonumu, başarısızlıkla sonuçlanan alışverişlerimden birinde aldığım tatlı, güzel bir bluzu ve çıplak ayakla yüz altmış santim olan boyumu en az on santimetre uzatan, şahane botlarımı giymiştim. Kıyafet seçimim konusunda kendimi azarlamaya başlamadan önce köşeye kadar gelmem yirmi adımımı almıştı. Bir taraftan seksi göründüğümü biliyordum fakat diğer yandan da ayakkabılarımı önceden giyip genişletmediğim için kendimi öldürmek istedim.

Sonunda Fran'in buluşacağımızı söylediği küçük bara vardığımda, dışarıda durup buğulu camdan içeri bakmaya çalıştım. Biraz bekleyip derin bir nefes aldım. Tekrar soluklanıp

kapıyı çekerek içeri girdim. Bedenimden yayılan enerji bütün Brooklyn'i ışıklandırmaya yeterdi. Giymiş olduğum ceketimi çıkardığım sırada Fran beni görüp eliyle işaret etti. Gülümseyerek onu gördüğümü belli ettikten sonra ceketi katlayıp koluma yerleştirdim ve masasına doğru yöneldim. Onunla birlikte dört kişi oturuyordu. Masaya yaklaştığımda kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissettim. Jensen'ın sırtı bana dönüktü. Başı bereyle örtülü olmasına ve kollarını dirseğine kadar kıvırdığı, lacivert çizgili gömleği dövmelerinin çoğunu gizlemesine rağmen Jensen'ı nerede olsa tanırdım. Sağ elinde en sevdiği Stella birası vardı. İşaretparmağının üzerindeki kafatası dövmesini ve işaretparmağıyla başparmağı arasındaki, tamamlanmamış sonsuzluk sembolünü hayal edebiliyordum. O dövmeyi biz birlikteyken yaptırmış, bana daima birlikte olacağımıza dair söz vermişti. Ben ona sonsuzluğu verene kadar da o dövmeyi tamamlamayacağını söylemişti.

Sinirden gözlerimi devirmemek için dişlerimi sıkarak gıcırdatmıştım. *Sonsuza kadar.* Evet, ne demezsin? Bir şekilde beynim ve ayaklarım aynı dalga boyuna girip hareket etmeyi başarmış, ben masaya gidene kadar beni ileriye doğru yöneltmişti. Fran ayağa kalktı ve diğer üç kişi kafalarını çevirip bana doğru baktı ama onlara bakmadan gözlerimi Fran'e çevirdim.

"Mia!" deyip beni kendine doğru çekti. "Millet, Mia'yla tanışın. Mia bunlar da Anabelle, Ross ve Jensen."

Bakışlarımı Fran'den çevirip ilk önce Anabelle'in kahverengi gözleriyle buluştum. Zayıftı. Güzel, koyu renkli saçları, egzotik yüz hatları ve sıcak, samimi bir gülümsemesi vardı. Ben de ona gülümseyip selamladım. Daha sonra bakışlarımı kızıl saçlı ve saçlarıyla aynı renkte sakalları olan Ross'a çevirdim. En sonunda kendimi son kurbana hazırlayıp Jensen'a baktım. Yüzünde meraklı bir ifadeyle, sanki bir yapbozmuşum gibi yüzümdeki her bir ayrıntıyı dikkatlice inceliyordu. Sanki nasıl göründüğümü bilmiyormuş gibi. Uzun bir sürenin ardından ağzı hafifçe hareket etti ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yerleşti.

"Bugün Jensen'ın doğum günü, ben de bu yüzden kutlama için onun adına içecek ısmarladım," dedi Fran gülümseyerek biz otururken. Ben Jensen'ın karşısına, Fran'in yanına oturmuştum.

Bakışlarım otomatik olarak hemen ona kaymıştı. Acaba Fran'e birbirimizi tanıdığımızı söyleyecek miydi? Söylemeyeceğinden adım gibi emindim. Bildiğim kadarıyla zaten hiçbir şekilde birbirimizi tanımıyorduk artık. Gözlerini benimkilerin üzerinde gezdirişi, oradan bakışlarını indirip dudaklarıma, göğsüme, ardından tekrar yukarı yönelişi hiç de sıradan değildi. Bu hareketiyle ağır çekimde bedenimde içeriden dışa doğru ateş yayılmıştı. Jensen'ın beni tanıdığını bilmesi gerekirdi. Birisi bunu bilmeliydi. Kalabalık bir ortamda tanımadığınız insanlara o şekilde bakmazdınız, eğer onları becermek istemiyorsanız tabii. Canı cehenneme, bunu nasıl denerdi? Lanet olsun ona, her şey için! Kaşlarını kaldırıp bana doğru bakınca, ona dik dik bakmaktan vazgeçip dikkatimi tekrar Fran'e verdim.

"Pekâlâ, o zaman sanırım ben de içmeliyim." Diğerleriyle birlikte küçük bardağı dudaklarıma götürüp hep birlikte içtik. Jensen'ın kıkırdaması bakışlarımın tekrar ona yönelmesine sebep oldu.

"Belki de bir tane daha almalıyız. Bugün birinin daha doğum gününü kutladığından eminim."

Gözlerim kocaman açıldı. Belki de onlara söylerdi.

"Hey, sarhoş olmak için bahaneye ihtiyacım yok," dedi Ross gülerek ve barmene tekrar içecek getirmesini işaret etti.

"Benim de yok," dedim gülümseyerek.

Bu turun ardından herkes kendi içkisini söyledi. Fran Anabelle, Ross ve Jensen hakkında hikâyeler anlatmaya koyuldu. Anabelle ve Ross tam zamanlı olarak çalışıyordu. Jensen ve o buluşmaya katılamamış olan bir başka kişi daha serbest olarak çalışıyordu. Gazeteciliğin yanında Ross ayrıca bilim kurgu romanları da yazıyordu.

"Fakat onları herhangi bir yerde stokta bulman mümkün değil. Çünkü çok fazla satmıyorlar. Hatta hiç satmıyorlar," diye ekledi Ross.

"Sanırım hepimiz Jensen gibi olamayız," diye araya girdi Anabelle gülerek. Jensen'se gözlerini devirerek ona baktı.

"Çocuk kitapları yazıyor. Ayrıca pazar günleri gazetede yayımlanan köşe yazıları var," dedi Fran bana doğru dönerek.

Başımla onaylayıp, "Etkileyici," dedim.

Jensen'ın dudakları seğirmişti. "Eğer yazdıklarımın hepsi iyi olsaydı bu etkileyici olurdu ama öyle olduğundan emin değilim."

"Her zaman övgü almaya çalışır," dedi Ross. Aniden durup çok uzun bir süre bana baktı. "Kitaplarını seversin gerçi! Kitaptaki kızın adı da Mia."

Yüzümden bütün rengin çekildiğini hissettim ama hafifçe güldüm. Bana göründüğünden daha az yapmacık olmasını diledim. Kızılcıklı votkamdan bir yudum aldıktan sonra orada yeterince oturduğumu düşünüp izin isteyerek lavaboya gitmem gerektiğine karar verdim. Loş ışıklı koridorda, kapının arkasında beklerken Jensen arkamdan göründü. Temiz ve baharatımsı kokusu bütün hislerimi sarmalamıştı. Ellerimi yumruk yapıp çenemi sıktım. Kapana kısılmış, saldırmaya hazır bir savaşçı gibi hissediyordum.

Boğuk ve tok bir ses tonuyla, "Şu âna kadar New York sana nasıl davranıyor?" diye sordu.

Derin bir şekilde bir-iki defa nefes aldım; onunla yüzleşmeden önce içimden ona kadar saydım. "Şu âna kadar iyi."

"Nerede kalıyorsun?"

Açılmasını dileyip dikkatimi kapıya verdim. "Millie'nin eski yerinde."

"Şehirde mi?"

Başımla onayladım. Tenimdeki tüylerin diken diken olmasını engellemeye çabalayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Sesi çok yakınımdaydı. Jensen bana çok yakındı. Ben de demirden yaratılmamıştım. Bedenimin ona tepki vereceğini biliyordum. İradem o kadar da güçlü değildi.

"Chelsea, değil mi?"

Başımla tekrar onayladım.

"Bu güzel. Brooklyn'e taşınmamana şaşırdım. Orası şimdi yaşadığı yere daha yakın."

Bakışlarımı bir anda kaldırıp Jensen'm gözleriyle buluştum. *Ve ayrıca senin yaşadığın yere de yakın.* Önceden olduğu gibi zihnimden geçenleri okuyabiliyor mu diye merak ettim. Soluk verişi ve ellerini saçlarında gezdiriş şekli yüzünden emin olamıyordum. Öyle görünüyordu ki ikimiz de bu bağı kaybetmiştik.

"Evet ama Brooklyn'de yaşamayı karşılayamam."

Kaşını kaldırdı. Ben de kaçmak için can atan homurtuyu bastırmaya çalıştım. Ne düşündüğünü biliyordum. *Senin varlıklı ailen kirayı ödemen için sana yardım edemedi mi?* Birlikteyken bu durum aramızda daima bir uçurum olmuştu. Jensen ailemin ondan, parası olmadığı ve şehrin yoksul mahallesinden geldiği için nefret ettiğini düşünürdü. Gerçekteyse kötü bir şöhreti olduğu ve Harley sürdüğü için ondan nefret ediyorlardı. Ayrıca Jensen'ın kendine güveni yoktu. Eğer parası olursa ailemin onu kabul edeceğini düşünürdü. Bu da beni çok fazla sinirlendirirdi.

"Birlikte çalışacağımız bütün bu zaman boyunca beni görmezlikten mi geleceksin?" diye sordu Jensen. Sesindeki hayal kırıklığı, kendiminkini kontrol etmemi imkânsız hale getiriyordu neredeyse.

"Birlikte çalışmak zorunda değiliz ki! Ben sana fotoğrafları maille yollarım, sen de hikâyeyi yazarsm. Fran'in söylediği de tam olarak bu değil mi?"

"Sen fotoğraf çekerken onlarla röportaj yapmak istersem ne olacak?"

Geriye doğru bir adım attım. "Bu... Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Neden?" Gözlerinin bedenimde aylak aylak dolaşması, gezindikleri yerde sızı bırakması neden iyi bir fikir olmadığının asıl nedeniydi. Çünkü bana kazanmak istediği bir madalyaymışım ya da çok özelmişim gibi baktığı zaman o bakışların altında eridiğimi hissediyordum. Ve bir de gerçekten ondan nefret etmekten daha fazla bir şey istemiyordum. Onun etrafında on beş

dakikadan daha fazla kaldığım zamanlarda bu gerçekleşmesi imkânsız bir görev haline geliyordu.

"Neden olduğunu biliyorsun!"

"Bilmiyorum," deyip dudaklarını yaladı. Bakışlarım onlara kaymıştı, alt dudağındaki kıpırtıya. Dudakları benim üzerimdeyken, her yerimdeyken nasıl hissettirdiğinin anısı. Ürpertiyi bastırdım.

Yutkundum; önce ikimizi işaret edip sonrasında barı göstererek, "Daha az önce beni tanımıyormuşsun gibi davrandın?" dedim.

"Sen de aynısını yaptın." Durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. Dilini sanki bir şey hissetmiş gibi dudağının üzerinde gezdirdi. "O dergiyle çalıştığımı biliyordun."

"Neyi kastediyorsun?" deyip öfkelenmemeye çalıştım.

"Büyük ihtimalle benimle karşılaşmayı bekliyordun."

"Birçok insan onlar için yazıyor." Bakışlarına daha fazla dayanamayıp gözlerimi ondan uzağa çevirdim.

"Her iki şekilde de, benim kim olduğumu hiç bilmiyormuş gibi davrandın."

Gözlerimi birden ona döndürdüm. "Senin yaptığın şeyi devam ettiriyordum!"

"Sen benden sonra buraya geldin. *'Merhaba, Jensen. Seni tekrar görmek güzel,'* diyebilirdin."

"Ama seni tekrar görmek güzel değildi!"

Derin bir iç çekip bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Lanet olası beş yıldır beni tanımıyormuşsun gibi davranıyorsun ve görmezlikten geliyorsun. Bense bunu bir defa yaptım ve sen çıldırdın."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Bıkkın bir şekilde homurdandım.

"Şu âna kadar tanıdığım en sinir bozucu insan olmalısın."

"Duygular kesinlikle karşılıklı."

"Pekâlâ o zaman. Kaybol ve huzur içinde işememe izin ver," deyip içeriden çıkan kızın ardından tuvalete girdim.

İşimi bitirdiğimde Jensen orada değildi. Lavabodan barın olduğu yere doğru gittiğim o on saniye boyunca kendimi daha rahat hissediyorum ama köşeyi döndüğüm anda Jensen'ın başı görünmüştü. Birbirimize baktığımız bu uzun saniyeler içinde, ilgisinin o uzun kollarını bir kamçı gibi kullanarak dikkatimi kendisine çektiğini ve pençelerinin arasında tutarak bana ulaştığını hissettim. Süzülerek masaya doğru giderken ayaklarım da aynı şeyi yapmış olmalıydı. Çünkü size sandalyeme nasıl oturduğumu, ne sorduğumu ya da sorulara nasıl cevap verdiğimi söyleyemezdim. Çünkü bütün dikkatim onun üzerindeydi.

"Demek sörf yapıyorsun?" diye sordu Ross. "Mia. Sen ve sörf?"

Kendimi toparlamak için göz kırpıp ona baktım. Gri gözleriyle büyük bir beklenti içinde bana bakıyordu. Başımla onayladım.

"Fakat gerçek sörf, değil mi? Kürek ya da başka bir şey kullanmıyorsun?"

Güldüm. "Evet, gerçek sörf. Ellerimi kürek gibi kullanarak sörf tahtasının üzerinde durup dalga yakalamak gibi."

Etkilenmiş bir şekilde ıslık çalarak, "Vay canına!" dedi heyecanla.

Omuz silktim. "Güneşli California'da biz bunu yapıyoruz."

"Bunu özlüyor musun?"

"Tanrım, evet!"

"Sörfü özleyecek kadar uzun bir süre burada kalmadın ki." Sözcükler Jensen'a aitti. Karnımda hafif bir sızı oluşmuştu. Bakışlarımız buluştu. Benimkiler meydan okurken onunkilerde fırtınalar kopuyordu.

"Evin her zaman evindir."

Birasından bir yudum aldı, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Ev yaşamaya başladığın yerdir."

Aramızdaki bu çekimden kendimi kurtarabilme ümidiyle bakışlarımı ondan ayırdım.

Onunla birlikteyken aramızda oluşan bu elektriği diğerlerinin de hissedip hissetmediğini merak ettim. Resmi olarak bir-

likte olduğumuzu açıklamadan önce arkadaşlarımız ikimizden yayılan bu cinsel çekimi hissedebildiklerini söylemişlerdi. Aramızdaki bu şey farklıydı aslında. Bu gerçekti. *Senden nefret ediyorum* ve *seni boğazlamak istiyorum* tarzındaki acımasız bir çekimdi. Jensen'ın de benimle aynı hisleri paylaştığını biliyordum. En azından bu gece. Daha sonra kahve hakkında konuştuk; Jensen ve Ross, Brooklyn'de hangi kahve dükkânının daha iyi olduğu konusunda tartışmaya daldı. Konuşmaları zihnimde not ediyordum ama onlar konuşmaya devam ederken ben sohbete dahil olmadım.

Geceye son vermeden önce bir tane daha içki sipariş ettik. Herkesin olması gerektiği bir yerler vardı. Ross'un evde onu bekleyen bir kız arkadaşı, Anabelle'in kocası ve çocukları, Fran'inse buluşacağı kız arkadaşı. Jensen'se planının ne olduğu hakkında hiç konuşmadı, kimse de ona sormamıştı.

"Mia, ilk fotoğraf çekimlerin haftaya salı, değil mi?" diye sordu Fran, bardan dışarıya çıkarken.

"Sanırım öyle."

Başıyla onayladı. "Ben burada olmayacağım. Birlikte gitmek ve ilk röportajınızı orada yapmak isteyebilirsiniz, o yüzden hepiniz birbirinize numaralarınızı vermelisiniz."

"Elbette!" Anabelle ve Ross'a numaramı vermekten mutluydum. Vedalaşmadan önce birbirimizin numaralarını almıştık. Jensen telefonumu elimden aldığı sırada parmakları benimkilere değmişti. Kalbimin hızlandığını hissettim. Dokunuşunu tüm bedenimde hissetmiştim.

"Büyük ihtimalle cuma günü seninle gelirim," dedi. Ellerimiz hâlâ birbirine dokunuyordu. Bana yoğun ve uzun bir bakış fırlattı. Sinirlerimi yatıştırmak için yutkundum.

"Tamam." Sesim olması gerekenden biraz daha boğuk çıkmıştı. Önceki buluşmamızdan kalan cesaretim hafiften yüzeye çıkıyor gibiydi.

"Yakın zamanda seni ararım." Parmaklarını ellerimden çekerken sesindeki boğukluk bedenimde gezinmeye başlamıştı. Elimi

dizimin üzerine indirip telefonumu iyice kavradım. Beni ne kadar etkilediğini görmesine fırsat vermeden arkamı döndüm.

Başımla onaylayıp yürümeye başladım.

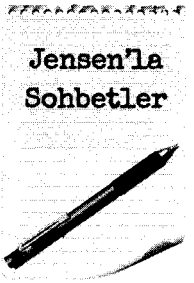
"Ve Mia?"

Omzumun üzerinden ona baktım. Elleri ceketinin cebinde, ayakta bekliyordu. Saçları rüzgârla dalgalanıyor, gözleriyse dikkatlice beni izliyordu.

"Mutlu yıllar."

Dudaklarımın hafifçe aralanıp gülümsemeye başladığını hissetim. "Mutlu yıllar, Jensen."

Son defa arkama dönüp uzaklaşmaya başladım. Küçük kızın elinde gördüğüm Jensen'ın o kitabından bahsetmeden önce oradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Çünkü eğer orada biraz daha kalırsam bundan bahsedeceğimi biliyordum. Bunu yapmaya karar vermiş olsam bile, kitap konusunu dile getirmeden önce bu süreci sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Aksi takdirde bu iyi sonuçlanmayacaktı ki bundan kesinlikle emindim. Başımı sallayıp Millie'yi arayarak nişanlısıyla bir şeyler içtiği bara doğru yola koyuldum. Gecenin geri kalanında rahat bir nefes alabilecektim.

Doğum günüm geçtiğimiz haftaydı. Bunu kutlamak için kızım bana ahtapot şeklinde bir pasta getirmişti. Sağlam kaynaklardan aldığım habere göre annesi onu bana sadece mavi bir pasta almak için ikna etmeye çalışmış fakat kızım ahtapot pastada ısrar etmişti. Açıkçası bu şimdiye kadar kutladığım en güzel doğum günümdü.

Eğer bu makaleye bir başlık koysaydım, *"İroni"* ve *"Kahretsin"* başlıkları arasında yazı tura atardım. Çünkü kızımla birlikte vakit geçirdikten sonra editörüm ve Jeff'le birlikte bir şeyler içmeye gittim. Kendimi bir anda *Reunion* adlı küçük bir barda arkadaşlarımın bazılarıyla karşılaşırken bulmuştum. Ben orada oturmuş, arkadaşım Ross'la birlikte Yelp röportajları hakkında sohbet ediyorken hayatımın aşkı bir anda karşımda belirmişti. Biliyorum, insanlar bunu "üniversite sevgilisi" ya da "lise aşkı" diye adlandırıyordu fakat benim için o, teknik olarak üniversitedeki ilk yılına kadar çıkmaya başlamamış olsak da, hayatımın aşkıydı.

Bu yüzden *"Kahretsin"*, onu kapıdan içeri girerken görmem ve bir şeyler içmek için arkadaşlarıma katılmış olmasındandı. *"İroni"* olmasının sebebiyse, barın adının yeniden birleşme anlamına gelen *Reunion* olması ve acı çekenlerin barı haline gelmesiydi -ama aslında eve gitmeden önce eğlenmek için takıldığımız bir yerdi.

Ayrıca onun doğum günü de benimkiyle aynı gün. Eğer benim bloğumu takip etmişseniz bunu zaten biliyorsunuzdur. Çünkü her yıl ona ve ikiz kardeşi Rob'a daima doğum günü kutlaması konuşması yapıyorum. Evet, O KIZ. Ve bana baktığı her defasında karnımda hissettiğim o sızının hâlâ orada oldu-

ğunu size söyleyebilirim. Belki daha sonra onu bana karşı daha candan, samimi ve beni sürekli tokatlamak istemediği bir durumda yakalayabilirsem, ağzımı açıp ona bir şeyler söyleyebilirim.

Reunion:

Jensen onayladı.

Eğer Margaritaville'in biraz daha modern bir versiyonunu arıyorsanız, burası tam size göre!

Haftanın sorusu:

Frogslive'den: "Ruh ikizine inanır mısınız?"

Cevap:

Evet.

5. BÖLÜM

FOTOĞRAFÇILIK TEK BAŞINA YAPILAN BİR sanattı. Bu da beni ona çeken şeylerden biriydi. Öyle görünüyordu ki *Newsweek* bunun farkına varamamıştı. Açıkçası Jensen de varamamıştı. Pazartesi öğleden sonra ondan o çok korkunç çağrıyı almıştım. Yogayı henüz bitirmiştim ki elimdeki telefonum titreşmeye başladı. 805 alan kodlu kaydedilmemiş bir numaradan aramanın geldiğini gösteriyordu. Sanki ben gözlerimi açıp kapayana kadar numaraların değişme ihtimali varmış gibi her bir rakama dikkatlice baktım. Sarhoş olduğum gecelerde ve kararsızlığın çöktüğü o anlarda sürekli zihnimi meşgul eden numaraydı. Asla aramayacağıma yemin ettiğim numaraydı. Elimde dört defa daha titreştikten sonra telefonu cevapladım.

"Merhaba," dedi.

Ses tonunu duyduğum anda kalbim duracakmış gibi oldu. Sesini hattın diğer ucunda duyduğum son defasından beri sanki çok uzun zaman geçmiş gibiydi.

"Yarın Central Park'ta fotoğrafları çekeceğim," dedim kısa bir sessizliğin ardından.

"Saat kaçta? Ve nerede?"

"Sekiz otuzda ve sana söylediğim gibi Central Park'ta."

Komik kıkırtısı hattın diğer ucundan sızıyordu. "Sen daha önce hiç Central Park'ta bulundun mu?"

Kaşımı çatıp durakladım. "Elbette bulundum." Beş yaşındayken gitmiştim. Jensen'ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Pekâlâ, orasının ne kadar büyük olduğunu biliyorsun yani."

"Kesinlikle." Altı üstü bir parktı. Ne kadar büyük olabilirdi ki? Onu milyonlarca kez televizyonda görmüştüm. Herkes orayı çok hızlı bir şekilde koşarak geçiyordu.

"Pekâlâ, tamam. O zaman Central Park'ın neresinde benimle buluşmak istediğine karar verdiğinde bana haber verirsin."

"Tamam. Bugün oraya gidip bazı alanları incelerim."

Boğazını temizledi. "Tamam. Bol şans. Sonra konuşuruz."

Benimle konuşma şekli çok garip ve laubaliydi. Sanki ben onun bir zamanlar seviştiği biri değil de iş ortaklarından biriymişim gibi konuşmuştu. Kendime bunun böyle olmasını istediğimi hatırlattım. Öyle olması gerekiyordu. O günün ilerleyen saatlerinde parkta iyi bir mekân bulduktan sonra Brooklyn'e giden trene bindim. Etrafta gezinirken bir kahve dükkânı gördüm ve içeri girmeye karar verdim. Görevli çocuğun içeceğimi hazırlamasını beklediğim sırada Jensen'ın arkada tarafta, köşede oturduğunu gördüm. Arkası bana dönüktü. Oturduğu yerden dolayı, o olduğundan emin olmak için bir-iki kez dikkatlice bakındım. Sol kolunu kaplayan ahtapot dövmesini fark ettiğimde midemin kasıldığını hissettim. Yanlış bir şeyler yapmış bir çocuk gibi hızlıca arkama döndüm.

Jensen, Brooklyn'e ya da bu kahve dükkânına sahip değildi ya. Her nereye gitmek istiyorsam gidebilirdim. Barista elinde kahve bardağını tutmuş, kaşlarını çatıp kupayı çevirerek üstüne yazılan ismi arıyordu.

"Mia!" diye seslendi.

Gözlerim kocaman açılmıştı. Elimi uzatarak çocuğun elinden bardağı aldım, fısıldayarak teşekkür ettikten sonra oradan hızlıca kaçarak uzaklaştım. Trene geri dönene kadar rahat nefes alamamış, kahvemden bir yudum bile içmemiştim. Popom oturağa

değdiği anda hayatımın en uzun ve bir o kadar da rahatlatan soluğunu verdim. İki elimle kaldırıp bardağı ağzıma götürdüm. Son damlasına kadar tadını çıkartarak içtim. Onu gördüğüme inanamadım. Buna inanamıyordum. Her gün oraya gidip gitmediğini merak ettim. Kahve kesinlikle her gün oraya gitmeyi gerektirecek kadar iyiydi. Belki ben de tekrar giderdim... Sadece bir fincan kahve daha.

"Tanıdığım en kafa karıştırıcı kadınsın," dedi sonrasında Estelle, Brooklyn'e yaptığım o küçük yolculuğumdan ona bahsettiğimde.

"Nasıl yani?" diye sordum. Bir taraftan da iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi düzenliyordum.

"Brooklyn'e kadar onca yolu, onun önceki gece barda bahsettiği yere kahve almak için gittin."

"Orası onun kahve dükkânı değil ki! Herkesin gittiği bir yer. Ayrıca orayı kendi kişisel ofisi olarak düşünmeye karar vermesi de benim suçum değil. Tanrım! O çok sinir bozucu biri."

Estelle güldü. "Onu takip ettin. Bir kez daha!"

"Hayır, etmedim!"

"Mia!"

Elimdeki telefonu kulağıma biraz daha sıkıca bastırmış vaziyette, elbise dolabımla şifoniyer arasında kendimi kapana kısılmış hissettim. "Sadece merak etmiştim. Siz Oliver'la birlikte değilken onun ne yaptığını hiç merak etmiyor muydun?"

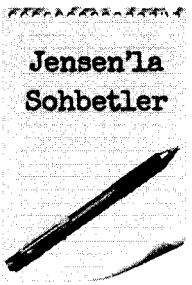
"Evet, biz buna Facebook'a girip bütün fotoğraflarına ardı ardına bakmak diyoruz."

Homurdandım. "Jensen'ın Facebook hesabı yok artık."

"Evet, bu doğru... Son zamanlarda Facebook'u kullanmakla ilgili olumsuz şeyler söylüyor."

Söyledikleri fazlasıyla merakımı uyandırmıştı fakat ne demek istediğini sormadım. Eğer onu sorgulasaydım, Jensen'ı takip ettiğimi itiraf etmiş olacaktım. Bu da benim yapmayı istemediğim, mezara kadar yanımda götürmek istediğim bir şeydi. Estelle benim kız kardeşim gibiydi. Rob'a bile söylemediğim şeyleri onun-

la rahatlıkla paylaşırdım ama söz konusu Jensen olduğunda bazı şeyleri kendime saklamayı yeğliyordum. Lanet olsun, zaten Jensen'ın kendisi hepimiz için bir parça gizem taşıyordu. Çok fena bir şekilde çözmek istediğim bir sır. Tekrar homurdandım. Buna bir son vermeliydim. Bu şekilde düşündüğümde başımı belaya sokuyordum ve şu an ihtiyacım olan son şey de buydu.

Bu soru elime bir önceki gün ulaştı. Öyle görünüyor ki bu, Twitter'daki takipçilerimin sürekli sorduğu sorulardan biriydi. Ben de bu yüzden köşe yazılarımdan birini buna ayırmam gerektiğini düşündüm. Soru şu: "Sizce ideal bir ilk randevu nasıl olmalı?"

Bayanlar, hayal kırıklığı için kendinizi hazırlayın. Bu yazım, her hafta yayımlanan yazılarımla yakaladığınız o tutkunun yerle bir olmasına sebep olacak, fakat lütfen geri gelin ve bunu telafi etmeme izin verin.

Dürüst olmak gerekirse, randevularda hiç de iyi değilimdir. Genellikle kadınlara nelerden hoşlandığını sorarım ama onların benim hoşlanacağımı düşündükleri şeyleri cevap olarak verdiklerini fark ediyorum. Beysbola gitmek. Bowling oynamak. Film izlemek.

Mesele şu ki bütün bu şeyleri yapmaktan hoşlanıyor olmama rağmen, bowling oynamanın haricindekilerin ilk randevu için iyi bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Bunların hepsini denedim sonuçta, bilmem gerekiyor. Film izleyince daha az muhabbet ediyorsunuz. Beysbol oyunları muhabbet için gerçekten de çok iyi oluyor fakat bir erkekle maça gittiğiniz zaman bağırışları (müstehcen konuşmaları burada değerlendiremeyiz. Burası bizim güvenli bölgemiz) göze almalısınız. Eğer güzel bir maç oynanıyorsa sizin köpeğiniz, kediniz ya da daha başka şeyleri konuşmaya fazla özen göstermeyiz. Ayrıca fazlaca bira, sosisli sandviç ve yerfıstığının da buna dahil olduğunu unutmayın.

Bütün bu sebeplerden dolayı ben akşam yemeğini tercih ediyorum. Akşam yemeği ilk randevular için her zaman iyi bir seçimdir. Bunu Dave&Busters gibi yerleri seçerek eğ-

lenceli bir yemek haline getirebilirsiniz. Ya da sadece akşam yemeği ve sahilde yürüyüşe çıkmak da olabilir. (Sıradan gözüküyor değil mi? Evet ama çok etkilidir… Eğer ikiniz de birbirinize karşı bir şeyler hissediyorsanız bunu dile getirene kadar yürüyüş o boşluğu en iyi şekilde doldurur.)

Son olarak herkes ilk randevuya çok fazla anlam yüklüyor. Bu da beni çıldırtıyor. Çünkü kendimi sanki bir iş görüşmesindeymişim gibi hissediyorum ve sinirlerim öyle geriliyor ki rahat bir konuşmaya başlayamıyorum, iyi bir randevuya da. Tavsiyem mi? Şunu unutmayın ki randevuya çıktığınız kişi eğer sizin için çok daha fazlası değilse en az sizin olduğunuz kadar gergin olacaktır. Daha ilk anda ortamı yumuşatmaya çalışın ve resmiyetten kurtulun. Eğer biri size ne yapmaktan hoşlandığınızı sorarsa sadece dürüst olun. Doğru kişiyi arıyor olmanız, planlanan her berbat randevuya mecbur olduğunuz anlamına gelmiyor.

Şehirdeki Dave&Busters: Jensen onayladı.

6. BÖLÜM

JENSEN'LA OLAN PARK KONUSUNU VE malzemelerle ilgili sorunu çözüme ulaştırdıktan sonra saat yedi kırk beşte parka geldim. Bulunduğum yerdeki ışığın çekim için yeterli olup olmadığını kontrol ettim. Çok kısa bir süre sonra Jensen'ı elinde not defteriyle bana doğru yürürken gördüm. Giydiği kot pantolon sanki kendisi için özel dikilmiş gibi üzerine oturuyordu. Üzerinde Dharma İnisiyatifi logosu bulunan siyah bir kapüşonlu giyiyordu. Saçları rüzgârın esintisiyle salınıyordu. Yanıma geldiğinde önümde durdu ve *Spiderman* not defterini kolunun altına yerleştirdi. Bakışlarıyla buluşmak için başımı hafifçe eğdim, kalbim vahşice atmaya başladı.

"Güzel bir yer seçmişsin," dedi kısık bir sesle. Gözleri üzerimde geziniyordu.

Başımla onaylayıp aramızdaki o kuvvetli çekimi frenlemeye çalışıyordum. Hangimizin hislerinin daha ağır olduğundan emin değildim. Onunkiler mi, yoksa benimkiler mi? Gözlerinin beni inceleyişinden ve çenesindeki kaslarının hareket edişinden ikimizin de aynı hisler içinde olduğunu söyleyebilirdim. Onunla birlikte olduğumuz zamanlarda selamlaşmalarımız çok muhteşemdi. Ben üzerine atlar, bedenimi onunkine bastırır, o ise yü-

zümün her bir karışını öperdi. Birbirimizle vedalaşmalarımız da aynı şiddette olurdu, belki bundan daha fazlası. Çünkü ikimiz de bedenen ayrılmak istemezdik. Onunla ilişkimiz bittikten sonraysa kontrol edilemeyen bu selamlaşmalara gerek kalmamıştı. Çünkü ne zaman onun şehirde olduğunu öğrensem yolumu değiştirir, karşısına çıkmamaya çalışırdım. Onu gördüğüm zamanlardaysa sürekli arkadaşlarımızın etrafında olurduk ya da birbirimizi göz ardı etmeye çalışırdık.

"Bugün belki de birbirimize karşı arkadaş canlısı olabiliriz?" dedi Jensen kısık bir ses tonuyla.

Gözlerindeki o ifade içimde fırtınalar estiriyordu. Minik bir adım atarak öne çıktı. Jensen bana kişisel alan bırakacak kadar uzaktı fakat bedenimi saran kokusunu hissetmemi sağlayacak kadar yakın sayılırdı.

"Belki," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bir an için bakışlarını uzağa çevirdi. Gözlerim yanaklarında, çenesinde, boynunda gezindikten sonra onun bana çevirdiği bakışlarıyla buluştu.

"İnsanlara karşı kin tutmayı beceremiyorum, Mia. Bunu biliyorsun. Senden nasıl nefret edeceğimi bilmiyorum. Denedim. Çok uzun bir süre sana karşı çok öfkeliydim. Sana en çok ihtiyacım olduğu zaman benimle ilişkini kestiğin için, orada olmadığın için. Yine de senden nasıl nefret edeceğimi bilmiyorum." Jensen durup iç çekti. "Belki de arkadaş olmayı deneyebiliriz."

"Belki."

"Belki de evet ya da hayır diye cevap vermekle başlayabilirsin. İlkini tercih ederim."

Sessizce gülüşünü ve göz kırpmasını görünce gülümsedim. "Belki denerim."

Aramıza sessizlik çöktü, bir sonraki adımın ne olacağı beklentisiyle bütün bedenimin uyarıldığını hissettim. Yutkunup bir adım geri giderek boynumdaki kamerayı sıkıca kavradım.

"Üstündekini beğendim," dedim.

Tembelce gülümseyip bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra hızlıca kapatıp başını salladı; bakışlarını uzağa kaydırdı.

Çok kısa bir süreliğine düşüncelerini duyabiliyordum: *Adaya geri dönmemiz gerekiyor.* Eğer biz bunu bir zamanlar seks hayatımızı kastederek söylememiş olsaydık, bu herhangi birine söylenecek normal bir şey gibi görünebilirdi.

"Bu gelenler onlar mı?" diye sordu.

Bakışlarını takip ettiğimde el ele tutuşmuş yaşlı bir çiftin bize doğru yürüyerek geldiğini fark ettim. Ceylanvari özelliklere sahip kolları ve bacaklarıyla ikisi de uzundu. Katelynn olduğunu düşündüğüm kadının, kocası Jon'unkiyle eşleşen kısa, kahverengi saçları vardı.

"Evet, bundan eminim. Kırmızı pantolon giyeceğini söylemişti," dedim. Elimi onlara doğru sallayınca Katelynn de karşılık verdi.

"Merhaba! Aman Tanrım! Çok şirin görünüyorsun," dedi ve yaklaşınca bana sarıldı. Sanki uzun zamandan beri birbirimizi tanıyorduk.

Şirin kelimesi minyon kadınlara söylenirdi. Bütün hayatım boyunca şirin olmuştum. Üniversitede bazı zamanlar *seksi* olarak tanımlanırdım. Jensen'la birlikteykense *güzel.*

Güldüm. "Sizinle tanıştığıma gerçekten çok mutluyum."

Beni bırakıp dikkatini Jensen'a verdi. Kendisini tanıştırdığı sırada ben de Jon'un elini sıktım. Ne yapacağımızın üzerinden tekrar geçtik: Öncelikle ben ikisinin fotoğraflarını çekecektim. Ben toparlanırken de Jensen onlarla röportaj yapacaktı. Yere serdiğim battaniyenin üzerine oturdular. Onlar otururken birkaç kare çekim yaptım. Katelynn'in kısa olan saçları sürekli gözlerine girdiğinden normalden daha fazla fotoğraf çekmem gerekmişti. Derginin fazla seçeneği olması için yeterince fotoğraf çekene kadar çekimlere devam ettim.

"Bu çekimden sonra onların, fotoğraflarımızın yayımlanıp yayımlanmayacağını bize bildirmeleri sizce ne kadar sürer?" diye sordu Katelynn.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, emin değilim." Omzumun üzerinden Jensen'a cevap vermesi için baktım. Yanımızda oturmuş, bizi izliyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece soru sormak için buradayım." İki kez not defterine hafifçe vurdu.

"Röportajı şimdi yapabilirsin?" deyip kameramı gösterdim. "Yeterince fotoğraf çektim."

"Onları görebilir miyim?"

"Elbette, fakat editlenmediklerini unutma."

Başını sallayıp ayağa kalktı. Onları görecek şekilde yanımdaki sandalyeye oturarak not defterini açtı. Not defterinde yazılı hiçbir sorun olmadığını görünce şaşırdım. O işine başlarken ben de çekimlerde kullandığım diğer lensleri kaldırmaya koyuldum.

"İlk tanıştığınız zaman kaç yaşındaydınız?"

"On iki." Cevaplayan Katelynn'di.

"On dört," deyip araya girdi Jon.

"O on dört, ben on iki yaşındaydım," dedi Katelynn gülerek.

Jensen kıkırdayıp defterine yazmaya başladı.

"Ne zaman çıkmaya başladınız?"

"Lisede," diye yanıtladı Katelynn. "Ailelerimiz arkadaştı. Her zaman onun sevimli olduğunu düşünürdüm ama hiçbir zaman onun benden hoşlanacağını düşünmemiştim."

Jon güldü. "Başından beri senden hoşlanıyordum."

"Evet, pekâlâ," deyip omuz silkti kadın. "Lisedeyken onun arkadaşıyla çıkmaya başlamıştım ve bir anda Jon sürekli etrafımda bitmeye başlamıştı. Arkadaşıyla birlikte dışarı çıkmamızı imkânsız hale getirmişti. Sonunda arkadaşından ayrılıp onunla çıkmaya başladım."

Jensen'ın çok fazla soru sormasına gerek kalmamıştı. Katelynn kendi başına hikâyeyi güzelce anlatıyordu. Bunu çok defa anlattığını söyleyebilirdim. Jon üniversiteye gittiğinde ayrılmışlardı. Çünkü Katelynn, Jon'un kalmasını istemişti fakat Jon gitmek istiyordu. Sonrasında Katelynn başkalarıyla çıkarken Jon da aynısını yapmıştı. Başka insanlarla evlenmişlerdi. Yıllar sonra ikisi de boşanmış ve bekârken bir aile partisinde tekrar bir araya gelmişlerdi.

"Hikâyenin kalan kısmını zaten biliyorsun," dedi Katelynn.

"İlk evliliğinden bir erkek çocuğun olduğundan bahsetmiştin. O bu durumu nasıl karşıladı?" diye sordu Jensen.

Soluğumu tutup oradan ayrılmayı istedim fakat bunun yerine, çantamdaki lensleri yeniden düzenlemeye koyularak kendimi oyaladım.

"Dan, Jon'la tanıştığında sekiz yaşındaydı ve onu gördüğü andan itibaren ona ısınmıştı."

"Onunla tanıştığım o anda sanki benim oğlummuş gibi hissetmiştim. Onun babasına her zaman saygı duydum. Çünkü babasının yerini almaya çalıştığımı düşünmesini istememiştim," diye ekledi Jon.

Jensen defterine bir şeyler yazdı. "Ne kadar süreden beri evlisiniz?"

"On beş yıl."

Jensen başıyla onayladı. Bense soluğumun normale dönmesi için çabalıyordum. Sonunda hepimiz ayağa kalktık. Ben battaniyeyi toplamayı bitirirken Jensen onlarla konuşmaya başladı. Fotoğrafları düzenledikten sonra birkaç tanesini Katelynn'e maille göndereceğime söz verdim. Birlikte çıkışa doğru ilerledik. Yaşlı çift biz onlarla vedalaştıktan sonra sola doğru dönerek oradan ayrıldılar.

"*Brunch*'a ne dersin?"

Çantanın sapını kavrayıp Jensen'a baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce kıkırdadı.

"Sadece *brunch*, Meep."

Bana takma adımla seslenince homurdandım. "Hayır, kesinlikle olmaz."

Omuzlarım silkti. "Peki."

"Tamam, sonra görüşürüz." Alt geçide doğru yürümeye başladım. Jensen hâlâ yanımda yürümeye devam ediyordu. Benimle birlikte yürüdüğünde düşünemiyordum. Neredeyse nefes bile alamıyordum. Sonunda ona dönerek baktım. "Neden beni takip ediyorsun?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken Jensen kaşını kaldırdı, sonrasında eğlendiğini gizlemeye çalışırken yüzüne

kocaman bir sırıtış yerleşti. "Seni takip ettiğimi mi düşünüyorsun? Tanrım, haddini aşıyorsun."

"Benim insanlarımla röportaj yapmak için buraya sen geldin, nasıl benden nefret edemediğinle ilgili konuşmaya başladın. Beni *brunch*'a davet ettin. Ve şimdi yanımda yürüyorsun. Evet... Beni takip ettiğine dair geçerli sebeplerim var."

Başını sallarken yüzünde bir ifade belirdi ve bakışlarını benden ayırdı.

"Bu işi kabul eden kişi sendin. Bu projede çalışacağıma dair bir olasılığın olduğunu biliyordun."

"Evet, bana hatırlattığın için sağ ol. Bundan pişman olmaya başladım."

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde soluğumu tuttum. Fotoğraf makinesi çantasının askısını sıkıca kavradım. Elimde izinin çıkacağından emindim.

"Onlara seni tanıdığımı söylememi istiyor musun?" diye sordu. "İşten insanlara. Onlara seni daha önceden tanıdığımı söylememi ister misin?"

Soluğumu bırakıp gözlerimi devirdim. Jensen bütün bunların sebebinin bu olduğunu mu düşünüyordu? Onun o aptal kitabı yüzünden ya da adımı kullanmasından olmadığını mı düşünüyordu? Geçmişimiz yüzünden olmadığını mı? Ben tam olarak bu insanların fotoğraflarımı çekerken onun da onlarla röportaj yapma ihtiyacı hissetmesinden değil de işten arkadaşların bizim birbirimizi tanıdığımızı bilmemesinden mi olduğunu düşünüyordu?

"Umurumda değil."

"Belli ki umurunda."

"Birlikte çalıştığımız insanlara söylesen bile daha az umurumda olmazdı, Jensen."

Elini kolumun üzerine yerleştirdi. Beni tutup kendine doğru çekti. Böylece yolun ortasında durmuyorduk ve insanlar da etrafımızdan dolaşıp geçmek zorunda kalmıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu birbirimizin yüzüne bakarken.

Sesi fazla sakin ve sessizdi. Çok fazla rahatlatıcıydı. Gözleriyle yüzümün tüm ayrıntılarını inceliyordu. Baktığı her bir ayrıntıya sanki yumuşak bir öpücük bırakıyordu. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıp benden yayılan öfkeyi kontrol etmeye çalıştım.

"Kitabı gördüm. *Mia Plaja Gidiyor.*"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu küçük bir sessizliğin ardından.

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedim fısıldayarak.

"Neden?"

Yüzlerimiz birbirine sadece bir-iki santim uzakta kalana dek iyice yaklaştı. Eğer dudaklarını benimkilerin üzerine bastırmazsa nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum. *Nefes al,* dedim kendime. *Sadece nefes al.* Ama Jensen'ın bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Sen benim ismimi kullandın, Jensen." Durup yüzünü inceledim.

Yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi görünmüyordu. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğine dair küçücük bir şaşkınlık bile yoktu. Bana sanki ismin sahibiymiş gibi bakıyordu. Sanki onu kullanmak için her hakka sahipmiş gibi.

"Bununla ilgili problem yaşayacağımı bilmen gerekiyordu. Sen ayrıldığından beri seninle konuşmadım bile. Tıpkı biraz önce senin söylediğin gibi, seni gördüğüm her defasında yolumu değiştiriyordum."

"Oliver'ın düğününde uzaklaşmadın ama."

"O farklıydı, bunu sen de biliyorsun."

"Beş yıl oldu, Mia." Jensen adım atıp bana yaklaştı. Kendimi duvara yasladım. "Beş."

"Ne kadar olduğunu kesinlikle iyi biliyorum, küçük baba." Gülümseyip sonrasında hızlıca ciddileşti.

"Adını kullanmazlık edemezdim," dedi sessizce.

"Niçin?"

"Çünkü başarımın arkasında sen varsın." Duraksadı ve kısık bir sesle küfrederek sözlerine devam etti. "Çünkü senden asla

vazgeçmedim."

Çenem delice seğirmeye başladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Jensen cevap vermeyince ileriye doğru yürüyüp elimi göğsünün üzerine koydum ve her bir cümlemle birlikte hafifçe göğsüne vurdum. "Evlendin! Çocuğun oldu! Buna yapmaya hakkın yok..." Durdum. Öfkeli bir şekilde soluğumu bıraktım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Frank Costanza'ya odaklandım. *Şimdi sakinleş. Şimdi sakinleş. Derin bir nefes al.* Tam da öfkemin geri kalanını salıvereceğim sırada, Jensen elini göğsünün üzerindeki elimin üzerine yerleştirdi.

"Artık evli değilim. Beş yıl önce bir hata yaptım ve binlerce defa özür diledim." Durup soluğunu bıraktı. Diğer elini kafasında gezdirdi. "Tanrım. Hiç mektuplarımı okudun mu sen?"

Gözlerimi kırpıştırıp elimi onunkinin altından çekip kurtardım. "Mektuplarının canı cehenneme!" dedim fakat öfkem önceki öldürücü şiddetini kaybetmiş gibiydi.

Bakışlarını çevirdi. Gözlerindeki özlemin yerini korkutucu bir öfke almıştı.

"Evet, mektuplarımın canı cehenneme!" deyip söylediği her kelimeyle birlikte ses tonunu da yükseltti. "Mektuplarımın canı cehenneme, benim canım cehenneme! Varlığımın canı cehenneme! Benden nefret ettiğini mükemmel bir şekilde belli ettin ve bunun için özür dilerim. Çünkü benim canımı yakmak için yaptığın bütün o boktan şeylere rağmen bir saniye bile olsun seni düşünmekten vazgeçmedim!"

Sözcükleri bana öyle şiddetle çarpmıştı ki fiziksel olarak şaha kalkmış gibi hissedip hemen ardından Jensen'ın yüzüne bir tokat indirdim. Eliyle tokat attığım yeri tuttuğu sırada gözlerim sıcak, kızgın gözyaşlarıyla dolmuştu. Elim yumruk yapıp bunun elimde hissettiğim sızıyı dindirmesini diledim.

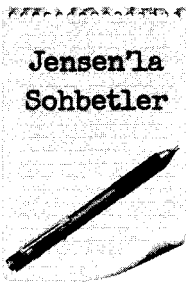
"Bir başka kadını hamile bıraktın ve onunla evlendin. Beni terk ettin. Sen. Beni. Bırakıp. Gittin. Bir dahaki sefere aklına geldiğimde bu düşüncelerin de hemen ardından takip ettiğinden emin ol." Ona çarparak geçtim fakat hemen bana yetişmeyi başardı. Bu defa beni tutmadı ama tutmuş sayılırdı. Çünkü yanım-

daki varlığı benim için çok fazlaydı.

"Şu günlerden birinde uyanacaksın ve kendine, bana duyduğun bütün bu öfkeye enerjini harcamaya değip değmediğini soracaksın."

Bloğun sonuna geldiğimizde ellerimi hırkamın ceplerine tıkıştırdım. Orada olup olmadığını görmek için başımı kaldırıp baktığımda, onun yürüyerek uzaklaştığını gördüm arkasından. Onu yürürken ve sonrasında insan kalabalığının arasından arkasına bile bakmadan kaybolurken izlemek hâlâ ne kadar çok umursadığımı fark etmeme sebep oldu. Her ne kadar istemesem de. Her ne kadar kendime umursamadığımı söylesem de hâlâ umursuyordum. Bu, Jensen'ın bulduğu ilk fırsatta yürüyüp gitmesinden daha çok canımı sıkmıştı.

Eve vardığımda malzemeleri yere bıraktım ve ondan bir mesaj geldiğini fark ettim. Bir özür beklentisiyle hemen mesajı açtım. Bunun yerine şöyle yazıyordu: *Bir sonraki çekimlerin adresini bana gönder.* Bunun düşüncesiyle midem hareketlenmeye başladı.

Teknolojiyi seviyorum. Yazılımını sürekli yenileyen yeni bir model çıktığında dizüstü bilgisayarını yenisiyle hemen değiştiren teknoloji adamıyım. Bu geçtiğimiz hafta Chelsea'de küçük bir teknoloji mağazasının büyük açılışına katılmak için davet edildim. Şeker dükkânındaki küçük bir çocuk gibi hissettiğimi söylemeden geçemeyeceğim. Aslında burası benim New York'taki en çok sevdiğim ikinci (elbette birincisi Brooklyn oluyor) muhitte kurulmuş küçük bir Apple mağazasıydı.

Çoğumuz orada bir hikâye yazmak için bulunuyordu. Bu yüzden mağazadan içeri adımınızı attığınızda, bilgisayarları deneyen kişileri, aksesuarlara bakanları ya da telefonlarında bir şey yazanları görecektiniz.

Orada bulunmak, sevdiğimiz insanlara ya da potansiyel olarak sevdiğimiz kişilere benzeyenlere ulaşmak için teknolojiye ne kadar da bağımlı olduğumuzu düşünmeye itti beni. Ne zaman şehir dışında olsam kızımla internetten görüntülü görüşürüm, böylece onun o güzel tatlı yüzünü görürüm. Her ne kadar kolay olsa da normalde mesaj çekmekle aram iyi değildir fakat son zamanlarda biriyle yeniden iletişime geçtim. Bu yüzden aramak, mesaj çekmek ya da mail atmak seçenekleri arasında kararsız kaldım. Mesaj çekmek yapması *normal* şeymiş gibi geliyor. Telefonla aramaksa yetişkinlere özgü geliyor. E-posta göndermekse, *"İletişimde kalmak istiyorum fakat çok umutsuz bir şekilde de değil,"* demenin en iyi yolu gibi görünüyor. Açıkçası bu, o kişiyle olan ilişkinize de bağlı. İş ilişkiniz, sizinle eski aşkınız arasındaki ilişkiden tamamen farklı. Benim şu an içinde olduğum durum. Maale-

sef ben mesaj gönderdim... Şimdilik. Bu konu hakkında size bilgi vereceğim. Çünkü meraklı olduğunuzu ve gelişmelerden haberdar olmak isteyeceğinizi biliyorum.

Chelsea'deki Mike'ın Teknoloji Mağazası:

Ürünler için, veri kurtarmak veya çok kısa sürede servis için Jensen onayladı.

Günün Sorusu:

atipyam'dan: Çocuğunuzu ya da çocuklarınızı görüştüğünüz kişiyle ne zaman ve nasıl tanıştırırsınız?

Cevap:

Durumuna göre değişir. Sanırım bu kişi benimle ilgili yüzde yüz ciddiyse ve ben de aynı şekilde onun hakkında ciddi düşünüyorsam.

7. BÖLÜM

HER NE KADAR KENDİME KARŞI SAVAŞ VERSEM de Jensen'm kitaplarını arayıp Brooklyn'de bir tanesini buldum. Bunun müsebbibi olarak yalnızlığımı suçladım. Ailemin ya da arkadaşlarımın korkak bir kız gibi davranmayı kesmemi ya da birisiyle dışarı çıkmamı söylemek için yanımda olmamalarını suçladım, fakat dışarı çıkacağım hiç kimse yoktu yanımda. New York'ta yalnız yaşayan, bırakın Match.com'u, ÜBER'den ödü patlayan bir kızdım. O şeyin adı bile kâbuslar görmeme yetiyordu. Millie, nişanlısı Seth'le oradan tanışmıştı. Oraya baktığında fırsatları ve aşk hikâyelerini görmüştü. Bense seri katilleri görmüştüm. Merakım, Jensen'dan uzak durmam gerektiğine dair olan isteğimden daha ağır basmıştı. Bu yüzden Brooklyn'e giden metroya atlayıp küçük kitapçı dükkânına gittim. Oraya ulaştığımda çocuklarıyla birlikte birçok insan oradaydı. Büyük bir insan topluluğuydu. O kadar fazlaydılar ki içeri girebilmek için aralarından geçerken onları ittirmek zorunda kalmıştım. İçeriye girdiğimdeyse Jensen'm büyük ihtimalle oturacağı yerden uzaktaki kitaplığın yanındaki standın orada durmaya zorlanmıştım. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de onu görmemek benim için en iyisiydi. Onun beni görmesiniyse kesinlikle istemiyordum.

Sonunda geldiğini insanların tezahüratları ve fotoğrafını çekmek için çıkardıkları telefonlardan anlamıştım. Gizlemeden onu dikkatlice inceleyen, telefonlarıyla onun fotoğrafını çeken bütün bu kadınların varlığı beni rahatsız etmişti her nedense. Onlar gülümserken, kahkaha atarken, yanlarındaki diğer anneleri yüzlerindeki bilindik ifadelerle dirsekleriyle dürterken ben onların hepsine dik dik bakıyordum. Hepsinden nefret ediyordum. Parti paketlerinden bulaşan istenmeyen simler gibi kıskançlık bedenime saplanıp kalmıştı resmen.

"Hikâye anlatma zamanı için hazır mısınız?" diye sordu Jensen. Onun sesiyle ciğerlerimdeki bütün hava sıkışıp kalmıştı. Çocuklar alkışlarken fahişe anneleri de tezahürat yapıyordu. "İlk önce ithafı okumak istiyorum."

Sonunda, onların gördüğü şeyi göremiyor olmaktan sıkıldığım için hareket edip kitaplıktan bir kitabı aldım ve kalabalığın arasından bakarak onu görmeye çalıştım. Jensen, kot pantolon ve gözleriyle uyumlu kömür grisi bir tişört giymiş, çarpıcı bir şekilde gülümsüyordu. Saçları her zaman olduğu gibi darmadağınık bir haldeydi; yeni çıkan sakallarının gölgesi yüzünü örtüyordu fakat beni büyüleyen Jensen'ın aurasıydı. Onunla ilgili her şey onun kötü bir çocuk olduğunu haykırırken, içimdeki ses ise ona daha da yakın olmam için yalvarıyordu.

"Olivia için," diye okudu Jensen. Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Cesur olmanın önemini bana öğreten kişi olduğu için." Kendimi buna gülümserken buldum. "Ve Mia için, hiç kimse bana inanmazken bile bana inandığı için."

Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırpıp kitaplığın kenarına tutunarak kendime sarıldım. Balonun havasının inmesi gibi ciğerlerimden tüm havanın boşaldığını hissettim, başlangıçta yavaşça sonrasındaysa hızlı bir şekilde vızıltıyla dönerek. Bütün bunlar olurken ağzım şaşkınlıktan açık kalmış, ona doğru bakıyordum. Jensen okumaya devam ederken ben kendimi toparlamaya çalıştım fakat zihnim Jensen'ın okuduğu ithaftaki kelimelerle boğuşuyordu. Anneleri fotoğraf çekerken çocukların güldüğünü fark

edebiliyordum ama bundan daha fazlası için konsantre olamıyordum.

Sonunda içinde bulunduğum şoktan kurtulunca dinlemeye başladım fakat onu dinlemek bile sinirlerimi altüst ediyordu. Bir yönüm, bana ait olan parçaların onun elinde tuttuğu kitabın sayfaları arasında yer almasını kabul etmek istemiyordu. Uykusuz geçen gecelerde Jensen'ın yazdığı, çizdiği ve hayalini kurduğu sayfalar. O okumaya devam ettikçe, gerçek hikâyeyle benzerliği dalgaların yüzeye çıkışı gibi bende gelgitler oluşturuyordu.

Mia maceraperest küçük bir kızdı.

Mia'nın altın sarısı bukleleri güneşte parıldıyordu.

Mia'nın iyiliği sayesinde Kaplumbağa Hester yuvasına geri döndü.

Jensen okumasını bitirince, oda birden alkış sesleri ve tezahüratlarla uğuldadı. Bense orada sersemlemiş bir halde öylece duruyordum.

Onu görmek istediğimi *sanmıştım.*

Belki de onunla konuşabileceğimi bile *sanmıştım.*

Ama şimdi bunu yapmak için kendime güvenemiyordum. Odadan dışarı çıkmak için zikzak çiziyor, sadece çocuklar önümden geçerken duruyordum. Başımı bir kez omuzlarımın üzerinden döndürüp onun olduğu tarafa baktım. O da tam o sırada başını okumakta olduğu kitaptan kaldırmıştı. İlk önce şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı, sanki gördüğü şeyin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Gördüğünün ben olduğunu fark ettiğindeyse tembelce fakat çapkın bir gülümseyişle gülümsedi. Etrafında bulunan kalabalıktan özür dileyip doğruldu. Hızlıca arkama dönüp adımlarımı hızlandırdım. Ön kapıdan bir hışım çıkıp Brooklyn'in dondurucu derecede soğuk caddelerine doğru adımımı attım.

"Mia!"

Soğuktan büzülmüş kollarımı etrafıma sıkıca sardım. Üzerime giydiğim hırka bile bu hava için uygun değildi.

"Öylece ayrılacak mısın?"

Arkama dönüp yüzüne baktım. "Gitmek zorundayım."

"Başından beri burada mıydın?"

Titriyordum. "Evet."

"Neden?" Başını eğmiş, yüzümü inceliyordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"İçeri gelsene, belli ki üşümüşsün."

"Hayır, hayır. Ben gidiyorum. Sadece... Gidip içeridekilerle birlikte olmalısın; onlar seni görmek için buraya geldiler."

"Ve sen beni görmek için gelmedin?"

Bıkkın bir homurtu dudaklarımdan kaçıverdi. "Şu an sana öfkelenmemek için gerçekten büyük çaba harcıyorum." Derin bir iç çektim. "İçeri geri dön. Seninle başka bir gün konuşuruz."

Bana dikkatlice bakmaya devam etti. Gözlerindeki vahşi bakışla yüzümü inceledi, sonrasında bedenimden aşağıya doğru bakıp tekrar yukarıya, yüzüme doğru bakışlarını gezdirdi. Son bir kez bakışlarını gözlerime kenetledi.

"Bir dakika içinde içeri gideceğim. Şu ansa nasıl hissettiğini bilmekle ilgileniyorum."

"Ben... Ben gerçekten de..." Duraksayıp dişlerimin zangırtısının durmasını bekledim. "Şu an gerçekten soğuktan donuyorum. Ve kızgınım."

"Çünkü senin adını kullandım," dedi Jensen.

"Ve beni ithafa dahil ettiğin için. Ve bir de lanet olası Kaplumbağa Hester hakkında konuştuğun için! Nasıl oluyor da onu hatırlıyorsun?" İç çekip soğuk nefesimi bıraktım. "Buraya seni görmeye geldim, şey için..." Çenemin titremesi konuşmama izin vermiyordu. Jensen de bunu konuşmak için fırsat olarak görmüştü.

"Ne için?"

Omuzlarımı silktim, omuzlarım soğuktan titriyordu. Jensen bakışlarını kısa bir süreliğine aşağıya kaydırdı.

"Hadi içeri girelim. Sen titriyorsun."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır."

"Sen ne için gelmiştin? Üzülmek ve bana bağırmak için mi?"

Başımı tekrar salladım. Çünkü ne için geldiğime ben de anlam veremiyordum.

"Her şeye son vermek için mi?"

"Be... be.. Belki."

"Sen buraya her şeye bir son vermek için mi geldin?"

Öfkeyle ellerimi yukarı kaldırdım. "Hayır! Evet! Bilmiyorum! Başka ne için gelebilirim ki?"

Dudaklarında gülümseme belirmişti.

"Bana o şekilde bakmaya bir s... ss... son vermelisin. Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Jensen kıkırdadı. "Hayır, düşünmüyorum. Bunun çılgınca olduğunu düşünüyorum fakat sen de öylesin. Bir çılgın. Sonuç olarak, sanırım bu bizim normal halimiz."

"Ben çılgın değilim!" Bir parmağımla göğsünü dürttüm.

Jensen elime baktı. Yüzündeki eğlenmiş ifade kanımın sinirden kaynamasına sebep olmuştu. "Değil misin?"

"Senden nefret ediyorum!" dedim yüksek sesle. "Gerçekten."

"Gerçekten mi?"

Homurdandım, bu sefer daha yüksek bir sesle. Geri adım attım. "Ben gidiyorum. Buraya gelmemeliydim ve bütün Brooklyn'in önünde olay çıkarmayacağım!"

Kollarını önünde bağlamış, yüzünde kocaman bir sırıtışla bana bakıyordu. "Buna ne deniyor?"

Durdum. Kaldırımın kenarında durmuş burnumdan soluyordum. Jensen'a bakmak için döndüm. "Buna... Buna drama deniyor!"

Ben köşeye ulaştığım sırada Jensen bana yetişip kollarını belime dolayarak beni sert göğsüne doğru çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Nefret çok güçlü bir kelime." Ses tonu mideme kramp girmesine sebep olmuştu.

Elini üzerimden çekene kadar titredim. "Süper güçlü bir kelime."

"Başka ne süper güçlü bir kelime biliyor musun?" Bakışları dudaklarımda, yanağımda, saçımda ve gözlerimde geziniyordu.

İçimde bir hareketlenme oluştu. Ne düşündüğünü biliyor-

dum ama ona bu memnuniyeti yaşatmayacaktım. Bunların hiçbirini hissetmek istemiyordum. Artık hiçbir şey hissetmek istemiyordum fakat buradaydım işte ve hissediyordum.

"Bırak beni," dedim ve bakışlarımı hırkamın kenarından tutan eline kaydırdım. Gözlerini kapadı.

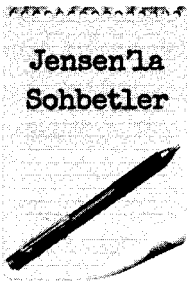
"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Kalbimdeki sızı tekrar geri gelmişti. Yutkundum. Bir bakışıyla hayatımı mahvedebilirdi, bir sarhoşun karanlıkta soyunması gibi. Bir bakışıyla ona karşı oluşturduğum savunmamı yok edebilirdi. Eğer biraz daha orada kalırsam, onun aşkının ardından ördüğüm bütün o duvarları yıkmasına izin verecektim. Buna dayanamazdım. Bir gecenin beni bu şekilde korunmasız hale getirmesine izin vermeye dayanamazdım. Kendini benim yerime koyan diğer akıllı kadınların ne yapması gerekiyorsa ben de onu yaptım. Elini hırkamdan çekmesi için onu zorlayıp ittim ve yürüyerek oradan uzaklaştım.

Eve gidene kadar yolda somurttum. Duşumu alıp yatağa gömüldüm. Sonrasında bütün olanları zihnimde tekrar canlandırdım. Adamı takip ettim, sonrasında ona bağırdım ve onun coşkulu kitap imzalama etkinliğinden paldır güldür uzaklaşmaya çalıştım. Olanları daha fazla düşündükçe o kadar komik hale gelmeye başladı ki kısa bir süre sonra gülmeye başladım. Ona söylediğim şeyleri hatırlayınca gülümsemem kaybolmuştu.

Ona her şeye son vermek istediğimi mi söyledim?

Kahretsin! Elbette öyle söyledim. Aptalın tekiydim. Gerçekten.

Bu hafta kitap imzalama ve okuma etkinliğim vardı. Aranızdan beni desteklemek için oraya gelenlere teşekkür ederim. Kelimelerin arasına dalıp yazı yazmaktan her zaman zevk duydum. *Mia Plaja Gidiyor* kitabını sevdiğim bir kız hakkında yazmıştım. Bu kız aynı oranda aşkı ve acıyı bana yaşatandı fakat her şeyin ötesinde o bana umudu getirmişti. Hiç kimsenin yanımda olmadığı zamanlarda o yanımda belirivermişti. Bazen de ihtiyacınız olan şey sadece budur. Birisinin yanınızda olması. Bu kız, bu geçtiğimiz hafta kitap okuma etkinliğinde tekrar karşıma çıktı. Onun orada olduğunu fark ettiğim anda gerçeküstü bir deneyim yaşadığımı hissettim. Hiçbir zaman onun benim dudaklarımdan dökülen hikâyenin kelimelerini duyacağını dahi düşünmemiştim fakat bu kız orada durmuş, yıllar önce sayısız defa yaptığı gibi dinliyordu.

Ve tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum şimdi. Hayatımızda tek bir şansımız olduğu söylenir. Bunun doğru olmadığını kanıtlamayı çok isterim.

Günün Sorusu:

LilouBlue'dan: "Her ne olursa olsun daima kalbimizin sesine kulak vermemiz hakkında ne düşünüyorsun? Kulak vermemek için şansımız var mı ki?"

Cevap:

Bazen gerçek hayatta bunun sonuçları zihnimizde olduğundan daha kötüdür.

8. BÖLÜM

"PEKİ, ŞİMDİ SİZ KONUŞUYOR MUSUNUZ?"

Benim Jensen'la olan karşılaşmamdan, mesajlardan ve konuşmamızdan ona bahsettiğim zaman, erkek kardeşim Rob'un sorduğu ilk şey bu olmuştu. Jensen'la yaptığımız bu mesajlaşma ve konuşmalar genellikle iş hakkındaydı, sadece bir tanesi yemekle ilgiliydi. O yüzden bu, tekrar iletişime geçmek sayılmazdı bile.

"Hayır."

"Daha şimdi sen söyle..."

"Mesajlaşma konuşma sayılmaz."

Rob güldü. "Bugünlerde aralarında fark var mı ki?"

"Kesinlikle."

"Çoğu insanın ilişkilerini mesajlaşarak yürüttüğünü biliyor musun?"

"Evet, onlar ergen oluyor."

"Yetişkinler de öyle yapıyor."

"Robert, sen ve diğer herkes, eski moda bir ilişki yaşamanın hâlâ mümkün olabileceğine dair hayallerimi yıkıyorsunuz. Seninle artık ikizleşmeyeceğim."

Yüksek sesle kahkaha attı. "Üzgünüm ama bu kaçışın olmayan bir şey."

"Annemin beni dışarı iterken birkaç dakika daha beklemesi gerekiyordu kesinlikle."

"Eğer öyle yapsaydı ölmüş olabilirdin," diye hatırlattı. Ben on biri elli sekiz geçerken, Rob'dan üç dakika sonra doğmuştum. Bu yüzden ben de, annem birazcık daha bekleseydi teknik olarak ikiz olmayacağımızla ilgili şaka yapardım her zaman. "*Teknik olarak ikimiz aynı anda annemin karnında taşınmış olurduk yine de,*" demeye bayılırdı Rob. Çünkü bu çocuk benim ikizim olmayı seviyordu. Onu bu konuda suçlayamazdım.

"Söylemek istediğim, hiçbir şey ifade etmiyor bu, Jon Snow."

"Senin şu dizi ve o karakterle ilgili olan saplantın beni çıldırtıyor."

"Demek istediğin, *senin* o karaktere olan takıntın. Ben Tyrion türü bir kızım."

Rob rahatsız olduğunu belirten sesler çıkarmaya başladı. "Konuya dönersek, Elle bütün bu olanlar hakkında ne söylüyor?

"Elle bu diziyi izlemedi ki."

"Jensen hakkında! Odaklan, Mia!"

"Ah. Hiçbir şey. Bilmiyorum. Ne söylemesi gerekiyor?"

Rob bir süre hiçbir şey söylemeden sessizce bekledi. Sarışın kaşlarının bir araya toplanıp alnında kırışıklıkların belirmesini hayal edebiliyordum. "Bunu bana söylemene şaşmamalı."

"Hey, senin nasihatine ya da başka bir şeye ihtiyaç duyduğumdan değil," diye mırıldandım.

"Fakat yine de istiyorsun."

Homurdandım. "Hayır. Bilmiyorum. Demek istediğim, onunla tamamen konuşuyoruz ya da onun gibi bir şey değil. Tam olarak olan şu: *Bir sonraki çekimin ne zaman?* Bunu takiben şu: *Bilmiyorum, Jensen. Öğrenir öğrenmez haber vereceğimi sana söyledim.* Aramızda geçen konuşmalar tam olarak böyle. Sadece bazı zamanlar mesajla bana yiyecek fotoğrafları gönderiyor ki ben onlara gerçekten cevap vermiyorum. Her neyse, senin şu seksi Brezilyalı aşkın nasıl?"

Rob güldü. "O iyi. Harika!"

Juan Pablo okul için Santa Barbara'ya taşınmıştı ve Rob için orada kalıyordu.

"Ailesi onun kalması konusunda onunla hemfikir mi?"

Rob durakladı. "Aslında... Ben seni ziyarete geldiğim zaman o da birkaç hafta içinde ailesini ziyarete gidecek. Sanırım o zaman bunu öğreneceğiz."

Rob evde olanlar hakkında bana her şeyi anlatmıştı: Annemin bahçesinde şimdi sekiz orkidesi olmuştu ve onlardan üçünü henüz öldürmeyi başaramamıştı. Rob babama San Francisco Giant'ın beysbol oyuncularından biri için ev dizaynında yardım ediyordu. Arkadaşımız Victor'sa yeni bir hukuk bürosunda işe başlamıştı ve öyle görünüyordu ki kendisini şirkete hızlıca ortak edeceklerdi. Rob'a çektiğim fotoğraflardan, bir gün onlarla ne yapmak istediğimden bahsettim.

Son olarak, birilerinin fotoğraflarımı galerilerinde sergilemem için bana şans vereceğine dair Rob'un birkaç dakika boyunca güvence vermesinin ve benim Rob'a Juan Pablo'nun ailesi ne derse desin ona geri döneceğine ilişkin moral vermemin ardından telefonu kapadık. Birkaç saat boyunca dairemde takılıp hayatımda ihtiyaç duymadığım başka bir diziyi daha çılgınca izledikten sonra fotoğraf makinemin çantasını kaptığım gibi dışarıya yöneldim. Günümün geri kalanını, Central Park'ın farklı yerlerini keşfederek ve düşen yapraklardan kollarında çocuklarını döndürürken gülen annelere kadar her şeyin fotoğrafını çekerek geçirdim. Güneş gökdelenlerin arkasından kaybolmaya başladığında günü burada noktalayıp eve gitmeye karar verdim. Millie'yle dışarı çıkmak için hazırlanmalıydım. Uzun süre evde durma konusunda kendime güvenemiyordum. Jensen'ın düşüncesiyle kafamın karışmasına izin veremezdim. Onu düşünmemek için tüm çabamla bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Dışarı çıkmak hayatta en çok sevdiğim iki şeyi içeriyordu: içmek ve saçma sapan konuşmak.

9. BÖLÜM

MILLIE'NİN DÜĞÜNÜ VE EVLENMEYİ BÜYÜK bir olay haline getirmek yerine kaçarak gizlice evlenmeyi düşünmesi üzerine konuştuktan sonra, Millie konuyu en çok sevdiği şeye, yani benimle alay etmeye getirmeyi başardı.

"Hâlâ neden denemekte ve yanılmakta ısrar ettiğini anlayamıyorum. ÜBER varken hâlâ taksi çevirmeye çalışıp başarısız oluyorsun," dedi.

"Burada metroya biniyorum."

"Çünkü taksi çevirmek imkânsız!"

"Belki biraz yürümek istemişimdir."

Bana kahverengi gözlerini kısıp onaylamayan yüz ifadesiyle bakarak kaşlarını çattı. "Lütfen. Daha dün 'kıçı donduran havadan' şikâyet ediyordun."

"Çünkü burası gerçekten de çok soğuk! İnsanların kendi isteğiyle burada yaşadıklarına inanamıyorum." Millie ters ters bana bakınca durdum. "Ne? Ben sadece geçici olarak buradayım. Sonrasındaysa güneşli California'ya geri dönüyorum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dramatik bir şekilde iç çektim. Millie gülmeye başladı.

"Kaçığın tekisin fakat ciddiyim, şu aptal uygulamayı indir işte."

"Burası New York, Mil. Ayrıca, sen de her gün metroyu kullanıyorsun!"

"Evet ama ben kaybolmuyorum! Yanlış duraklarda iniyorsun ve yanlış metrolara biniyorsun. Tam bir baş belasısın!"

Gülmemek için çabaladım fakat Millie çok neşeli konuşuyordu. Ellerini sallayıp yüzüne düşen buklelerini kenara itti.

"Bela olduğumu biliyorum fakat kontrol edilebilir bir belayım. Dünyada ikimiz için de yeterince yer var. Bunu bilmelisin." Göz kırptım.

"Kızım, ikimiz hakkında hiçbir şey kontrol edilebilir değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Ve ben bunun o şekilde olmasını seviyorum."

"Ben de." Gülümseyince güzel, parlak, bembeyaz dişleri görünmüştü. Cin toniğimden bir yudum alıp Millie'nin söyleyeceği şeye kendimi hazırladım. "Her neyse, organizasyonlarda fotoğraf çektiğimi biliyorsun..."

"Hayır. Yapmayacağım," diye belirttim daha o cümlesini tamamlayamadan. Kendisinin yetişemediği bir etkinlik için fotoğraflarını benim çekmemi istediğinden bahsetmişti. Daha ne olduğunu öğrenmeden yapmamaya karar vermiştim.

"Mia!"

"Hayatta olmaz. Ailemden ve arkadaşlarımdan milyonlarca kilometre uzağa gidip daha önce evimde hapsolduğum aynı kutunun içine kendimi tekrar tıkamam."

"Hangi kutu bu?"

"Biliyorsun, 'yaşam tarzı fotoğrafçılığı' kutusu." İç çektim. "Bunu yapmayı sevmediğimi söylemiyorum ya da gelecekte tekrar yapmayacağımı; fakat farklı şeyler keşfetmek istiyorum. Üniversitede hayal ettiğim şeyi yapmaya geri dönmek istiyorum. O benim buna başlama sebebimdi. Fotoğraflarımın müzelerde sergilenmesini, günlük yaşantıyı güzel bir ışık altında tasvir eden ya da gözünü alamayacağın şekilde çirkin bir bakış açısıy-

la betimleyen fotoğraflarımı içeren devasa bir kitap yayımlamak istiyorum. Ben ist..."

"Sen Diana Arbus olmak istiyorsun."

İç çektim. "Ben Diana Arbus'un sezgi ve yeteneğine sahip Mia Bennett olmak istiyorum."

"Bu bir gecede olmayacak, biliyorsun."

"Kesinlikle bunun farkındayım ama eğer ailelerin ya da etkinliklerin fotoğraflarını çekmeye devam edersem de olmayacağını biliyorum."

Millie mojitosundan bir yudum alıp uzun bir süre dikkatlice bana baktı. Daha sonra koyu, dalgalı saçlarını omzundan geriye doğru itip gülümsedi. "Söz veriyorum, sadece bir iş."

"Mill," deyip homurdandım.

"Bunu benim için yapabilecek olan sadece sen varsın, Meep. Cuma günü ayrılıyorum. Kendini bilmez birinin gidip o işi mahvetmesini göze alamam. Ayrıca bu çalışma bir dergide yayımlanacak. Yani teknik olarak amacından çok sapmış olmayacaksın." Bir süre durakladıktan sonra derin bir nefes verdi. "Bunu benim için yap. Ben de bu yolculuktan geri döndükten sonra bazı yerlerdeki bağlantılarımdan birkaçıyla konuşup sergi için yeni bir fotoğrafçı arıyorlar mı diye öğreneyim."

Dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Seçeneklerimi gözden geçirdim: Etkinliğin fotoğrafları bir dergide yayımlanacaktı. Millie fotoğrafçı özentisi değildi. Bu sektörde kendisine bir isim yapmıştı. Ayrıca benim şimdiki işimi de o ayarlamıştı. Bu iş sayesinde buraya taşınma fırsatı yakalayıp seçeneklerimi keşfetme imkânı ve fotoğraflarımın New York Sanat Galerisi'nde sergilenmesi fırsatını bulmuştum.

"Tamam, yapacağım."

Kocaman ve neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Fakat bu içecekleri sen ödüyorsun," diye ekledim.

Güldü. "Ne istersen."

"Bana bu etkinlikten bahset. Uzun bir elbise giymek zorunda mıyım?"

Barda uzun bir süre kaldık. Etkinlik, giysiler, benim olası devasa kitabım ve sanat galerisi fikri hakkında konuşurken bu sonuncusuna yerel sanatçıların da dahil olabileceği sonucuna vardık. Sonra Millie'nin ÜBER'ini beklerken –bu hizmetle ilgili öfkemi kusup bunun ne kadar da garip bir şey olduğunu söylerken– ben yine Jensen'ı gördüm. Bize doğru gelen yeterince insan vardı ve o kalabalıkta onu kaçırabilirdim. Soğuktan mı, yoksa onun varlığından dolayı mı bilinmez, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sanki yüzümü çevirmek zorundaymışım gibi geldi. Döndüğümdeyse Jensen oradaydı. Sadece onun üzerinde ya da bir vitrin mankeninde harika gözükebilecek bir kot pantolon, bot ve beyaz *Breaking Bad* tişörtünün üzerine giydiği siyah deri ceketle bize doğru yürüyordu.

Yanındaki adamla konuşurken başını hafifçe eğmişti, bu yüzden beni henüz fark etmemişti. Belki de ben ona o kadar dikkatlice bakmamış olsaydım görmeyecekti de. Başını kaldırıp gözleri benimle buluştuğunda cümlesinin yarısında olduğunu söyleyebilirdim ve gerçek anlamda zeminin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. Hatta öyle ki, bakışlarım hâlâ Jensen'ın üzerindeyken Millie'nin kolunu sıkıca kavradım. Büyük bir hayranlık ve saygıyla bana bakıyordu. Beni yıllar önce gördüğü andaki gibiydi bakışı. Bütün o canavarların arasındaki periyi yeni keşfetmiş gibiydi.

Jensen'la yeni çıkmaya başladığımız o zamanı hatırlamıştım. Jensen'ın bakıcı annesi Patty'nin onu zorla ikna ettiği aile pikniğine gitmiştim. Orası tepelerin üstünde, denizi gören bir yerdi. Yanımda ne getirmem gerektiğini bilmediğim için iki paket cips ve bir litre kolayla çıkagelmiştim. Ben cipsleri ve kolayı çantaya yerleştirmeye çalıştığım sırada onunla bakışlarımız buluşmuştu. Jensen o sırada piknik masasına yaslanmış, kuzenlerinden biriyle sohbet ediyordu. Beni gördüğü sırada dudakları hareketsizleşip hafifçe aralanmıştı. Doğrulup kuzenine bir şey söyleyince, kuzeni de başını çevirip bana bakmıştı. Uzun bir süre Jensen ve ben öylece birbirimize bakmıştık. Kuzeniyse ikimizin arasındaydı. Büyük ihtimalle neden şaşkınlıkla donakaldığımızı merak

ediyordu. Ve asıl sorun şuydu ki hareket edemiyordum. Jensen'ın de aynı sorunu yaşadığını söyleyebilirdim.

Bana o şekilde baktığında, sanki gördüğü tek şey benmişim gibi, benim için hareket etmek zorlaşıyordu. Elimde tuttuğum cipsler düşmüştü. Sağ elimdeki kola şişesiyse sallanıyordu. Omzumda asılı olan çantam kayıp dirseğime kadar inmişti. Sonunda Jensen yönünü değiştirip bana doğru yürümeye başladığındaysa kalbim hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı. İyice yaklaşıp önümde durduğunda iki eliyle yüzümü kavramıştı.

"Geldin demek," deyip fısıltıyla konuşmuştu.

"Sana geleceğimi söylemiştim."

"Ama yine de... Sen gerçekten geldin."

Aile toplantılarının onun için ne kadar çok zor olduğunu iyi biliyordum. Nasıl hissettiğini yalnızca hayal edebilirdim; daha küçücük bir çocukken annesi tarafından terk edilmek, terk edilip teyzesine bırakılmak. Kendimi Jensen'ın yerine koymaya çalıştım fakat istenmeyen bir çocuk olmanın verdiği acı benim kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı. O başparmaklarını elmacık kemiklerimde gezdirirken ben de ona gülümseyerek bakıyordum.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

"Nereye gidersen seninle gelirim. Her zaman," demiştim.

Midemde bir şeyler gerginlikle hareket ederken onunla kurduğum göz kontağını koparmaya çalıştım fakat bunun yerine bedenim ona doğru dönmüştü. Her nasılsa beynimdeki sinir hücreleri ne yapmaları gerektiğiyle ilgili komutları ters algılayıp tam zıddını yapmaya karar vermiş gibiydi. Omzumda hissettiğim dürtü bana o pikniğin geçmişte ve bununsa şu an olduğunu hatırlatarak beni gerçek dünyaya geri getirmişti. Jensen bensiz hayatına devam etmişti. Bense onun yokluğunun ardından kalbi kırılmış bir şekilde kalmıştım.

"Kahretsin, o gördüğüm..." dedi Millie. Jensen bize doğru yaklaştığında onun kelimeleri geri planda kalıp sönükleşmişti.

"Seninle burada karşılaşmak ilginç," dedi Jensen. Gözleri sadece benim için yaratılmış gibi bana bakıyordu.

"Selam."

Jensen tekrar konuşmaya başlamadan ve bizi dalıp gittiğimiz o belirsizlikten uyandırmadan önce, bana sonsuzmuş gibi gelen bir süre birbirimize baktık. "Bugün annenden bir e-posta aldım."

"Bu da ne demek? Ne hakkında?"

Jensen sırıttı. "Senin hakkında, şehir hakkında, yapılacak şeyler ve onun gibi şeyler işte."

Hızlı bir şekilde gözlerimi kırptım. Annem nasıl olmuştu da onun e-posta adresini almıştı? Ailem ben Jensen'la çıkarken ondan nefret ediyordu. Ne zaman ki ben ondan ayrıldım, sonrasında annem ondan hoşlanmaya başlamıştı. Bunun sebebi de bir gün Jensen ve Olivia'yla karşılaşması yüzündendi. Annem Jensen'ı küçük bir kızla görünce her şeyi affedivermişti birden. Başımı salladım. Annem nasıl bana ihanet ederdi, hâlâ inanamıyordum. Benim kendi annem! Belki de o aptal kitabı, imza olayını ve orada olan diğer bütün her şeyi ona anlatmalıydım.

"Şehirle ilgili ne söyledi?" diye sordum fakat Millie hemen atlayıp konuşmamızı böldü.

"Jensen Reynolds. Seni uzun zamandır görmedim. Ne kadardı, bir yıl mı?" Bakışlarını benden çevirip Millie'ye baktı ve gülümsedi.

"Selam! Sen olduğunu fark edemedim," dedi Jensen; Millie'yi kendine çekip hızlıca sarıldı. Millie gülüyordu.

"Beni hiç görmedin bile."

"Bana bazen böyle oluyor," dedi ve bana baştan çıkarıcı bir şekilde baktı. Üzerimdeki kazağımı sıkıca kavrayıp çektim.

"Selam, ben Mia," dedim Jensen'ın yanındaki adama dönüp. Bana uzunca bir süre meraklı fakat bildik bir ifadeyle baktı. Yüzüm kızarmaya başlamıştı.

"Ben Jeff," deyip elini uzattı ve dönerek Millie'ye de aynısını yaptı.

"Hâlâ o adamla birlikte misin?" diye sordu Jensen. Kaşları bir araya gelmişti. Sanki uzun ve derin bir şekilde düşünüyor gibiydi.

"Seth. Biz nişanlandık ve birlikte Park Slope'ta yaşıyoruz."

"Hayır, kahretsin! Ben Dumbo'da yaşıyorum."

Millie'nin yüzünde etkilenmiş bir ifade belirmişti. "Şu haline bir baksana! Bizim bloktan Küçük Jensen nerelere taşınmış!"

Jensen kıkırdadı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, daha önce hiç *Küçük* Jensen diye çağrılmamıştım," deyip bana bir bakış attı. Kalbim duracak gibi hissetmiştim.

"Pekâlâ, Benim ÜBER de geldi! Daha sonra mutlaka görüşelim. Cuma günü Hindistan'a gidiyorum ama geldiğimde bir buluşma ayarlayalım. Belki de akşam yemeği için bana gelirsiniz," dedi Millie. Bakışları benimle Jensen arasında gidip geliyordu. Gözlerim kocaman açıldı. Cevap dahi verememiştim. Çok şükür ki eğilip bana sarıldı. "Seni seviyorum. Sana çok teşekkür ederim bunu benim için yaptığından dolayı. Sen arkadaşların en iyisisin. Bilgilerin geri kalanı için sana e-posta atarım ve ne yapacağımıza karar veririz."

"Git ve şu harika fotoğraflarından çek," deyip kollarımı indirdim.

"ÜBER uygulamasını mutlaka edin!" diye bağırdı siyah arabanın arka koltuğuna tırmanırken.

Ona ortaparmağımı gösterip gülümsedim. Millie kahkaha attı.

"Yürümüyorsun, değil mi?" diye sordu Jensen. Ses tonundan endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Başımı salladım. "Metro."

"Yalnız mı?"

Kendimi aptalın teki gibi hissettiğimden etrafıma bakınıp görünmez arkadaşlarımı aramaya koyuldum. "Kesinlikle."

Alt dudağını ısırdı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Benim bir şeylerle ilgili tepkim karşısında endişelendiği zamanlarda, bir şeyler söylemek ya da yapmak istediğinde Jensen'ın yüzünde o ifade oluşurdu. Beş yıl önce ayrıldığımızda da yüzünde gördüğüm son ifade oydu ve o ifadeyle tekrar karşılaşmak istemiyordum.

"Bir şeyler içmek için bize katılır mısın?" diye sordu Jeff aniden.

O sırada Jensen dudaklarını hareket ettirdi. Benim o aptal, geri zekâlı olan tarafım onları alıp emmek istedi.

"Gelmelisin," diye ekledi Jensen.

"Bir dahaki sefere gelirim ama sorduğun için teşekkürler."

"Sadece bir içki, Meep," dedi Jensen.

"Sağ ol, böyle iyiyim," diye ısrar ettim. Yüzümün kızarmasını gizlemek için başımı sokağa doğru çevirdim.

"Tamam. Pekâlâ, izin ver senin için taksi çağırayım," dedi sokağa doğru dönerek.

"Sana bol şans."

Taksi çevirmek için Jensen o çılgın taksi çevirme dansını yaptığı sırada tişörtü yukarı doğru sıyrılınca gözlerim gözüken tenine kaydı. Bütün bu yıllar boyunca göbek yapacağını ümit ediyordum. Onunla karşılaştığım zamanlarda bunu giydiği tişörtlerden anlayamıyordum ama elbette ki göbek filan yapmamıştı. Hayal dünyamın beni farklı âlemlere götürmesine izin vermeden önce bakışlarımı yukarı kaydırdım. *O pisliğin teki, hatırladın mı? Böyle düşünmek seni deli ve akılsız biri yapıyor.*

Çok kısa bir süre sonra sarı bir taksinin hemen gelmesi beni şaşırtmıştı. Ben Jeff'le vedalaşırken Jensen taksinin kapısını benim için açtı. Tam arabaya binmek için adımımı attığım sırada dönüp ona teşekkür etmek için durdum ama sözcükler beynim ile ağzım arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Sadece Jensen'ın yüzüne bakabiliyordum ve sakallı haliyle çok farklı gözüküyordu.

"Sakalını sevdim," diye fısıldadım.

"Teşekkürler," dedi gözlerini benden ayırmadan. Öyle görünüyordu ki beklenmedik iltifatım karşısında afallamıştı.

Kalp atışlarım hızını artırmış, çok tehlikeli sulara doğru yüzüyordu. İkimiz de çok yakındık. Onun bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Kolay bir şekilde gözlerimi kapatıp hafifçe öne eğilebilirdim ve böylece o da dudaklarını benimkilere bastırıp dilini ağzıma sokabilirdi.

"Eve gidince bana mesaj at," dedi.

Başımla onayladım. "Taksi çağırdığın için teşekkürler."

"Ücreti ödendi."

"Buradan benim eve kadar ne kadar tuttuğunu bilmiyorsun bile."

Jensen bir omzunu silkti. "Tahmin ettim."

Bir süre ona baktım. "Pekâlâ, seni görmek güzeldi."

Sözlerim derin ve kadifemsi bir ses tonuyla kıkırdamasına sebep olmuştu. "Yalancı."

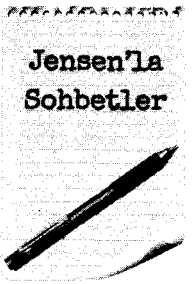
Gülümsememek için kendimle savaştım fakat yine de yüzümde belirmesine engel olamadım. "Hey, benim için taksi çağırdın ve ücreti ödedin."

"Daima fırsatçı," deyip göz kırptı.

"Daima baştan çıkaran," diye yanıtlayıp ben de ona göz kırptım ve taksiye bindim. "Fakat gerçekten teşekkür ederim."

Başıyla bir defa onayladı. "Çekimde görüşürüz."

Elimi hafifçe sallayıp onu izledim, taksi uzaklaşırken o da bana bakıyordu. Sanki kalbim yerinden çıkıp onun göğsüne yerleşmek istiyormuş gibi hissediyordum. *Bir daha olmaz*, dedim kendi kendime. Biliyordum, eğer tekrar olursa bir daha kalbimi asla geri alamazdım.

Bir alışkanlığı bırakmak için yirmi bir güne ihtiyacınız olduğu söylenir. Oysa onun elini elimde tuttuğum o son günden beri yaklaşık olarak bin sekiz yüz yirmi altı gün geçti ve ben onu hatırlatan şeylerin oluşturduğu o bağın kopmasını bekliyorum hâlâ.

Bu da şu soruyu ortaya çıkartıyor: Alışkanlıklar onlardan kurtulmaya değer mi? Bazen bunun evet ya da hayır gibi o kadar kolay bir cevabı yok. Bazı zamanlarda alışkanlıklarımızı bırakmaya zorlanırız. Çünkü hayat karmaşıktır. Eğer ona devam ederseniz bilirsiniz ki sonunda kalbiniz kırılabilir, canınız yanabilir. Acıya sebep olan siz olsanız dahi, o insanın bu acıyı tekrar yaşayacak olmasının düşüncesine bile katlanamazsınız. Bu yüzden siz de rol yaparsınız. Alışkanlığınızı bırakmış gibi davranırsınız. Bağımlılığınızdan kurtulmuş gibi yaşarsınız. Ve rol yapmada ya da "mış gibi" yaşamada başarılı olduğunuza kendinizi ikna etmede o kadar ustalaşırsınız ki tekrar baştan çıkarıldığınızda ya da bütün iddiaları kaybettiğinizde böyle olmadığını anlarsınız. Çünkü zihniniz tekrar hatırlar. Duygularınız tekrar hatırlar. Kalbiniz tekrar hatırlar.

Kesinlikle bazı alışkanlıklar onlardan kurtulmaya değer. Her pazar günü kremalı donut satın almaktan vazgeçmek gibi. Bu hafta bu alışkanlığımı bırakmaya çalışıyorum. Kesinlikle cezbedici ve ağız sulandırıcılar fakat onları hayatımdan çıkarmam gerekiyor! Brooklyn'de onların yerine koyabileceğim, hayvansal ürünler kullanılmadan yapılan donutlar keşfettim. Belki de ben alışkanlıklardan kurtulma konusunda gerçekten kötüyümdür.

Dun-Well Donutları:
Jensen onayladı.

Günün Sorusu:
SidekickA7x'den: "En çok sevdiğiniz kitap hangisi?"

Benim Cevabım:
Küçük Prens.

10. BÖLÜM

TIPKI ŞARKININ SÖYLEDİĞİ GİBİ, CANAL VE Bowery'nin köşesinde durmuş, Jensen'ı beklerken kanıt olsun diye Rob ve Estelle'e göndermek için fotoğraf çekiyordum. Bir çiftle, sahibi oldukları, Jensen'a göre "ördekleri astıkları yer" olan küçük bir Çin restoranında buluşmak için randevulaşmıştık. Bunun düşüncesiyle ve soğuk havanın çarpmasıyla titredim.

Jensen yaklaşırken, *"Ben sana aitim, sen bana aitsin, sen benim sevdiğimsin,"* diye mırıldanıp şarkı söylüyordu.

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayıp aşağılara doğru inmiş gibi hissettim. Ona baktığımda çok şiddetli bir şekilde hızlıca atıyordu. Beni baştan aşağıya gözleriyle iyice süzdükten sonra Canal ve Bowery tabelasını gösterdi. Söylediği şarkıyı açıklamaya çalışıyordu, sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

"Rob ve Estelle'e bir fotoğraf gönderdim."

"Kardeşinin bunu anlayacağından şüpheliyim. Şarkı sözleriyle arası hiçbir zaman iyi olmadı."

Şalımı ağzıma doğru kaldırıp gülümsememi saklamaya çalıştım. Kardeşimle ilgili bu şeyi hatırladığı için tamamen sersemlemiştim. Üçümüz birlikte çoğu kez arabada birlikte takılmıştık. Akşam yemeğine giderken yolda bir diziyle ilgili konuşuyorduk

ve konsere giderken de yüksek sesle şarkı söylüyorduk. Jensen her zaman hayatımdaki önemli şeylerden biri olmuştu, bir yönüyle hepimizin hayatında. İç çekip bir kez daha anıları geriye iterek Jensen'ın beni tekrar dikkatle inceleyişine geri döndüm. Siyah ceketi, Timberland botları ve kot pantolonunun içinde sıradan görünüyordu.

"Onların aramasını mı bekliyoruz?" diye sorup ellerini bir araya getirerek ovuşturdu ve avuçlarına üfledi.

Ona baktıktan sonra hızlıca gözlerimi kaçırdım. Neden, ah, neden çok yakışıklı görünmek zorundaydı ki? Neden, ah, neden bana yakın olduğunda kalbim her zaman bir moron gibi davranmak zorundaydı? *Ughhhh.*

"Evet."

"Sen iyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?" diye sorup yaklaştı; iyice yanıma sokulmuştu. Duyularım karşımdaki adamla dolup taştığından şehrin kokusu yok olup gitmişti. Ondan uzaklaşmadan hemen önce derin bir soluk aldım.

"Evet, eminim."

Beni ısıtacağına dair söz veren bir ses tonuyla, "Üşüdün mü?" diye sordu. Titredim, başımı sallayıp hızlıca bakışımı kaçırdım.

"Belki de onları beklerken seninle röportaj yapmaya başlamalıyım."

Gözlerimi bir anda ona çevirdim. "Ne?"

"Evet, seninle röportaj yapmak istediğimi sana söylemiştim."

"Fotoğraflarını çekmeme izin verecek misin?"

Ağzını hareket ettirip hafifçe gülümsedi. Gözlerini kırptığında yüzünde oluşan ifade, söyleyecek olduğu şey her neyse kendimi ona hazırlamam için bana yeterince zaman verdi.

"Neden gerçeğine sahip olabilecekken fotoğraflarımı çekmek istiyorsun ki?"

"Aman Tanrım!" Bakışlarımı uzağa çevirip kahkaha atmamak için tekrar ağzımı kapadım fakat bu sefer Jensen gülmeye başladı. Ben de kendimi daha fazla tutamadım.

"Bunlar benim en iyi dizelerimden biriydi."

"Fazla sıradan."

Jensen sırıttı. "Şimdi onları bir yabancıya karşı kullanmamam gerektiğini biliyorum. Demek istediğim, eğer bir fotoğrafçıyla ya da fotoğraflarımı çeken biriyle karşılaşmış olsaydım."

"Eminim ki *Hot Dudes Reading*'e çoktan çıkmışsındır," dedim. Birilerinin onun fotoğrafını çekmiş olmasının bende yarattığı o sarsıcı etkiyi görmezden gelmeye çalışıyordum. Gerçekten bunun üstesinden gelebilmeyi öğrenmeliydim. Elbette insanların onun fotoğraflarını çekmesi gerekiyordu!

Jensen kıkırdadı. "Bu bilmem gereken bir şey mi?"

"Kitap okuyan ateşli erkeklere bakmaktan hoşlanıyorsan, evet."

Yüzünü ekşitince gülmeye başladım fakat bakışlarımız buluşunca bir anda gülmem kayboldu. Neyin komik olduğunu bir anda unutmuştum. Sanki en inanılmaz şeyi söylemişim gibi bakıyordu.

"Gülüşünü özledim," dedi. İtirafı öyle sessizdi ki bunu benim duymam için ya da kendisinin yüksek sesle söylemesi için dile getirip getirmediğinden emin olamadım. Tam o sırada telefonum çalarak araya girdi. Telefona cevap verdiğim sırada ikimiz de gidecek olduğumuz yöne doğru yürümeye koyulduk.

"Ve o gülümsemeni de çok özledim," diye fısıldadı Jensen arkamdan. Göğsü sırtıma, ağzıysa kulağıma çok yakındı.

Bu yakınlık karşısında titredim. İçeri girmek üzere olduğumuz restoranda asılan ölü hayvanların görüntüsü yüzünden birden midem bulanmaya başlamasaydı eğer, büyük ihtimalle tepkim daha fazla olacaktı.

"O tavşan mı?" diye sordum. Başıyla onaylayınca gözlerimi kırpıştırdım. "Oraya giremem," diye yarı fısıldar bir şekilde seslendim.

"Burada yemek yemeyeceksin sonuçta, Mia."

"Jensen..." diye fısıldadım.

Epeydir görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarındaki o hassasiyet nefesimi kesmişti. Elini omzuma yerleştirdi.

"Ben de orada olacağım. Eğer bu senin için çok zor hale gelirse bana söylersin, biz de ayrılırız."

Midem altüst olmuştu. Vejetaryen falan değildim ama hayvanların o şekilde asılı oluşu bende gerçekten vejetaryen olma isteği uyandırmıştı. Derileri tamamen soyulmuştu ama yine de onları görebiliyordum. Etrafta zıplayarak hareket edişlerini zihnimde canlandırabiliyordum– sağlıklı ve canlı. Midem ikinci defa kalkınca elimi kaldırıp Jensen'm bileğini sıkıca tuttum. Elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıktı. Ona bakamıyordum fakat o anda tanıdık bir dokunuşa ihtiyacım vardı. Bana her şeyin yolunda gideceğini garanti eden bir dokunuş. Ve bunu Jensen'da buldum. Ellerini hareket ettirip parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek elimden tuttu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım. Jensen de bakışlarını bana çevirdi. O anda ikimizin arasında bir şeyler geçmişti. Gözlerinde yüzen okyanus kadar olasılık vardı fakat gerçeklik dalgasıyla birlikte yüzeye vurduğu için onun akımından çabucak kurtulmayı başardım.

Elimi onunkinden çekip kurtarırken, "Bu hiçbir anlama gelmiyor," dedim sessizce.

"Bu her şey anlamına geliyor," dedi Jensen ben kapıyı itip açtığım sırada.

Kendime o kadar çok öfkelenmiştim ki o sırada yanımdaki ölü bedenlerin farkına bile varmadım. Arkamdan güldüğünü duyabiliyordum fakat dönüp ona bakmayı reddettim. Ben Sue ve Tom'un fotoğraflarını çektim, Jensen de röportajını yaptı. Bir saatten biraz daha kısa bir sürede işimizi tamamlamıştık. Çektiğim fotoğrafların arka planındaki, kesip çıkarmam gereken şeyleri düşününce kısa sürede bitmesine çok sevinmiştim. Çünkü bana bakan, asılı, ölmüş bir tavşana daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum gerçekten.

Tam biz dışarı adımımızı attığımız sırada Jensen, "O kadar da korkunç değildi," dedi.

"Sanırım öyle. Sorularını hızlı bir şekilde sorduğun için teşekkürler."

"Şaka mı yapıyorsun? Bugs Bunny bana bakıyormuş gibi hissettim."

"Aman Tanrım! Ben de!"

Işıklara geldiğimizde gülüyorduk.

"Pekâlâ, şimdi nereye?"

"Eve, bunları ve diğerlerini düzenlemem gerekiyor."

"Gidip Scout'u almam gerekiyor." Yüzümü ekşitince gülümsedi. "Olivia."

"Ona Scout diye mi sesleniyorsun?"

"Bazen."

Gülümsedim. "Kitap turlarından hoşlanıyor musun peki?"

"Elbette hayır."

"Hayır mı?"

Başım olumsuz anlamda sallayıp öfkeli ve sert bir şekilde soluğunu verdi. "Jeff'e bu konu hakkında bayağı bir ateş püskürdüm. Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

Güldüm. "Jeff, şu sakallı olan, editörün mü?"

"Sakallı olan." Güldü. "Evet."

Omuz silktim. "O şekilde tanımlamak aklıma gelen ilk şeydi."

"Evet, sen ve Olivia onu tanımlamak için sakalı kullanıyorsunuz."

"Ama çok göze çarpan bir sakaldı."

Jensen yine gülmeye başladı. Bana doğru bakarken yüzündeki o neşeli, eğlenmiş ifadeyi görebiliyordum. "O adamın özelliklerine fazla dikkat etmenden hoşlandığımı söyleyemeyeceğim."

"İstediğim özelliğe dikkat edebilirim," diye yanıtladım gözlerimi devirerek.

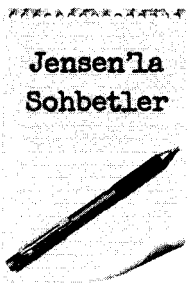
Bakışları bir anda koyulaşmıştı fakat daha fazla yorum yapmadı. Gözlerindeki o ifadeden bu konu hakkında ne hissettiğini anlayabiliyordum. İki blok daha birlikte yürüdükten sonra benim binecek olduğum trene ulaşmıştık. Jensen de gitmesi gereken yöne varmıştı.

"Sanırım birkaç gün içinde seni göreceğim," deyip ellerimi ceketimin cebine yerleştirdim.

Başıyla onayladığı sırada dudakları hareket etmişti. Sanki bunun düşüncesi dünyadaki en büyük şeymiş gibi. Tam önümde durmak için bir-iki adım attı. Görüş alanımdaki her şeyi engelliyordu. Elini uzatarak fotoğraf makinesinin askısına dokunup ellerini altından geçirdi; parmakları omzuma değiyordu. Üzerimdeki iki kat kıyafete rağmen Jensen'ın dokunuşunu kemiklerime kadar hissetmiştim. Soluğum kesilmiş, bir adım gerilemiştim. İçimde kabaran hisleri bastırmaya çalışıyordum. Çantayı hareket ettirip düzgün bir şekilde durmasını sağladı. Hafifçe eğilince yüzündeki kısa kıllar yüzümün kenarına değmişti.

"Bunu dört gözle bekliyorum," deyip yanağımdan öptükten sonra geriye çekildi.

Kendinden emin bir şekilde karşımda durmuş, bana kocaman sırıtırken, ben fısıldadığı kelimeler, yüzümde hissettiğim dudakları ve dokunuşu karşısında şaşkınlıktan donmuş bir şekilde öylece duruyordum. Zorlukla ona hoşça kal dedikten sonra köşeyi dönüp merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladım ama bütün o yol boyunca arkamdan onun yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum.

Hiç durup dünyayı ne kadar çok insanla paylaştığımızı düşündünüz mü? Söylemek istediğim, gerçekten. düşündünüz mü? Önceki gün ben düşündüm ve bu bir karıncadan daha küçük olduğumu anlamamı sağladı. Ayrıca bu, her şeyden bunaldığınızda, kendinizi çaresiz hissettiğinizde yapılacak en güzel egzersizlerden biri. Metroyu kaçırdığınız için kötü bir gün geçirdiğinizde durun ve bazı insanların binecekleri bir metrosunun olmadığını hatırlayın. Bazıları gitmeleri gereken yere ulaşabilmek için kilometrelerce yürümek zorunda kalıyor. Bazı insanların beslemesi gereken daha çok ağız var. Bazılarının ağızları bile yok çünkü insanların söz haklarının olmadığı baskıcı ülkelerde yaşıyorlar.

Sahip olduğumuz onca probleme rağmen biz iyi bir ülkede, Amerika'da yaşıyoruz. Güzel bir ülkemiz var. İstediğim takdirde yaşadığımız problemleri yazabiliyor olmam gerçeği, bu konuda korkmadan devletin düzeltmesi gerektiğini düşündüğüm problemlerle ilgili atıp tutabiliyor olmam, bizim gerçekten de iyi bir ülkede yaşadığımızı kanıtlıyor. Bütün bu şeyler birisinin taksi ücretini ödediğim için aklıma geldi. Çünkü onun eve gidip gitmediğini merak ederken, gitmiş olmalı diye düşündüm. (İki defa kontrol ettim gerçi, huyum kurusun.) New York'ta böyle güzel bir ulaşım sistemine sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız? Biliyorum, bazen (çoğunlukla) bunun hakkında şikâyetlerimiz oluyor fakat biz gerçekten çok şanslıyız. Taksi şoförlerimiz birazcık deli olabilir ama onlar sadece müşterilerinin bir yansıması, öyle değil mi? Şaka yapıyorum.

Amerika:

Jensen onayladı.

Günün Sorusu:

The_Review_Loft'tan: "Aşkın hissini yüz kırk karakterle ya da daha azıyla nasıl tanımlarsınız?"

Cevap:

Sanki birisi sizin kalbinizi sıkıyor gibi ama siz onların bunu yapmayı bırakmasını istemezsiniz çünkü bırakırlarsa onlarsız olmanın acısı daha kötü olur.

11. BÖLÜM

"ONA TEKRAR SIRILSIKLAM ÂŞIK OLACAĞINI düşünüyorum," dedi Estelle, ben ona Jensen'la aramızda olanları anlattığımda.

"Ne? Hayır! Neden öyle söyledin ki?"

"Çünkü seni tanıyorum."

"Her neyse. Kimsenin kimseye sırılsıklam âşık olduğu falan yok. Sadece önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmayı başarmamız gerekiyor. Ondan sonrasında her şey eskisi gibi devam edecek."

"Sen ondan nefret ediyorken ve o da seni geri kazanmak için uğraşıyorken mi?"

Durdum ve aldığım bir bardak suyu masaya bıraktım. "Beni geri kazanmaya çalışmıyordu."

Estelle'in homurdanması telefondan duyuluyordu. "Şu an gerçekten ciddi misin sen?"

Tekrar duraksadım. Jensen beni geri kazanmaya çalışmıyordu. New York'a gitmek için beni terk ettikten sonra bana ulaşmış mıydı? Kesinlikle. Ben onu görmezden gelmiş miydim? Kuşkusuz. Yine de o beni geri kazanmaya çalışmıyordu.

"O sadece benimle konuşmak istedi. Çünkü onu affetmemi istiyordu."

"Bunu nasıl bilebiliyorsun? Jensen'a kendisini açıklaması için hiç fırsat vermedin ki."

Derin bir iç çektim. "Çünkü biliyorum. Onu tanıyorum. Tanıyordum. Ben onu tanıyordum. Şu anda gerçekten kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Estelle güldü. "İnsanlar o kadar fazla değişmez."

"Evet, değişmez fakat onun değiştiğini biliyorum. Şimdi çok fazla konuşuyor. Hatırlıyor musun, önceden ne kadar da sessiz biriydi?"

Tekrar gülmüştü Estelle. "Hiçbir zaman sessiz biri olmamıştı ama şimdi hisleri hakkında konuşmasından bahsediyorsan..."

"Öyle de denebilir."

"Köşe yazısında hayatından o kadar çok bahsediyor ki, bari her şeyi açık açık konuşayım artık, demiş olabilir mi acaba?"

"Hisleri hakkında yazıyor mu?"

"Tam olarak değil." Estelle'in kaşlarını çattığını tahmin edebiliyordum. "Ama çıktığı kızlarla olan ilişkilerini yazıyor."

Okumayı en son istediğim şey onun ilişkileriydi. Sırf bu yüzden bulduğum ilk fırsatta o yazıları okumayı bırakmıştım fakat öyle görünüyordu ki en yakın zamanda kesinlikle okumaya tekrar başlayacaktım. Okuduğum günkü yazısının Jensen'ın başka bir kız arkadaşıyla ilgili olmamasını ümit ettim sadece. Bunun düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetmişti.

"Pekâlâ, her neyse. Bu öyle bir şey değil. Yalnızca, birlikte çalıştığımız çiftlerin önünde, onunla iyi anlaşıyormuş gibi davranmamız gerekecek."

"Hı hı."

"Ben ciddiyim."

"Mia, Brooklyn'e giden metroya atladın ve dahası onun kitap imzalama etkinliğine giderek benim savımı kanıtladın."

Nefesimi tuttum. "Benim adımı kullanarak bir kitap yazdı! Tam da bana benzeyen bir kız hakkında."

Estelle güldü. "Oraya gitmekle hata yaptığını söylemiyorum. Ben de olsam büyük ihtimalle aynısını yapardım. Sanırım sen ona tekrar âşık olacaksın."

Bir süre daha bu konu üzerinde çene çaldık. Konuşmayı sonlandırıp telefonu kapattıktan sonra bile Estelle'in sözcükleri zihnimde tekrarlanıyordu. *Sanırım sen ona tekrar âşık olacaksın.* Bazıları onu sevmekten asla vazgeçmediğimi söyleyebilirdi fakat bunun âşık olmak ya da unutmak olduğunu düşünmüyordum. Bana göre âşık olmak devamını getirmekle ilgiliydi. Ve biz bunu başaramamıştık. Alt geçitte otururken bunu sürekli kendi kendime tekrar edip durdum. Sonra parktaki bankta oturup şehrin harika görüntüsünü izledim. İnsanların geçişini, anneleri ve babaları çocuklarıyla birlikte, ailelerin birlikte yürüyüşlerini, insanların arkadaşlarıyla birlikte koşu yapmalarını izledim. Hayatınızda eksikliğini hissettiğiniz şeyleri düşünmeye başladığınızda, evren bir şekilde yolunu bulup yüzünüze vurmayı iyi beceriyordu. Birdenbire New York'taki tüm çocukların iki tarafından da tutulan kolları vardı; her çift birbirine delicesine âşıktı. İç çekip geriye yaslanarak eşyalarımı yerleştirdikten sonra iki bank ötemdeki evsiz bir adamın uykusundan mırıldanarak uyanışını izledim.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp caddenin öteki tarafına, dikkatimi çeken bir grup insanın kaldırımdan geçişlerine yönelttim. Onların aceleci ayak seslerinin yankısı altımdaki caddenin zeminini titretiyordu. Öğle yemeği saatinde hiç dışarı çıkmamıştım; kaldığım yerden bu kadar uzakta, telaş içindeki insanları inceleme fırsatım olmamıştı. Bu durum, heyecanlandırmaktan çok üzdü beni. Onların her biri acılarını beraberinde taşıyordu. Çok başarılı bir işadamı gibi olanlar bile üzgün ve yorgun görünüyordu. Bütün olarak hepimiz hasta ve bezgin görünüyorduk. Hasta olmaktan yorulmuş. Yorgun olmaktan bezmiş. Evsiz ve çaresiz olmaktan yorulmuş. Böyle hissetmemek için çok fazla şeye ihtiyacımız yoktu halbuki. Üzgün ve sahipsiz hissetmemek için. Derin bir soluk verip içinde bulunduğum anı hissetmeye ve yaşamaya çalıştım. İşte böylece, başından beri gözlerimin önünde neler olup bittiğini bütün dünyaya göstermem gerektiğini kavramıştım.

12. BÖLÜM

SALI SABAHI, CASSİE İLE LOGAN'IN EVİNE doğru yola koyuldum. Brooklyn'de yaşıyorlardı. DUMBO, Brooklyn, Jensen'ın kaldığını söylediği yerdi. Oraya olan yolculuğum sırasında bir fil heykeli görmeyi umut ediyordum fakat hayalleri suya düşürücü taksi şoförü DUMBO'nun neyi temsil ettiğini bana söylediğinde bütün ümidimi kaybettim. Çiftin evlerinin dışında Jensen'ı beklerken gördüğümde ona ilk söylediğim şey bu olmuştu. Duvardan uzaklaşıp *Spiderman* defterinden başını kaldırıp bana baktığında gülümsedi. Hiçbir şey hissetmemek için çok çabaladım. Sakallarının kapladığı yüzü ve giydiği uzun kollu pamuklu gömleğiyle vücudunun aldığı o gösterişli hal... Ona karşı hissettiğim çekime engel olabilmek için gerçekten çok uğraştım.

"O filmden nefret ettiğini sanıyordum?" dedi Jensen merdivenlerden çıkarken.

"Hâlâ ediyorum."

Kıkırdayıp başını salladı.

"Başka neden hoşlanmıyorum, biliyor musun?" diye sordum. İkinci kata çıktığımızda başımı yana eğip ona baktım. Sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"*Spiderman*'den." Bakışlarını benden ayırıp elinde tuttuğu not defterine kaydırdı ve gülmeye başladı.

"Bilmeni isterim ki bunu doğum günüm için bana kızım aldı ve defterimi böyle harika bir amaç için kullanmaktan gurur duyuyorum."

"Romantik şeyler yazan bir yazara benzemiyorsun."

Şehvetli bir bakışla beni olduğum yere çiviledi. "Bazıları bütün yazdığımın bu olduğunu söylüyor."

Yüzümün yandığını hissettim. Çünkü sanki benden bahsediyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu fakat ben işin aslını biliyordum. "Çünkü gazetede ilişkilerin hakkında yazıyorsun?"

"Eğer yazdıklarımın ilişkilerim hakkında olduğunu düşünüyorsan, kesinlikle onları yanlış okuyorsun demektir."

Cassie'nin dairesine geldiğimizde rahat bir soluk aldım ve kapıyı çalmakla meşgul oldum.

Kapıda beklerken, "İnsanlarla röportaj yapmayı seviyor musun?" diye sordum sakince fısıldayarak.

Jensen başıyla onayladı. "Doğru soruyu sorduğunda, öğrendiğin şeyler karşısında şaşırırsın."

İçimde bir yerlerde bir şeylerin kontrol edilemez bir şekilde uyandığını hissetmeye başlamıştım. Boğazımı temizleyip Cassie'nin çabucak kapıyı açmasını diledim. "Bu güzel."

"Ne isterdim, biliyor musun?" Kullandığı o derin, kendinden emin ses tonu içimi altüst etmeye yetmişti. Buna rağmen bakışlarımı kaldırıp onun ciddiyetle bakan gözlerine odaklandım.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Seninle röportaj yapmak."

Kapı açıldığı sırada benim ağzım da şaşkınlıkla açılmıştı. Uzun boylu, mavi gözlü, sarışın, mavi kot pantolon ve güzel, sarı bir bluz giymiş bir kadın kapının diğer tarafında durmuş, gülümsüyordu.

"Merhaba, ben Cassie," dedi ve kapıyı açık tutup boştaki elini bana uzattı. Onunla tokalaşırken eli kırılgan ve çok nazikmiş gibi hissettirmişti. Aynı hareketi Jensen'a sunduktan sonra bizi içeri

davet etti. Kalçasının zarif hareketiyle arkamızdan kapıyı kapadı.

"Logan! Geldiler!" dedi yüksek sesle.

Cassie bir balerin gibi narin bir şekilde yürüyordu. İçeri girdiğimizde bakışlarım odadaki geniş alanı inceleyerek dolaştı. O sırada burasının bir teras katı olduğunu fark ettim. Mutfağı neredeyse dairenin yarısını kaplıyor gibiydi ve kocaman oturma odasıysa hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Evin içindeki her şey mavi ve beyazın tonlarıyla dekore edilmişti. Mavi duvarlar, beyaz kanepeler. Mavi sandalyeler, beyaz duvarlar.

"İçecek bir şey alır mısınız? Kahve? Meyve suyu? Su?" diye sordu mutfak masasının etrafından dönüp kahve makinesine doğru yönelirken. Küçük bir kahve dükkânına yetecek gibi görünen, parlak krom espresso makinelerinden birine benziyordu.

"Kahve lütfen," dedim. Gözlerim makineye kaydı. Cassie gülümsedi.

"Logan bunu geçtiğimiz ay benim doğum günüm için aldı. Bu olmadan bu kadar süre nasıl hayatta kalmışım bilmiyorum."

"Sanırım bu benim Noel listeme eklenecek," dedim.

Jensen gülme ve öksürme arası bir ses çıkardı. Ona sert bir şekilde bakınca kendini toparlayıp yüzündeki eğlenmiş ifadeyi gizlemeye çalıştı. Bar taburelerinden birine oturdum. Cassie kahvemizin olması için bekliyordu. (Elbette Jensen de aynısından istemişti.)

"Demek Santa Barbara'dan sadece birkaç aylığına buraya geldin?" diye sordu Cassie, biz New York hakkında konuşmaya başladığımızda ve burasının ne kadar soğuk olduğunu düşündüğümü söylediğimde.

"Yaptıkları özel bir yayın için serbest fotoğrafçı olarak işe alındım. Evde bir dergi için buna benzer bir işte çalıştığımdan olsa gerek. Oradaki bundan daha küçük çaplı bir şeydi sadece."

Başıyla onaylayıp gözlerini Jensen'a çevirdi. "Ve sen? Sen de mi geçicisin?

Kahve fincanımın üzerinden Jensen'a bakmak için sandalyemde döndüm.

"Hayır. New York benim evim. Ne zaman isterlerse onlar için bir şeyler yazıyorum. Hocalarımdan biri orada baş editör, bu yüzden yapacak çok işim olduğu durumlar hariç o aradığında ben de gidiyorum genellikle."

"O ayrıca çocuk kitapları da yazıyor," dedim. Jensen'm bunu asla söylemeyeceğini biliyordum. Kendisini öven insanlardan değildi.

"Vay!" dedi Cassie etkilenmiş bir şekilde.

"Ayrıca *The Times*'ın pazar günü baskısında bir köşe yazısı," diye ekledim Cassie'ye gülümseyerek.

Jensen'a takdir ettiğini gösteren derin bir bakışla, "Bu etkileyici," dedi.

Jensen'a tekrar baktığımda hâlâ gülümsüyordum. Gözlerindeki ifade benim şaşkınlıktan donmama ve kalbimin teklemesine sebep oldu. Bu şeyleri dile getirip dikkati üzerine çektiğim için bana kızgın olup olmadığından, yaptığı şeyler yüzünden etkilenmiş göründüğüm için öfkelenip öfkelenmediğinden ya da onun hakkında gururla bahsettiğim için bana saygı besleyip beslemediğinden emin olamadım. Durum her neyse, yüzümdeki gülümseme silinip gitmişti. Kahvemi içmeye geri döndüm.

"Eve neden dönüyorsun, Mia? Dergiyle anlaşıp tam zamanlı bir işe giremiyor musun?"

Omuz silktim. "Belki."

Cassie gülümsedi. "Evde seni bekleyen bir erkek arkadaşın mı var?"

Güldüm. "Erkek arkadaşım yok ama beni bekleyen bir işim var."

"Erkek arkadaşın yok mu? Gerçekten mi?" Meraklı bir şekilde beni inceliyordu. Sanki kafasında bir ampul yanmış gibiydi. Kocaman gülümsedi.

"Seni dışarı çıkarabilecek bir oğlum var."

Alışkanlıktan, dönerek Jensen'a baktım. Çenesinin hareketinden Cassie'nin önerisinden hoşlanmadığını anlamıştım. Cassie'nin ciddi görünen yüzüne baktığımda hafif bir kahkaha attım.

"Ben ciddiyim! O çok iyi biridir; sadece çok fazla çalışıyor fakat ikinizin çok iyi bir çift olacağını düşünüyorum."

Tekrar güldüm, çünkü başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve o da benim hakkımda varsayımda bulunacak kadar beni yeterince tanımıyordu. Aniden bakışlarını benden Jensen'a doğru kaydırıp tekrar bana baktı.

"Tabii ki siz ikiniz... Ah, aman Tanrım! Özür dilerim," dedi ve ardından güldü.

Jensen'a baktım, sonra Cassie'ye. Sonra durumu kavradığımda başımı olumsuz anlamda sallamaya başladım. "Ah! Hayır! Biz birlikte değiliz!" Duraklayıp tekrar güldüm. "Ben sadece... Şu anda bir erkek arkadaş ya da başka bir şey aramıyorum."

"Pekâlâ, onunla flört etmek zorunda değilsin. Sen buradayken seni dışarı çıkarabilir sadece. Otuz iki yaşında, mali müşavir olarak çalışıyor ve burada yaşıyor. Sen de şehirden geldiğini söylemiştin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Chelsea."

Ellerini birleştirip çırptı. "İzin ver de onun bir fotoğrafını alıp geleyim, bu sırada da Logan'ın telefon görüşmesini bitirip bitirmediğine bakayım."

Cassie heyecanlı bir şekilde yürüyüp odadan uzaklaştı. Bense az önce olanlar karşısında bütünüyle küçük dilimi yutmuş bir şekilde orada öylece oturuyordum. Uzun, sessiz bir sürenin ardından başımı sallayıp güldüm.

"Zavallı adam. Merak ediyorum da kaç kişiyi onunla çıkması için ayarlamaya çalışmıştır acaba."

"Bu çok fazla oluyor mu?" diye sordu Jensen.

Sesindeki iğneleyici ton beni şaşırtmıştı. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne?"

"İnsanlar, çocuklarıyla aranı yapmaya çalışıyorlar mı devamlı?"

Yüzünü dikkatlice inceleyip rahatsız olmuş bir şekilde ona baktım. Çenesi seğirmeye devam ediyor, elindeki seramik kupa-

yı kavrayışından kollarının gerginlikle hareket ettiğini görebiliyordum. İçten içe sinirlendiğini ve öfkesini bastırmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

"Bazen," dedim omzumu silkerek.

Başını sallayıp ayağa kalktı ve kupasını alıp lavaboya doğru yöneldi. Bense bardağımı elimde tutmuş, kahvenin geri kalana bakıyor, bir yandan da Logan'ın işinin neden bu kadar geciktiğini merak ediyordum. Bu çekimin çabucak bitmesini istiyordum. Jensen'ın nefesini ensemde hissedince olduğum yerde panikle sıçradım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. Kupayı iyice kavramıştım, parmaklarımın titremesine engel olmaya çalışıyordum.

İyice bana doğru eğilmişti. Eliyle kolumun yan kısmını, omzumdan elime doğru okşadı. Elime ulaştığında kendisininkini benimkinin üzerine yerleştirip öylece bekledi.

"Kupanı alıyorum," dedi Jensen. Sesi kısık ve derin bir şekilde kulağımın yakınında çıkıyordu.

Yutkundum. "Belki de kahvemi henüz bitirmemişimdir."

"Belki de hiçbir zaman bitirmiş olmayacaksın," deyip kulağıma o kadar yaklaşmıştı ki dudaklarının tenimdeki dokunuşunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp yeniden nefes almaya çalıştım. Tekrar yutkundum.

"Ne yapıyorsun, Jensen?" diye fısıldadım.

"Ne yapmamı istiyorsun, Mia?" deyip fısıltıyla karşılık verdi.

"Hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"O zaman ben de hiçbir şey yapmıyorum," dedi çok kısık bir sesle.

Elimdeki kupayı bırakıp Jensen'ın tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Kupayı alıp benden yavaşça uzaklaştı. Artık nefesini boynumda ve vücudundan yayılan o ısıyı yakınımda hissetmiyordum. Tekrar nefes alabildim. Her ne kadar istediğim mesafeyi bana sağlamış olsa da bu iki dakika içinde yaşadığımız tüm

bu şeyleri tekrar hissedebilmek için içime çektiğim havadan vazgeçebilirdim.

Cassie geri gelmiş, elindeki telefonu kurcalıyordu. Carson'ın, yani oğlunun fotoğraflarını bana göstermeye başladı. Carson sevimli birine benziyordu; onu mali müşavir olarak hayal edebiliyordum ama birden oğlunun beni bir yerlere götürmesi fikri ilgimi çekmedi.

"Sen onu sadece ara," dedi Cassie, bana oğlunun kartını uzatarak. "Ona senden bahsedeceğim. Bana güven, seni dışarı çıkarmaktan gerçekten mutlu olacaktır. Kesinlikle onun tipisin."

Carson'm kartına baktım. Üstünde sadece siyahla yazılmış, çalıştığı şirketteki rolünü açıklayan kelimeler bulunan bembeyaz bir karttı. Çok sıkıcıydı, öylesine... Bakışlarımı yukarı kaldırıp Jensen'a baktım. O da bütün bu olup bitene şahit olmuş, dikkatli bir şekilde beni izliyordu.

Orada kaldığımız süre boyunca bana hiçbir şey söylemedi. Logan geldiğinde sorularını sordu, ben de fotoğraflarını çektim. Biz de oradan Carson'ı hatırlatacak olan bir şeyle ayrıldık.

"O senin beğeneceğin tipte bir erkek değil," dedi Jensen merdivenlerden aşağıya doğru inerken.

Başımı çevirip ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin beğendiğin tipi biliyorum."

"Ve sen benim tipimsin, öyle mi?"

"Senin tipin olduğumu biliyorum."

Gözlerimi devirip merdivenlerin köşesinden dönerek aşağıya doğru devam ettim. "Seninle çıktığım için mi?"

"Hayır. Çünkü ben herkesin tipiyim." Sırıtıyordu.

Koluna vurdum.

"Ne kadar da alçakgönüllüsün. Ve aklından çıkarma, sen ve ben sadece arkadaşız."

Jensen kıkırdadı, sonrasında kapıyı benim için açtı.

Dışarı çıktığımızda, ceketimin fermuarını hemen kapadım. Titremeye başlamıştım. Kar tanecikleri üzerimize yağıyordu. Daha önce gökyüzünden karın düştüğünü hiç görmemiştim.

Geçen hafta sonu kar yağmıştı fakat ben uyanana kadar yağış kesilmiş ve sokakları beyaza boyamıştı. Kristal taneciklerin gökyüzünden aşağıya doğru düşüşünü görmek beni gülümsetmişti. Başımı hafifçe eğip ellerimi kaldırarak birkaç tanesini yakalamaya çalıştım.

Soğuk havayı sevmememe rağmen karın yağdığını görmenin büyülü bir şey olduğunu kabul etmeliydim. Gözlerimi kapadım; kar taneciklerinden bazıları yüzüme düşerken hâlâ gülümsüyordum. Gözlerimi tekrar açıp doğrulduğumda nefesimi bıraktım. Gülümsemeye devam ediyordum. Jensen yüzünde hafif bir tebessümle bana bakıyordu. Genellikle onu görmediğimi düşündüğü zamanlarda bana o şekilde bakardı.

"Bunu her zaman yapar mısın?" diye sordu. Ses tonu o kadar yumuşak çıkmıştı ki beni şaşırttı.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bu ilk defa oluyor."

Not defterini kolunun altına iyice yerleştirdikten sonra birkaç adım atıp tam önüme geldi. Ona bakabilmek için başımı hafifçe geriye doğru attım. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık sadece. Dudaklarımı hissedemiyordum fakat çok kısa bir süre sonra Jensen'ın dudaklarını benimkilerin üzerinde hissedeceğimden emindim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Gümbürdüyordu. Ve bekledim. Elini aşağıya getirip atkımın ön tarafından kavradı.

"Hadi öğle yemeğine gidelim, *arkadaşım*," deyip son kelimeyi vurgulu bir şekilde söyledi.

"Hadi gidelim," deyip onun gülümsemesine ben de gülümsemeyle karşılık verdim.

Yalnızca öğle yemeği, sadece arkadaşız. Sanırım bunu yapabilirdim.

Birkaç blok ilerleyip balon uçuran bir grup insanı geçtik. Durdum ve onların fotoğraflarını çektim.

"Bunu her hafta sonu yapıyorlar. Balonları, ellerinden çıkarmak istedikleri şeylerle dolduruyorlar."

"Tıpkı insanların fenerlerle yaptıkları şeyler gibi mi?"

Jensen başıyla onayladı ve pantolonunun cebine hafifçe vurdu. Elektronik sigarasını çıkartıp çalıştırarak bir nefes çekti.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum."

Bakışlarını hemen bana kaydırdı. "Bıraktım. Çok nadiren bunu yapıyorum. Sadece zor zamanlar için bulunduruyorum."

"Ne gibi?"

"Yapmam gereken işler olmasma rağmen kaygı beni yiyip bitiriyorsa veya hava soğuksa."

Geriye dönüp diğer insanlara baktım. Özellikle bir çocuk dikkatimi çekmişti. Büyük ihtimalle on beş yaşındaydı, sanki birisinin ona sarılmasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ona yaklaştım ve bir tane fotoğraf çektim, sonra bir tane daha. En sonunda fotoğraf makinemi kapattım. Onu kucaklamayı teklif edebilecek cesaretimin olmasını dileyerek bir süre daha uzaktan çocuğu izledim.

"Her zaman parçalanmış, yıkılmış insanlara kaptırıyorsun kendini," dedi Jensen. Bir eli deri ceketinin cebindeydi, diğerindeyse sigarayı tutuyordu.

"Çok iyi bilirsin bunu sen."

Jensen bana bakmadı ama yüzündeki kaslarının hareket edişini gördüm.

"Ben de bir gün balon salıvermek istiyorum," dedim son bir kez uçan balonlara doğru bakarak. Sonra ikimiz de tekrar yürümeye başladık.

"Yeterince şeyi salıverdiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

Güldüm. Normal bir şeymiş gibi bunu konuşmamız ne kadar da garipti. Sanki aramızda olanlar bütün hayatımızı değiştirmemişti.

"Daima salıvermen gereken bir şeyler olur."

"Ve her zaman elde etmen gereken bir şeyler olur."

İkimizin arasında kocaman bir sessizlik oluşmuştu. Küçük bir restorana ulaşana kadar da böyle devam etti. Mutfağa yakın yerdeki küçük masaya oturduğumuzda not defterini açıp içine bir şeyler karaladı.

"Kız arkadaşlarınla gittiğin randevularında genellikle bunu yapar mısın?" diye sordum. Başını kaldırıp bana baktı. Bir süre gözlerime dikkatlice baktıktan sonra gülümsedi. Bu yüzden ben konuşmaya devam ettim. "Bunun bir randevu olduğunu söylemiyorum. Söylemek istediğim, kızlarla dışarı çıktığında ve hakkında bir şeyler yazman gereken şey her neyse, onu yazarken not defterini her zaman yanına alır mısın?"

Jensen kıkırdadı. "Pek sayılmaz."

"Ne yazıyorsun?"

"Şimdi aklıma gelen bir şeyi. Bunu yazmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

"Aklına ne geldi ki?"

Gülümsedi. "Neden bu kadar meraklısın?"

Dikkatli bir şekilde yüzünü, dudaklarını, yanağını, çenesini ve elmacık kemiklerini inceledim. Gözleri haylazlıkla parlıyordu. "Haklısın. Sorduğum için kusura bakma, arkadaşım," deyip kelimeyi dikkatle telaffuz ettim.

Jensen kıkırdadı. "Ah, pekâlâ. Sanırım bunca şeyden sonra cevaplamam gerekiyor."

Umursamaz bir şekilde omuz silkip garson bardaklarımıza su doldururken ben de menüyü aldım. Menüye dikkatlice bakmaya devam ettim.

"Yayımlanacağından emin olmadığım bir hikâye üzerinde çalışıyorum."

"Neden ki?"

"Çünkü bu benim için farklı bir şey ve yayıncılar sattığından emin oldukları eserlerin olduğunu bilirken, farklı bir şey denemenden hoşlanmıyorlar."

"Hmm. Nedir o?"

"Bir çeşit aşk romanı," dedi Jensen. Sonrasında yüzümdeki şok olmuş ifadeyi görünce gülmeye başladı.

"Pekâlâ, şiir yazmakta her zaman çok başarılıydın, bu yüzden..." Omuz silktim.

"Şeyden beri hiç şiir yazmadım..." Duraklayıp kısa bir süreliğine bakışlarını uzağa çevirdi, sonra tekrar bana dönüp yüzü-

mün her bir karışını inceledi. Gözlerinin derinliklerinde fırtına kopuyordu. "Yıllardır."

Ne kadar yıl? Bunu sormak istedim fakat soramadım. Büyük olasılıkla benim sormamı istemişti. Piç kurusu! Bakışlarımı onunkilerden çevirdim.

"Bir aşk hikâyesi senin tarzının dışında," dedim sonunda.

Kıkırdadı. "Sen yayın temsilcimden de kötüsün."

"O adama söylediğinde sana ne dedi?"

"Kadına," deyip beni düzeltti. "Aptalca bir fikir olduğunu söyledi."

"Ama sen yine de yazmaya devam ettin."

"Evet, yine de yazmaya devam ettim," dedi sırıtarak.

"Peki bu aşk öyküsünde ne oluyor? Hikâyenin sonunda çiftler birbirine kavuşuyor mu?"

"Belki." Omuz silkti. "Belki de kavuşmayacaklar. Sanırım bunu zaman gösterecek."

"Senin kafandaki zaman mı, yoksa hikâyedeki zaman mı?"

Bana öyle bakmıştı ki tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "İkisi arasında bir fark var mı?"

"Yazar olan sensin. Sen söyle."

"Aslında, teknik olarak hikâye daha kafamın içinde sayılır, bu yüzden zamanın bununla bağlantısı yok. Elbette onu bitirmeden önce ölmezsem tabii."

"O zaman ne olur?"

"Asla yayımlanmaz."

Gülümsedim. "Birileri dosyanı bulup onu yayımlamaya karar vermediği sürece."

"O durumda bile hikâyeyi tamamlamak için çok iyi bir hayalet yazar bulmaları gerekir," deyip bu fikre kafa yormaya başladı. Gülümsedim çünkü Jensen'm yüzü o düşünceli ifadeye büründüğünde tapılası görünüyordu. "Komik olan nedir?"

"Hiçbir şey. Umarım ölmezsin ve hikâyeni tamamlarsın. Böylece ben de onu okuyabilirim."

Bir saniye sessiz kaldı. İki saniye. Üç. "Onu sana okuyabilirim."

"Hımm... Hayır. Teşekkürler. Kesinlikle olmaz."

İkimizin arasına tekrar sessizlik çöktüğü sırada yemeklerimiz gelmişti. Arkadaşlarımız, ev, New York ve bizi güvenli bölgede tutan her şey hakkında konuştuk. Onunla bu şekilde sohbet etmenin dünyadaki en tuhaf şey olduğu konusunda iddiaya girerdim fakat burada onunla oturmak iyi hissettiriyordu. Şunu fark etmiştim: Hayatta birçok kişiyle tanışıyorduk ama bunlardan yalnızca birkaçı bizim için özel bir hale geliyordu. Günün her saati konuşamasak da veya sürekli görüşemesek de, buluştuğumuzda ya da iletişime geçtiğimizde hiç ayrılmamışız gibi olan arkadaşlar. Bu kişiler bizim kendimizi normal ve bu çılgın, acımasız dünyada anlaşıldığımızı hissetmemizi sağlayanlardı. Sanırım Jensen de benim için onlardan biriydi. Yaşadığımız ve aramızda geçen onca şeye rağmen benim için Jensen daima öyle kalacaktı. Her ne kadar bir şeylerin çok farklı olmasını istemiş olsam da. Belki de gerçekten onunla arkadaş olabilirdik.

Beni daldığım düşüncelerden çıkararak, "Cumartesi akşamı boş musun?" diye sordu.

"Neden?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Bana baktığında yüzünde oluşan ifade, onunla arkadaş kalabilmemiz konusundaki şüphelerimi pekiştiriyordu. Jensen evet demek istememe sebep oluyordu. Onunla ilgili her şey bende evet deme hissi uyandırıyordu. İç çekip şaraptan bir yudum aldım.

"Aslında meşgulüm. Millie için bir etkinlikte fotoğraf çekmek zorundayım."

"Ne tür bir etkinlik?"

"Sanırım gala ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. E-postayı okumam gerekiyor. Kütüphanede gerçekleşecekmiş."

"Olamaz, kahretsin!" dedi Jensen kaşlarını kaldırıp. "Cumartesi mi?"

"Evet."

Bifteğini yemeye geri dönmeden önce çekimser bir ses çıkardı. Yemek boyunca gözlerimi not defterinden ayırmadım. Jensen beni fark etmişti. Gülüp başını salladı.

"Karakterlerin isimleri ne?" diye sordum. Çünkü kendime engel olamıyordum.

Dudaklarını haylazca kıvırmıştı. "Mia ve Jensen."

Sözcükleri beni öylesine şoka uğratmıştı ki sessizliğe gömülmüştüm. Sonra Jensen'm omuzlarının sallanıp sessiz bir şekilde güldüğünü fark ettim. Başımı sallayarak kendi gülümsememi bastırabilmek için dudaklarımı ısırdım.

"Pislik!"

"Peki ya ciddiysem?" Yüzündeki o umarsız, aptalca gülümseme bana sinir bozucu şeyler yapıyordu.

"Pekâlâ. O zaman başlangıç olarak, sanırım senden adımı kullandığın için ücret almaya başlamam lazım. Ve ikinci olarak da, seni hikâyenin kurgusuyla uğraşmaktan kaynaklanacak baş ağrısından kurtaracağım ve hikâyenin sonunun ne olacağını söyleyeceğim."

Yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Hafifçe tabağını önünden iterek dirseklerinin ikisini de masaya yerleştirdi. Sadece garsonun tabakları alabilmesi için hafifçe geriye çekildi, ardındansa tekrar öne eğilerek bana yaklaştı.

"Beni aydınlat o zaman, her şeyi bilen yüce bayan. Bu hikâye nasıl sonlanıyor?"

Masanın altından bacaklarını benimkilere değdirdi. Ani bir şekilde soluk alıp kaskatı kesildim. Yutkunup kendimi toplamaya çalıştım.

"Tamam. Eğer sen bana sonunun nasıl biteceğini düşündüğünü söylersen, ben de sonunun nasıl biteceğini düşündüğümü söyleyeceğim sana."

Bakışlarını gözlerimde bir süre gezdirdikten sonra düşünceli bir şekilde gözlerini kısıp başıyla onayladı.

"Sonunun gönül yarasıyla bittiğini düşünüyorum."

"Hangi karakter için?"

"Kız." Jensen dikkatli bir şekilde bakmaya devam ettiği için durdum, ardından düzelttim. "İkisi için de."

"Nasıl bir gönül yarası? Onlardan biri ölüyor mu? Biri bırakıp gidiyor mu?"

"Biri bırakıp gidiyor."

"O bölümü zaten yazdım. Adamın geri dönüp tekrar buluştukları bölümdeyim." Bir şey söyleyemezdim ve Jensen bunu çok iyi biliyordu. O yüzden konuşmaya devam etti. "Erkek bırakıp gitti ve başka bir kadınla evlendi. O kadından boşandı ve ilk kadına geri dönmeye çalıştı..."

"Ama kız onu kabul etmedi," dedim.

"Kız kabul etmedi." Durdu. "Hemen değil."

"Ve kabul ettiğindeyse kızın gitmesi gerekiyordu, çünkü kız çok uzak diyarlarda yaşıyordu."

Jensen kıkırdadı. "Bu bir masal değil, Mia. *Uzak diyar* diye bir şey yok."

Başımla onayladım. "Tamam. Sadece... uzak bir eyalet."

"Ve erkek kızın gitmemesi için savaşıyor."

"Ama kız dinlemiyor. Yine de onu bırakıp gidiyor."

Jensen üzgün bir şekilde bana gülümseyip parmaklarını not defterinin üzerine hafifçe vurarak tıkırdattı. Jensen'ın eline baktım. Parmağındaki kafatasına, üzerindeki kelimelere: *Ben, acımı.* Bakışlarım masanın üzerindeki, bana yakın olan diğer eline kaydı ve kalan kelimeleri okudum: *Sayfanın, üzerinde, bırakıyorum.*

"Peki, senin düşündüğün son nasıl?" diye sordum gözlerine bakarak.

Gözleriyle yüzümü inceleyip bakışlarını özellikle uzun bir süre boynumda, gözlerimde ve dudaklarımın üzerinde geciktirdi. Sonunda, dudakları tembelce aralanıp onun gözlerinin önünde eriyecekmişim gibi hissetmeme sebep olacak şekilde gülümsedi. Sanki gerçek dünyadaki hikâyemizde öyle olmuyordu da. O, gülümseyişiyle beni cezbedip kandırmayı başarmıştı. Ben de yemi yutmuştum; sandalyemde öne doğru eğilip bekledim. Tam olarak olmamı istediği yere beni çektiğindeyse eğilip daha da yakınıma gelerek ağzını kulağıma yaklaştırdı. Sonrasındaysa o kelimeleri fısıldadı.

"Gerçek aşk hikâyeleri asla son bulmaz."

13. BÖLÜM

GERÇEK AŞK HİKÂYELERİ ASLA SON BULMAZ.

Sözcükleri içimde fokur fokur kaynayan yahninin bir diğer malzemesi gibiydi.

Sözcükleri, zihnimi bulandırmaya, allak bullak etmeye yetmişti. Kelimelerinin beni etkilemesine izin vermeyecektim. Onların zihnime kazınmasını kabul edemezdim. Ayrıca Jensen'm, bana kimin benim tipim olup olmadığını söylemesine de izin veremezdim. Benimle akıl oyunları oynayamazdı. Oyunlarıyla beynimi yıkayıp istediğim tipin sadece kendisi olduğuna beni inandırmaya çalışamayacaktı. Canı cehenneme! Benim erkeklerde aradığım özel bir tip yoktu. Jensen'la ayrıldıktan sonra farklı geçmişe sahip, değişik işleri olan bir sürü erkekle çıkmıştım. Açıkçası başarılı olamamıştım, eğer başarıyı bir sonraki adımı sonsuza kadar sürecek seviyeye taşımak olarak tanımlarsak tabii. Üstelik sonsuza dek birisine ihtiyacım yoktu. Bunlar zihnimde dolanıp duran düşüncelerdi ve sonunda benim Carson'ı aramamla sonuçlandı. Millie cumartesi etkinliğine birini getirmemi söylediği için onu aramıştım. Yanımda götürebileceğim başka birileri yoktu fakat açıkçası kendimi garip durumlar içerisine sokmayı seviyordum. Bu yüzden de Carson'ı arayıp gelip

gelemeyeceğini sordum. O da kabul edip beni saat tam yedide almayı kararlaştırdı.

Geriye sadece alışverişe gitmek kalıyordu. Yolda Estelle'i arayıp son gelişmelerden bahsettim. Carson'ı arayıp galaya benimle gitmesini istediğim için Estelle bana tekrar tekrar gülmüştü.

"Tanımadığın bir adamı arayıp ondan seninle gelmesini istemene gerçekten de inanamıyorum."

"Evet, şey... O da kabul etti," diye yanıtlayıp kendime güldüm. "Ayrıca o sevimli biri."

"Eğer öyle diyorsan."

"Ben ciddiyim! LinkedIn'den onu bulup baksana!"

Estelle yine güldü; histerik bir şekilde gülmesi sanki hırıltılı ses çıkarıyormuş gibi geliyordu. "LinkedIn'de olan bir adamla mı randevuya gidiyorsun?"

"Senin evlendiğin adam da orada, bu yüzden benimle dalga geçmeyi bırak!" Duraksadım. "Tanrım, Elle, özgürce takıldığımız günlerimiz geride kaldı."

Estelle hattın öteki ucunda bir süre sessizce bekleyip sonunda devam etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum. Büyük ihtimalle sen garip bir doktorla evlenmeye karar verdiğin gün son buldu."

"Seksi bir doktor ama, o sörf yapıyor... Ve ayrıca topuz yaptığı saçları var!"

Güldüm. "Evet, belki de o bir istisnadır."

Bu benim sergi için olan hedeflerimden biriydi, eğer bunu yapmayı başarabilirsem tabii. Birbirimize yapıştırdığımız etiketler her ne olursa olsun, hepimizin aynı olduğunu göstermek istiyordum insanlara. Başkası kendisine kulp bulamasın diye kendi kendini suçlayan insanlar haricinde kendimize etiketler yapıştırmaya meraklı değildik aslında. Estelle'e bundan bahsedince bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Elbise için hangi mağazaya gitmem gerektiğini tartıştıktan sonra soluğu *Neiman Marcus*'ta aldım. On tane elbiseyi deneyip fotoğraflarını ve onlarla uyumlu ayakkabıların fotoğraflarını Estelle'e gönderdim.

Fiyatı arabamın ücretinden daha fazla tutan denizkızı modeli bir elbiseyle mağazadan ayrıldım. Tek başına fiyatına değer bir elbise olmasının yanında giyindiğimde kendimi güzel hissetmemi sağlayan bir elbiseydi.

O gece Skype üzerinden yaptığımız görüşmede, "Sence çok resmi bir elbise mi oldu?" diye sordum Millie'ye.

Gözleriyle elbiseyi iyice incelerken başını salladı. "Hayır. Kesinlikle kusursuz görünüyor. Ben genellikle siyah, uzun bir elbise giyerim. Geçen yıl sarı, uzun ve sırtı açık bir elbise giymiştim. Oraya gelen insanlar düşünüldüğünde bu enteresan ama çok farklı şeyler giyebiliyorlar. Hatta bazen erkeklerden bazıları spor ayakkabı bile giyiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Spor ayakkabı mı? Ben üzerinde ışıltıları olan bir elbise aldım ve bazıları spor ayakkabı mı giyiyor?" deyip durakladım, ardından elbiseye baktım. "Belki de elbiseyi değiştirmeliyim?"

Millie güldü. "Sakın deneme! Sen beni temsil ediyorsun, unuttun mu? Güven bana, ben aşırı şık giyinip gidiyorum ama şu Carson denen adamı davet ettiğine inanamıyorum hâlâ."

"Dün gece onunla kısaca konuştum. O gerçekten iyi biri. Ayrıca başka kime soracaktım ki?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hımm. Jensen?"

"Jensen mi? Seni gerçekten Hindistan'da neyle besliyorlar?"

"Dün gece körili kuzu yedim," dedi karnını sıvazlayarak.

Adını bile duymak midemin guruldamasına sebep oldu.

"Senden nefret ediyorum. Gerçekten." Homurdandım. "Şimdi gidip Hint yemeği yapan iyi bir yer bulmam gerekiyor."

"Belki Carson seni götürür," dedi Millie. Önerisi yüzünden gerçekten heyecanlı görünüyordu.

"Tam bir aptalsın! Geri dönmeni ve böylece seni tokatlamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Dilini çıkardı. "İyi eğlenceler. Partideki bütün insanları, aldıkları ödül ve kokteylleriyle birlikte çekmeyi sakın unutma. Kokteylde olanlar dergi için önemli. Eğer bazılarını kendi ara-

larında konuşurken yakalarsan çok şanslısın demektir." Millie durup yüzünü kameradan başka bir yere birisini dinlemek için çevirdi, sanırım Seth'le konuşuyordu. Tekrar bana baktığında, "Tamam, gitmem gerekiyor. Seni seviyorum! Şimdi gidip biraz daha lezzetli yemek yemeliyim," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Umarım beş kilo alırsın!"

İkimiz de güldük. Skype'ı kapattıktan sonra bölgedeki restoranları Google'dan aradım. Telefonuma baktığımdaysa Jensen'dan gelen bir mesajın olduğunu fark ettim:

"Ne yapıyorsun?"

Bir süre telefonun ekranına baktım. Sözcüklerinin kaybolmasını bekliyordum.

Gerçek aşk hikâyeleri asla son bulmaz. Kelimeler kendiliğinden zihnimde beliriverdi. Gerçek aşkın canı cehenneme. Gerçek aşk bizim canımızı yaktığı gibi acıtmazdı.

Gerçek aşk iyi günde de kötü günde de birlikte olmayı gerektirmiyor muydu? Telefonu elime aldım. Çünkü bir saat geçmesine rağmen mesajı hâlâ aklımdaydı. Sonunda mesaja cevap verdim: *Sherlock'luğa soyundum.* Çünkü gerçekten öyle yapıyordum. Jensen'ın cevap vermesini beklemiyordum ama verdiğinde gülümsedim.

"Moriarty hayranı mısın? Ben seni onlardan biri olarak hayal ediyorum."

Kelimeler yüzünden kendimi sersemlemiş hissetmem, ne kadar da gülünç olduğumun kanıtıydı ama Jensen'ın bu diziyi biliyor olması beni kocaman gülümsetmişti. Diziyi bayağı bayağı biliyordu işte. Kendime, konuştuğum kişinin Carson değil de Jensen olduğunu hatırlattım. Bana söylediği şeyler yüzünden sersemlememeliydim. Öfkeme tutunmaya ihtiyacım vardı. Yalnızca bir tane mesaj daha. Bir tane daha ve işim bitiyordu.

"Kesinlikle. Ben kesinlikle onun hayranıyım."

Telefonu elimden bırakıp öfkemi orada bulmak ümidiyle duş almaya gittim ama orada da bulamadım. Onunla ilişkimizi nasıl bitirdiğimizi zihnimde canlandırdığımda bile bulamadım. Son

birkaç yıldır Jensen'ın başka bir kadınla birlikte olduğunu kendime hatırlattığımda bile. Onun benden olmayan bir kızının olduğunu defalarca tekrar etmeme rağmen. Kızgın olmadığımı fark ettim. Bu akşam değildim. Öfkem, pijamalarımı giyip yatağımda yorganın altına gömüldükten sonra telefonumu elime aldıktan sonra gelmişti. Onun gönderdiği bir sonraki mesajı okudum.

"Seni çok iyi tanıyorum."

Bu kelimeler duygularıma bir şok tabancası değmiş gibi hissettirmişti. Hislerime mantığı geri kazandırmıştı. Jensen beni zerre kadar tanımıyordu. Artık değil. Yine de uykuya dalarken birbirimize kendimizden büyük bir parça vermiş olup olmadığımızı ve Jensen bırakıp gittiğinde bu yüzden kendimizi kaybedip kaybetmediğimizi merak etmekten kendimi alamadım. Neden buna kafa yorarak onun yüzünden uykumu kaçırıyordum? Neden onun yüzünden uykusuz kalıyordum?

14. BÖLÜM

CARSON GELDİĞİNDE APARTMAN GÖREVLİSİ aradı. Ben de onunla buluşmak için merdivenlerden indim. Son istediğim şey çamaşır yıkama gününde birisinin yukarı gelmesiydi. Fotoğraf makinesi çantamı kaptım ve ekstradan makyaj malzemelerimi de içine koydum. Boy aynasından kendime son kez bakıp aynadaki görüntüye gülümseyerek dışarı adım attım. Seksi görünüyordum. Dağınık sarı saçlarım omuzlarıma kadar uzanan dalgalı bir biçimde yapılmıştı. Açık sarı göz farı ve yanaklarımdaki hafif bronz allıkla makyajım hafifti. Dudaklarımsa denizkızı elbisemin etekleriyle uyumlu, parlak pembe rengindeki rujla belirginleştirilmişti. Yukarı doğru çıkıp boynumu saran kristal boncuk işlemeleriyle elbisenin önü şatafatlı olduğu için boynuma bir şey takmamıştım. Kulaklarıma elbiseyle uyumlu, yuvarlak, kristal küpeler takmıştım. Etrafımda dönüp arkaya baktım. Elbiseyi satın almamı sağlayan buydu. Elbise, sırtımın en dar kısmını kestiği çizgi hariç arkamı tamamen çıplak bırakıyordu.

Dışarıya çıkmadan önce son bir kez derin nefes alarak asansöre binip Carson'la buluşmaya indim. Otelden dışarı adımımı atar atmaz Carson'ın sarışın kafasını arkadan gördüm. Takım

elbise giymişti. Bana bakmak için geriye döndüğünde uzun bir süre birbirimize baktık; bakışlarımız bir diğerinin bedeninde geziniyordu. Carson uzundu, gerçekten uzundu ve zayıftı. Elleri pantolonun ceplerindeydi. Bana ulaşmak için birkaç büyük adım attı. Yürürken hareket edişi bana annesini anımsattı, zarif ve canlı. Elini bana uzatınca ben de benimkini elinin içine yerleştirdim.

"Seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum," deyip elimi dudaklarına götürdü.

Ayağımdaki topuklularla bile Carson'ın omuzlarına ancak gelebiliyordum. Özel anlar için tasarlanan seramik bibloları anımsatmıştı bana: iri, masum bakan, kristal mavisi gözlere sahip, dudakları hafifçe bükülmüş. Kolay bir yaşantısı olan bir adama benziyordu. Jensen'ın sahip olduğu sert kıvrımlara, hüzün dolu gözlere sahip değildi ve canını kimin yaktığını merak etmenize ya da acısını dindirmek istemenize sebep olacak bir aura da yaymıyordu.

Carson elimi bırakıp koluna girmem için kolunu sundu. Kolumu geçirip yürümeye başladık.

"ÜBER çağırdım," deyip bana gülümsedi. "Oraya kadar bütün yolu o topuklu ayakkabılarla yürümek istemeyeceğini düşündüm."

Kasılmama rağmen yine de gülümsedim. "Sorun değil."

Eğer ÜBER'in şoförü bir seri katil çıkarsa büyük ihtimalle ilk önce Carson'ı öldürürdü ve ben de tüymek için zaman kazanırdım. Yanımda getirdiğim şalı omuzlarıma attım; titriyordum.

"Annem Santa Barbara'dan olduğunu söyledi; bu havaya alışamadın mı?"

"Kahretsin, hayır," dedim. "Bu havaya alışan var mı? Bunu hayal edemiyorum."

Carson gülüp telefonuna baktı. "Tamam, birazdan burada olur." Başını kaldırıp sokağı inceledi.

Birkaç adım peşinden gidip siyah bir şehir arabasının yanma varana kadar onu takip ettim. Carson arabanın kapısını açıp ben otururken elbisenin etek kısmına basmamam için bana yardım

etti.

"Sanırım bu elbiseyi satın alırken arabanın içine tırmanıp bütün bu oturma işlemini yapacağımı düşünmem gerekirdi," dedim ikimiz de taksiye oturunca. Elbisemin büyük bir bölümü Carson'ın uzun bacaklarının üzerinde duruyordu.

Kıkırdadı. "Ne pahasına olursa olsun, bunun senin için mükemmel bir elbise olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedim.

"Pekâlâ, bana çektiğin fotoğraflardan bahsetsene," dedi, cebinden titreşen telefonunu çekip çıkarırken.

Önce Carson'a ve telefonuna baktım ve sonunda telefona bir şeyler yazmasına rağmen konuşmaya başladım.

"Şey, bu akşam bir arkadaşım için bu organizasyonun fotoğraflarını çekiyorum. New York'a geçici olarak geldim, bir dergiye fotoğraf çekmek için... *Time*," diye ekledim. Başını telefonundan kısa bir süreliğine kaldırıp etkilenmiş bir ifadeyle bana baktı. Sonra tekrar telefonuna döndü. "Ama bir gün fotoğraflarımın müze duvarlarında sergilenmesini istiyorum; bu benim hayalim."

"Bu büyük bir hayal." Hâlâ telefonuna bakmaya devam ediyordu. "Ne tür fotoğraflar?"

Pencereden dışarıya baktım. Eğer ona çitaların ve sırtlanların çiftleşirken fotoğraflarını çektiğimi söylesem bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Bunun yerine iç geçirdim. "Sadece insanlar. Hayat. Evsiz insanlar, işadamları, gündelik hayatla ilgili şeyler."

Yüzünü buruşturdu. Tekrar bana baktı. "Evsiz insanların fotoğrafını kim görmek ister ki?"

"İnsanların onları görmek isteyip istemeyeceklerini bilmiyorum, ben sadece insanların onları görmeleri gerektiğini düşünüyorum."

Kaşını kaldırdı, omzunu silkip tekrar telefonuna baktı. "Anlamıyorum."

Elbette anlamazdı. Lanet olası telefonunun içinde yaşıyordu.

Kahrolası sergi için mükemmel kişiydi.

İçimde kaynayan kelimeleri bastırıyordum. Çünkü eğer onların ağzımdan dökülmelerine izin verirsem, bu gece için bir flörtüm olmayacaktı. New York Halk Kütüphanesi'ne gittiğimizde Carson arabadan inmeme yardım etti ve kol kola içeri girdik. İkimiz için şampanya kadehlerini almaya gidecek kadar yeterince uzun bir süre telefonunu cebine koymayı başarmıştı. Ben de bu sırada bir şey söylemeden Beatrice'i aramaya gittim. Millie onu bulmamı söylemişti. Onu garsonlara nereye gitmeleri gerektiği konusunda emirler verdiği sırada bulmuştum. Samimi, kocaman gülümsemesiyle Beatrice uzun boylu, esmer tenli, büyük göğüslü, siyah saçlı bir kadındı. "Merhaba! Ah, elbise üzerinde güzel görünüyor," deyip bana baktı.

Hafifçe güldüm, çünkü beni daha önce hiç görmemişti. Bu yüzden neyin üzerimde güzel göründüğünü ve görünmediğini bilmesine imkân yoktu fakat yine de olayı akışına bıraktım.

"Sen de güzel görünüyorsun," dedim.

"Ah, biliyorum, tatlım. Süslenip püslenmek için o kadar çok para harcadıktan sonra güzel görünsem iyi olur."

İkimiz de güldük ve bana bir broşür uzattı. "Olayın özü bu. Eminim ki Google'dan bunu araştırmış fakat hakkında çok şey bulamamışsındır. Bunu kendi aramızda tutmayı tercih ediyoruz."

Edebiyat Ödülleri broşürüne bakıp gülümsedim. Boşta olan elimle sayfaları çevirdiğimde gülümsemem daha da büyüdü.

"Aman Tanrım! Bütün bu insanlar burada mı?"

Beatrice güldü. "Ben de bu konuda senin gibi çok heyecanlıyım ve bunu on yıldır planlıyordum."

Ona baktığım sırada gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Kalbimin bir anda hızlı bir şeklide atmaya başladığını hissettim. En çok sevdiğim yazarlardan bazılarının karşısında olacağıma inanamıyordum. Kelimelerinde tekrar tekrar kendimi kaybettiğim yazarları görecektim... Hem de yüz yüze!

"En güzel fotoğrafları çekmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ama eğer Neil Gaiman'ı görürsem kendimi kaybede-

bilirim ve olacaklardan sorumlu tutulamam."

Beatrice, eğlenmiş ve ihtiyatlı görünen ifadeler arasında gidip gelen bir bakış attı bana. "Çılgınca bir şey yapmadan önce şu fotoğrafları çektiğinden emin ol sadece."

Güldüm. "Kesinlikle. O tip bir hayran deliliği yaşayamayacak kadar çok korkuyorum Millie'den."

Başını sallayıp güldü. Birkaç dakika daha benim fotoğrafçılığımdan ve onun etkinlik koordinatörü olarak neler yaptığından konuştuk. Sohbet arasında müzelerden bahsedince ben de ona fotoğraflarımla ne yapmak istediğimi söyledim. İlgisini çekmişti. İnsanlar içeriye akın etmeye başladığında hızlıca vedalaşıp sonra tekrar beni bulacağına söz verdi. Bense Carson'ı bulmaya gittiğimde hâlâ telefonundaydı. Birkaç saniye yanında bekledim.

"Şampanya güzel," diye yorumda bulunup telefonunu ceketinin iç cebine koydu.

"Evet, öyle." Elimdeki broşüre baktım. "Bunlardan aldın mı?"

Başıyla onayladı. "Katılım etkileyici."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıp hafifçe geriledim. "Onlardan bazılarını okudun mu?"

Sırıttı. Carson o şekilde sırıttığında Edward Niygma'nın *Bilmececi* olmadan önceki haline benziyordu. Bunun ürpertici mi, yoksa sevimli mi olduğundan emin olamadım. Sevimliyi seçtim.

"Elbette, Junot Diaz benim favorilerimden biridir."

Gülümsedim. Kalbimde hafif bir hareketlenme hissettim. Junot, Jensen'ın de sevdiği yazarlardan biriydi. Bir randevuda eski sevgilinin konusunu açmayacaktım. Bu yüzden ben de başımla onaylayıp benim de sevdiğim yazarlardan biri olduğunu söyledim. Ana kapılar kokteyl saati için açılmıştı. Açılmasını bekleyen kalabalıkla birlikte biz de içeri girdik. İçeriye girdiğimizdeyse organizasyon her köşeden beliren insanlarla sanki ikiye katlanmış gibiydi.

"Sanırım çalışmaya başlasam iyi olur," deyip şampanyadan son bir yudum aldım ve garson elinde tepsiyle gelirken ben de kadehi masaya bıraktım.

"Ben buralarda bir şeyler atıştırır, içer, sevdiğim yazarların arasına karışıp onlarla haşır neşir olurum. Bilirsin, senin yapmaya fırsatının olmayacağı şeylerin tadını çıkarırım."

"Ha, ha," deyip gülümsedim. "Hemen dönerim."

Oradan ayrılıp içeride bulunan herkesin fotoğraflarını çekmeye başladım. Her fotoğraf çekişimde gülümsediğimi hissediyordum. İnsanları eğlenirken çekmek gerçekten iyi hissettiriyordu. Onların gülüşlerini, fotoğraf makinesinin ekranındaki görüntülerde hissedebiliyordum. Bulaşıcıydı. Tekrar tekrar çektim ve onlar bana nasıl göründüklerini sorduklarında durup onlarla konuştum. Fotoğraf makinesinin ağırlığı hakkında ve Photoshop'un sihirli özellikleri hakkında şakalaştık. Bir yayınevinde editör olan bir kadınla konuşuyordum ki birkaç adım ötedeki masada tanıdık bir yüz dikkatimi çekmişti. Onu zaten görmeyi ummuyor muydum ki görünce şaşırmıştım? Sonuçta bu, yazarların katıldığı bir etkinlikti.

Büyük bir zorlamayla kalbimin yerinden çıkıp karın boşluğuma doğru düştüğünü hissettiğim için soluğum kesilmişti. Yutkunup fotoğraf makinesinin askısına sıkıca tutunarak yürümeye devam ettim. Etrafında bulunan diğer insanlar yüzünden masasının fotoğraflarını çekmem gerektiğini biliyordum. Gerginliğimden sıyrılabilmeyi umut ederek derin bir soluk aldım. Onlara doğru yaklaşırken fotoğraf makinesini yüzüme tutup fotoğraflarını çektim. Onlar güldü, ben de çektim. Jensen bir şeyler anlattığı sırada eli hararetli bir şekilde hareket ediyordu. *Klik.* Elini yanındaki kadının omzuna yerleştirdi. *Klik. Klik. Klik.* Sonunda oradaki erkeklerin arasından biri kadehini bana doğrultarak kaldırdığında herkes bana döndü. Jensen beni gördüğünde çenesi gevşemişti. *Klik.* Gözleri bedenimde boylu boyunca gezindi. *Klik.* Gözlerindeki o yoğunluk fotoğraf makinemin lenslerine ulaştı. *Klik.* Tekrar yutkundum. Ellerim titriyordu. Jensen bana o şekilde, sanki tüm oda karanlığa gömülmüş de ben ışıkmışım gibi baktığında hareket edemiyordum. Kalbim gümbürdüyor, hızlıca atıyordu. Nefesimse hızlanmıştı ve düzensizdi fakat bir

tane daha çekmeyi başardım.

Onlara gülümseyerek elimi salladım; benimle işbirliği yaptıkları için teşekkür edip fotoğraf makinemi indirdim. Gözlerim tekrar Jensen'la buluştuğundaysa bacaklarım titriyordu. Onu hiç smokinle görmemiştim. Estelle'in düğününde bile tıpkı diğer sağdıçlar gibi kumaş pantolonla güzel bir gömlek giymişti. Dövmeli, seksi, zeki Jensen'ı etrafa yaydığı bu gizemli aurasıyla birlikte, etkileyici görünmesine sebep olan şık kıyafetler içinde görmek kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı. Oradan uzaklaştım ve kısa bir mola vermeye karar verip önümdeki uzun, boş masanın önünde durdum. Fotoğraf makinesinin uzun lensini çıkarıp masaya bıraktım, böylece şu ana kadar çektiğim görüntülere göz gezdirebilecektim.

"Güzel bir şey var mı?" diye sordu Jensen; nefesi boynumun arka kısmını ısıtıyordu. Titredim.

"Geleceğimi biliyordun," dedim gözlerimi kameradan ayırmadan. Sesim üzgün değildi, hiçbir duyguyu içermiyordu.

"Sezdim diyelim." Sesi hâlâ mırıltıyla çıkıyordu.

Onun geri çekilmesini diledim, böylece kokusunu ya da onun bana bu kadar yakın oluşunu hissetmeyecektim. Bana biraz mesafe tanımak yerine elini sırtımın aşağısına yerleştirdi, parmakları elbisenin korsesinin bittiği yerin aşağısındaydı.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedi.

Gözlerimi kapadım.

"Buraya biriyle geldim," deyince Jensen'ın keskin bir soluk aldığını duydum. Elini arkamdan çekti. Ben de soluğumun hemen o birkaç saniyede yerine geldiğini hissettim fakat dirseğime dokunup bedenimi kendine doğru çevirdiğinde bu uzun sürmedi.

"Burada olacağımı biliyor muydun?" Gözleri benimkilere bakarken bakışları koyulaşmıştı. Başımı olumsuz anlamda salladım. Eliyle dirseğimi biraz daha sertçe kavrayıp beni kendine doğru çekti. Gözlerini kısıp benimkilere baktı. "Aklına, edebiyat ödülleri galasında olabileceğim gelmedi mi hiç?"

"Bunun edebiyat ödülleri olduğunu bilmiyordum. Bunun kütüphaneyle ilgili olduğunu düşünmüştüm," dedim sesimi al-

çak tutarak.

İyice yakınıma sokuldu. Topuklarımla birlikte dolgun dudakları ve ağzıyla göz göze geliyordum. Sakalını kesmişti biraz fakat ellerimi arasından geçirip sakallarının parmaklarıma batışını hissetmeyi istemeyeceğim kadar değildi.

"Kimi getirdin?"

"Tanımazsın." Bu ağzımdan çıkar çıkmaz ve Jensen'm onu tanıdığını fark ettiğimde gözlerimin korkuyla kocaman oluşunu Jensen hemen yakaladı. Bekliyordu. "Carson," diye ekledim.

Jensen'm ağzı açık kalmıştı. Kolumu bırakıp bir elini taranmış jöleli saçında gezdirdi. "Sen buraya..." Soluğunu bıraktı. "Sen buraya, yazarlarla dolu bir ortama rakam hastası adamı mı getirdin?" diye sordu yüksek bir fısıltıyla.

Kendime hâkim olamayıp güldüm. Ben gülmeye devam edince Jensen'm yüzündeki o kuşkulu ifade yerini eğlenmiş bir ifadeye bıraktı.

"Bu komik değil, Mia."

"Biraz komik."

Yüzü hemen ciddileşti. Eli bileğimin üzerindeydi, benim noktalı virgül dövmemin üzerinde. Başparmağıyla onu okşadı. Yutkunup parmağının dokunduğu yerde oluşan karıncalanmayı sakinleştirmeye çalıştım.

"Başka bir adamı getirmiş olsan da, burada benim meslektaşlarımla birlikte olduğunu bilmek gecenin geri kalanı boyunca beni çıldırtacak," dedi tok ve boğuk bir sesle. Gözleriyle yüzümde dolaşıp yüz hatlarımın her bir yanının tadına varıyordu sanki.

"Eminim ki sen de buraya *brunch* flörtlerinden birini getirmişsindir," dedim kısık bir sesle.

Jensen gülümseyip başını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, burada olacağını sezmiştim."

Sözcükleri hafifti fakat gözlerindeki ateş kalp atışlarımı iki katı hızlandıracak güce sahipti.

"Bu yüzden kimseyi getirmedin mi?"

Başını olumlu anlamda salladı ve yoğun bakışlarıyla bana

bakmaya devam etti. Bakışlarımı gözlerinden ayırıp omuzlarına kaydırdım. Carson'ın bize doğru geldiğini gördüğümdeyse bir adım geriledim. O kısacık anda ikisine bakıp aralarındaki zıtlığı gerçekten görmüştüm. Neredeyse komikti. Carson yakışıklı olmadığından değil de aslında onun asla Jensen olmayacağı gerçeği yüzündendi.

Carson, "Hey, diğer odayı az önce açtılar," dedi yanımıza geldiğinde.

Gelip yanımda durdu ve kolunu uzatıp belime sarıldı. Jensen'ı izlerken gözlerim kocaman büyümüştü. Jensen, Carson'ın oradaki varlığını reddediyordu açıkça. Bunun yerine bana öldürücü bakışlar atmakla meşguldü.

"Umm..." deyip boğazımı temizledim. "Sanırım gitsek iyi olacak o zaman."

Carson, "Sen pazar gazetesindeki adamsın, değil mi?" deyip boştaki elini Jensen'a uzattı. Jensen bakışlarını benden ayırıp elini uzatarak onunla tokalaştı. "Büyük hayranınım. İlişkilerinle ilgili yazıları seviyorum. Kesinlikle harikalar. Şehirdeki çocuklu ya da çocuksuz tüm erkeklerin okuyabileceğini düşünüyorum."

Jensen başıyla hafifçe onayladı. Dudağının sol kenarı hafifçe yukarı kalktı. Bunun minnettarlık işareti olduğunu biliyordum ama başkaları bunu kibirlilik sanabilirdi. Tekrar bana baktı, Carson'ın etrafımdan dolanmış olan koluna ve yüzüme. Hiçbir şey söylemeden yürüyerek yanımızdan uzaklaştı. Carson bana baktı. Ben fotoğraf makinemi alıp onu odaya takip ettim. Jensen'ı çift kanatlı kapıdan içeri girerken izledim arkasından. Görev başındaki bir adam gibi yürüyordu. Sanki saçmalıklara ayıracak vakti yokmuş gibi.

Jensen'ın az önce içeri girdiği kapıların olduğu yeri işaret ederek, "Pek konuşkan biri değil, ne dersin?" dedi Carson.

"Pek sayılmaz."

"Yine de siz ikiniz bir süredir konuşuyor gibi görünüyordunuz. Onunla bir röportaj mı yaptın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ah, Hayır. Ben sadece fotoğraf çekmek için buradayım, röportaj için değil. Ben, şey..." Durdum. "Okula

onunla birlikte gittim."

"Güzel. Ofisteki kadınlar arasında çok popüler. Ağızları sulanarak ondan bahsediyorlar sürekli."

Yanağımın iç kısmını ısırıp başımı salladım. Carson gülmeye başladı.

"Bundan senin onun hayranı olmadığın anlamı mı çıkarmalıyım?" deyip kapıyı açarak benim için tuttu.

Omuz silktim.

Masamızı kolayca bulduk. Kadın ya da erkek herkesin ödüllerini almak için yürümek zorunda olduğu sahnenin önünde, sağ taraftaydı. İlk önce yiyecek servisi yapıldı. Odayı tarayıp Jensen'ı aradım fakat masasını bulamadım. Böylece Carson'la olan sohbetimize geri döndüm. Ayrıca gecenin erken saatlerinde, sadece uzaktan el sallayarak selamlaşma şansı yakaladığım diğer fotoğrafçı olan Daniel'la tanıştım sonunda.

Biz yemeklerimizi bitirdiğimiz sırada daveti veren kişi kürsüye çıkıp organizasyonu düzenleyenler için kadeh kaldırdı. Sonra sunucuyu sahneye gelmesi için çağırdı. Herkes tanınmış yazarı alkışlamaya başladığı sırada ben de bu fırsatı değerlendirip fotoğraf çektim. Gecenin kalanı bu şekilde devam etti. Onların onuncu ödülü takdim etmelerinin ardından, iki cümleyi bir araya getirebilenler için de ödül verip vermediklerini merak etmeye başlamıştım. On birinci kişi ödülünü almak için ayağa kalktığındaysa ellerim hafifçe sallanmaya başlamıştı. Fotoğraf makinemi kaldırıp bir tane fotoğraf çektim.

"O senin favorin mi?" Carson kulağıma fısıldadı. Olduğum yerde sıçradıktan sonra başımla onayladım. "Seni çok etkilemiş gibi görünüyor," diye fısıldadı. Dudaklarıma bir gülümsemenin yerleştiğini hissettim.

"Neil Gaiman kraldır," diye fısıldadım fotoğraf çekmeye devam edip.

Hemen ardından Carson'a baktığımdaysa başını sallayışını ve yukarı kalktıklarında sarışın kaşlarındaki eğlenmiş ifadeyi tam zamanında yakaladım.

"Jensen Reynolds." Kelimeler sahneden duyuldu. Soluğumu

tutup tekrar o tarafa baktım.

Jensen Reynolds mı?

Kahretsin!

Jensen bize doğru yürüyerek gelirken el yordamıyla fotoğraf makinesini aradım. Kalabalık alkışlamaya devam ederken çok kısa bir süreliğine bana baktı ve sahneye çıktı. Ödülü alıp kürsünün arkasında bekledi. Onu orada görmek, prestijli kişilerle dolu olan odada elinde altın ödülü tutması gözlerimin yaşarmasına sebep olmuştu. Bu duygu dalgasıyla hislerim taarruza geçmişti. Onu izlerken kan kulaklarıma pompalanıyordu. Bir Tanrı'ya yaraşır özgüvenle kendini taşıyor, hepimizin dikkatlerini üzerine topluyordu ve işte o anda hepimiz onun köleleri gibiydik. Jensen'ın kalabalığı taramadan önce bakışlarını elindeki ödüle çevirmesi içimi gururla doldurmuştu. Bu bana onun mezuniyetini hatırlatmıştı. Sahneye çıktığında diplomasını elinde tutmuş, kalabalığı tarayarak gözleri beni bulana dek etrafı aramıştı. O gün kalbim aynı anda hem mutlulukla dolmuş hem de hüzünlenmişti. Hüzünlenmişti çünkü orada, onun sınıfındaki herkes ailelerine gülümserken, sadece Patty ve ben Jensen'ı desteklemek için orada bulunuyorduk. Mutlulukla dolmuştu çünkü oralara gelmek için canını dişine takarak çalışmıştı.

"Sanırım şimdi uygun cümleler kurmalıyım, değil mi?" dedi kıkırdayarak.

Kalabalık da onunla birlikte güldü. Gözyaşlarımın gözlerimden boşalmaması için çabalıyordum.

"Bu benim ilk ödülüm ve bunu bana veren kişiyse benim idolüm. Bu yüzden bana bir mendil de uzatabilirdi ve ben de büyük ihtimalle üzerine ağlayıp geceyi sonlandırırdım."

Daha fazla gülüşme duyuldu.

"Ve bu ödülün yılın çıkış yakalayan yazarı için veriliyor olması gerçeği..." Jensen başını salladı. Kelimeleri havada kayboluyordu. "Vay be! Bu sadece... Bundan onur duydum. Ben gerçekten bunu beklemiyordum, o yüzden teşekkür ederim. Bir dakikamı ayırıp oradaki masaya bir şey söylemek istiyorum."

Parmağını kaldırıp odanın ortasındaki masaya işaret etti. "Onlar genç yazarlar. Burada bulunanlar arasında pek çoğumuzun kariyer edindiği için şanslı olduğu, bu alanda bir kaçış yolu bulmuş genç, inanılmaz zihne sahip insanlar. Birçoğunuzla konuştum ve eminim ki büyük olasılıkla odada bakışlarınızı gezdirip smokin ceket içindeki erkeklere ya da fazla abartılı elbiseler giyinen kadınlara bakıp düşünüyorsunuzdur: *'Bronx'tan geliyorum ve buraya uymuyorum.'* Aslında Long Beach'in zorlu tarafındanım ve ergenlik yıllarımın çoğunu, Santa Barbara'da benden daha fazlasını yaşamış çocukların etrafında bulunarak geçirdim." Kısa bir süre durakladı ve gözlerimde yeni yaşların biriktiğini hissettim.

"Sahip olduğum tek şey, bir not defteri, bir kalem ve bir hayaldi. Bakıcı annem, ki kendisi benim gerçek teyzemdir, çıkıp gelene kadar bana inanan birine bile sahip değildim. O bana evini açtı fakat o zaman bile kimsem yokmuş gibi hissediyordum. Sonra bir kızla tanıştım. Bu sevimli, çılgın, masum, adı Mia olan kızla ve her şey değişti. Onunla tanıştım dememeliydim aslında. Onu çok uzun zamandan beri tanıyordum zaten, ama o geceye kadar onu görmemiştim."

Jensen beni bulana kadar gözleriyle odayı taradı.

"Ve o gece, sonunda gözlerimizi birbirimize açtığımızda, eve gidip onun hakkında on tane şiir yazdım. Bu şiirleri daha sonra hikâyelere dönüştürdüm. O kız hakkında yazılan o hikâye hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Bu yüzden genç yazarlar, size söylüyorum: Size inanan bir kişiye ihtiyacınız var sadece, o kişi yalnızca siz olsanız bile. Ve yaşlı yazarlar, size söylüyorum: Burada sizin gibi olan çok kişi var," dedi ve daha fazla kahkaha duyuldu.

"Beni sıkı grubunuzun içine kabul ettiğiniz için teşekkürler. Ve sana söylüyorum Mia Bennett, benim fotoğrafçım, gözlerim, rüyalarımın kadını, kâbuslarımın kötü karakteri... Her şeyi sana, gözlerinin içine bakmama izin verdiğin ve dünyanın sunacağı olasılıklar olduğunu görmemi sağladığın o geceye borçluyum." Jensen kelimeleri söylerken gözlerimi zapt etmişti. Gözlerimden

aşağı yaşların boşalmasına artık engel olamıyordum. Fotoğraf makinesini kucağıma bırakıp Jensen'ın gözyaşlarını görmesine izin verdim. Beni görmesine izin verdim. Dahası ağlarken gülümsüyordum. Sahneden inmeden önce bir kez daha teşekkür edip kürsüden ayrıldı.

Carson, "Vay canına!" deyip soluğunu bıraktı. Yüzümü silip kendimi toparladığımı hissettiğim an geriye döndüm. "Sanırım onunla okula gitmekten daha fazlasını yapmışsın."

Cevap vermek yerine şarabımdan bir yudum aldım. Kalabalığın arasına tekrar baktığımda gözlerim Jensen'ı bulmuştu. Hâlâ bir grup adamla konuşuyordu. Ödülünü bana doğru kaldırınca ben de elimdeki şarap kadehini kaldırarak aynısını yaptım.

"Tebrikler," dedim dudaklarımı oynatarak.

"Teşekkürler," deyip karşılık verdi Jensen. Tam da omzuma dokunan Carson'a döneceğim sırada Jensen, "Beni bekle," dedi.

Hızlıca gözlerimi kırptım. *Onu nerede bekleyeceğim? Burada mı?* Başımı Carson'a çevirdim.

Carson, "Bu şeyin bittiğinden eminim," deyip elini fildişi masa örtüsünün üzerinden sürükleyip elime ulaştı. "Gidelim mi?"

Ağzım bir kuklanınki gibi açılıp kapandı. Başımla onaylayıp Dan'i bundan haberdar ettim. Dan kalıp Beatrice'le konuşacağını söyledi. Sonra lavaboya gitmek için izin istedim, zaman kazanmaya çalışıyordum. Sonunda Jensen'ın kısa bir süre içinde hazır olamayacağını fark ettiğimde Carson'ın beni başka bir ÜBER yolculuğuna mahkûm halde dışarı çıkarmasına izin verdim. Arabada elimi tuttu.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

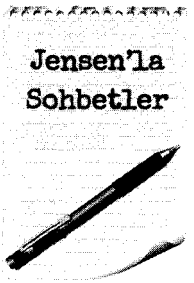
Gülümsedi. "Ne demek? Beni getirdiğin için ben teşekkür ederim. Bir yerlere seni yemeğe götürmeme izin vermek zorundasın." Başını eğip duraksadı. "Belki cuma?"

"Ah..." Araba yavaşlayıp evimin önünde durduğu sırada cevabımın havada asılı kalmasına izin verdim. Carson arabadan çıkmama yardım etti. İkimiz ayakta durmuş, birbirimize bakıyorduk. Beni öpmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum.

Carson bütün zamanını telefonda geçirdiğinden ve ben de başka bir adamın kelimeleri yüzünden ağladığımdan bu tam olarak bir randevu sayılmazdı. İlk ya da ikinci, üçüncü fark etmez, bir randevuda illa öpüşmek gerektiğini söylemiyordum tabii. Tanrı biliyor ya, birçok erkeği randevuya bundan daha az benzeyen ortamlarda öpmüştüm ama yine de onun beni öpmeye kalkışmamasını diledim. Öne eğilip dudakları yanağıma değdiğinde geri çekilmedim. Belki de onun beni öpmesine izin vermeliydim. Bunun gibi duygusal olarak beni tüketen bir gecenin ardından ihtiyacım olan şey belki de buydu. Yarım saniye kadar dudaklarının benimkilerin kenarına dokunmasının ardından geriye doğru yavaşça çekilip bana o en güzel *Bilmececi* sırıtışıyla baktı.

"Öpüşmek ilk gerçek randevular içindir," dedi Carson.

Tuhaf bir şekilde kıkırdadım. Çünkü başka ne söyleyebilirdim ki? Ne tür bir adam böyle saçma bir şey söylerdi ki? İç çekip onun ÜBER'inin yola çıkışını izledim. Belli ki benim tipim olmayan bir adam böyle saçma bir şey söylerdi.

Bu hafta New York Halk Kütüphanesi'ndeki galaya gittim. Olağanüstüydü. Katılımcılardan konuşmalara ve son olarak ödüllere kadar. Ödüllerden birini almakla onurlandırıldım. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama hayatımın bugüne kadarki en uzun konuşmasını yaptım. Teşekkürümü sunduğum kişilerden biri de katılımcılar arasında olup buna tanık olduğu için yeterince şanslıydım. Çok fazla ağlayan biri değilim; insanlarsa bunun tersi olduğunu düşünüyor çünkü yazarlar diğer insanlara göre daha duygusalmış gibi geliyor onlara. Bu gerçek olabilir tabii ama ben sulugöz biri değilim fakat eğer kalabalık içinde gözyaşlarına boğulacak olsaydım, bu orada o ödülü alırken olurdu.

Bütün bunları şu kıza, hayatımın aşkına söyledim ve sonrasında o ortadan kayboldu. Biz onunla çıkarken onu *Road Runner* diye çağırırdım. Çünkü koşu takımının en hızlı koşan kızıydı; fakat böyle çağırmamın asıl sebebi, bir şeye sinirlendiğinde ya da bir durumla nasıl baş etmesi gerektiğini bilmediğinde ortadan kaybolmasıydı. Temel olarak burada olan şey de bu. Hiçbir şey kulakları sağır eden sessizlikten daha kötü olamaz. Özellikle de bu tür. Bu tür sessizlikler siz çaresiz bir şekilde bir işe ihtiyaç duyduğunuzda, ev aramaya çıktığınızda ya da üniversiteden kabul mektubunu beklediğinizde olur. Öyle görünüyor ki bizim bir şeye ihtiyacımızın olduğu her anda hayat bir yolunu bulup bize oturup beklememizi söyler. Aslında şu anda yaptığım şey de tam olarak bu.

New York Halk Kütüphanesi:

Tam not aldı.

Günün Sorusu:

chrisalbano422'den: "İlk aşkınızı kaybettikten sonra başka birini tamamen sevebileceğinize inanıyor musunuz?"

Benim Cevabım:

Bu benim için söz konusu olmamasına rağmen, diğer insanların yapabileceğine inanıyorum.

15. BÖLÜM

YANLIŞ BİR YERE KOYMUŞ OLABİLECEĞİM bütün şeyler arasında telefonum en kötü olanıydı. Bir sonraki gün, üzerinde hemfikir olduğumuz çiftlerin hangisi olduğu ve etkinliğin ana bölümünde hangi çiftlerin olmaması gerektiğiyle ilgili görüşme yapmak için konferans salonundaki toplantıda olmam gerekiyordu. Birkaç dakika erkenden geldiğim için, toplantı odasına gitmeden önce Katie'yi yakalayabildim. Jensen'ı yaptığı konuşmadan sonra görecek olmanın düşüncesiyle midem dönüyordu. Onu beklememiştim ve şimdi arayıp aramadığını bile bilmiyordum. O etkinlikten beri telefonumu görmemiştim. Bu da beni endişelendiriyordu. Bütün suçu ÜBER'e yüklemiştim.

Konferans odasının dışında Fran yetişir yetişmez bana kocaman sarıldı.

"Benim Halk Kütüphanesi'yle ilgili tweet'imi aldın mı?"

Başımla onayladım. "Benimki ulaşmadı mı? Telefonum orada düzgün çekmiyordu ve her şeyden önemlisi de telefonumu bulamıyorum. Gerçi halletmeye çalıştığım kirli çamaşırlar arasında bir yerlerde olduğundan eminim."

"Ah, hayır! Umarım en kısa zamanda bulursun."

"Umarım," deyip onu odaya kadar takip ettim. Odada bulunan Ross ile Anabelle'e el salladım.

"Twitter'a yüklediğin fotoğrafı gördüm! O elbisenin içinde büyüleyici görünüyordun. Bunu kaçırdığım için çok üzgünüm," dedi Fran ve durup kapıya doğru baktı. "Ve işte onur konuğumuz da geliyor! Jen, Mia'yı galada gördün mü? Nefes kesici görünmüyor muydu?"

Aşağıya, ayaklarıma baktım. Jensen'ın isminin bahsedilmesiyle birlikte yüzümün aldığı kızarıklığı gizleyebilmeyi ümit ediyordum.

"Olağanüstü görünüyordu," dedi. Bakışlarımı yukarı çevirip ona baktım ve gülümsedim. Jensen de aynı şekilde karşılık verdi.

"Yanında birini götürdün mü?" diye sordu Fran.

Jensen'ın tavrı hemen değişti; yüzü koyulaşıp ciddi bir hal aldı.

"Götürdüm."

Fran soluğunu tutup elini çırptı. "Götürdün! Birisiyle tanıştın... ya da zaten tanıdığın biri miydi?"

"Bir nevi birisiyle tanıştım."

Fran'in ağzı kocaman açıldı. "Bunu hemen internete girerek sonuçlandırdın mı?"

Güldüm. "Hayır. Senin yüzdüğün sulara hemen atlamanın güvenli olduğunu düşünmedim."

"Saçmalama," dedi gülerek. "Hadi söylesene, sevimli miydi?"

"Evet," dedim. Jensen'ın yoğun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

"Onu öptün mü?" Soruyla birlikte bütün bedenimi ateş kapladığını hissettim. Ben cevaplamayınca Fran konuşmaya devam etti. "Aman Tanrım! Kesinlikle öptün. Demek çocukta potansiyel var!"

Bakışlarımı Jensen'ın ayakta beklediği yere doğrulttum. Bana öyle bir bakıyordu ki kendimi suçlu hissedip çabucak bakışlarımı kaçırdım. Her ne kadar onu kıskandırmaktan hoşlanıyor olsam da hayal kırıklığı yüzünde görmekten hoşlandığım bir ifade değildi. Toplantı iyi başlamıştı. Ross bu hafta buluşup fotoğraf-

larını çekeceğim bazı çiftlerle bağlantı kurduğunu söyledi, Anabelle de aynısını söylemişti. Jensen'se sessiz kalmış, bütün bu süre boyunca için için kaynamıştı. Aslında bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi. Ona hiçbir şey borçlu değildim ama en azından onun önünde, çıktığım erkeklerle ilgili yaşantımın konuşulmaması gerektiğine dair anlayışı ona borçluydum. Özellikle de Jensen'ın konuşmasında söylediği onca şeyden sonra.

Toplantı sona erdikten sonra geride kaldım ve birlikte devam etmeyi düşündükleri çiftlerin fotoğraflarına baktım. Bu çiftlerin tekrar fotoğraflarını çekmem gerekecekti. Bu sefer farklı bir yerde, farklı kıyafetlerle çekim yapmalıydım. Son günlerde yağan karın yüzünden, onları nereye götürmem gerektiği konusunda emin değildim. Kapının çarpılış sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Jensen hariç odada kimse kalmamıştı. O ise kapıya yaslanmış, cumartesi okulda kalma cezasını gözetleyen bir okul öğretmenine benziyordu. Bana bakmıyordu bile. Giydiği kısa kollu Sherlock Holmes gömleği yukarı çıkmış, ellerini kot pantolonunun arka ceplerine tıkıştırmıştı. Bir süre sonra, sanki bana ne söylemesi gerektiğini kararlaştırmış gibi başını kaldırıp bana baktı.

Aynı ray üzerinde olduğunu henüz fark etmiş iki yük treni gibi gözlerimiz büyük bir dikkatle ve bütünüyle tetikte buluştu. Birkaç dakika daha birbirimize baktık, ardından büyük adımlarla yanıma geldi. Oturduğum sandalyede doğruldum ve Jensen bana ulaşıp ona bakmam için sandalyeyi döndürdüğünde sandalyenin kenarlarını kavradım.

"Sen onu öptün mü?" diye sordu. Yanımdaki sandalyeye oturup dizlerimiz birbirine dokunana dek hareket etti.

Yutkundum.

"Ben tam öpücük demezdim," diye fısıldadım.

Dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce gördüğüm son şey dudaklarına yerleştirdiği hafif gülümsemeydi. Nefes almayı unuttum. İnsanlar bunun imkânsız olduğunu söylerdi ama ben nefes almayı tamamen unutmuştum. Ağzımı açtığımdaysa içime çektiğim onun nefesinin birazıydı ya da geride bıraktığım,

o terk ettiğinde içinde kalan şeyin birazını çekmiştim. Ellerimi kaldırıp saçlarından kavradım. Dili benimkine dokunduğundaysa saçlarından çekiştirdim. Yavaşça geriye doğru çekilip dudaklarıma ve ağzımın kenarlarına hafif öpücükler kondurdu. Sonunda gözlerini kaldırıp bana baktı. Derin bir soluk alıp verdim ve ona, *"Sen çıldırdın mı?"* der gibi baktım.

"Buna tam olarak ne derdin?" diye sordu.

Gülümsememeye çalıştım. Gözlerine baktım ve kendime, çoğunlukla orada olan fırtınayı hatırlattım. Ona tekrar güvenmemin ne kadar zor olacağını söyledim fakat Jensen orada oturmuş, beni öperek teslim aldığını biliyormuş gibi bakıp gülümsediğinde, ben de sadece gülümseyebildim.

"Kabul edilebilir bir öpücük."

Jensen sırıttı. "Sadece kabul edilebilir mi?"

Omuz silktim.

"Bir daha denemek ister misin?"

"Kesinlikle olmaz! İşyerindeyiz!" Göğsünden ittirdim.

Omuz silkti. "Sen iş yerindesin, bense sadece çalışmak için buradayım."

"Söylediğini anlamıyorum."

"Sana bu hizmeti sunuyorum çünkü iyi bir öpücüğe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Onun kötü bir öpücük olduğunu söylemedim. Onu tam bir öpücük olarak görmediğimi söyledim sadece."

Gözlerini kıstı. Başka bir adamı öpmemin fikri yine ağırlık yapmıştı sanki. "O eziği öptüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Şimdi ezik mi oldu?"

"O her zaman ezikti. Şimdiyse büyük bir ezik."

Güldüm. "Aptalın tekisin."

"Ama ezik değilim. Arada fark var." Bana bakınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu akşam benimle gel."

Gülümsemeyi bırakıp sandalyemi hafifçe geri ittim. "Nereye?"

"Konsere."

"Konser mi?" Kaşlarımı çatıp hangi konserleri duymuş olabileceğimi hatırlamaya çalıştım. Sorun şu ki hiç duymamıştım. Öğrendiğim tek dedikodu, sabahları yogaya giderken alt geçitte yolumun üzerindeki evsiz adamdan duyduğumdu, bu yüzden eğer Dave bilmiyorsa ben de bilmiyordum.

"Evet, konser. Bu akşam. Seni saat beşte alırım. Birlikte yemek yeriz. İhtiyacımız olan şu konuşmayı yaparız, ardından konsere gider ve eğleniriz."

"Ben daha bunu kabul etmedim ve sense bütün bunları planladın mı?"

"Boşa harcayacak zamanım yok, Mia. Evet de ve kurtul."

Ağzım açık kalmıştı. "Haberin olsun diye söylüyorum, beni kimin konserine götürmeye çalıştığın konusunda endişe duymamamın sebebi ikimizin de aynı müzikten hoşlanıyor olması fakat akşam yemeği?"

"Evet, akşam yemeği. Bunu ödül olarak düşün çünkü burada olduğundan beri açıkça görülüyor ki daha iyi insanlarla dışarı çıkmaya ihtiyacın var. Ve konser de Mumford and Sons'ın. Yani rica ederim."

Soluğumu tuttum. "Hadi be!"

"Gerçekten!"

Sandalyemden birden kalkıp o hızla Jensen'ın sandalyesine çarpınca ikimizin de sandalyeden yere düşmesine sebep oldum. Bunu, "Kahretsin," "Lanet olsun," Bu acıttı," "Bunu nasıl becerdin?" gibi tepkiler takip etti. İkimiz de yerde uzanmışken birbirimize bakıp gülmeye başladık. Gülmemiz son bulduğunda Jensen ayağa kalkıp kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Elini tuttum.

"Seni beşte alırım." Sesi tok ve kısıktı.

"Tamam ama daha fazla öpüşmek yok," diye fısıldadım.

Eve gittikten sonra telefonumu aramaya koyulduğum sırada benim nerede yaşadığımı Jensen'ın bilmediği kafama dank etmişti. Nasıl olacaktı da gelip beni alacaktı?

16. BÖLÜM

TELEFONUMU TAM OLARAK TAHMİN ETTİĞİM yerde bulmuştum: Kirli çamaşır sepetinin içinde. Hızlıca odadan çıkıp ıslak saçlarımı taradım ve havluyla kurulamaya çalıştım. Böylece suyun omzumdan aşağıya damlamasını durduracaktım. O sırada kapının çalındığını duydum. Daha önce telefonumu bulamadığım için kapıdakinin klimayı tamir etmek için gelen adam mı, yoksa yine yanlış kapıyı çalan biri mi olduğundan emin olamadım. Çünkü geçtiğimiz hafta içinde bu üç kez olmuştu. Havluyu etrafıma dolayıp kapıya doğru yürüdüm. Kapının gözetleme deliğinden bakarken soluğumu tutup geri çekildim. Jensen kapının diğer tarafında duruyordu. Üzerine kot pantolon, kısa kollu V yaka siyah tişört giymişti ve sol elinde ceketini tutuyordu. Kapıyı hızlıca açtım.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun sen?"

Bakışları üzerimde gezinince birden kaskatı kesildi. Gözlerini, yüzümden çıplak ayaklarıma oradan tekrar yukarı doğru yavaşça kaydırdı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda geri çekilip içeri girmesine izin verdim.

"Merhaba?" dedim kapıyı arkamızdan kapatıp.

Bana bakmak için döndü ve yaklaştı. Birden havlunun altın-

da nasıl da çıplak olduğumun farkına vardım. Bana uzandığındaysa gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı.

"Gidip üzerini giyin. Kahretsin, şu an düşünemiyorum bile!" Sanki onun önünde oluşum gerçeği bile sırf onu kızdırmaya yetmiş gibi kollarını salladı. Bu beni daha fazla sinirlendirdi çünkü onu buraya davet etmemiştim bile!

"Düşünecek çok şey yok! Burada kaldığımı nereden bildin?"

"Sen Millie'nin eski yerinde kaldığını söylemiştin. Burası Millie'nin eski yeri. Bir defasında Seth biftek yaptığında buraya gelmiştim. Haydi! Şimdi git ve üzerini giyin," dedi sinirli bir şekilde.

Bıkkın bir şekilde soluğumu verip gözlerimi devirdim. Tam onun yanından geçerken kasıtlı olarak bedenimin üst kısmını koluna bastırdım. Jensen inledi.

"Mia."

"Gidip giyiniyorum!"

"Onu üzerinden kazara söküp çıkarmamak için çabalıyorum ve sense bedenini bana sürtüyorsun!" dedi kısık bir homurtuyla. Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

Yatak odasında gözden kaybolup çabucak üzerimi giyindim. Onu etkiliyor oluşum hoşuma gitse de kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Çünkü onunla birlikte aynı yolu tekrar tepmek kolaya kaçmak olacaktı. İlk defasında çok kolay olmuştu ve çok kötü bir şekilde sonlanmıştı. Bu sefer de yine aynısı olabilirdi.

"Dışarısı çok soğuk mu?" diye sordum odadan dışarı adımımı attığımda.

Baştan aşağıya beni iyice süzdü. Onun gibi siyah Converse, siyah tişört, kot pantolon giymiştim ve üzerime kot bir ceket almıştım. Jensen kıkırdadı. "Bu ilginç. Ve hayır, dışarısı soğuk değil. Bugün yanardöner hava bizi sıcak bir havayla onurlandırmaya karar verdi."

Tekrar odama gidip gözden kayboldum. Kıyafetlerimizin birbiriyle uyumlu olması için çabalamış gibi görünsek de üzerimi değiştirmeyecektim fakat şapka takmak istemiştim.

"Şirin," dedi Jensen geri döndüğümde. "Ama sonra sıcaklığın tekrar düşeceğinden eminim."

"Bu şehir gerçekten en dengesiz hava durumuna sahip bir yer."

"Sadece son zamanlarda," dedi Jensen benim kapıyı kilitlememi bekliyordu. "Sanki California bütün deliliğini birine yükleyip New York'a göndermiş gibi neredeyse."

Anahtarımı çantama yerleştirirken ona omzumla çarptım. "Komiksin."

"Uğraşıyorum."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yürüyüp binanın önünde oturan taksi şoförünü geçerken. "Alt geçit diğer tarafta."

Jensen sorumu duymazlıktan geldi ama köşenin etrafından otoparka doğru yürürken uzanıp elimi tuttu. Orada, otoparkın veznesini geçmeden önce, tanıdık gelen mat siyah bir motosiklet duruyordu kenarda. Elini sıktım bir an.

"Hâlâ motosikletini kullanıyor musun?"

Jensen kıkırdadı. "Anlaşılan öyle."

"Ondan kurtulacağını düşünüyordum."

"Neden Harley'imden kurtulmak isteyeyim ki?" diye sordu kaşlarını çatıp.

"Çünkü bir kızın var! Aman Tanrım! Sakın bana onu buna bindirdiğini söyleme." Durdum. "Çocukların motosiklete binmesine izin verilmiyor değil mi?"

Kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Kask takıyor."

Şaşkınlıkla ağzım açık bir şekilde ona baktım ve ellerimle ağzımı kapadım ama gözlerindeki pırıltıyı fark ettiğimde gözlerimi kısarak baktım. Dudakları yukarı kıvrılıp sırıtmaya başladı. Ben ona doğru hücum edince güldü ve ben onu itmeye fırsat bulamadan ceketinin yakasını daha da sıkı kavradım.

"Sen tam bir piç kurususun!"

"Galeyana geldiğinde kesinlikle sevimli oluyorsun," deyip ağzını kulağıma yaklaştırdı. Dilini kulak kepçemde gezdirmeye başladığındaysa ceketin yakasındaki ellerimin kavrayışını sık-

tım. "Özellikle de Olivia'yla ilgili bir şeyse, sevimliliğin birkaç kat artıyor." Kalbim teklemişti. "Hâlâ motosikletlerden korkuyor musun?" diye sordu. Kulağımdaki uğultuya rağmen onu duyabildiğime şaşırmıştım. Sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. Dudaklarını yanağımdan aşağıya doğru hareket ettirip sonrasında ağzımın kenarına geldi. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerim fısıldadığı kelimelerin ve son defasında onları duyduğum ânın hatırasıyla kapandı. Benim o zamanki ergen halim, onun söylediği her şeye bir çırpıda inanmaya çok hevesliydi. Nefeslerimiz benim cevabımın beklentisiyle birbirine karışıyordu. Gözlerimi açıp bakışlarımız buluştuğu sırada gözlerinde saklanan samimiyeti, onların arkasında parıldayan sayısız duyguyu bulmuştum. Başımla onayladım.

"Güveniyorum."

Derin bir soluk verip kocaman elleriyle yüzümü tuttu ve son bir öpücük için kendine çekti beni. Sonra motosiklete binip oradan uzaklaştık.

Motosiklet caddelerden aşağıya doğru kolay bir şekilde salınarak ilerleyip karanlığa karıştı. Ellerimi Jensen'ın beline sarıp sıkıca tutundum. Yüzümü sırtına dayayıp gözlerimi düşüncelerimdeki meçhul yerlere kapadım. Eğer bu kontrol edebileceğimden daha fazlasıyla sonuçlanırsa ne yapacaktım? Beni en çok korkutan şeyse bunun bir randevu olmasını istiyor oluşumdu. Sanki bir randevuymuş gibi davranmak istemiştim. Jensen'ın beni öpmesini, bana dokunmasını, konser sırasında yan yana dururken beni kendine çekip sarılmasını istiyordum. Gözlerimi büzüp sıkıca kapadım. *Onun ne yaptığını hatırla. Neden seni bırakıp gittiğini hatırla. Bütün bu yıllar boyunca ondan neden kaçındığını hatırla.* Ve hatırladım. Bütün bu şeyleri aklıma getirdim. Onun geçmişteki hatalarını sürekli kendime hatırlatmakla o kadar meşguldüm ki ânı yaşamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum resmen. Canı cehennemeydi. Kendime bunu borçluydum. Bütün bunlara son noktayı koymaya ihtiyacım vardı ve buradayken bunu yapacaktım. Çoğu iş kıyafetleriyle olan, bazılarının elinde alışveriş tor-

baları bulunan kaldırımdaki insanların yanından hızla geçerken bir kez daha gözlerimi açıp gülümsedim.

Jensen iki eski binanın arasındaki dar sokağa motosikleti çekip durdurdu. Kaldırımda birkaç adım ilerleyip LGBT bayrağının caddenin karşısında dalgalandığını görünce gülümsedim.

"Burası neresi?" diye sorup bir yandan da omzumun üzerinden baktım. Jensen'ın bana doğru kendinden emin adımlarla gelişini kaçırmamak için tamamen dönmüştüm. Bunu görmeyi özlemiştim. Kahretsin! Jensen, kendisinin güneş ve etrafındaki diğer her şeyin onun yörüngesindeki gezegenler olduğunu bilen bir adam gibi yürüyordu.

"Cehennem'in Mutfağı."

"Ah, o nerede?" diye sorup kaldırımın iki tarafına doğru baktım.

Jensen kıkırdayıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Kalp atışlarım onun dokunuşuyla hızlanmıştı. Başparmağıyla elimin üzerini okşarken sevecen, dokunaklı bir bakış attı. İçimde bir şeylerin sallandığını hissettim.

"Bütün bunlar Cehennem'in Mutfağı'na ait."

Etkilenmiştim. Duvardaki küçük bir oyuktan içeri girdik. Jensen burada çok iyi waffle ve tavuk yapıldığını duymuştu. Elbette ben onları sipariş verdim, Jensen'se ahtapot istedi.

"Ne? İyi olduğunu duydum?"

"Senin bu ahtapot olayın nedir?" diye sordum. Bakışlarım Jensen'ın artık dövmeyle kaplı olan ön koluna kaydı.

Gülümsedi. "Onlardan hoşlanıyorum."

"Biraz çirkin ve sümüksüler," dedim. Düşüncesi bile burnumu kırıştırmama yetiyordu. "Dövmenin çirkin olduğunu söylemiyorum. Hoşuma gitti."

Kıkırdadı.

"Ama gerçekten, söylesene neden bir ahtapot?" Sordum çünkü Jensen bir şeyi öylesine yapacak biri değildi. Yalnızca birkaç kelimeyi sevdi diye gidip hemen dövme yaptırmazdı. Kelimeleri hissettiği için dövmeyi yaptırırdı. Kaburgalarının üzerinde olduğu-

nu bildiğim dövmelerini yaptırması biraz zamanını almıştı. Bunu düşünmemeye çalıştım ve garson kız gelip içecek siparişimizi aldığında zihnimi boşalttım. İkimiz de su istedik. O araba kullanıyordu, bense konseri bütünüyle ayık olarak izlemek istiyordum.

"Onlar ilgimi çekiyor. Üç tane kalbe sahipler," dedi Jensen ve ben suyumdan yudum alırken öksürünce duraksadı.

"Neden kahrolası üç kalp isteyesin ki? Ben çoğu zaman, sahip olduğum kalpten vazgeçmek istiyorum."

Jensen yalnızca gülümsedi. Bir şeyler eklemek istediğini anlamıştım ama o devam etti. "Ayrıca çiftleştikten sonra ölüyorlar."

"Şu ana kadar bu hayvan hakkında beni etkilemeyi başaramadın."

Bu Jensen'ı güldürdü, omzunu silkti. "Etkilemeye çalışmıyorum."

"Bana gerçeği anlatmıyorsun. Nedenini bilmek istiyorum."

Bana öyle bir bakış atmıştı ki kemiklerimden geçip damarlarımın içine sızmıştı. Birden üşüdüğümü hissedip ellerimin üzerine oturdum.

"Besbelli ki bir nedenden ötürü üç kalbe sahipler ama yüzerken kalplerinden biri çalışmıyor. Ben bir ahtapot olmadığımı biliyorum elbette ama bunu bir belgeselde görmüştüm ve *'Kahretsin, bu benim,'* demiştim. Sıradan, gündelik şeyler yaparken benim kalbim de çalışmıyor."

Sormaya korkuyordum. Bu yüzden boğazımı temizledim. "Ve şu ölümle ilgili olan bölüm?"

Jensen bana hafifçe, üzgün bir şekilde gülümsedi. "Olivia'yı seviyorum. En çok gurur duyduğum şey o ve eğer zamanda geri gitmek zorunda olsaydım..." Bir süre duraklayıp anladığımdan emin olmaya çalıştı. Başımla onayladım çünkü neyin geldiğini biliyordum, bu benim için sorun olmazdı. "Yaptığım hatalar bana kızımı verdiği için geçmişi değiştirmezdim sadece." Suyundan bir yudum aldı. "Fakat bütün bunlar olduğunda, benim bir parçam öldü. Benim büyük bir parçam öldü."

Cevap olarak sadece başımı sallayabildim.

Biraz daha sohbet edip ailem, annem, babam, Rob ve erkek arkadaşı hakkında konuştuk. Sonrasında Jensen'ın bakıcı annesi Patty, Victor, Estelle ve Oliver'dan bahsettik. Konudan sıkıldığımızda Jensen tekrar bana baktı ve bu defa neyin geldiğini biliyordum.

"Konuşmamız gerekiyor."

"Zaten bunu yaptığımızı düşünüyordum."

Sert bir bakış attı. İç çekip garsonun tabaklarımızı önümüze koyabilmesi için hafifçe geriye çekildim.

"Önceki gece birisini oraya flörtüm olarak getirdiğim için üzgünüm. Gerçekten senin orada olacağını bilmiyordum," dedim ilk önce.

"Sorun yok, üstesinden geldim. Açıkça görülüyor ki iyi gitmedi ve bu da bencil bir şekilde beni mutlu ediyor. Ben diğer şeylerden konuşmak istiyorum."

Gergin bir şekilde güldüm. "Dur tahmin edeyim, biz ayrıldığımızda olan şeyler hakkında konuşmak istiyorsun."

Başını yana doğru hareket ettirdi. "Öyle de denebilir. Krista'yla olan ilişkimi ve onun hamile kalmasından bahsetmek istiyorum."

Midemde bir şeylerin yalpaladığını hissettim. Elimdeki çatal bıçak takımını gürültülü bir şekilde masaya bıraktım. "Yemekte? Bunu yemekte mi konuşmak istiyorsun?"

"Bunu konuşmaya ihtiyacımız var, Mia."

"Niçin?" Homurdanıp bir elimle alnımı sıvazladım.

"Geçmişimizi yeniden değerlendirip problemlerimizi tartışmazsak hiçbir zaman ilerleyemeyeceğiz."

"Ben ilerlemek istemiyorum." Bebek gibi surat astığımı biliyordum fakat o konu hakkında asla konuşamazdım. Onu yeniden yaşamaya katlanamazdım.

Jensen masanın üzerinden elini kaydırıp benimkinin üzerine koydu. Elimi çevirip kendisininkini avucumun içine yerleştirdi. Benim ona bakmamı bekliyordu. O anda gözleri öyle yumuşak ve anlayışla bakıyordu ki benden istediği şeyi yapmak istiyordum fakat bunu yapamazdım. Burada olmazdı.

"Daha sonra," dedim fısıldayarak. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Açıkçası düşündüğüm kadar iyileşememiştim. Başını hafifçe sallayıp onayladı ve yemeğe döndük.

Tekrar iştahım yerine gelip tavuktan bir ısırık aldığımda, "Randevuya çıktığın kadınlarla nerede tanışıyorsun?" diye sordum.

Jensen kıkırdadı. "Krista'yla ilgili konuşamıyorsun ama bu aralar çıktığım kadınlardan bahsedebiliyorsun?"

Onun adını duyunca homurdandım ama düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp omuz silktim. Aslında onu hiçbir kadınla hayal etmek istemiyordum ama dürüst olmam gerekirse benim için onun genç, flört eden bekâr bir erkek olduğunu kabullenmek daha kolaydı.

"Tuhafımdır."

Yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle, "Match, E-Harmony saçmalıklarından filan," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen Match'e üye misin?"

Sesimi yükseltişim karşısında kaşını kaldırdı. Restoranda etrafına bakınıp kıkırdadı. "Evet, üyeyim. Buna inanmak neden o kadar zor?"

Hâlâ şaşkınlıkla sersemlemiş bir şekilde ona bakıyordum. *Çünkü seksisin. Çünkü çok başarılısın. Çünkü... sen gerçekten çok seksisin.* Bunların hiçbirini söylememiştim ama aklımdan neler geçtiğini bildiğini biliyordum. Bunu yüzündeki o kendinden emin gülümsemesinden söyleyebilirdim.

"Orada çok fazla yakışıklı adam var, bilirsin."

"Eğer bunu bilseydim, çok daha önce ben de oraya üye olurdum."

Gülümsedi. "Belki de ikimizi eşleştirirlerdi."

"Belki de." Durup düşündüm. "Bu çok garip olurdu."

"Ya da mükemmel."

Tekrar ellerimin üzerine oturdum. "Peki doğru kişiyi buldun mu?"

Kaşını kaldırıp sırıtışını gizleyerek bana baktı. "Tabii ki buldum."

"Sohbet etmeyi imkânsız hale getiriyorsun," diye şikâyet ettim fakat gülmemek için savaş verdiğimi fark etmiştim.

"Sen de hayatı sensiz yaşamayı imkânsız hale getiriyorsun," dedi Jensen doğrudan gözlerimin içine bakarak.

Kalbimin gümbürdeyerek atışına ve kanımın damarlarım boyunca ateşlenip dolaşmasına rağmen, o ânın etkisini azaltmaya çabalayarak avucumun içiyle alnıma vurmayı başarmıştım. Çünkü bunun üstesinden gelemezdim. Bu duygularla baş edemezdim. Jensen çabam karşısında gülümsedi fakat gözlerindeki o parıltı hâlâ oradaydı. Gülümseyerek restorandan geldiğimiz yoldan aynı şekilde ayrıldık. Daha sonra beni tekrar yakındaki yerlere yemeğe getireceğine dair söz verdi. Motosiklete doğru yürüyerek geri dönerken kuşkuyla etrafıma bakındım. Orada ne kadar fazla yakışıklı, güzel eşcinsel erkek ve kadının bir arada olduğuna inanamıyordum.

"Demek istediğim, şaşırtıcı," deyip motosikletin üzerine tırmandık.

Jensen kıkırdadı. "Evet, öyle. Sakin bir semt, değil mi?"

Başımla onayladım. Hızlıca oradan uzaklaşmadan önce bir kez daha etrafıma göz attım. Brooklyn'de sevimli, küçük evlerin önüne motosikleti park ettikten sonra metroyla Coney Adası'na konser için yola koyulduk. Metroda otururken yanımızdaki diğer kişilere daha fazla yer açabilmek için ayaklarımı Jensen'ınkilerin üzerine yerleştirdim. Jensen bacaklarımı masaj yaparmış gibi ovalıyordu. İçimde bir şeylerin gevşeyip eridiğini hissediyordum.

"Seni eve götürmek istiyorum," dedi kulağıma doğru hafifçe mırıldayarak. Kalbim birden iki katı hızlı atmaya başlamıştı.

"Belki de götürmene izin veririm," diye fısıldadım. Duyabildiğini, beni kendine doğru çekişinden anladım yalnızca. Yüzümü göğsüne yasladı ve beni alnımdan öptü.

İneceğimiz durağa geldiğimizde, metrodan milyonlarca insan bir anda çıkıyormuş gibiydi. Kalabalığın arasından caddeye doğru ilerlerken Jensen elimi sıkıca kavradı.

"Kahretsin! Burası çok soğuk!" dedim.

Ben daha cümlemi tamamlayamadan kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Bedeninin bütün sıcaklığını çalabilmek için kendimi bastırıp ona daha fazla sokuldum. Titriyordum.

"Çünkü denizdeyiz."

Parka ulaşır ulaşmaz biletlerimizi gösterdik. Jensen'ı elinden çekip içeriye, sahnenin önüne geçtim. Etrafımda döndüğümde kocaman gülümsüyordum. Jensen neşeli ifademi görünce gülmeye başladı.

"Henüz kimse gelmedi, bebeğim,"

Gülümsemem bir anda kaybolmuştu. Jensen hemen fark etti. Beni elimden çekip iyice kendine bastırdı. Başım göğsündeydi. Jensen'ın çenesi başımın üzerinde, kolları etrafıma dolanmış, benimkiler iki yana gevşek bir şekilde sarkarken bir süre o şekilde ayakta bekledik. Bunu yapamayacağımdan emindim. Başka biriyle mi? Kesinlikle evet. Daha önce tek gecelik ilişkilerim olmuştu. İstersem kendimi erkeklere kaptırmayabiliyordum, fakat Jensen herhangi bir adam değildi. Bu *o* adamdı ya da öyle olduğunu sanmıştım en azından. Jensen beni bir şeyler almak için çadıra doğru yönlendirirken bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. İkimiz de bir örnek kapüşonlu eşofman üstlerimizi alıp sırtımıza geçirdik ve biralarımızı alıp çadırdan çıktığımızda bendeki olumsuz hava dağılmıştı. Kalabalıktaki farklı insanları işaret edip gülüyorduk.

Tekrar etrafıma baktığımda biz Jensen'la konuştuğumuz sırada çok fazla insanın oraya gelmiş olduğunu görünce şaşırmıştım. Kısa süre içinde ezilecekmiş gibi birbirimize yaklaşmıştık fakat hâlâ yukarı zıplayacak kadar yer kalmış gibiydi. Konser öncesi ön grup açılışı yapmış, kalabalıksa bir anda canlanmıştı. İnsanlar yerlerinde zıplıyor, fotoğraf çekiyordu. Kalabalığın coşkusunu ana grup çıktığında hissetmeye başladık asıl. Şehirlerin hızlı atan, kendini çabuk toparlayan bir ruhu ve kalp atışlarının olduğunu bilmeye yetecek kadar uzun süre Manhattan'da yaşamıştım fakat Brooklyn farklı bir hikâyeydi. Brooklyn'in kalbi

güçlü atıyordu. Gerçekten atıyordu. Etrafıma bakındığımda evdeymişim gibi hissettim. Bunu hissettim. Soğuğa, ailemden kilometrelerce uzakta olmama rağmen, o anda ait olduğum yerdeymişim gibi hissetmiştim.

The Wolf şarkısı başladığında Jensen elimi tuttu. Birlikte zıplayıp şarkıyı söylerken birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Üç şarkı boyunca peş peşe aynı şeyi yaptık. Gülmemi durduramıyordum. Estelle ve Robbie'yle birlikte dışarı çıkıp takıldığımızdan beri böylesine eğlendiğimi hatırlamıyordum. Birkaç tane daha şarkı dinledik fakat *After The Storm* şarkısı çalmaya başladığında, yakıcı ve dokunaklı bir şeyin doğrudan kalbime pompalandığını ve yavaş ilerleyen insülin gibi bütün bedenime yayıldığını hissetmiştim. Tam o sırada, ikimiz de hareket etmeyi bıraktık. Ellerimiz tekrar birbirini buldu. Ardından gözlerimiz takip etti. Birdenbire, Marcus bana söylemiyordu ama ikimize söylüyordu ve gözlerimde yaşların birikmesine engel olamıyordum. Jensen ve ben yüzlerimizi birbirimize çevirdik. Elleriyle yüzümü kavradı. Benimkilerse onu kızının adının ve *Oluruna Bırak* yazılı dövmesinin bulunduğu bileklerinden tutuyordu.

Sanki paylaştığımız o an ve şarkı yeterince özel değilmiş gibi dudakları şarkının sözleriyle birlikte hareket etmeye başlamıştı. Jensen, birbirimizin elinden tuttuğumuzda, başımızı dik tutup kimseye boyun eğmediğimizde ve o zaman aşkın artık kalbimi kırmayacağı hakkındaki şarkı sözlerini söylemeye başladığında içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bedenimin bir parçası gömmeye çalıştığım duygularıma tekrar yer açıyordu. Ve bunu başardığındaysa her şeyi hissetmeye başladım. Jensen'm benden onu affetmemi isteyişini, geçmişi geride bırakıp şimdiyi kucaklamamı isteyişini hissettim. Tam o sırada gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı ve artık onlara engel olamıyordum.

Hemen ardındansa ağlama yerini haykırışa bırakmıştı. Jensen başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyordu. Başını aşağı eğip dudaklarını benimkilere yavaşça bastırdı. Diliyle yalvarırcasına izin istediğinde bir çırpıda onu içeri alıverdim. İkimiz, insanlarla

dolu kalabalığın arasında ayakta durmuş, en sevdiğimiz grup şarkılarını seslendirirken aramızda durdurulamaz olan şeye teslim olmuştuk. Çünkü sahip olduğumuz şey öyleydi. Boyun eğmez, engellenemez ve tamamen eşi benzeri olmayan bir şeydi. Mükemmel değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Çünkü biz de mükemmel değildik. Jensen duyguları darmadağınık olan, kalp kırıklarıyla dolu bir karmaşa yumağıydı çok uzun zamandır. Bense onun kırık kalbini onarmaya çalışan bir yapıştırıcıydım ama başaramamıştım. Onu onaramazdım çünkü ben Jensen'ın kurtarıcısı değildim, tıpkı onun da benim kurtarıcım olmadığı gibi. Ben de en az onun kadar kaybolmuştum. Belki de bizi birbirimize doğru çeken şey buydu. Kırılgan oluşumuz ve diğer kayıp ruhla birlikte olmaya gönüllü oluşumuz.

Öpüşmeyi sonlandırıp hafifçe geri çekildiğimizde Jensen'ın elleri hâlâ yüzümün etrafındaydı. Bense ağlamaya devam ediyordum. Üzgün olduğum için ağlamıyordum. Kızgınlığımı geride bıraktığım için ağlamıyordum. Ağlıyordum çünkü bunu hissetmiştim. Her şeyi hissetmiştim. Çok uzun bir süreden beri böyle coşkulu bir duygu hissetmemiştim. Jensen beni bırakıp gittiğinde o *parçamın* benden kırılıp ayrıldığından emindim. Belki de gitmişti. Belki de kendini tamamen başkasına vermeyi sağlayan o yeteneğiyle birlikte bir parçamı benden söküp almıştı. Bunu geri istediğimden emin değildim. Eğer eksik olan parça Jensen değilse.

Grup neşeli bir şarkı söylemeye başladığında kendimi toparlamaya çalıştım. Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Bir süre sonra olduğumuz yerde aşağı yukarı zıplamaya başladık tekrar. Sonrasında ikimiz de sürekli birbirimize dokunuyor ve birbirimizin varlığını en üst düzeyde hissediyorduk. Hem de öncekinden çok daha fazla.

17. BÖLÜM

KONSER SONA ERDİĞİNDE, İNSANLARIN BİR kısmının çıkmasını bekledikten sonra kalabalığı takip ettik. Metroya giden alt geçidin olduğu yöne gitmek yerine sağa, denizin olduğu yöne doğru ilerledik.

"Burası çok sessiz," dedim.

"Evet, sessiz. Daha önce hiç buraya gelmemiştim," dedi Jensen beni kendine doğru çekip.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Kıyıya, kumsalın olduğu yere ulaştığımızda yürümeyi bıraktık. Dönüp Jensen'a baktım.

"Evi özlüyor musun?"

Başını hafifçe eğmiş, bir şeyin üzerinde düşünüyor gibiydi. Sonra bana ciddi bir yüz ifadesiyle baktı.

"Seni özlüyorum," dedi ve kelimelerinin bana nüfuz etmesi için duraksadı. "Seni özlüyorum," diye tekrarladı daha yüksek bir sesle. Bakışları, kocaman açılmış olan gözlerime odaklanmıştı; elinin tersiyle yanağımı okşuyordu. "Seni gerçekten özlüyorum ve sana, kırılır diye dokunmaktan korktuğum bir vazoymuş gibi muamele etmekten gerçekten yoruldum." Bana doğru eğilip

alnını benim alnıma yerleştirerek burnumu gıdıklayan soğuk, dumansı soluğunu bıraktı.

"Vazo çoktan kırıldı," diye fısıldadım.

"Eğer çoktan kırılmışsa, o zaman neden bundan çok korkuyorsun?"

"Çünkü paramparça olmuş o cam parçalarının üzerinden tekrar yürümek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Kocaman eliyle yüzümü kavradı; başparmağı elmacık kemiğimi okşuyordu. "Eğer beni sana getireceğini bilsem, o cam parçalarının üzerinden yürürdüm. Okyanusu yüzerek geçerdim, dağa tırmanıp aşar, her şeyi yapardım."

Bakışlarımı Jensen'dan uzağa kaçırıp bizden birkaç adım ötedeki uçsuz bucaksız okyanusa çevirerek başımı salladım.

"Bunlar kelimelerden ibaret, Jensen."

"Kelimeler benim hayatım."

"Bunu biliyorum fakat bir şeyler söylemek, bir şeyler yazmak, bunlar beni geri kazanmanı sağlayacak şeyler değil. Bunu görmek zorundasın. Beni bırakıp gitmen ve başkasıyla evlenmen, benim tekrar sana güvenmem için arkamda bırakabileceğimden emin olmadığım eylemler."

Derin bir şekilde iç çekip ellerini başının gerisinde birleştirdi. Kollarını indirmeden önce bir süre gözlerini kapadı ve sonra tekrar bana baktı. "Bana yapmam gerekeni söyle. Seni geri kazanabilmek için bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Orada öylece durup bir süre ona şaşkınlıkla baktım. Dalgalar kıya vuruyor, uzaktan gülen insanların sesi geliyordu. Yine de dünya bizim için, bu an için hareket etmekten vazgeçmiyordu. Bir zamanlar bu kelimelerin Jensen'ın ağzından çıktığını hayal ederdim. Bir zamanlar bunları duymaya can atıyordum, onlara ihtiyacım olduğunu hissediyordum ama o zaman geçip gitmişti. Her ne kadar bunları şimdi duymaktan hoşlanmış olsam da bu kadar yılın ardından onlarla ne yapmam gerektiğini artık bilmiyordum.

"Bilmiyorum, Jensen. Dürüst olmam gerekirse, gerçekten bilmiyorum," dedim sonunda.

"Bana neden aramızda olanlara son noktayı koymak istediğini söyledin?"

Aman Tanrım! Bu her şeye son noktayı koymak için onunla son defa birlikte olma fikrinin dönüp dolaşıp beni kıçımdan ısıracağını biliyordum. Güldüm.

"Çünkü ben çıldırdım açıkçası." Bana dik dik baktığında cidilleşip doğruyu söylemeye karar verdim. "Çünkü çıktığım tüm o pislik herifleri seninle kıyaslamaya bir son vermek istiyorum."

Jensen'ın kıkırtısı derin ve boğuk çıkmıştı. "Sana her ne kadar bu son nokta şeyini versem de, tanıştığın her erkeği benimle kıyaslamaya devam edeceksin, Mia. Bu benim için de geçerli. Hiç kimse yeterince eğlenceli değil, yeterince çılgın değil ya da seninle aynı kefeye konulacak kadar güzel değil."

Gözlerimi uzaklara çevirdim. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Burada durup sana yalan söylememi mi istiyorsun?" Başımı sallayıp ona baktım. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifadeyle bana bakıyordu. Elleriyle yüzümü iki yandan kavradı. "Özür dilerim. Bir hata yaptım. Milyonlarca defa özür diledim. Benim sana daha başka ne söylememi istediğini bilmiyorum ama eğer yapabileceğim bir şey varsa söyle bana."

Başımı salladım. "Olan oldu artık."

Jensen başıyla onayladı. "Tamam, hadi şu konuşmayı şimdi yapalım. Ben başlayacağım," dedi ve ellerini indirirken bana keskin bir bakış attı. "Biriyle çıktığını sanıyordum, ben Krista'yla şeyken..." Jensen kelimelerin yarıda kalmasına izin verdi. Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü bunu kaldırabileceğimden emin değildim. "İlişkinin ciddi olduğunu duymuştum ve birkaç haftadan beri de seninle konuşmamıştım, bu yüzden..." Omuz silkti. "Ve sonra olan oldu. Ne kadar büyük bir şey olduğunun farkına varmıştım, çünkü ikinize de sahip olamazdım. Sana ve bebeğe aynı anda sahip olamazdım."

"Belki de olabilirdin. O zaman bunu bir seçenek olarak bile ortaya koymadın."

"Yapamazdım, Mia. Sahip olamazdım." Derin bir iç geçirdi. "Çok fazla şey vardı. Onun ailesi çok... Onların parası vardı ve

bense hiç kimseydim. İyi bir üniversiteye giden, zengin bir kızı hamile bırakan fakir bir serseri." Jensen tekrar durakladı. Sanki yok olmayacağımdan emin olmak ister gibi uzanıp elimden tuttu. "Ailemde yaşanan şeylerin tekrarı gibiydi."

Anladığımı belirtircesine başımla onayladım. Ebeveynlerinde durum tam tersineydi, çünkü onun ailesinin durumunda annesi parası olmayan kişiydi.

"Bunu anlıyorum, Jensen. Anlıyorum. Gerçekten. Bunu anlamlandırabilmek için beş yıl geçirdim fakat ne zaman seni görsem..."

"Dünyan yörüngesinden çıkıyormuş gibi oluyor."

"Öyle de denebilir."

"Bu hissi tekrar yaşayabileceğini sanıyor musun? Herhangi bir kişinin bu dengesizlik hissine sebep olabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı salladım. Bunun olamayacağını biliyordum. İnsanın başına bunun nadiren geldiğini bilmeme yetecek kadar erkekle çıkmıştım.

"Riski göze almaya değeceğini düşünmüyor musun? Evet, kısa bir süre sonra gidiyorsun ama sen buradayken aramızdakinin ne olduğunu öğrenmek istemez misin?"

Bakışlarımı Jensen'dan uzağa çevirdim. "Araba satıcılığı yapmalısın."

"Ben aşk satıyorum. Bu araba satmaktan daha zor."

Gözlerim birbirine tutunan ellerimize kaydı. Jensen'ın tamamlanmamış sonsuzluk dövmesi bana bakıyor ve şunları söylüyordu: *Beni hatırlıyor musun? Aşkı hatırlıyor musun? Bunu yapma.* Diğer taraftansa, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken *'bırakırım'* kelimesine odaklandım. Sonra gözlerimi kırpıştırarak Jensen'ın yüzük parmağının boğumuna yazılmış olan harfe dikkatle baktım. Parmaklarımızı ayırıp loş ışıkta gözlerimi kısarak inceledim. Gözlerim bir anda Jensen'ın gözlerine kaymıştı, kalbimse delicesine atıyordu. Başparmağımla, elyazısıyla yazılmış olan *M* harfini ovalıyordum. Silinmesi gerekirdi, değil mi?

"O geçici değil, Mia. Derimi kesip çıkarman gerekir."

Tekrar gözlerimi ona çevirerek, "Jensen," diye fısıldadım.

"Sonsuza dek," dedi diğer eliyle yüzümü kavrayıp. "Sonsuza dek benimle olacaksın."

"Bunu ne zaman yaptırdın?" Sesim boğuk çıkmıştı.

"Sana seni sevdiğimi en son söylediğimde."

Bu defa gözlerimde yaşların birikmesinin sebebi müzik ya da ortam değildi. Kollarımı Jensen'a dolayıp onu öptüm. Yumuşak, yavaş ve naifti. Unutmuş ya da bağışlayıcı değildim ama bu öpücük o ihtimali taşıyordu.

"Beni eve götür," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

"Daha açık bir şekilde konuşmak zorundasın, bebeğim," deyip alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"Beni evine götürmeni istiyorum," deyip ellerimi ceketinden içeri soktum. Ellerimi tişörtünün altından geçirip parmak uçlarımı kaslı sırtından yukarıya doğru gezdirdim. "Lütfen," diye fısıltıyla ekleyip sırtından aşağıya doğru tırmalayarak indim. Hızlı nefes alıp verişini göğsünden hissedebiliyordum.

Gözlerindeki açlık parlıyordu. Kalçalarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Hadi gidelim, güzellik."

18. BÖLÜM

JENSEN MOTOSİKLETİ İKİ KATLI BİR EVİN etrafında döndürerek garajın önünde durdurdu ve garajın açılmasını bekledi.

"Tekrar bana tutunmak isteyebilirsin."

Kollarımı etrafmdan sardım; motora hız verip aracı garajın içine doğru hareket ettirdi. İki arabanın sığabileceği genişlikteki garajı gözlerimle taradım. İçeride siyah bir kamyon, alet dolabı ve küçük bir kıza uygun pembe bir cipten başka pek bir şey yoktu. Bakışlarım bir süre cipin üzerinde takılı kaldı. Çocukken benim de ona benzer bir tane vardı. Ailemiz bizi her gün düzenli olarak etrafta gezmeye çıkarırlardı. Ben pembe cipimle, Rob'sa GI Joe bisikletiyle, belirlediğimiz bitiş çizgisine kadar yarışırdık. Jensen'm de Krista'yla benzer şeyleri yapıp yapmadığını merak ettim. Çok fazla bir araya gelip gelmediklerini merak ediyordum.

"Mia," dedi Jensen.

Ses tonundan, daha önce söylediği şey her neyse onu kaçırdığım biliyordum. Hızlıca gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

"Evet?"

Başını hafifçe eğip evi işaret etti. "Hadi gidelim."

İki adımda evin içine doğru Jensen'ı takip ettim. Ahşap kokusu dikkatimi çekmişti. Bayıltıcı Abercrombie mağazası tarzı değil de yeni stil ahşap kulübelere benziyordu. Gözlerim beyaz duvarlarda gezinirken Jensen onları o şekilde bırakmayı mı tercih etti, yoksa boyamaya zamanı olmadığı için mi böyleler diye merak ettim.

"Ne kadar süreden beri burada yaşıyorsun?"

Başparmaklarını kot pantolonun ön ceplerine soktu. Bakışlarını yüzüme çevirip yanımda durdu. "Yaklaşık olarak iki yıl."

Soluğumu bıraktım. İki yıl. "Olivia ve annesi de burada mı kalıyordu?"

"Sadece ben ama Olivia da sık sık burada kalıyor. Bu yüzden teknik olarak iki yıldır o da burada yaşıyor diyebiliriz."

İleriye doğru yürüyüp parklarda bulunan banklara benzeyen uzun, ahşap masanın olduğu yere doğru ilerledim. Mutfağı büyüktü.

"Oliver abartmıyormuş," dedim.

"Hangi konuda?" Hemen arkamdan beni takip ediyordu.

"Evinin gerçekten de güzel olduğunu söylemişti." Mutfakta etrafa bakınarak ortadaki tezgâhın kenarından döndüm. "Burası güzel," dedim başımı kaldırıp Jensen'a bakarak. Tezgâhın diğer tarafına gidene kadar ilerleyip ellerini tezgâhın üzerine yerleştirdi. Gözlerindeki o ifade tezgâhın bulunduğum tarafındaki kenarını sıkıca tutmama sebep oldu.

"Daha evin geri kalanını görmedin bile."

"Bu kadarı bile, buranın güzel olduğuna dair bir değerlendirme yapmam için yeterli oldu."

Jensen sırıttı. "Belki de buraya gelip kalanların düşünmesini istediğim şey budur."

"Belki de sadece beni odana götürmeye çalışıyorsundur."

Tepkim kıkırdamasına sebep oldu. Gerileyip ceketini çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Gözlerim bedeninden aşağılara doğru yol alıyor, kalbimse o elbiselerin altında neyin olduğuna dair zihnimde birden beliren hayallerle hızını artırıyordu.

"Kalanı görmek istiyor musun?"

Ses tonu tok ve iç gıdıklayıcıydı; bütün sınırlarımı kaldırmayı istememe sebep oluyordu. Kalbim hızlıca atmaya başladı. Bir saniye ikiye, iki saniye üçe dönüşmüştü. Benim yaptığımsa tezgâhın kenarına sıkıca tutunup birbirimize bakarken orada öylece durmaktı sadece. İkimiz de bir sonraki adımı ilk atan olmak istemiyorduk. Eylemlerimizin sonuçları bu anda saklıydı; ikimiz de bunun güzel ya da trajik bir şekilde sonuçlanabileceğinin bilincindeydik. Biri olmadan diğerinin olabileceği bir dünya bilmiyorduk. Bir adım geriye giderek tezgâhtan uzaklaştım. Jensen de bana doğru ilerledi. Odanın ortasına gelene kadar ilerlemeye devam ettik ve Jensen elini uzatıp elimi tuttu.

Hislerimiz bastırılmış, taleplerimizse susturulmuştu. Sadece gözlerimizle konuşmaya cesaret ediyorduk. Jensen beni merdivenlerden yukarıya doğru yönlendirirken, aşkımızı çok önemsediğimi ve diğer yarım olduğu için ona ne kadar çok önem verdiğimi fark ettim. Şimdiyse ona çok yakın olmam ve onun bana dokunması kendimi bir bütünmüşüm hissettirmişti. Jensen'ın beni bırakıp gitmesinin ardından tekrar kendi başıma bir bütün olana kadar bunu fark edememiştim. Bütün bunların arasında beni en çok korkutan şey buydu. Kendimi çok derin bir şekilde tekrar onda kaybetmekten korkuyordum. İlişkimiz sona erdiğinde benim nerede bittiğimi, onunsa nerede başladığını bilemeyecektim. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ben artık o eski kız değildim. Bütün bir insan olduğumu biliyordum ve onsuz da hayatta gayet iyi bir şekilde kalabilmiştim ama yine de bir yanım merak etmekten kendini alamıyordu.

Yukarı çıkıp ilk kapıdan içeri girdiğimizde Jensen'ın kokusu beni sarmaladı. Elimi bırakmadı. Ben koyu mavi renkli duvarlara ve ortada duran büyük boy yatağa bakarken, Jensen kolumu okşuyordu. Minimal dekordan kokuya kadar her şey düzenli ve somutlaşmış bir erkeği haykırıyordu.

"Burası, çok fazla... sen."

Jensen kıkırdadı. "Umarım bu bir iltifattır."

Elimi indirip Jensen'a baktım ve çantamı başımın üzerinden geçirip çıkardım. "Öyle," deyip tekrar çantama baktım.

"O gülümseme ne içindi?" diye sordu.

"Fotoğraflarını çekmeme izin vermelisin."

Kaşını kaldırdı. "Ne tür fotoğraflardan bahsediyoruz?"

Gülüp göğsüne hafifçe vurdum. Jensen elimi tam göğsünün, hızlanmış kalp atışlarım hissedebildiğim sert kasının üzerinde tuttuğunda yüzümdeki eğlenmiş ifade anında kayboldu.

"Seninle röportaj yapmama izin verecek misin?" diye sordu; hâlâ elimi tutuyordu. Jensen'ın kalp atışları artık benimkilerle aynı hızda atıyordu.

Başımla onayladım; cevabım boğazımda takılı kalmıştı.

Bedenlerimiz birbirine bakacak şekilde çevirdi beni. Uzun parmağıyla çantanın sapını tuttu. Diğer eliyle yüzümü kavrayıp gözlerimiz birbirine kenetlenene dek hafifçe eğdi.

"Gel. Fotoğraflarını çek." Kendisi geriye, yatağa doğru giderken beni kendine doğru çekiyordu. Yatağın ucunda oturup geriye doğru çekildi, böylece üzerine çıkıp oturabilecektim. Sonra ellerinin üzerinde geriye yaslandı.

Çantayı açıp fotoğraf makinesini alırken ellerim titriyordu. Çoğunlukla hep yanımda taşıdığım küçük olanı aldım. Kamera lensinin kapağını açıp deklanşöre bastım. Kaşlarını kaldırdı çünkü buna hazır değildi. Gülümsedim ve hemen kaşları yukarı kalkmış haliyle fotoğrafını çektim.

"Çıktığın her pisliğin fotoğraflarını çeker misin?" diye sordu.

Fotoğraf makinesinin kamerasından ona bakarken gülümsedim.

"Bu senin ilk röportaj sorun mu?"

"Ne kadar soru sorma hakkı tanıyorsun?"

Omuz silktim. "Beş."

"O zaman, evet."

"Hayır."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Bir tane daha çektim.

"Hayır. Her çıktığım pisliğin fotoğrafını çekmiyorum."

"Çok mu kişisel?" diye sordu yumuşak bir mırıltıyla. Oturup ellerini bacaklarımın üzerine koyup kotun üzerinden yukarı doğru hareket ettirip en kalın yerinden sıktı. Kalbim yerinden zıpladı.

"Yöntem çok kişisel," diye fısıldadım. Makinenin lenslerinden gözlerinin içine bakıyor, benim ürpertiyle soluk vermemi sağlamalarını arzuluyordum.

"Belki de bunu çıplak yapmalıyız," dedi ve kaskatı kesildiğimi gördüğünde gülümsedi. "Kırılganlığı artırmak için."

Kamerayı bırakıp kapüşonlumu başımdan çekip çıkararak kenara ittim. Sonra başımı kaldırıp onayladım. Jensen kıkırdayıp tişörtünü çıkardı. Kasları her hareketiyle kasılıyordu. Soluk verip ona bakabilmek için hafifçe geriye çekildim. Her zaman zayıftı, bir yüzücünün vücuduna sahipti ama son beş yılda bedeni irileşmişti. Kaslarının kıvrımlı hatları daha belirgindi. Elimi omzuna koyup yavaşça onu aşağıya çektim. Nefes aldı. Gözlerini üzerimde hissediyordum. Göğsündeki dövme ben en son gördüğümden beri daha da genişlemiş ve yeni şekiller eklenmişti. Pazısının iç kısmındaki Road Runner dövmesini görünce soluğum kesildi. Gözlerimi kaldırıp Jensen'ın gözlerine baktım. *Bunu ne zaman yaptırdın?*

Gülümsedi. "Birkaç yıl önce kendime verdiğim doğum günü hediyesiydi."

Birkaç yıl önce, benim onu tamamen görmezden geldiğim, büyük ihtimalle başka bir adamla flört ettiğim zamanlar. Düşünce bıçak gibi saplanmıştı. Yutkundum. Tekrar dövmeye bakınca utandığımı hissettim. Bakışlarımı diğer tarafında, göğüs kafesi boyunca yazılı olan şiire kaydırdım. Dövmenin bahsettiği o mavi kuş olmayı ne kadar fazla hayal etmiştim. Kalbindeki kafese kendimi sokmak için neleri vermezdim ki...

Kollarını etrafıma dolayınca, bedenime temasıyla hissettiğim sıcaklık kan akışımı hızlandırdı. Jensen elleriyle sütyenimin kopçasını açarken gözlerini bir saniye bile benimkilerden ayırmadı. Askıları kollarımdan aşağıya doğru indirirken bile gözleri benimkilere odaklanmıştı. Sonrasında bana doğru eğildi ve başını boy-

numa yerleştirip boynumu öptükten sonra boynumun çukurundan aşağıya doğru dudaklarını hareket ettirerek göğüs kafesime ulaştı. Öpücüklerini bıraktığı yerde hafif ateşlenmeler oluyordu, yüzümün kızardığını hissedip hafifçe irkilerek geri çekildim.

"Daha fazla fotoğraf istiyor musun?" diye sordu. Ellerini kaburgamın üzerine yerleştirip göğüslerime doğru hareket ettirdi. Hafifçe hareket edip pantolonunun içindeki sertliğine kendimi bastırarak sürtündüm. Jensen homurdanıp elleriyle göğüslerimi kavradı. Onları nazik bir şekilde yoğurup başparmağıyla göğüs uçlarımı uyarıyordu. İnledim.

"Daha fazla fotoğraf."

"Tamam." Jensen ağzını parmak uçlarının olduğu yere getirdiğinde ellerimi kaldırıp saçlarına götürürken bir kez daha hareketlendim.

"Mia," diye göğüs ucuma doğru hırladı.

"Ne?" deyip soluğumu tuttum. Dişlerini üzerimde hissettiğimde saçlarını daha sertçe çekiştirdim.

"Bu fotoğraf çekimini tamamlamak istiyorsan üzerimde o şekilde hareket etmeye bir son vermelisin."

Geri çekilip gülümseyerek bana baktı. Bu ânı fırsat bilerek fotoğraf makinemi elime aldığımda Jensen de pozisyonumuzu değiştirdi. Ben yatağa sırtüstü yatmıştım, Jensen'se bacaklarımın arasındaydı. Tam da yüzü aşağıya doğru inerken fotoğrafını çektim ve dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce makineyi kenara bıraktım.

"Belki de bu fotoğraflar sana ihtiyacın olan kanıtı verecektir," dedi Jensen. Kot pantolonumun düğmesini açıp çıkarmak için çekiştirirken, iç çamaşırım da onunla birlikte geliyordu.

"Ne kanıtı?" Jensen'ın tamamen çıplak olan bedenimi, boynumu, göğüslerimi, karnımı ve baldırlarımı keşfe çıkan ellerinin yarattığı hisle yüksek sesle inledim.

"Seni ne kadar çok istediğimin kanıtı." Ellerini yavaşça hareket ettirdi; sanki vücudumun içinde kaybettiği bir şeyi arıyordu. Belki de kaybetmişti.

Ellerimle Jensen'm pantolonuyla uğraştığım sırada beni durdurup doğruldu ve yavaşça çıkarmaya başladı. Sanki benim için striptiz yapıyordu. Dirseklerimin üzerine doğrularak onu izlemeye başladım.

"Kanıtın fotoğrafların içinde olduğunu sanmıyorum," deyip bakışlarımı aşağıya kaydırdım.

Jensen sırıtıp yatağa doğru yürüdü; yanıma geldiğinde ayaklarımdan kavrayıp bacaklarımı araladı.

"Benim bahsettiğim o türden bir şey değildi," deyip kendini yeniden bacaklarımın arasına yerleştirdi. Başını aşağıya indirip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini ağzıma soktu. Dillerimiz bir ömür boyunca birbirine âşık sevgililerin uyumuyla hareket ediyordu. Beni geriye, yatağa yerleştirdiğinde bedeniyle benimkini kaplamıştı. Öpüşmeyi sonlandırıp burnunu benimkine dokundurdu.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldayıp ellerimi bedenlerimizin arasından aşağıya doğru kaydırdım. Penisi karnıma dokunuyordu fakat Jensen ben ona dokunmadan elimi durdurdu.

"Ben de çok istiyorum," diye mırıldanıp alt dudağımı çekiştirdi. "İçinde olmak ve seni durmaksızın becermek istiyorum." Dudaklarını boynumdan aşağıya doğru kaydırdı. "Sert ve hızlı." Göğüs ucumu çekip ağzına alarak dilini etrafında döndürdü. Durakladı. Onu kendime doğru bastırıp saçlarını çekiştirirken gözlerini bana doğrulttu. "Ve yavaş bir şekilde tüm vaktimi seninle geçirmek istiyorum. Bunu ister misin?"

Başımla onayladım. Jensen hareketini tekrarlayıp geri çekildi. Karnımın ortasından göbeğime öpücükler yerleştirerek aşağıya, kadınlığıma ulaştı. Jensen hedefine tam ulaşmamış olmasına rağmen soluğum kesilmişti. Dudaklarım aralandı ve bir inilti kopuverdi. Dilini bacaklarımın arasında hissettiğimde yatakta bedenim kasıldı. Elleriyle kalçalarımı tutup dilini tekrar oraya soktu ve tatminkâr bir şekilde inledi.

"Ama önce seni tatmaya ihtiyacım var." Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bedeninin bu bölgesinde yaşanan, benim

dahil olmadığım bütün anılarını silmeye ihtiyacım var." Jensen diliyle tekrar yaladığında sırtım yay gibi gerilmişti. "Emin olmam gerekiyor," deyip klitorisimi emip ağzına aldı. "Kendimi derinliklerine gömmeden önce seninle sıfırdan başladığıma emin olmam gerekiyor." Tekrar emdi. Bu sefer göğüs uçlarımı çimdikleyip çekiştirdi. Jensen ziyafetine devam ederken ben nefes nefese kalmış, kıvranıyordum. Kımıldayınca bacağım Jensen'ın penisine değdi. Erkekliğinin çok sertleşmiş olduğunu hissedip bacağımla ona sürtündüm. Boğazının derinliklerinden bir homurtu kopuverdi ve hızlı hızlı soluk alıp vermeye başladı. O anda bacağımı daha fazla hareket ettiremedim. Gözlerimi kapatıp inkâr etmemin imkânsız olduğu o güçlü duygu selinin içinde kaybolmama izin verdim.

Jensen'ın dilinin darbeleri tenimde sıcak ve sertti. Elleri bedenimde yukarı aşağı büyük bir ustalıkla hareket ediyordu. Dişlerini bedenimde hissediyordum. Boynumun derinliklerinde şahlanıp bütün bedenime yayılan yanma ve karıncalanma hissi yüzünden düşünemiyordum. Orgazmla sarsılırken anlamsız bir çığlık koparıverip beni becermesi için Jensen'a yalvardım. Jensen buyruğum karşısında kıkırdadı. Islak dilini bedenimden yukarı doğru işkence yapan, beni ağlatacak kadar yavaş ilerleyişiyle hareket ettirdi. Sonunda yüzüme ulaşmış, gri gözleriyle benimkilere bakıyordu. Başparmağıyla çeneme dokundu ve parmağını ağzımın içine sokup yavaş bir şekilde dışarı çıkardı.

"Bir şey almam gerekiyor," dedi. Sesi kısık, soluğu düzensiz, gözleri benimkilere bakarken arzuyla doluydu.

Duraklayışındaki soruyu sezmiştim: *Prezervatif takmam gerekiyor mu?* Başımla onayladım.

Bir anlığına hareketsiz kaldı, ardından kabullenip üzerimden eğilerek komodinin çekmecesine uzandı. Paketini açıp erkekliğinin üzerine geçirdi. Diğer kolundaki pazısının iç kısmındaki dövme gözüme ilişmişti; üzerinde *Olivia* yazıyordu. Geçmişten gelen son bir uyarı gözlerime bakmış fakat Jensen içime girdiğinde hızlıca unutulmuştu. Gürültülü ve kesik bir soluk alıp onun

daha iyi hareket etmesini sağlamak için kalçamı ona doğru kaldırdım. Soluğumun kesilmesine sebep olacak bir şekilde yavaşça geriye çekilip derin ve sert bir şekilde, mümkün olduğunca yavaşça tekrar içime yöneldi. Derin bir şekilde soluğunu bırakırken alnını alnıma koydu.

"Tanrım, bunu özledim," dedi gergin bir ses tonuyla. Yine geriye çekilip sert ve hızlı bir şekilde içeri ittirdi. Cıyakladım. "Seni özledim." Hareketleri büyük bir heyecanla gittikçe hızını artırdı. Her ittirişinde daha da sertleşmişti.

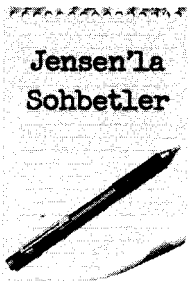
Her şeyi hissettim. Sevişmemizdeki çaresizliği görmüştüm. Benim için, bizim için bir dönüm noktasıydı. İkimiz de doğrudan birbirimizin acısını görüyor, üzerimizdeki ağırlığını sorguluyorduk. *Ben de seni özledim.* Dudaklarım, onunkilere bastırdığımda cevap verdim. *Seni çok özledim. Bu özlemin beni sonunda öldüreceğinden emindim.*

Üzgünüm. Ellerinin tersiyle söyledi bunu okşayışlarıyla birlikte.

"Bana bir şans ver," diye mırıldandı yüksek sesle. Yukarı kalkmış kaşlarının arasında ter taneleri birikmeye başladığında ittirişleri daha da hızlandı.

"İzin ver, sana ne kadar güzel olabileceğini göstereyim." Dişleri kulak mememi sıyırıp geçti. "İzin ver, sana ne kadar iyi olabileceğimi göstereyim."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden gözlerimi kapatıp sırtını tırmaladım. Suluboya resimde renklerin birbirine karışması gibi etrafımdaki her şey patlayıp harmanlanırken Jensen içime daha sert, daha derin bir şekilde girip hareketlerine devam etti.

Günün sorusu:

JugiandLiba'dan:

"Sosisli sandviçin olmazsa olmazları nelerdir?"

Cevap:

Hardal ve relish sosu.

Bu hafta güzel flörtümü Eataly'ye götürdüm. Eğer şehirdeyseniz ve şarap, çikolata, farklı yörelere ait inanılmaz yiyecekleri alabileceğiniz bir market arıyorsanız, kesinlikle burası gitmeniz gereken yer. Pizzadan, bıldırcın etine... Daha önce oraya gitmemiştim. O yüzden amacım onu etkilemek değildi ama eğer siz bir kadını etkilemek istiyorsanız, onu Eataly'ye götürün.

Markette Nutella stantları var.

Nutella standı, millet! Eğer daha açık bir şekilde söylemem gerekirse, Nutella istiridyeden daha iyi bir afrodizyak.

Flörtüm ve ben, güzel bir hafta sonu geçirdik.

Eataly: Eğer şehirdeyseniz mutlaka gidilmesi gereken bir yer.

19. BÖLÜM

"SOĞUK HAKKINDA YALAN SÖYLEMİYORDUN," bana sarıldığında Estelle'in ağzından çıkan ilk cümleydi. O ve Oliver otellerine gitmeden önce hafta sonu beni ziyaret etmek için durup daireme uğramıştı.

"Korkunç şeyler hakkında asla yalan söylemem," deyip onu sıkıca kavradım.

"Karımı okşamaktan vazgeç," dedi Oliver arkamızdan. Ellerimi indirip arkama döndüm. Oliver kollarını uzatıp bana sarılırken gülümsedim.

"Hepimiz onun ilk kullanım hakkının bende olduğunu biliyoruz, Fasulye. O yüzden kapat çeneni. Benden daha seksi olduğun için şanslısın. Çünkü gerçekçi olalım, seninle evlenmesinin tek sebebi bu," deyip ellerini indirmeden önce gülmesine sebep oldum.

"Evet, seksi olduğum için Tanrı'ya şükürler olsun," deyip Estelle'i iyice kendine çekti ve yanında getirdikleri valizi lobiye çekti.

"Burası güzel bir yer," dedi Estelle.

"Evet, sana katılıyorum. Bazen Seth ve Millie'nin şimdiki yaşadıkları daire yerine neden buraya taşınmadıklarını merak

ediyorum ama evlerini ziyaret ettiğinde nedeninin apaçık ortada olduğunu görüyorsun."

Estelle güldü. " O kadar güzel mi?"

"Kesinlikle güzel."

"Hiç Brooklyn'de ev baktın mı?" diye soran Oliver'dı.

"Hayır."

Hep birlikte asansöre adım attığımızda, "Gerçekten mi?" diye sordu tekrar.

Soluk alıp dairenin kapısına doğru ilerledim. "Gerçekten."

"Jensen'ın evi güzel," dedi Oliver.

Yüzümü yandan izlediğini hissedebiliyordum.

Gülümsememi gizlemek için büyük çaba sarf ettim ama bu imkânsızdı. Jensen'la ben olayları yavaştan alma konusunda anlaşmıştık. Ayrıca Estelle ve Oliver ziyaret edene kadar da onlara söylememe konusunda hemfikir olmuştuk. Anlaşmıştık ama sonra Jensen Eataly'ye olan ziyaretimizi, o lanet olası gazetesinin köşe yazısında yazmaya karar vermişti. Biliyordum çünkü onu yazdığı gün onun yazılarını yeniden okumaya başlamaya karar vermiştim.

Tarafsız, hiçbir şey ele vermeyen bir yüz ifadesi takınabileceğimi hissettiğimde, "Gerçekten mi?" dedim.

"Bekle. Onu tekrar gördün mü?" diye sordu Estelle.

"Sana okumanı söylediğim gazeteyi okumadın mı, Elle?" diye sordu Oliver.

Oliver'a ters ters baktım. Pislik herif.

Estelle kaşlarını çattı. "Sen bana gazeteyi okumamı mı söyledin?"

Oliver kıkırdadı, başını olumsuz anlamda sallayarak Estelle'i kendine doğru çekti. "Pazar günü kahvaltını yaparken onu okuman için masada yanına bıraktım."

"Ah... Ben senin onu masayı örtmem için, böylece çizimlerim yüzünden masayı kirletmeyeyim diye masaya koyduğunu sanmıştım. Benim onu gerçekten okumamı istediğini fark etmemiştim."

Oliver'la birlikte güldük fakat Oliver bana dönüp sorgulayan gözlerle baktığında benimki kısa sürdü.

"Dostum, kes şunu. Jensen o aptal gazetede başka birinden bahsediyor olabilir!"

Oliver omuz silkti. "Belki ama *güzel flörtüm* demiş. O şey yüzünden Vic'le birlikte bütün haftadır onunla dalga geçiyoruz."

Güldüm çünkü kendimi tutamadım. "Çok acımasızsın, Fasulye."

"Biliyordum!" dedi sanki aptal bir altın madalyayı kazanmış gibi. "Bunu biliyordum."

Telefonunu çıkarınca çabucak çekip elinden aldım.

"Sakın deneyeyim deme. Ciddiyim. Öncelikle, aramızda ciddi bir şey yok ve ikinci olarak, sizin buraya gelip bunun nasıl ciddi olmadığını kendi gözlerinizle görmenizi istedik."

"Ciddi değil." Oliver dudak büküp telefonu elimden çekip aldı. "Onunla buluştun mu?"

Oliver'a sert sert baktım. Estelle de bana dik dik baktı. Ben de Estelle'e, *"Daha sonra konuşuruz!"* diye haykıran farklı bir bakış attım.

Onlara etrafı gezdirdim. Bu çok zamanımı almadı çünkü tek yatak odası olan bir yerdi. Sonra Jensen'a mesaj attım: *"Şu yazdığın aptal köşe yazıları yüzünden seni öldüreceğim!"* Neredeyse odanın karşısına telefonumu fırlatacaktım ki tam o sırada Jensen cevap gönderdi: *"Oha. Sen bana mesaj attın!"* Çekilmezin tekiydi. Tapılası bir çekilmez ama yine de çekilmez.

20. BÖLÜM

OLIVER VE JENSEN'LA BULUŞMAYI kararlaştırdığımız küçük restorana doğru yürürken, "Şu an senden nefret ettiğimi söylemiyorum. Tek söylemek istediğim, eğer elimde bir bıçak olsaydı, şu an kanıyor olurdun," dedim Estelle'e. Karşılık olarak güldü.

"Ah, kapat çeneni. Onunla benim arkamdan buluşuyordun ve öfkeli olan sensin öyle mi?"

"Bu farklı. Hem öyle fazla bir gelişme olmadı ki!"

Estelle yürümeyi bırakıp bana döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Bu kesinlikle yeni bir gelişme! En son kontrol ettiğimde uzaktan onu takip ediyor, sadece birlikte çalışmak zorunda olduğun için bir araya geliyordun. Şimdi birden bütün bunlar olmuş!"

Bir süre tereddüt ettim. "Pekâlâ, sen yeni bir galeri açmak ve eşyaları taşımakla meşguldün!"

"Hah, şimdi de bir bahanen var," dedi gözlerini devirip. Kolumu tutup tekrar yürümeye başladı.

"Jensen'm Olivia'yla olabileceğini bildiğiniz halde beni buraya getirdiğinize inanamıyorum."

"Kapa şu kaltak çeneni! Oraya gideceksin ve kız orada olsa bile sıkıntı olmayacak. Zaten büyük ihtimalle burada değildir."

"Pekâlâ."

Binanın yapısı plastiğe benziyordu, içi görünen kutu gibiydi. Eğer Estelle onunla öğle yemeği için buluşacağımıza dair bombayı patlatmamış olmasaydı, sadece binanın görünüşünden bile tahmin edebilirdim. Siyah renkli malzemeler ve şık dekoruyla en basit haliyle bile harika görünüyordu. İçeri girer girmez hemen onları görmüştük. Küçük bir kız çocuğunun eşlik ettiği iki seksi erkeği gözden kaçırmak imkânsızdı. Görüntü, bir kadına cinsel fantezilerini bütünüyle baştan yazdıracak cinstendi.

"Jensen onu getirmiş!" diye bağırdım fısıltıyla karışık. "Gerçekten ikinizi de öldüreceğim."

"Onu getirmeyeceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı Estelle. "Ama Oliver onun vaftiz babası, bu yüzden..."

Başımı hemen Estelle'e çevirdim. Bunu bilmiyordum. Omuz silkti.

"Hainler topluluğu," diye fısıldadım onların yanına ulaştığımızda. Estelle yüksek sesle gülüyordu.

"Komik olan nedir?" diye sordu Oliver. Ayağa kalkıp eşiyle selamlaştı ve onu kendine çekerek sarıldı.

"Sanki daha birkaç saat önce onu görmemişsin gibi davranıyorsun," dedim sevgi gösterilerine gözlerimi devirerek.

"Kıskanç olma. Sırada sen varsın," dedi ve beni kendine çekip kucakladı.

Oliver'ın sıkı tutuşundan kendimi kurtardığımda Jensen'a baktım. Yanındaki küçük kıza bakmamaya çalışıyordum. Bu durumda nasıl davranacağımı bile bilmiyordum. Daha önceden hiç tanışmadığın kızının önünde, seviştiğin bir adama nasıl merhaba derdin? Böyle durumlarda ahmaklar için rehber kitabına kesinlikle ihtiyaç vardı. Nefes alıp Jensen'a gülümsedim.

"Selam," dedim. Sonrasında dikkatimi küçük kıza verdim.

O âna kadar kendisi sadece küçük bir kız çocuğuydu. Hayatımın aşkıyla olan ilişkimi tek başına mahveden küçük bir kız ço-

cuğu. Bunun için o suçlanamazdı. Jensen'ı suçlamıştım. Ve onun annesini. Mesafe, güvensizliklerimiz ve farkına vardığım birçok şey ilişkimizin çöküşüne katkı yapmıştı. O çocuksa, onun etrafında yarattığımız savaşın içindeki masum bir görgü tanığıydı.

Jensen ayağa kalktığında ona bakmak için bir adım geri gittim. Giydiğim lanet olası düz ayakkabılar yüzünden onun yanındayken kendimi çok küçük hissediyordum.

"Mia, bu Olivia," deyip kızına bakmak için biraz bekledi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Scout, bu Mia."

Kalbimin göğsümde çatırdadığını, sonra Olivia'nın gözleriyle karşı karşıya kaldığımdaysa kalbimin bir anda durduğunu hissettim. Büyük, grimsi mavi gözleriyle bana baktı. İnce, kiraz dudaklarıyla gülümsedi ve küçük dişleri içtenlikle beni karşıladı. İşte bu kadardı. Bu kızla yaşanacak bu an için tam beş yıldır peşin hükümler geliştirmiştim; o ise bu çok büyük bir şey değilmiş gibi öylece gülümsemişti.

"Tıpkı *Mia Plaja Gidiyor*'daki gibi!" dedi Olivia.

Olivia babasınınkine benzeyen bir gülümsemeyle bana baktı, ben de kendimi bir zamanlar âşık olduğum adamın bir parçası olan bu küçük kıza gülümserken buldum.

"Evet, aynen öyle," dedi Jensen.

Jensen'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ama şu anda ona bakmaya dayanamazdım. Ağlayacakmış gibi hissediyordum. Biz, diğer ailelerin ve âşıkların huzurlu bir öğle yemeğinde eğlendiği bir yerde, restorandaydık ama içimde şeyden beri çok büyük bir değişim yaşadığımı hissediyordum. Pekâlâ... konser gecesinden beri.

"Ve bu da Estelle," dedi Jensen ben Olivia'nın karşısındaki sandalyeye geçerken. "Onu hatırlıyor musun?"

Kızgın bakışlarımı Estelle'e yönelttim. Bana özür dileyen ama aslında dilemeyen bir bakış atıp omuz silkti. Bu, "*Sen Jensen ve ailesi hakkında konuşmamamı istedin, ben de öyle yaptım,*" diyen bir hareketti.

"Hatırlıyorum," deyip Estelle'e gülümsedi. "O Fasulye amcayla evlendi."

"Evet, evlendi," dedi Oliver yüzünde büyük bir sırıtışla.

Oliver uzun kollarını Olivia'nın etrafına dolayıp onu sıkıca sardı. Olivia kıkır kıkır gülüyordu. Bense orada duran bir yabancı olduğumu hissediyordum.

Bu olgunlaşmış küçük kızın, babasının benim hayatımda ne kadar büyük bir yeri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birlikte oturup ona durumu açıklasak bile bunu asla anlayamayacaktı. Çünkü onun bir annesi vardı ve o ben değildim. Bir babası vardı, büyürken benimle birlikte olmayan. Bizim aşkımız onun için bir masaldan farksız olacaktı. Geçmişinizle ilgili şeyleri paylaştığınız akşam yemeklerinde söylenecek türden bir hikâye, tabii onu da anlatırsanız. Bazı şeyler hakkında bazı insanlar rahatça konuşurdu. Ben ve Jensen gibi olan diğerleri içinse bazı şeyler hakkında insanların ağızları sıkı kalırdı. Şimdi bile, Jensen'la eskiden birlikteyken bizi tanıyan insanlar bana, "Jensen'la aranızda neler oldu? Ciddi olduğunuzu sanıyordum," diye soruyordu. "Şimdiye kadar evlenmiş olacağınızı düşünüyorduk." Bizim hikâyemiz anlatılmamış olarak kalacak bir hikâyeydi. Çünkü onu yaşamak zaten yeterince acı vericiydi.

"Sen iyi misin?"

Bakışlarımı Olivia'nın yüzünden ayırıp Jensen'a dönerek başımla onayladım. Oliver, Estelle ve Jensen anaokulu ve arkadaşları ya da en sevdiği filmler hakkında Olivia'yla konuşurken ben de kendimi menüyü inceleyerek meşgul ettim. Bakışlarımı bir kez kaldırdığımda Jensen'ın Olivia'yı başından kolay bir şekilde, sevgiyle, sadece bir babanın yapabileceği şekilde öptüğünü gördüm. Bu Jensen'da gördüğüm en seksi şeydi. Gözlerimi tekrar menüye çevirdim ve menüdeki küflü peynirli hamburgere bakarken omzuma bir el dokununca bütün bedenim sıçradı.

"İyi olduğuna emin misin? Gerçekten çok sessizsin," dedi Estelle.

Başımla onaylayıp dikkatle bana çevrilmiş olan bakışlardan yüzümü gizlemek için menüyü yukarı kaldırdım. Jensen yine de beni görebiliyordu. Elimdekini kafama tamamen geçiremezdim

ama öyle bir seçeneğim olsaydı yapardım. Biraz daha vakit geçirdikten sonra bakışlarımı kaldırarak Estelle'e baktım.

"Bana küflü peynirli hamburger ve vişneli kola siparişi verir misin? Lavaboya gitmem gerekiyor." Son kısmı yüksek bir fısıltıyla söylediğim için Olivia kıkırdadı.

Estelle bana dikkatlice baktı ama başıyla onayladı. Ayağa kalkıp yürüyerek beni lavaboların olduğu bölmeye yönlendireceğini umut ettiğim duvarın arkasında kayboldum. Estelle'in az da olsa peşimden gelmesini beklemiştim. Tuvalete girdiğimde rahatlamış bir şekilde soluğumu bıraktım. İçerde kimse yoktu. Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Oraya geri gidip o kızla konuşmam gerekiyordu gerçekten.

O sadece küçük bir kızdı.

Ama değil.

O Jensen'ın kızıydı.

Jensen'm tatlı, güzel, küçük kızı.

Bir başka kadından olan küçük kızı.

Bölmenin kapısına yumruğumu vurup homurdandım. Keşke bu küçük buluşma-tanışma faslı konusunda beni uyarmış olsalardı. Piç kuruları! Kapının çaldığını duyduğumda son defa derin bir soluk alıp ellerimi yıkadım ve yürüyerek dışarı çıktım. Ona çarptığımda sivri uçlu botlarıma bakıyordum. Geri sıçradım.

"Kahretsin!" dedim.

Jensen de aynı anda homurdandı. "Cidden nereye gittiğine dikkat etmelisin..."

Ben başımın tepesini ovuştururken Jensen çenesini ovuyordu.

"Üzgünüm. İnsanlara sessizce yaklaşmamalısın."

"Lavabonun dışında duruyordum. Buna sessizce yaklaşmak diyemeyiz."

"Gizli amaçların olduğunda öyle diyebiliriz."

Gözlerini devirip başını salladı. Gülümsedim çünkü son sözü söyleyen ben olmuştum.

"Onu bir anda karşına çıkardığımız için özür dilerim," dedi Jensen bir süre sonra.

"O güzel bir kız."

"Teşekkür ederim."

"Tıpkı sana benziyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, annesiyle tanışmadım sonuçta." *Ya da onu sosyal medyadan en ince ayrıntısına kadar araştırmadım...*

Dikkatli bir şekilde gözlerime bakarak, "Onun bana benzediğini düşünmenden hoşlandım," dedi Jensen.

Gözlerimi ondan kaçırıp boğazımı temizledim.

"Şey, sanırım geri dönsek iyi olacak," deyip yürümeye başladım.

Arkamdan yetişip kolumu tuttu ve beni kendine çekti. Sırtım Jensen'ın sert ve kaslı göğsüne çarptı. Nefes alıp vermeyi bıraktım; hareket etmek istiyordum ama soluk alıp vermeyi bırakmıştım. Jensen'ın kollarında o şekilde olmak, bu anı yaşamak gerçekten dayanılacak gibi değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Kıllarının yüzümün bir bölümünü tırmalayışını hissedinceye dek başını hafifçe aşağıya eğdi. Yanaklarımız birbirine değiyordu. Beni öylesine içine çekmişti ki soluk aldığım tek şey Jensen'ın kendisiydi. Düşüncelerim onunla dolmuştu. Beni sıkıca tutmuştu, böylece onun beni yakıp kül etmesi dışında bir seçeneğim kalmamıştı. Gözlerimi kapadım.

"Kızın seni bekliyor," dedim.

"Kızım amcasıyla vakit geçiriyor. Güven bana, şu anda onun aklına gelebilecek en son şey benim. Senin iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Gerçekten iyi olduğunu. Göstermelik olanından değil. *'Ben iyiyim, Jensen'* tarzı bir saçmalık değil." Jensen sesimi taklit ederek söylemişti. Gülümsememi gizlemek için çabaladım. "Sen yine kaçıp gitme eylemini devreye sokmadan, Road Runner modunu şu anda benim üzerimde denemeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Mırıltıyla çıkan kelimeleri yüzünden kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldayıp sonunda kollarında yüz seksen derece döndüm.

"Bana bakar mısın?"

Nefes alıp boynumu düzelttim ve onunla göz göze geldim. Bana öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki göğüs kafesimdeki kalbim neredeyse zangırdıyordu.

"Bakıyorum."

Jensen sırıttı. Serbest olan elini uzatıp saçlarımda gezdirdi. "Çok güzelsin."

Bedenimin tamamıyla titrediğini hissediyordum. "Jensen, burada olmaz."

Dudakları kıvrılmıştı. "Eğer seni şimdi öpersem beni tokatlar mıydın?"

"Hem de çok sert."

Dudağını ısırıp homurdandı. Çıkardığı ses yüzünden kollarında mahvolmuş hissediyordum. Sonra yüzünü yüzüme iyice yaklaştırarak burnunu benimkine değdirdi.

"Şansımı deneyeceğim," diye fısıldayıp dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdı.

Jensen ağzımın bir kenarını öptükten sonra diğer tarafından da öptü. Titriyordum. Ellerimi kaldırarak dar belinin iki yanına getirdim. Özellikle şimdi, onu bu kadar çok istiyorken, onu istememem gerektiğine dair bütün o sebeplere gözlerimi kapayarak endişemin kaybolmasına izin verdim. Dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirdiğindeyse bedenimden yayılan o enerjiyi kabul ettim. Yaratıcı bir betimlemeyle öpüyordu beni. Sanki bütün hayatını bunu hayal ederek geçirmişti. Jensen dudağımı emip ağzına aldığında alt dudağımın dolgunluğuyla ilgili şiirler yazıyor gibiydi. Dilim onun tadına baktığı ama kusursuzlaştırma fırsatını yakalayamadığı bir dörtlük gibiydi.

Soluk alma ihtiyacı yüzünden öpücüğü sonlandırdım ama eğer onu bir kez bırakırsam sonrasında neler olacağının korkusu yüzünden Jensen'a tutunuyordum hâlâ. Burnunu tekrar bana sürtüp soluğunu bıraktı.

"Bu..." Sessizce söylediği lafını tamamlamadı.

Ona baktım ve yavaşça bunun... bir şey olduğu, her şey olduğu konusunda onunla hemfikir olduğumu belirtircesine başımla onayladım.

Sonrasındaysa Jensen beni bıraktı ve ben de onu bıraktım. Başladığımızdan biraz daha uzak mesafede duruyorduk. Bunu istemediğimden değil de çok fazla istediğimden, bir kez daha tüm bunlar hakkında şüpheye düştüm.

Huzurlu bir şekilde öğle yemeklerimizi yedik. Bitirdiğimizde Oliver, bir süredir oraya gitmediği için Central Park'a doğru yürüyerek gitmemizi önerdi.

"Bu kadar büyük olması çılgınca, değil mi?" dedim.

Bütün hepsi sanki ben delirmişim gibi bir anda bana baktı.

"Benim futbol parkım da büyük," dedi Olivia.

Aşağıya bakıp ona gülümsedim. "Öyle mi? Futbolu seviyor musun?"

Başıyla onaylayıp gülümsedi. "Geçen hafta bir gol attım."

"Harika! Ben her zaman futbol oynamak istemişimdir."

"Ben sana öğretebilirim," deyip birden Jensen'ın elini bırakarak benimkini tuttu. Bunu hiç beklemiyordum. Olduğum yerde sıçradım, neredeyse fotoğraf makinesinin çantasını düşürüyordum.

Aşağıya, birbirini tutan ellerimize baktım. Onunkiler kısa ve tombul, benimkilerse ince ve onunkilerin neredeyse iki katıydı. Kalbim hızlıca atmaya başlarken aniden beni yoğun bir duygu selinin sardığını hissettim.

"Buna çok sevinirim," dedim sessiz bir şekilde.

Kocaman parkta bir oyun alanı bulup çimenlerin üzerine oturduk. Olivia'nın oynamasını izliyorduk. Bir süreliğine Oliver ona katıldı, ardından Estelle ve sonra Jensen. Bir müddet oradaki diğer çocuklarla sosyalleşmesinin ardından Olivia bize bakıp elini salladı.

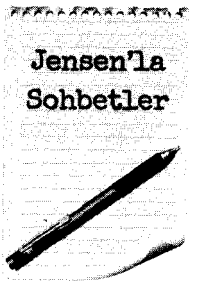
"Mia! Gel, sen de oyna!"

Olduğum yerde donup kaldım ve yanımda duran Jensen'a baktım. Estelle bana galerisinden bahsederken o da Oliver'la fut-

bol hakkında konuşuyordu. Paylaştığımız öpücüğün ardından ikimiz de mesafemizi korumuştuk. Ben Olivia'ya olan saygımdan. Peki ya Jensen? Hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, ikimizin arasında geçen arzu dolu bakışların birkaç defa olduğu ve bunun çok seyrek olduğuydu. Bu da benim kaygımın yükselmesine sebep olmuştu. Jensen beni burada istemiyor muydu? Onun için bu durum iyi miydi? Kızının bana hemen ısınması? Zihnime üşüşen bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun Jensen olduğunu kendime hatırlatarak hızlanan nabzımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Çok uzun zaman önce hafta sonlarında birlikte bir yerlere kaçtığım çocuktu bu. Olivia da onun kızıydı. Rollerimiz değişmiş olsaydı eğer, Jensen'ın benim çocuğumu tanımaya çalışması benim için sorun olmazdı fakat o benim çocuğum değildi ve sevdiğim insanı bir kenara iten de, bir çocuğum olduğunda en iyi arkadaşım dediğim kişiyi silen de ben değildim.

Ayağa kalkıp Olivia'nın yanına doğru yürüdüm. Çünkü onun bana o şekilde bakışına katlanamazdım. Sanki beni yanlış anlayacak ve onun arkadaşı olmak istemediğimi sanacak gibiydi. Gözlerinin şekli ona üzgün bir hal katıyordu, öyle değildi tabii. Olivia'nın öyle basit bir ricasını geri tepecek birini de hayal edemiyordum. Olivia salıncağa bindi ve ben de onu ittim. Kıkırdamaya başladı, ayaklarını yukarı doğru savuruyordu. Olivia sallanmaya devam ederken ben de onun yanında boş olana oturdum ve sallanmaya başladım. Birbirimize bakıp güldük. Benimle ne kadar kolay anlaştığı ve böyle basit bir şeyin onu nasıl da mutlu ettiği bir anda kafama dank etmişti. Epey bir süre sonra Jensen bize katıldı. Arkamızda durup ikimizi aynı anda itmeye başladı. Olivia ile ben hangimiz daha yükseğe sallanacak diye bulmaya çalışıyorduk. Daha sonra parktan dışarıya çıkarken fotoğraf makinesini Olivia'nın boynuna asıp fotoğraf çekmesine izin verdim. En sevdiği şeyler köpekler ve birkaç sincaptı. Fotoğraf makinesi onu etkilemişe benziyordu. Babasından başka Olivia'yla paylaştığım bir şey olduğu için mutlu olmuştum. Jensen'se hâlâ garip davranıyordu.

Daha sonra günü zihnimde canlandırırken, Jensen'ın bizi, ilişkimizi tanımlaması gerektiği şekilde Olivia'ya benden bahsetmediğini fark ettim. Gerçi bunu ondan beklemiyordum. Onun kız arkadaşı değildim. Onun arkadaşı olduğumdan bile emin değildim. Bir sebepten ikimiz de etiketlemeden nefret ediyorduk ve hiçbir şekilde tanımlanmak da istemiyorduk. Bunun olmasına izin verirsek sıkıntı olacağından emindim. Fotoğraf makinesini alıp çekilmiş fotoğraflara bakmaya başladım. Jensen, ben ve Olivia sallanırken çekilmiş olan fotoğrafı görünce kalbim hızlanmaya başladı. Dağınık koyu renkli saçlarıyla ve babasına bakarken yüzündeki gülümsemesiyle Olivia'ya bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Jensen'ın gülümsemesi kızınınkiyle ve benim fotoğrafta gördüğüm kendi gülümsemem de onlarınkiyle uyumluydu. Çok kısa bir süreliğine de olsa o fotoğrafın bir parçası olmama izin verdim.

Ne harika bir hafta geçirdim! Daha önce çocuğunuz varken birileriyle çıkmanın biraz (aslında çok) farklı olduğundan bahsetmiştim. Aranızdan bazı bekâr annelerin bana gözlerini devirerek baktığını, "Fakat bunun hakkında erkekler ne bilir ki?" diye düşündüğünü biliyorum. Pekâlâ, bazılarımız çok şey biliyor. Eski eşim ve ben boşandığımızda ne zaman istersem kızımı görebileceğimden emin olmak istemiştim. Ben "iki haftada bir hafta sonları" çocuğunu gören ebeveynlerinden biri olmak istemedim. Bu yüzden kızımı neredeyse her gün görüyorum. Onu görmediğim günlerdeyse onunla konuşuyorum.

Bu geçtiğimiz hafta sonunda en iyi arkadaşım ve eşi şehirdeydi. Kızımın vaftiz babası olması ve kızıma adını veren kişi olması yüzünden, kendisi New York'a yaptığı gezileri her zaman kızımın zamanına göre planlar. Ve şu anda çıktığım kadın kızımla tanıştı. Büyük ihtimalle orada oturmuş, şunu düşünüyorsunuz: "Burada en önemli olan şey ne, Reynolds?"

Pekâlâ. Bakın size ne söyleyeceğim: HER ŞEY.

Kendisi, *kaçıp giden* o *kadın* oluyor.

Onun hakkında kaç kez yazdığımı hatırladınız mı?

Bu çok büyük bir gelişme.

Ama şimdi o benim kızımla tanıştı, birlikte çok güzel bir gün geçirdik ve onun duygulanmasına sebep olan bir an yaşadık. Şimdiyse hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldu. Kapkaranlık.

Yine de kızım çok sevimli. Bana sürekli Mia'yı görüp görmeyeceğini sorup duruyor.

Benim cevabım: Umarım, Scout. Umarım.

En azından o ortadan kaybolmadan önce güzel bir öğle yemeği yiyip Central

Park'ta birlikte vakit geçirdik… Değil mi ama?

Günün Sorusu:

Twihardmomof3'ten: "Hayatınızda istediğiniz üç şeyi sayın."

Cevap:

Sağlık, aşk, mutluluk.

21. BÖLÜM

SABAH ERKENDEN DERGİ İÇİN ÇEKİMİM vardı. Onlar aşkta ikinci şans hikâyelerini bana anlattıktan sonra (ilk defasında yasak aşklarını yaşadıklarında adam kadının babasının çalışanıydı ve yıllar sonra tekrar bir araya gelmişlerdi) günümün kalanını, bir şeyin yasını tutuyormuş gibi görünen o insanların fotoğraflarını çekerek geçirdim. Sonrasında Estelle'le öğle yemeğinde buluşmak için dışarı çıktım.

Onu buluşmayı kararlaştırdığımız o küçük kafenin kapısından içeri girer girmez görmüştüm. Ojesini kazıyıp duruyor, bir yandan da duvardaki fotoğrafı dikkatle inceliyordu. Fotoğraflara baktığında ne gördüğünü merak ettim. Onları objektif bir şekilde görmüş müydü ya da beğenmiş miydi? Jensen'ın insanlarla buluştuğunda onlarda neyi gördüğünü merak ediyordum. O da benim yaptığım gibi onları derinlemesine analiz ediyor muydu? Ya da onları hatalarıyla kabullenip benim onları yakalamaya çalıştığım gibi güzel bir şekilde yazıyor muydu?

"Ne görüyorsun? Bir kalp ya da bir elma mı?" diye sordu Estelle ben masaya, karşısına oturduğumda.

Resme baktım. "Kırmızı bir lekeye benziyor."

"Ciddi misin?" diye sordu gülerek.

Tekrar resme bakıp başımla onayladım. "Evet... ya da dördüncü sınıftaki bir çocuğun çizdiği bir kalp gibi."

"Hey, dördüncü sınıfları kötüleme. Onlar bazen muhteşem şeyler çiziyorlar."

"Bundan eminim." Durakladım. "Romeo nereye gitti?"

"Jensen'la dışarı çıktı. Bu bir striptiz kulübünden bir kahve dükkânına kadar herhangi yer olabilir."

Güldüm. "Olivia'yı bir striptiz kulübüne götürmeyeceklerinden eminim."

"İçimizden biri onlara güvendiği için memnunum. Pekâlâ, şu fotoğraflara ne oldu? Millie arkadaşından bir haber aldı mı? Hâlâ bana söylediğin temadaki fotoğraflara mı devam ediyorsun?

İç çekip yiyecek siparişini verince menüyü masaya bıraktım. Kollarımı birbirine geçirip fikrimi açıklamaya koyuldum.

"Senin Olivia'yla tanışman hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu birden Estelle.

Durdum. "Tamam. Biraz gelişigüzel olmadı mı bu soru? O konu hakkında konuşulacak ne var ki?"

"Belki de o olaydan sonra Jensen'ın Oliver'a sana ulaşamadığını söylediği gerçeği vardır."

Şaşkınlıkla Estelle'e bakakalmıştım. "Bütün o zaman boyunca parkta o kızla oynadım. Hatta fotoğraf makinemi kullanmasına bile izin verdim. Sonraysa Jensen gidip lanet olası bütün millete benim ortadan kaybolduğumu söyledi. Bu da beni pisliğin teki gibi gösterdi! Sadece iki gün oldu!"

"Ah, Tanrım! Onun köşe yazılarını okumaya başlamam gerekiyor," dedi Estelle gülerek. "O kız hakkında ne düşünüyorsun? Çıldıracakmış gibi görünüyordun."

"Çünkü çıldıracak gibiydim! Onu görmeyi ummuyordum!"

"Ve?"

"Ve o tapılası bir şey," dedim omuz silkerek. "Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Pekâlâ, daha geçen hafta çocukların şeytanın dölü olduğuna inandığın göz önüne alındığında bu iyi bir başlangıç olabilir."

"Bu doğru değil. Çocukları seviyorum ben. Sadece onlarla çok fazla zaman geçirmek istemiyorum. Bunda yanlış olan bir şey yok."

"Peki ben çocuk sahibi olduğumda ne olacak?"

Sandalyemde geriye yaslanıp Estelle'i dikkatlice baştan aşağıya süzdüm.

"Hamile misin?"

"Henüz değil."

"Senin vajinandan çıkan her ne olursa olsun onu seveceğimi biliyorsun."

"Mia!" dedi Estelle öksürerek, bir taraftan da gülüyordu.

"Ne oldu?"

"Kelimelerine dikkat et!"

"Söylediklerimi sansürlemekten yoruldum. O tür bir saçmalık için fazlasıyla yaşlıyım." Durup tabağımdaki sandviçten bir ısırık aldım. "Bir numaralı hayranın için fotoğrafı teslim ettin mi?"

"Ah, Tanrım! Evet. Bütün o süre boyunca Oliver'a ağzı sulanarak bakıyordu. Çok eğlenceliydi." Estelle yiyeceğine uzandığı sırada gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı. "Pekâlâ, şimdi Jensen'la aranda ne olacağını düşünüyorsun?"

Omuz silkip ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bitirmeye çalıştım. "Önceki gün tamamen garip davrandığı düşünüldüğünde, hiçbir fikrim yok."

"Onun için tuhaf olmuş olmalı."

Estelle'e ters ters baktım. "Benim için de tuhaf bir durumdu, Estelle!"

"Bütün olanlardan sonra, ondan kaçmaya, onu yok saymaya çalıştığın o saçmalıkların ardından tekrar ona sırılsıklam âşık olduğuna inanamıyorum."

"Ona sırılsıklam âşık olmadım." Suyu içerken boğulmamaya çalışıyordum.

Gülümsedi. "Bir yönüyle oldun sayılır ve Jensen'ın o mehtapsı bakışlarından seni koruyamadığım için bunun suçlusu ben sayılırım."

"Mehtapsı bakışlar mı?"

"Sen onları nasıl tanımlarsın?"

"Sanırım grimsi mavi."

Mendilini bana fırlatıp kahkaha attı. "Aptalın tekisin!"

"Gerçekçi ve dandik olmayan bir aptalım."

"Her neyse işte. Hâlâ onun için deli olduğuna inanıyorum."

Dilimi ısırdım. *Belki de.* "Bence sen delisin."

"Ben ciddiyim, Meep."

"Biliyorum. İyi idare ettiğimizi düşünüyordum. Sohbet etmek, birlikte arkadaşlarla takılmak ve diğer şeyler gibi. Ta ki cumartesine kadar. Sonrasındaysa eve gittiğimde senin parktaki çektiğin fotoğrafları gördüm ve..." Konuşmayı yarıda kestim. Jensen'a göndereceğim köpek fotoğraflarını makinede aradığımda diğerlerini gördüğüm anı hatırladım. Estelle; Olivia, Jensen ve benim fotoğraflarımızı çekmişti. Amerikan rüyasını yaşıyormuş gibiydik. İkinci bir çocuğumuz ve köpeğimiz eksikti sadece ama fotoğraf insanların dilediği her şeyi kapsıyordu. Hatta bunu #ailehedefleri ismiyle tutturabilirdik.

"Ve sen de ne olabileceğini gördün."

"Sanırım, ama Jensen garip davranıyordu. Gerçekten garip."

Bir süre Estelle yüzüme inceleyerek baktı. "Sadece dikkatli ol, Meep. Jensen'ı seviyorum fakat bu günlerde birçok durumu içeren şeylerle uğraşıyor. Kendisi, Olivia, Krista, Krista'nın ailesi ya da her kimle birlikteyse o ve diğerleri."

Estelle'in hatırlatması karşısında yüreğime bir ağırlık çökmüştü fakat yine de omuz silktim. "Her şeye rağmen Krista'yla asla karşılaşmayacağımdan eminim. Burada çok fazla zamanım kalmadı, hatırladın mı?"

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Burası senin için çok soğuk."

"Öyle görünüyor ki senin için de," dedim gülerek.

22. BÖLÜM

ESTELLE VE OLİVER AYRILDIKTAN SONRA içimi yine yalnızlığın kapladığını hissettim. Evim ve özlemini duyduğum bütün şeyler bunu tetikliyordu. Bir şeyleri özlemeden nefes almayı imkânsız hale getiriyordu. Sonraki günün sabahında aradığım tılsımı bulmak ümidiyle evden ayrılmış, bunu Brooklyn'e giderken yolumun üzerinde, metroda gazete manşetini bağırarak söyleyen evsiz bir adam kılığında bulmuştum. Olaylardan haberdar olmak için eğlence kanallarına ya da dedikodu dergilerine gerçekten de ihtiyacımın olmayışına şaşırmıştım. Bugün evsiz adam Hollywood'daki yeni lezbiyeni haykırıyordu.

"Bruce Jenner lezbiyenmiş!" dedi bağırarak. Arkasına yaslanıp oturarak yanında taşıdığı büyük, siyah çöp torbalarına sırtını dayadı. Tahminime göre içlerinde kıyafetler vardı.

Karşımda oturup gazete okuyan adam bile durup ona bakmak zorunda kalmıştı. Genellikle yere bakıp dinlerdim ama olayların gerçek yüzünü açıklarken bu Manşet Adam'a bakmam gerekiyordu.

"Bruce Jenner artık bir kadın. O kadınlardan hoşlanan bir kadın. O bir lezbiyen!"

Karşımdaki adama baktım ve o da bana gözleri kocaman açılmış bir şekilde baktı. O gazetesinin arkasına, bense su şişemin arkasına saklanıp ikimiz de gülüşümüzü engellemeye çalıştık. Metrodan çıktığımda fotoğrafını çekecek daha çok insan bulmuştum. New York'tayken evde karşılığını bulamadığım bir şeyi öğrenmiştim, ilham her yerdeydi. Günün ilerleyen saatlerinde, kaldığım yerin yakınındaki Starbucks'ta dışarıda birini gördüm.

İlk kez gördüğümde çok dikkat etmemiştim. Güzel, uzun ceketi ve kot pantolonuyla, beline dolanmış tombul bir bebekle birlikte sıradan giyinen bir kadındı sadece. Dışarıya tekrar baktığımdaysa diğer elinde torbaların olduğunu gördüm. Üçüncü kez baktığımdaysa kadının ağladığını fark etmiştim. Bir süre daha onu izledim. Ağlıyordu. Yüzünü bebeğin boynuna gömmüştü. Bebeği taşıyan kendisi olmasına rağmen sanki bebek onu hayatta tutan tek şeymiş gibi görünüyordu. Fotoğraf makinesini yüzüme doğru kaldırıp kendimi durduramadan fotoğrafını çekmeye başladım. Bir tanesinin ardından diğerini çekiyordum. Sonunda onu orada öyle durmuş ağlarken görmeye, sanki görünmezmiş gibi insanların etrafından geçip gitmesini izlemeye daha fazla dayanamayıp eşyalarımı toparladım ve onunla konuşmak için dışarı çıktım.

Olayın içyüzünü öğrendiğimde, Teresa'nın sadece kötü bir gün geçirdiğini, büyük bir sorununun olmadığını öğrendim. Konuşmamızın ardından bana gülümsedi ve fotoğraflarımı sergileyebileceğim yerleri bana tarif etti. Bir süre daha konuşmaya devam ettik; bebek rahatsız olunca ikimiz de kendi yollarımıza gittik. Şehrin coşkulu debdebesi beni Brooklyn'deki küçük bir galeriye sürükledi. İçeri girip benimle benzer fikirleri taşıyan genç bir artist olan sahibiyle konuştum. Onun benim çektiklerime çok benzeyen fotoğrafları, insanların gözlerini açması ümidiyle dünyanın yanlışlarını göstermek için çekilmiş fotoğraflardı. Rodrigo bu tür şeyleri benimseyip savunan insanların yanında olmuş ve fotoğraflarını büyük yayınlara ve dergilere satmıştı.

"Keşke ben de orada olsaydım!" dememe sebep olan kahverengi gözlerindeki o parıltıyla, "Yine de en güzel olanı orada, her şeyin ortasında olmak," dedi. Rodrigo arkasındaki, kurtarılmamakla ilgili bir şeyden bahseden dini içerikli tabelayı tutan adamın önünde duran, elinde eşcinsel hakları tabelasını tutan küçük bir kızın olduğu fotoğrafı işaret etti. Muhteşem bir fotoğraftı; ona dikkatlice bakıp özümsediğimde bir adım gerilemek zorunda kaldım.

Rodrigo benim fotoğraf makinemdekini gördüğünde bana baktı ve "Bunları bir yerlerde sergilemen gerekiyor," dedi.

"Ben de bunun için buradayım."

Başıyla onayladı. "Tamam, ne yapabileceğimize bir bakalım. Zamanın var mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Zaman, sahip olduğum her şeydi.

Eve geri dönerken Jensen'dan gelen cevapsız bir arama olduğunu fark ettim.

"Selam... Son teslim tarihine yetiştirmem gereken şeyler yüzünden yoğunum... Ama beni geri ara. Seni özledim," diyordu bıraktığı sesli mesajında. Sesi yorgun çıkıyordu.

Jensen'ı geri aradığımda telefonunu açmadı.

Bunu düşündüğüm her defasında içimde rahatsız edici bir şeyler hissediyordum. Sözcükleri çok az şey ifade ediyordu, özellikle de Olivia'yla ilgili olanlardan sonraki davranışları düşünüldüğünde. Onu okuyamıyordum. Artık önceden yaptığım gibi değil. Bu beni daha da fazla endişelendiriyordu. Onu anlayabilmek ve onun da beni anladığını bilmek ilişkimizde sahip olduğumuz en iyi şeydi. Çıkmaya başlamadan önce bile böyleydi. Kelimelerin de ötesinde, çok derin bir seviyede anlaşıldığınızı bilmek çok rahatlatıcıydı. Yeniden o noktaya gelebileceğimizden artık emin değildim. Ayrıca bunun düşüncesi benim önemsediğimden çok daha fazla canımı yakıyordu.

23. BÖLÜM

ONA SERGİLEMESİ İÇİN VERDİĞİM FOTOĞRAFLARI nereye yerleştirdiğine bakmak için Rodrigo'nun galerisini tekrar ziyaret ettikten sonra Jensen'ın sıklıkla gittiği kahve dükkânına doğru yöneldim. Jensen'la orada buluşmak için ya da ona denk gelmek için değil de oranın kahvesini bir haftadır canım çektiği için ve bu fırsatı ilk defa yakaladığım için oraya gittim. Oraya yaklaştıkça içimde kelebekler endişeyle tutuşmuştu. *Ya onu görürsem?* Bir önceki gece telefonda havadan sudan şeyler hakkında konuşmuştuk kısa bir süre. Olivia onunla ilgilenmesini istediği için de çabucak kapatmak zorunda kalmıştı. Neden aradığını bile bilmiyordum ama iki saniyeliğine de olsa hattın diğer ucundan onun sesini duyduğuma çok sevinmiştim. Jensen'm köşe yazısını okuduktan sonra bile cumartesi olanların garip olduğunu hissediyordum. Bunu daha fazla düşündükçe, bunun sebebinin ben ya da Olivia olmadığını fark etmiştim. Aksine bunu tuhaf hale getiren Jensen'ın kendisiydi.

İç çektim. Her neyse. Çok güzel bir gece geçirmiştik ve sonrasındaysa bir tane daha. Kızlara özgü şu şeyi yapmak ve sonunda her şeye rağmen yıkılacak olan evliliği planlamaya başlamak zorunda değildim. Jensen'ın ortalarda görünmediğini fark edince

rahat bir şekilde soluğumu bıraktım. Tezgâha yönelip kahvemi sipariş ettikten sonra beklerken biraz etrafa bakınıp oyalandım. Sonrasında Rob'u aramak için telefonumu çıkardım. Çünkü hafta sonu için gittiğimde hâlâ kendi evimizde kaldığımdan, aslında teknik olarak şimdi Rob ve Juan Pablo orada mı kalıyor, emin olmak istiyordum. Rob'un numarasını çevirdiğim sırada göz ucuyla insanların içeri girdiğini gördüm. Jensen bir elinde bilgisayarı, diğeriyle kapıyı açık tutuyordu. Bugün beresinden Converse'lerine kadar siyahlar içindeydi. Kapıyı girmesi için açık tuttuğu kişiyse açık kahverengi saçlı bir kadındı. Teni porselen bebeklerinki gibi solgundu. Bütün bunlara şahit olduğum için bedenimde alarm zilleri çalmamış olsaydı bende bile etkili olabilecek, sakinliği anımsatan bir gülümsemesi vardı.

Kadın olduğu için ya da açıkça görüldüğü gibi onunla birlikte olduğu için değildi. Geçmişteki, Facebook üzerindeki takiplerimden onun Krista olduğunu biliyordum. Mavi mohavklı adam tezgâhın üzerine kahveyi koyar koymaz, hemen oraya yaklaşıp kahveme uzandım, böylece adam benim adımı seslenmek zorunda kalmayacaktı. Piercingli kaşı havaya kalkmıştı. Benimki de cevap olarak havaya kalkınca adam hafifçe kıkırdadı.

"Tamam, tamam," dedi adam.

Gülümseyip tezgâhın kenarında şekerin olduğu yere geri çekildim. Deli olduğumu düşünmüş olmalıydı. Belki de deliydim ama umurumda değildi. Kahve makinelerinin arasından Jensen'la Krista'yı görebiliyordum. Benden biraz daha uzun olmalıydı ya da yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu. En azından gözleri Jensen'ın burnunun hizasına geliyordu. Jensen, Krista'nın söylediği bir şeye gülüyordu ve Krista da elini çılgınca sallıyordu. Tam o sırada parmağında bir yüzük olduğunu gördüm. Yutkunup telefonuma baktım. Kahvemi tezgâha bırakıp Facebook'a girdim ve onu aramaya koyuldum. Ayarlarını gizli olarak yapmıştı, lanet olasıca profil resminde sadece o vardı. Oradan hiçbir şey öğrenemiyordum. Düşünmeye çalışıp ortak arkadaşlarımıza baktım. Sadece Oliver ortak arkadaşımızdı. O

piç kurusu! Resimlere tıklayıp ikisinin birlikte fotoğrafı olup olmadığını görmeye çalışıyordum ki vardı ama hepsi de eskiydi. Krista hamileyken, evin arka bahçesinde oturmuş Oliver'ın söylediği bir şeye gülerken, arka tarafta Jensen bira içiyordu. Lanet olsun! Elbette bundan hiçbir şey çıkmazdı.

Telefonumu kot pantolonumun arka cebine tıkıştırıp yeniden kahvemi aldım ve onlara baktım. Bana doğru yürüyorlardı. Bu yüzden yanımdaki kapıya yönelip dışarı çıktım. Sırtımı duvara dayayıp hızlı bir şekilde atan kalbimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Bununla baş edebileceğimi düşündüğümde yeniden içeri baktım. Jensen baristaya doğru bakıyor, Krista'ysa Jensen'ın hemen yanında durmuş, telefonla konuşuyordu. Telefonu kapattıktan sonra Krista, Jensen'a baktı. Jensen'ın söylediği bir şey üzerine gülümseyerek elini uzattı ve parmak uçlarıyla Jensen'ın yüzüne dokundu. İçimde bir şeyler kopmuş, kalbim yerinden sökülmüştü. Tam o sırada Jensen başını kaldırıp gözlerini bana çevirdi. Kafası karışmış fırtınalı gri gözleriyle bana bakıyordu. Oradan sıvıştım. Buna daha fazla katlanamazdım. İkisinin birlikte nasıl göründüklerini görmeye dayanamazdım. Onların tekrar bir arada oldukları düşüncesiyle baş edemezdim.

Ulaşabileceğimi düşündüğümden çok daha kısa bir sürede eve gittim. Jensen peşimden gelmedi. Aramadı da. Kapıyı arkamdan kapayıncaya kadar duygularımı saklayabilmiştim. Ellerimin titremesi fotoğraf makinesinin çantasını yere düşürmemle başlamıştı. Bunu dizlerimin sallanması takip etmiş, birden tükenip düşmeme sebep olmuştu. Ellerimi hemen arkaya atıp düşmeme engel olmaya çalıştım. Boşalacağını düşündüğüm yaşlarsa asla akmadı. Kuru hıçkırıklarım bana bütünüyle işkence yapıyor, ciğerlerime yerleşmiş, sanki nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. Soluğum kesilmişti, nefes almaya çalışıyordum ama havayı ciğerlerime çekemiyordum. İçimde henüz patlamamış bir volkanın, ağırlaşan solukların ve zangırdayan sinirlerin gerçekten açığa çıkmadığını hissettim.

Telefonum kalçamda titremeye başladığında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Beni bulunduğum durumdan çekip çıkarmıştı.

Estelle'in adını telefonda görünce gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Çünkü arayan Jensen değildi. Beni görmüştü ve hâlâ aramamıştı. Neye tanık olduğumu görmüş ama yine de aramamıştı.

"Robbie seni cuma günü alabileceğimi söyledi," dedi melodik bir ses tonuyla, ardından gülerek ekledi. "Aslında, ikimizi beraber alabileceğini söyledi."

"Harika."

"Ne?" dedi yüksek bir tonda. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Her şey. Yine de büyük ihtimalle hiçbir şey."

Estelle hafifçe güldü. "Korkunç görünüyor. Neler oluyor?"

"Jensen'la Krista'yı bugün birlikte gördüm."

"Ne! Nerede?"

"Jensen'ın gittiği kahve dükkânında."

"Aman Tanrım, Mia! Yine gizli gizli onu takip mi ediyordun?"

"Hayır!" diye bağırdım, sonrasındaysa daha alçak sesle ekledim. "Hayır, öyle bir şey değildi."

"Ne oldu?"

"Kahve almaya gitmiştim. Gerçekten oranın yaptığı kahveyi seviyorum. Bugün hava güzel olduğu için de birkaç fotoğraf çekebileceğimi düşünmüştüm ama sonrasında ikisi birlikte içeri girdi."

"Ve?"

"Ve Krista'nın parmağında yüzük vardı."

"Evlilik yüzüğü gibi mi? Pekâlâ, Krista'nın taktığı yüzüğün Jensen'ın yüzüğü olduğunu sanmıyorum, Meep."

Estelle beni göremiyor olsa da başımı sallayarak onayladım. Gözlerimde biriken yaşların damlalar halinde akmaya başladığını hissettim. "Evet, bunu anlıyorum. Ya da her iki durumda da sorun değil, değil mi? Bu sadece bir yüzük, doğru mu? Problem değil ama sonra Krista ona dokundu."

Estelle gürültülü bir şekilde soluğunu tutmuştu. "Ona nasıl dokundu?"

"Bayağı dokundu işte."

"Kahretsin! Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum." Sesim kısık çıkmıştı, bir yandan da gözlerimdeki yaşları siliyordum. "Belki de gördüğümün hiçbir anlamı yoktu." Artık hıçkırarak ağlıyordum. "Belki de aralarında bir şey yoktur ama sanki varmış gibi duruyordu, biliyor musun? Ve o kahrolası kadından nefret ediyorum!"

"Biliyorum, tatlım. Nefret etmek için iyi bir sebebin var," dedi Estelle.

Estelle'in sakinleştiren sesini her yerde hissediyordum, saçımda, sırtımda. İç çektim.

"Aptalca davranmıyorum, değil mi? Kıskanç kızlar gibi yapmıyorum yani?"

"Hayır. Aptalca davranmıyorsun. Neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum ama bütün bunları yanlış yorumlamışsın bence. Jensen seni aradı mı?"

Acı acı güldüm. "Hayır. Lanet olasıca piç kurusu beni gördü. Beni gördü ve peşimden bile gelmedi. Beni aramadı da."

Bir süre sessizce bekledikten sonra fısıltıyla konuştu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke öyle olsaydı." Duraklayıp gözlerimi sildim.

"Bilmiyorum, Meep. Bu..." Durdu. İç çekişini duyabiliyordum. "Bu... Bu hiç de Jensen'm tarzı değil, biliyor musun? Hemen Oliver'ı arıyorum."

"Sakın deneme bile! Kızlar yasası!"

"Kızlar yasasının canı cehenneme! Sen gerçekten çok üzgünsün. Ayrıca o kafanın içinde çılgınca senaryolar ürettiğinden de adım gibi eminim. O yüzden bunu hemen halletsek çok daha iyi olacak. Böylece sen de yüzük ve şu dokunma şeyi yüzünden delirmezsin," dedi yüksek sesle, sanki gördüğüm şeylerin yüksek sesle hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi.

İç çekip başımı geriye, duvara yaslayarak gözlerimi kapadım. "Jensen'dan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Krista'dan nefret ediyorum. New York'tan nefret ediyorum. Aşktan nefret ediyorum. Kalbimden de, onun aşkının kalıntılarıyla yaşadığı için nefret ediyorum. Kahrolası her şeyden nefret ediyorum!"

"Çok üzgünüm," dedi Estelle fısıldayarak. "Gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm. Keşke orada, yanında olabilseydim."

"Eve gelmek istiyorum." Artık yüksek sesle ağlıyordum. "Yalnızca eve gelmek istiyorum."

"Biz her zaman buradayız. Seni bekliyoruz. Daima."

Benim için evin anlamı buydu. Evim orasıydı. Ailemin olduğu, arkadaşlarımın beni beklediği, her zaman içtenlikle karşılandığım yerdi. Kötü şeyler olduğunda bile sevildiğimi hissettiğim yerdi. Burada kalmak zorunda değildim. Jensen'la ve onun beraberinde getirdiği saçmalıklarla uğraşmak zorunda değildim. Gözlerimi kapattım ve plajda Jensen'ın bana onu hamile bıraktığını söylediği zamanın anısı düşüncelerime üşüştü. Sanki sözcükleri ilk defa duymuşum gibi acısının beni kestiğini hissettim. Bu asla unutamayacağım bir şeydi. Jensen'ın kelimeleri, onları söylediğinde gözlerinde oluşan acı, bu basit üç kelimenin dünyamı altüst edişi.

Kahve dükkânında olanları düşündüm: Krista elini Jensen'ın yüzüne getirdiği sırada, Jensen'ın orada durup ona gülmesi, Jensen'ın beni camın diğer tarafında dururken gördüğünde yüzündeki o ifade. Neden bunu görmek bu kadar çok canımı yakıyordu? Ve nasıl bunun yeniden olmasına izin verebilecek kadar aptal olabilmiştim?

24. BÖLÜM

ÇAMAŞIRLARI YIKADIKTAN SONRA KATLAMAYA çalıştığım havlu ve örtü yığınlarının arasında uyuyakalmıştım. Kapının yüksek sesle tıklatılmasını duyana kadar da bunun farkına varmamıştım. Estelle'le telefon görüşmesini bitirdikten sonra banyo yapıp neredeyse bir saati soğuk fayansların üzerinde oturarak ve sıcak su sırtıma çarparken ağlayarak geçirmiştim. Hiçbir şey yapmak istememiştim. Hiçbir şey olmak da istemedim. Eve gidip ailemi görmek istiyordum, hepsinden çok eve gidip erkek kardeşime sarılmak istiyordum. Onun kollarını bana dolayıp sarılmasına izin vermek ve kalbimin parçalara ayrıldığını hissetmeyene kadar göğsünde ağlamak istiyordum.

Bulunduğum yerden doğrulup yürürken, "Geliyorum!" diye bağırdım kapıya doğru.

Son bir kez vücudumu gerdirip kapının gözetleme deliğinden baktım. Jensen kapının diğer tarafında bekliyor, hüzünlü bir ifadeyle dolu gözleriyle bana bakıyordu. Kapı kolunu elimi yakmış gibi bırakıp geri çekildim. Kalbim bir kez daha hızlanmıştı.

"Mia! Lanet olası kapıyı aç! Kapının arkasında olduğunu biliyorum!"

Soluğumu tuttum. Bunu nasıl biliyordu? Kapının alt kısmındaki kapının aralığına baktım. Hiçbir şey göremezdiniz. Biraz daha geriye gittim. Çıplak ayaklarım halının üzerinde hiçbir şekilde ses çıkarmıyordu.

"Mia!" Yumruğunu tekrar kapıya vurmuştu. Jensen'ın bir şey söylediğini duyduğumda kapıya yaklaştım. Karşımda oturan adamla bir şey konuştuğunu fark ettim. Uzun kollu beyaz gömlek ile siyah kumaş pantolon giymiş, işten eve henüz gelmişe benziyordu.

"Umurumda değil. Eğer beni duymak istemiyorsan içeri gir," dedi Jensen adama. Adamın ne söylediğini duyamamıştım. Sadece ufak tefek şeyleri duyabiliyordum.

"Pekâlâ, kahrolası polisleri ara o zaman! Ama beni buradan sürükleyerek çıkarmak zorundalar. Bundan daha büyük bir kavga çıkacak!"

"Belki de seni görmek istemiyordur!" dedi adam.

Ellerimi kalbimin üzerine koyup hafifçe gülümsedim, belki de düşündüğüm kadar yalnız değildim. Bu yabancı adam bir şekilde benim tarafımdaydı.

"O ne istediğini bilmiyor! Neden kendi işine bakmıyorsun?" Bunu söyleyen Jensen'di.

"Kendi işime bakıyorum zaten! Kendi dairemdeyim ve bütün işittiğim senin bağırışın!"

Başka bir kapı açıldı. Adamın yanındaki, benimse çaprazımdaki kapıydı. Benim yaşımda bir kız dışarı çıktı. Dana. Onunla asansörde, metroya yürürken filan sıkça karşılaşıyordum. Üzerinde Tyrion'ın yüzü ve *Beni Yakınında Tut Minik Lannister* yazan bir tişört giyindiği zaman bir noktadan sonra *Taht Oyunları* üzerinden bir bağ oluşturmuştuk ve gözlerimden yaş gelene kadar gülmüştüm.

"Belki de içeride erkek arkadaşıyla birliktedir," dedi Dana.

"Onun erkek arkadaşı benim!" diye kükredi Jensen.

Dana kaşını kaldırıp kollarını önünde birleştirdi. "Ah... Erkek arkadaşı olmadığından kesinlikle eminim. Seni hiç buralar-

da görmedim. Tek gördüğüm erkekse uzun, sarışın adamdı." Gözlerini Jensen'ın üzerinde aşağı yukarı kaydırıp onu dikkatlice inceledi. Sanki, *"Kesinlikle sen değilsin,"* der gibiydi.

Jensen'ın yüzü bir anda kızgınlıktan öldürücü bir ifadeye bürünmüştü. Sinirden kıpkırmızı olmuş, beresini başından çıkarıp ellerini saçlarında gezdirmeye başlamıştı. Sonra kıyafetinin kollarını sıvazlayıp dirseklerini göz önüne serdi. Sonunda derin bir soluk verip tekrar kapıma döndü ve üç kez daha kapıyı yumrukladı. Bu sefer daha hızlı vurmuştu.

"Mia, Tanrı'ya yemin ederim ki eğer bu yüzden tutuklanırsam bunu Olivia'ya sen açıklamak zorunda kalırsın."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kahretsin! Önce Dana'ya, ardından da bitişikteki adama baktım. Sonra titreyen ellerimle kilidi çevirip kapıyı açtım. Kapıyı tamamen açmadan, sadece görünebileceğim kadarıyla öne çıkıp ilk olarak Dana'ya baktım.

"Özür silerim," deyip ardından karşı dairede yaşayan adama bakışlarımı çevirdim.

"Güvenliği aradım zaten," dedi adam. "Polisleri aramamı ister misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, buna gerek yok. Ben... duştaydım, o yüzden gürültüyü duymadım." Bakışlarımı Jensen'ın kısık bakan gözlerine çevirdiğimde kalbim kulaklarıma zıplamış, orada atıyordu.

"İçeri girmeme izin ver, Mia. İçeri girmeme izin ver ya da sen dışarı gel. Her iki durumda da bunu hallediyoruz," dedi. Sesi kulak tırmalayıcı ve kısıktı; bedenimden aşağıya ürperti yayılmasına sebep olmuştu.

Kapıyı tutup iyice açtım. Jensen büyük bir öfkeyle içeri girdi.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Dana'dan gelmişti.

"Bir kulağım burada dinliyor olacağım," dedi karşımdaki dairede oturan adam.

"Teşekkürler, yemin ederim ki buna gerek yok. O tehlikeli biri değildir." İkisi birden bana şüpheli bir bakış attı. Jensen'ı

savunma ihtiyacı hissetmem duyduğum utanç ve öfkeden daha büyüktü, bu yüzden ekledim. "O hiç kimseyi incitmez. Sadece çok fazla öfkelendi. Yemin ederim."

Kapıyı ardımdan kapatıp Jensen'a dönmeden önce kilitledim. Oturma odamda bir aşağı bir yukarı gidiyor, beresi çoktan gitmiş, ellerini saçlarında gezdiriyordu. Anında gözlerim sol eline kaymıştı. Herhangi bir yüzük yoktu. Bakışlarını sonunda bana çevirdiğinde ellerimi önümde birbirine geçirdim. Mutfak tezgâhına doğru bir adım geriledim. Çünkü gözlerindeki yoğunluk kaldırabileceğimden çok fazlaydı. Gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Kapıyı açmadığına inanamıyorum. Tam da orada durduğunu biliyordum," deyip kapıyı işaret etti.

Soluğumu bıraktım. "Burada ne arıyorsun?"

"Neden kaçıp gittin? Bugün seni gördüğümde neden kaçıp gittin?"

İleri atıldım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bana bu soruyu soracak cesaretin var, öyle mi? Neden peşimden gelmedin? Belki de aynı sebepten dolayı kaçmışımdır!"

Başını salladı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum, gördüğün şeyle..."

"Hayır. Hayır. Olmaz! Bunu şimdi yapmayacaksın. Orada durup beni mahvetmeye çalışmayacaksın. Ve kahretsin! Ne gördüğümü çok iyi biliyorum!"

"Ne gördün, Mia?"

"Seni eski karınla birlikte gördüm. Seni eski karınla *samimi* bir şekilde gördüm," deyip cümlemi düzelttim.

Jensen homurdanıp ellerini saçlarında gezdirdi. Tavana bakıp sanki bir şeylerin gelip ona yardım etmesini bekliyordu. Eğer bu bir çizgi roman olmuş olsaydı, büyük ihtimalle ben de Magneto olur, California'ya uçup gitmeden önce güçlerimi kullanıp onu öldürürdüm ama maalesef ikimiz de bir kitapta yaşamıyorduk. Biz sadece Mia ve Jensen'dik. Çılgın, arızalı ve ölümcül bir şekilde birbirine tutulmuş.

"Bu düşündüğün gibi..." İç çekti; bana baktığında sesi kısıldı. Bu defa gözlerinde daha anlaşılır bir ifade vardı ve yüz hatları yumuşamıştı. "Sen şey mi..." Ağzı bir anda açılmış, sanki son anda bir şeyler kafasına dank etmişti. "Tam olarak ne gördün sen?"

Gözlerimi devirip isteksizliğimi yutkundum. "Fark eder mi? Bu gerçekten fark eder mi? Gitmeni istiyorum, Jensen. Daireden ve hayatımdan çıkıp gitmeni istiyorum. Şimdi. Şaka yapmıyorum!"

Öne doğru bir adım atarak bana yaklaştı; sadece bir kol mesafesi uzağımdaydı. "Sen ne gördün?"

Ağzımı açtım, tekrar kapatıp başımı döndürerek yanımdaki duvara baktım. Yutkunup sesimdeki sarsaklığı gidermeye çalıştım fakat işe yaramıyordu. "O... yüzüne dokunuyordu." Bakışlarımı tekrar Jensen'a çevirdim. Görüntü yeniden zihnimde canlanınca gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. "Sevgilisine dokunurmuş gibi..."

Gözlerini kapadı. Derin bir soluk verip parmaklarını burnunun üzerine getirdi. "Kahretsin!"

"Evet... Kahretsin." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı; boğazımda düğümlenen yumruyu yutmaya çalışıyordum. "Az önce söylediğim gibi, gitmeni istiyorum. Dışarı!"

Gözlerini bir anda açıp yüzümü dikkatle inceledi; bir adım atıp iyice yaklaşırken gözlerime bakıyordu. Yüzüme dokunmak için elini kaldırdığı sırada geri adım attım.

"Dur! Gitmeni istiyorum."

"Bunu yapamam," diye fısıldadı acıyla. Gözlerindeki hüzün dolu ifade kalbimi parçalayacak gibiydi.

"Bunu yapamam. Yapabileceğimi düşündüm. Eğlenmek için bunu yapabileceğimi düşündüm ama yapamam. Şu an gerçekten de buna devam edemeyeceğimi, yapamayacağımı anlıyorum." Gözlerimde yaşlar oluşmaya başladı. Hızlıca kırpıştırdım fakat onları yok edemiyordum; aksine yanaklarımdan aşağıya akmaya başlamışlardı.

"Mia, yapma," dedi Jensen bana uzanmaya çalışarak. Geri çekilip tezgâha çarptım.

"Lütfen git artık."

"Tanrı'ya yemin ederim Mia. Tanrı'ya yemin ederim ki orada hiçbir şey olmuyordu." Durakladı, gözlerini kapatıp soluğunu bıraktı. "Tanrı'ya yemin ederim ki Mia, bunu sana asla yapmazdım."

"Bir defasında yapmıştın."

"Hayır, yapmadım! Yapmadığımı biliyorsun. Onu bu konunun içine çekmeye çalışma. Bunu konuşmuştuk. Unut artık olanları!"

"Unutamam, tamam mı? Öylece unutamam."

"O evleniyor, Mia. Evlendiğimizde de aramızda hiçbir şey yoktu. Çoğu zaman ev arkadaşı gibiydik zaten ama o artık benim arkadaşım." Alay edercesine dudaklarımı bükünce Jensen konuşmaya devam etti. "Arkadaşım, Mia. Belki de yüzümde bir kirpik vardı... Kim bilir neden yüzüme dokundu fakat seni temin ederim ki bu arkadaşçaydı."

İçimdeki acı olduğu yerde duruyor, hiçbir yere gitmiyordu. Artık herhangi bir şeyin acıyı bu saatten sonra geçirebileceğinden emin değildim. "Fark etmez. Onun ne yaptığı ya da senin ne yaptığın artık fark etmez. Bunların hiçbirinin artık önemli olmadığını fark edemiyor musun?"

Başka şeyler olmasaydı bile, onları birlikte görmem geçmişi asla unutamayacağımı fark etmemi sağlamıştı. Canımı çok derinden yakan bir şeyi öyle kolayca unutamazdım. Çünkü bu sadece kalbimde bir delik açmakla kalmamış, beni ikiye bölmüştü. Zaman beni tekrar dikip birleştirmeye çalıştığında bile hâlâ kayıp olan parçalarım vardı.

"Mia, lütfen," dedi Jensen. Sesi tok ve ızdırap doluydu. Başımı olumsuz anlamda sallayıp yeni oluşan gözyaşlarım arasında gözlerimi kırpıştırdım. Her nasılsa sesimi tekrar kazanmıştım, şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü.

"Hayır! Yeter artık!"

Jensen bir adım atıp bana iyice yaklaştı. Göğsü benimkine sürtüyordu. Benim tek hissedebildiğim ondan yayılan sıcaklık ve onun kokusuydu. Gözlerimi tekrar tekrar kırpıp beni içine çekmeye çalışan belirsizlikten kurtulmaya çalıştım.

"Biz arkadaşız, Mia. Onunla bir kızımız var. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Kabul edemem," dedim fakat kelimelerim sessizdi; ses tonumdaysa dirençten eser yoktu. Jensen bunu fırsat bilip başını eğerek dudaklarını benimkilere bastırdı. Dilini ağzıma sokup dilinin darbeleriyle direncimi kırarak aramızdaki o çekimi yeniden uyandırmıştı. Aynı yoğunlukla ve güçle Jensen'ı öperek karşılık verdim. Son defaymış gibi öptüm onu. Çünkü öyle olduğunu biliyordum. Sadece bir öpücükle yetinemeyeceğimi, kızıştığımı hissetmiştim. Başı bacaklarımın arasındayken kocaman elleriyle kalçalarımı avuçlamasını ya da tişörtünün altına elimi sokup sırtındaki kasları tırmalamak istediğim zaman kendimi geri çektim. İşte o anda, sahip olduğumu dahi bilmediğim bir güçle onu itip kendimden uzaklaştırdım.

"Bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam."

Başıyla onayladı fakat Jensen'm patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Tekrar konuşmaya başladığındaysa kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Sana gönderdiğim o mektuplarla ne yaptın?"

Geriye doğru bir adım attım. "Neden?"

"Onları okudun mu?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Çıkardığı tıslama sesi bakışlarımı yüzüne çevirmeme sebep olmuştu. "Onları ne yaptın, Mia?"

Bakışlarım tekrar uzağa çevirdim. Bütün bu konuşmanın son bulmasını istiyordum. O mektuplara yaptıklarımdan asla pişmanlık duymamıştım şu ana kadar, ancak ses tonu ve gözlerindeki ifade bir anlığına bile olsa yaptığım şeyi geri almak istememe sebep olmuştu. Çenemi tutup yukarı kaldırarak bakışlarımı gözleriyle buluşturdu.

"Çoğunu bir süre önce yaktım," diye fısıldadım.

"Ne?" Elini çenemden çekerek yaşadığı şok katlanamayacağı kadar ağırmış gibi geriye doğru adım attı.

"Kalbim kırılmıştı."

Başını olumsuz şekilde sallayıp söylediğime inanmıyormuş gibi kahkaha attı.

"Canım yanmıştı ve sen de yazmaya devam ediyordun," dedim.

"Ben... Çoğu günler o sayfalar benim kendim hakkımda bildiklerimden çok daha fazla şey biliyordu." Durup yine başını salladı. "O sayfaların üzerine o günlerde kim olduğuma dair ipuçları bırakıyordum, böylece sen onları bir araya getirebilecek ve beni tekrar bana geri verecektin." Jensen tekrar gözlerini bana çevirdiğinde kısa bir anlığına da olsa görünüp kaybolan o yoğun acıyı gördüm. "Ruhumun parçaları bu sayfalara serpiştirilmişti... Sense onları yaktın."

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim ama bu yeterli değildi. Fikrimi değiştirmek için her şeyi söylerdi. Tam o anda ve orada aşk sözcükleri Jensen'ın ağzından dökülüverse ona boyun eğip tekrar kalbimi ona açacaktım. Yeterince güçlü olmadığımdan değil, güçlü olmak istemediğim için pes edecektim. Jensen'ın kelimelerine karşılık ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessizce bekledim. Utançtan başımı eğmiştim. Onun bana yazdığı kelimelere geçmişte o kadar kayıtsız kalmamış olmayı diledim. Sonunda tekrar ona bakmam için elleriyle yüzüme dokunup yukarı kaldırdı.

"Buna sırtını dönüp gitmeye devam edebilirsin, bu sefer ben de gitmene izin vereceğim. Çünkü gittiğini düşündüğün anda bile kalbin daima benimle kalacak ve bu gururla taşıyacağım bir şey olacak. Bu dalga geçtiğim..." Jensen durdu ve kısa bir süreliğine bakışlarını benden uzağa kaydırdı. Duygu yüklü sesi kalınlaşmıştı. "Bu asla dalga geçtiğim bir şey değil. Asla. Bu yüzden eğer bir süre ara vermek istiyorsan, sana istediğini vereceğim fakat bir saniye bile, tekrar senin peşinden gelmeyeceğimi düşün-

me, Mia. Ve Tanrı'ya yemin ederim ki bir sonraki sefer peşinden geldiğimde, bu sonsuza dek olacak."

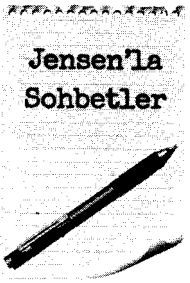
Başımı salladım. Gözlerim yaşlarla dolmuş, ağzım açık kalmıştı ama kelimelere biçim veremiyordum. Ne söyleyebilirdim ki?

Jensen dairemin kapısına ulaşana kadar yürüdü. Kapının koluna tutunup bir süre orada bekledi. "Beni onunla birlikte gördüğünde birlikte olduğumuzu düşünerek hissettiğin o acı var ya? O acıyı beş yıldır hissediyorum. Çünkü sen beni görmezden geldiğin zamanlarda bile ben sana bakmaya devam ediyordum. Her zaman oradaydım. Sen Ben'le birlikteyken, David ve Adam'la birlikteyken ben oradaydım. Todd, Scott ve Phillip varken de oradaydım."

Jensen başını salladı, hâlâ kapıya doğru bakıyordu. Soluğunu verip elini saçında gezdirdi. "Sevdiğin insanı kaybettiğinde canın yanmaz yalnızca. Sevdiğin insanı kaybettiğinde, onu başkalarıyla birlikte gördüğünde ve buna engel olmadığında da canın yanar. Çünkü ona hak ettiği hayatı veremeyeceğini bilirsin."

Omzunun üzerinden dönerek benim olduğum yere bakıp bedenimin her bir köşesine işleyen hüzün dolu bir bakış attı. "Seni kaybettiğimden beri hep acı çektim. Bununla yaşamayı öğrendim fakat bunu kabullenmeyi öğrenmedim."

Sonrasında Jensen kapıdan çıktı. Ayrılışının ardından dizlerim zemine çarpmıştı. Tam o sırada hıçkırarak ağlamaya başladım. Çünkü o an her şeyi fark etmiştim. Ben bu adamı görmezden gelmekle, mektuplarını yakmakla meşgul olurken o beni izliyor ve doğru ânın gelmesini bekliyordu. *Ama o evlendi. Jensen evlendi ve ben paramparça oldum.*

Boks en keyif aldığım sporlardan biridir. İnsanların oraya gidip yüzlerine tekrar tekrar yumruk indirilmesine istekli oluşları çok muhteşem bir şey. Fiziksel ve zihinsel olarak çok yorucu bir spor olduğundan eminim. Bu yüzden asla yapmaya kalkışmadım. Zaten kendi hayatımda, zihnimde ve ruhumda darbe içeren aktiviteler var yeterince. O noktada ezeli rakibim kendimim. Dünya acımasız, yaşamlarımız zor ve kendi hayatlarımızda karşılaştığımız en büyük aptallar da biziz.

Bugün için düşüncem:

Kendinizle ilgili dikkatli olun.

Dikkatli olun çünkü diğer insanlar zaten sizi yeterince yere sermeye çalışıyor. Siz de buna acıyı eklememelisiniz ama yine de ekleyeceksiniz. Çünkü sizin yaptığınız budur fakat tekrar doğrulacaksınız. Çünkü böyle yaparsınız ve büyük ihtimalle bunu bütünüyle tekrarlayacaksınız. Çünkü çıldırmış, aptal geri zekâlının tekisinizdir.

O zaman neden sürekli geri döneriz? Tekrar tekrar alaşağı edileceğimizi bile bile neden bunu yaparız? Sanırım boksörler gibi biz de onun şiddetine açlık duyarız. Çünkü zihnimizden daha güçlü olduğumuzu bilmeye ihtiyacımız vardır. Duygularımızdan daha güçlü olduğumuzu kendimize kanıtlama gereği duyarız. Ve sonuç olarak, bir gün başkaları tarafından ya da kendimiz yüzünden alaşağı edilmeyeceğimizin ümidiyle yaşarız.

Günün sorusu:

BookNerdCarmen'den: "Aslen New York'lu musun? Eğer değilsen, nerelisin ve memleketin neresidir?"

Cevap:

Hayır. Long Beach'te doğdum. Santa Barbara'da

büyüdüm. Benim evim kızımın olduğu yer. Burada daha uzun süre kaldıkça, özlediğimin daha çok California değil de geride bıraktığım insanlar olduğunu fark ediyorum.

25. BÖLÜM

ÖYLE GÖRÜNÜYORDU Kİ BİRİKTİRMEKLE İLGİLİ sorunlarım vardı. Fotoğraflar, kitaplar, ayakkabılar ve duygularım listenin en başında geliyordu. Jensen gittikten sonra uyuyamamıştım. Yemek de yiyememiştim ki bu iyi bir şey sayılırdı. Çünkü hafta sonu için eve gidecektim ve büyük ihtimalle annem bana beş yıl yetecek kadar yiyecekle beni beslemeye çalışacaktı. Jensen'ın kelimelerini çizilmiş bir plak gibi zihnimde yer edene kadar defalarca tekrarladım. Sesi, kelimeleri, çıkıp gitmeden önce son bir defa bana baktığında gözlerindeki o acı dolu ifadesi. Sanki dönüm noktasıymış gibi hissediyordum ama öyle değildi.

Jensen'la olan geçmişimiz zamanda donmuş anıların fotoğrafı gibiydi. Benim için en çok can yakan ve dokunaklı olanıysa tozunu silkip ona bakmaktı. Hâlâ onları zihnimde canlandırıyordum. Kafamın içinde tekrar tekrar hayal ediyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam ikimizi birlikte plajda, Jensen arkadaşlarıyla birlikte oraya geldiği sırada kendimi ona koşarak giderken, o beni havada yakaladığı sırada kendimi gülerken ve ailemin onu onaylamayışıyla ilgili onunla tartışırken görüyordum. Üzerinde kontrolünün olmadığı şeylerle ilgili Jensen'm sinirlerini yatıştır-

maya ve onun benim için yeterli olduğuna dair ona güvence vermeye çalışıyordum.

Bu aramızda o kadar fazla olmaya başlamıştı ki ikimiz de bunu yapmaya alışkın hale gelmiştik. Sorunun ne olduğuna ilişkin bana bir şey söylemediği zamanlarda onun zihnini okumak için çabalıyor, bütün bu senaryolardan ötürü öfkeleniyordum ama sonrasında Jensen gece yarısından sonra evime geliyordu. Motorunun sesi beni geldiğine dair uyarıyor, ben de dışarıya çıkıyordum. Jensen'se bana sarılarak uzun bir süre öylece bekliyordu. Sessizce beklediğimiz bu anlarda hiç kimsenin bizi yargılamadığı ya da huzurumuzu kaçırmadığı sığınağımızı buluyorduk. Bu da Jensen ve Mia çifti olarak insanların bize gıptayla baktığı zamanlardı. Çünkü ikimiz birlikte iyi bir çift gibi görünüyorduk ve insanların yaşamları boyunca bulmayı hayal ettiği o şeye biz sahiptik. İşte bu, Jensen'la benim birbirimizi bir diğerinin vasıtasıyla bulduğumuz zamandı.

Beni diğer adamlarla birlikte görmenin Jensen için ne kadar korkunç olmuş olabileceğini, eğer onun yerinde ben olsaydım ne kadar kötü hissedeceğimi düşündüm. Genç halim bunu umursamıyordu; bana neden her şeyin yanlış gittiğini hatırlatıyordu ama yetişkin halim benim için, Jensen için ve diğer erkeklerin Jensen'da bulduğum, özlemini çektiğim şeyi bana veremediklerinden dolayı onlar için acıyarak başını sallıyordu. Jensen'ı aramak istedim. Geçmiş ve şimdi için ondan özür dilemek istedim fakat yapamadım. Çok bencildim. Çok fazla inatçıydım.

Bu yüzden yapmadım. Eve yolculuğum için gereken eşyalarımı toparladım ve biz yokmuşuz gibi davrandım. O muazzam tarih kitabındaki, birlikte olduğumuz bölümleri yakmış ve yırtmış gibi davrandım. Böyle davrandığımda bile Jensen için, bizim için, birlikteyken nasıl olduğumuzun hatırası için, eğer kendime izin verseydim birlikte sahip olabileceğimiz şeyler için ağladım.

26. BÖLÜM

ROBERT BENİ HAVAALANINDAN ALMAYA geldiği sırada ağzından çıkan ilk cümle, "Onunla birlikte mi oldun?" oldu.

"Elle nerede?" diye sorup etrafıma bakındım.

"O gelemedi. Galeride sızıntıyla ilgili bir problem vardı. Onu aramanı söyledi. Ve onunla yattığına hâlâ inanamıyorum!"

"Bu konu hakkında bana hiçbir şey söylemeye hakkın yok. Buraya neden geldiğimi unuttun mu?"

Robert mavi gözlerini devirdi, iki defa. Sanırım emin olmak için yapıyordu.

"Özür dilerim ama ilgilenmem gereken çok fazla iş var ve patronum bana planlanmış tatilimi kullanamayacağımı söyledi."

"Senin patronun bizim babamız, seni şapşal."

"Pekâlâ, belki de bir gün daha beklemiş olsaydın ben de orada olabilirdim. Bulduğu ilk fırsatta gemiye atlayıp buraya koşarak gelmeye karar veren sendin." Robert duraklayıp elimdeki valizi aldı ve diğer kolunu boynuma doladı. "Onunla yattığına inanamıyorum."

Homurdandım. "Ulusal bir gazetede Jensen'ın bunu yazdığına inanamıyorum!" diye yüksek sesle bağırdım. Sonrasındaysa kar-

deşimi yeniden görmenin verdiği sevinçle üzüntü birbirine karışmıştı; sessizleşmiştim. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Rob elini omzumdan çekip yüzüme dikkatlice baktı. "Ne oldu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bu konuda konuşamam," diye fısıldayarak cevap verdim.

"Onu geberteceğim! Tanrı'ya yemin ederim bu defa onu öldüreceğim!" dedi Robert. Eliyle benimkini kavrayıp diğer eliyle de valizi çekerek park alanına doğru yöneldi.

Ailemizin evine giderken yolda Robert'a olan biten her şeyi anlattım. İstikrarlı bir dikkatle, sadece belli kişilere yaptığı şekilde yol boyunca beni dinledi. Konuşmamı bitirdiğimde ona, *"Ne düşünüyorsun?"* anlamına gelen bir bakış attım. Gözlerini şaşkınlıkla açıp başını salladı.

"Dostum, sana ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Bu bir ilk," diye mırıldanıp camdan dışarıya baktım.

"Meep, o hiçbir şey yapmamış ki."

"Biliyorum..." Derin bir şekilde iç çektim. "Bütün bir hafta ben de bunu düşündüm. Jensen gerçekten bir şey yapmadı. Krista hakkında ona inanıyorum. Gerçekten inanıyorum ama kahretsin ki ne zaman onu düşünsem ya da gördüğüm şeyi hatırlasam... Bu çok canımı yakıyor, Robbie." Gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum. Şu âna kadar çoktan ağlamaya başladığımı düşünmüş olabilirdiniz. "Bu gerçekten çok fazla canımı yakıyor."

"Biliyorum," dedi Robert; elini arabanın direksiyonundan çekip kucağımda duran elime uzandı.

"Artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapma o zaman. Bir aydan daha az bir süre sonra eve dönüyorsun. Burada müzeyle planlanmış ikinci bir görüşmen var. Neden bir şey yapasın ki? Jensen senin için buraya taşınır mı?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Sanırım hayır. Olivia New York'ta yaşıyor."

"Sen onun için New York'a taşınır mısın?" diye sordu Robert. Sessiz kalışımın ardından gözleri şaşkınlıkla açıldı. "New York'a, nefret ettiğini iddia ettiğin o yere Jensen için taşınır mıydın?"

Omuz silktim. "Aklı başında olduğumu iddia etmedim asla."

Rob başını salladı. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa gözlerinin içine baka baka seninle alay ederdim."

Uzun bir sessizliğin ardından bir ayağımı arabanın ön kısmına uzattım. Rob bana ölümcül bir bakış atınca da geri çektim.

"Sence babam köşe yazısını okumuş mudur?"

"Pazar günü yayımlananı mı?"

Başımla onayladım.

"Eğer seni aradığında sesini yükseltmediyse okumadığını varsayabiliriz."

"Adımı bir defa söyledi sadece. Belki de babam o bölümü gözden kaçırmıştır."

Rob bana ters ters baktı. "Mia, lütfen. Herhangi bir aptal bile Jensen'm senden bahsettiğini tahmin edebilirdi."

"Neden sürekli insanlar bunu söyleyip duruyor?"

"Çünkü bu doğru!" dedi Rob ve sonra güldü. "Babam o saçmalığı okuyana kadar bekle."

Gözlerim kocaman açılmıştı; korku dolu bir ifadeyle bakışlarımı Robert'ın yüzüne kaydırdım. "Hemen oraya gidip babam ona ulaşmadan önce o şeyi yaksak iyi olacak."

Tommy Boy'daki Chris Farley'den beri en komik şeymiş gibi Robert kahkaha atmaya başladı. Eve vardığımızda Robert'a gözlerimle şunu dedim: *Öncelikle gazete.* Başıyla onayladı. Eve adımımızı atar atmaz annemin gülüşü evin içinden bize kadar geliyordu. İçimde uyandırdığı duyguyla gülümsedim.

"Biz geldik," dedi Rob ve ardından bana hızlı bir bakış fırlattıktan sonra mutfakta gözden kayboldu.

Annem mutlu bir çığlık attı. Birbirimize doğru giderken, annemi bacaklarını doğrultup kanepeden zıplarken hayal ettim. Oturma odasının kapı eşiğinden içeri girdiğimde onun bana doğru koşarak gelişi bunu doğrular nitelikteydi. Sarı saçları da-

ğınık bir şekilde topuz yapılmış, okuma gözlükleri yakası açık tişörtünün ön kısmından aşağıya doğru sarkmış, kolları benim için kocaman açılmıştı.

"Evine hoş geldin, bebeğim," deyip kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

"Ben sadece ziyaret için geldim." Kelimelerim annemin boynunda mırıltı şeklinde çıkmıştı.

"Bunu bizim için mahvetme," dedi babam arkamızdan içeri girerken.

Annemi bırakıp kollarımı babamın boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Babam güneş kremi ve tuzlu su gibi kokuyordu. Tıpkı yuva gibi.

"Hiç dalga yakaladın mı?"

Babam kocaman gülümseyip başıyla onayladı. "Güzel bir sabahtı."

"Çok kıskandım."

"Kıskanma. Herhangi birini yakalayamadan önce sörf tahtasından düştü," dedi annem gülerek ve babamın onu gıdıklamaya çalışmasından kaçınmaya çalıştı.

"İyi birkaç tane yakaladım."

Babam bakışlarını çevirinceye kadar annem başını onaylar şekilde hareket ettirdi. Babam bakışlarını çevirdiğindeyse annem bana olumsuz anlamda başını salladı. Gülümsememe engel olamamıştım. Bu âna kadar, burada olmayı ne kadar da çok özlediğimin farkına varamamıştım.

"Pekâlâ, yarın sabah gidiyoruz," dedim.

"Erkek kardeşin nerede?"

"Buradayım. Bir tuvalete gidip geldim," dedi Rob.

Babam başını salladı. "Umarım orayı tekrar kokutmamışsmdır."

"Ben mi? Ben asla öyle bir şey yapmam!"

Babam Rob'a ters bir bakış fırlattı. "Son defasında orayı kullandığında şu mumlardan birini yakıp tüm gün boyunca orada bırakmak zorunda kalmıştım. Ayrıca o gece akşam yemeği için gelecek misafirlerimiz de vardı."

"Onu yapan büyük olasılıkla Mia'ydı," dedi Rob.

"Lan! Ne saçmalıyorsun? Bir aydan uzun bir süredir burada değildim!"

"Sözlerine dikkat et Mia," diye beni uyaran annemdi. Gözlerimi devirerek baktım.

"Eğer gözlerin yerinde kalsın istiyorsan o devirmelere de dikkat et." Bu da babamdı.

"Yirmi altı yaşındayım, on iki değil," dedim.

"Bizim çatımız altında böyle," dedi Rob annemin ses tonunu taklit ederek.

"Herhangi bir faturayı ödemediğin çatımızın altında," diye ekledim babamı taklit ederek.

Biz buna devam ederken, annemle babam bizi eğlendiklerini gösteren bir yüz ifadesiyle izledi birkaç dakika boyunca. Ardından annem söze girip, "Tamam, bundan sıkıldım. Hadi yemeğe geçelim," dedi.

Mutfaktaki tezgâhın etrafında oturup daha fazlasını midemiz alamaz hale gelene kadar yedik. New York'la ilgili, fotoğraflar ya da Jensen'la ilgili hiçbir şey düşünmemiştim. Saatler boyunca, babamın ve Rob'un uğraşmak zorunda kaldığı mimari korku hikâyeleriyle birlikte şiddetli kahkahalarla etrafım sarılmıştı.

"Juan Pablo, Brezilya'dan ne zaman dönüyor?" diye sordu annem.

Rob gülümsedi. "Gelecek hafta."

"Henüz ailesine söylemedi mi?" diye sordu babam.

"Hayır," dedi Rob ve bakışlarını uzağa çevirdi.

Sanki bunlar bana oluyormuş gibi canım yanmıştı. Bütün bu olanların kardeşimi ne kadar çok etkilediğini ve annemin de bu konuyu deşmeye devam edeceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp masayı temizlemeye başladım.

"Jensen'la çıktım."

Rob'un gözleri kocaman açılıp benimkilerle buluşmuştu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı ağzını oynatarak ve başını olumsuz anlamda salladı. Bunu yapmama gerek olmadığını söyleyen bir tepkiydi. Omuz silktim.

"Hangi Jensen? Şu buraya gelip seni motosikletiyle alan serseri, işe yaramaz Jensen değil, değil mi?" dedi babam.

"O işe yaramaz bir serseri değil," dedim kısık bir ses tonuyla. Sonra sesimi yükselterek ekledim. "Annem ona e-posta atmış, ondan bana ulaşmasını istemiş."

"Bettina! Kahretsin, bu da ne demek oluyor?" dedi babam. Sanki ikimiz de boynuz çıkarmışız gibi bakışları annemle benim aramda gidip geliyordu.

Annem omuz silkti. "Millie gitmişti ve ben de Mia'nın orada tamamen yalnız kalmasını istemedim."

Babam onaylamayan bir ifadeyle başını salladı. "Orada yalnız hissetseydi ben hemen oraya giderdim! O serserinin ona eşlik etmesine ihtiyacı yok!"

"Ona öyle seslenmeyi bırak!" deyip ellerimi masaya vurdum.

"Onun olduğu şey bu!" diye bağırdı babam. "Son defasında o adam senin hayatındayken bırakıp gittiğinde paramparça olmuştun. Ne kadar zamandan beri onunla *iletişim halindesin?*" diye çıkıştı babam. Eğer bizim babamız olmasaydı, ellerini yumruk haline getirdiğinde pazılarının gerilmesiyle aldığı şekil beni daha da gergin hale sokardı. En azından Jensen, Santa Barbara'da değildi.

"Çok fazla değil," dedim sonunda.

"Sen bunu biliyor muydun, Robert?"

Rob başıyla onayladı.

"Ve bana söylemedin öyle mi? Seni lanet olası, seni her gün görüyorum! Nasıl bana bundan bahsetmezsin?" Babam durup bana baktı. "Senden daha iyisini beklerdim, Mia. New York'a yeni fırsatlar için gidiyorsun ve kendini geçmişi eşelemeye devam ederken buluyorsun?" Başını salladı.

"O iyi bir adam, Marc," dedi annem.

"Ah, Tanrı aşkına!"

"Marc!"

Babam ellerini tezgâha vurdu. "Gazetem nerede?"

Rob ve ben korkuyla gözlerimiz kocaman açılmış bir şekilde birbirimize baktık. *Kahretsin! Lanet olsun! Lanet olsun!*

"Ondan hoşlanmıyorsun ama yine de yazılarını okumaya devam mı ediyorsun?"

"Ondan kızım yüzünden hoşlanmıyorum, özellikle de yaptıklarından sonra. Elimde değil, adam harika eğlendirici bir yazar ve şimdi sen onunla birlikte dışarı çıktığın için bütün her şeyi başından okumalıyım!"

Rob ani ve gürültülü bir kahkaha kopardığı sırada ben dudağımı ısırıp benimkine engel olmaya çalıştım.

"Şey, ondan hoşlanıyorum ve ikinci şansa inanıyorum," dedi annem. "Ama yine de bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyor olmaktan hoşlanmıyorum. Estelle biliyor mu? Bu konuda o ne söyledi?"

"Ciddi bir şey değil. Hatta bir şey bile değil." Durdum. "Henüz ne olduğunu ben de bilmiyorum."

Sevişme ve yaptığımız kavga hariç onlara neredeyse her şeyi anlattım. Bütün bu zaman boyunca babam homurtulu sesler çıkarıp gözlerini devirdi. Özellikle ben Olivia'yla ilgili kısımlardan bahsederken annem gülümsüyordu. Annem, Jensen'm bizim randevularımızdan biriyle ilgili yazdığı makaleyi duyunca gülerken babam onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. Çünkü o yazıyı okumuştu ve benden bahsettiğine inanamıyordu. En sonundaysa ikisi de Jensen'm aldığı ödül ve yaptığı konuşma yüzünden çok etkilenmişti.

Söyleyeceklerimi bitirdiğimden emin olduktan sonra, "Fakat bu, yılların verdiği baş ağrısını silmek için yeterli değil. Onunla daha fazla takılmanı istemiyorum," dedi babam.

Gülerek ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Bunu göreceğiz, bununla birlikte tam olarak beni aldattığını söyleyemeyiz. O olay olduğunda birlikte bile değildik."

"Ama o seni aldatmış gibi tepki vermiştin kesinlikle," dedi babam.

Öyle davranmıştım ve hâlâ öyle davranıyordum. Çünkü onun başka kadınlarla birlikte oluşunu nasıl kabulleneceğimi bilemiyordum. Bir önceki gün bana söylediklerini, onun ardından

çıktığım tüm o adamlarla beni gördüğünü düşündüm. Ben bununla baş edemezdim.

Eskiden birlikte yaşadığımız dairede televizyonun karşısında otururken, "Sırf beni o durumdan kurtarabilmek için onlara Jensen'dan bahsettiğine inanamıyorum," dedi Rob.

"Önemli bir şey değildi."

"Bu önemli bir şeydi, Meep. Sürekli Juan Pablo hakkında, gelip gelmeyeceği konusunda soru sorulmasından gerçekten bıktım. Bunu duymaktan, düşünmekten ve acaba benimle ilgili bir şeyler mi yanlış diye merak etmekten, onun benden utanmasından yoruldum." Robert duraksadı, ben ona müdahale etmeye çalışırken ellerini havaya kaldırdı. "Bunun benimle ilgili bir sorun olmadığını biliyorum. Ben de aynı şeyleri yaşadım. Ailen bunu biliyor olsa ve olduğun kişi olarak seni kabul ediyor olsa bile eşcinsel olduğunu itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama işte yine de..."

Uzanıp elini tuttum. "Tanıdığım en özverili insansın. Kendinden çok başkalarını düşünürsün. Onun bunu yapacağına dair inancım tam. Siz ikiniz gayet iyi olacaksınız. Aşk her zaman bir yol bulur."

Robert sessizce bekledi fakat elimi sıkarak tepki verdi. İkimiz de *Taht Oyunları*'nın sezon finalini izliyorduk. Dizi sona erdiğinde Robert'la birbirimize dönüp uzunca bir süre tek kelime dahi etmeden baktık.

Sonraki saati dizinin ileriki sezonlarında neler olacağına dair konuşarak geçirdik. Artık okunacak kitap da kalmamıştı, o yüzden doğaçlama yapıp kendi sonlarımızı uydurduk. Konuşmayı bitirdiğimizde geriye sadece konuşulmamış olarak Jensen ve Juan Pablo kalmıştı. Sessizce oturup birbirimizin ellerini tutarak öylece bekledik. Uzun bir süre boyunca birbirimize bakıp yüz ifadelerimizle konuşuyorduk.

Her şey yoluna girecek, dedim gülümseyerek.

Öyle ümit ediyorum, dedi Robert kaşlarını oynatarak.

Bu, erkek kardeşimle birlikte takılmayı çok sevmemin sebeplerinden biriydi. Yaptığımız her şeyde samimiyetin olması, aramızda kelimeleri kullanmanın zorunlu olmaması. Belki de bu, ikiz oluşumuzdan dolayı kendi aramızda geliştirdiğimiz özel dilimizdi. Belki de kardeş olmanın getirdiği dayanışmaydı. Sebebi her ne olursa olsun, konuşulmamış bu kelimeler için minnettardım, özellikle de söz konusu bu tür konular olduğunda.

"Ben yorgunum, bu yüzden uyumaya gidiyorum," dedim sonunda. Robert'ın ellerini son defa sıkıp ayağa kalkarak daha önce uyuduğum odaya doğru yöneldim. Yatağa dokunulmamış olmasına rağmen oda şimdi kutularla doluydu. Etrafımda geri dönüp erkek kardeşime baktım. Kanepede başıno geriye yaslamış, bir elini dağınık, sarışın saçlarının arasına daldırmıştı. Gözleri kapalıyken bile çektiği ızdırabı görebiliyordum. Bir araya toplanmış kaşlarının arasına ve tedirgin dudaklarına yerleşmişti. Aynı duygu benim içimde uyandığında yapabildiğim tek şey uzaklaşmasını dilemekti. "Robbie..." Gözlerini açıp bana bakmasını bekliyordum. "Sen yeterince iyisin ve senin aşkına her kim sahipse, kendisini yeryüzündeki en şanslı insan olarak görmesi gerekir." Dudaklarında gülümseme belirdi. "Ve bunu, sen benim ikizim olduğun ve ikimiz bu dünyada birbirimize en yakın kişiler olduğumuz için söylemiyorum sadece."

Odanın kapısını kapamadan önce duyduğum son şey Robert'ın gülüşüydü. Geçirdiğim gün, hepimiz tatilken geçirdiğimiz normal bir gün gibiydi ve buradaki günlerimi böyle geçirmeyi hayal etmiştim zaten fakat bu gece bazı sebeplerden ötürü bu şekilde hissetmiyordum. Bir şeyler eksikmiş gibi bir his vardı içimde.

27. BÖLÜM

SABAH VAKTİNİN ÇOĞUNDA GÜNEŞ BULUTLARIN arasında bir görünüp bir kayboluyor, ce-ee oyunu oynuyordu ama yine de tenimin onun altında canlandığını hissediyordum. Babamın sırtının büyük bir bölümünü kaplayan sanatsal kafatası dövmesine bakıyordum. Ciddi bir şekilde düzeltilmeye ihtiyacı vardı.

"Daha fazla losyona ihtiyacın var." Rob'un sesinin geldiği yere doğru başımı çevirip kaldırdım. Juan Pablo'yu onun yanında yürürken görünce gülümsedim. İkisi de ıslak sörf kıyafetlerinin fermuarlarını yarıya kadar çekmiş, sörf tahtalarını kollarının altında tutuyorlardı.

"Eğer daha fazla losyon sürersem, şu yediğiniz salatalardan biriymişim gibi hissetmeye başlayacağım."

Juan Pablo gülüp siyah sörf tahtasını yanıma bıraktı ve sarılmak için bana uzandı. "O haklı. Bununla birlikte azıcık bronzlaşmaya ihtiyacı var, biraz solgun gözüküyor."

Homurdandım. "New York'a taşınmanın avantajları." Durdum. Juan Pablo'ya sarıldığımda gövdesini sıktım. "Brezilya nasıldı?"

"İyi." Bana kocaman gülümseyerek elini uzun, dalgalı, sarı saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten güzeldi."

Gülümsemesine karşılık verdim. Derin bir iç çekip elimi tuttu. "Olumlu karşıladılar; babam bile. Beni şaşırttı."

"Şaşırtıcı bir şekilde," diye düzeltti Rob onun yanında durarak.

"Hayır. Gerçekten beni şaşırttı," dedi Juan Pablo.

Gülüştük. Kardeşim gülümsemesine engel olamıyordu. Bu aynı zamanda benim de gülümsememi durduramadığım anlamına geliyordu.

"Pekâlâ, o zaman kalıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Telefonda görüşme yapan babam sonunda görüşmesini sonlandırıp yanımıza geriye döndü. Yanımızdaki kişiyi gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

"Juan Pablo? Geri gelmişsin." Bir tespitten çok soru gibiydi.

"Geri geldim. Nasılsınız?" Babama doğru ilerledi ve el sıkıştılar.

"Sörf yapmaya hazır. Kalıyor musun, yoksa hepimizin pasaportlarını yenilemesi mi gerekiyor?"

Juan Pablo güldü. Robert'ın ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. Bense inanamaz bir şekilde elimi alnıma götürdüm. Erkek kardeşim, Juan Pablo'ya haber vermeden, eğer sevgilisi orada kalmak isterse diye Brezilya'ya geçici olarak taşınmayı bir süreden beri düşünüyordu.

"Acele etmeye gerek yok fakat sizi ülkeme götürmekten çok mutlu olurum. Orada da güzel sörf yapabiliriz."

Babam başıyla onaylayıp Rob'a baktı. "Bunu kesinlikle yapmalıyız. Şimdi, hadi gidip şu dalgaların tadını çıkaralım."

Ve öyle de yaptık. Sabahın geri kalanını suda geçirdik ama hayatımın en kötü sörf gününü yaşamıştım. Babam sürekli konsantre olmam gerektiğini söylüyordu. Robert'sa daha az odaklanmam gerektiğini. Juan Pablo'ysa olayı özetleyip kalbimi işin içine dahil etmediğimi söylüyordu. Kalbimin nerede olduğunu ben de bilmiyordum. Bu kumsalda oturup plaja baktığımda kalbimin tamamen burada olması gerekiyordu ama şimdi o başka yerlerdeydi.

Kendime engel olmaya çalışmama rağmen zihnim Jensen'a kaymıştı. Anında elimin telefonuma gittiğini hissettim. Her defasında onu aramamak için kendime engel oluyordum. Bir anda kendimi Jensen'm beni aramasını dilerken buldum ve bir daha beni asla aramayacak oluşunun düşüncesi içimin ürpermesine sebep oldu. Belki de bu defa benden sonsuza dek vazgeçmişti. Benden vazgeçmeyeceğini söylemişti ama bunu geçmişte yapmıştı. Belki de benim saçmalıklarımdan artık bıkmıştı. Bu defa araya ihtiyacı olan kendisiydi. Bunun düşüncesi beni umulmadık bir saldırı gibi sarsmıştı; hızlı, sert ve affedilemez. Onu, kabul etmek istediğimden çok daha fazla özlediğimi fark ettim.

Onun sesini, gülüşünü ve... her şeyini özlemiştim işte.

Robert'ın arkadaşıyla olan müzedeki görüşmeye gittikten sonra arkadaşlarımla favori sushi mekânımda buluşmaya karar verdik. Ben içeri girdiğimde Oliver ve Estelle'in önceden gelmiş olduğunu gördüm. Karşılarına geçip otururak içeceğimi sipariş ettim. Çok büyük bir masada oturduğumuz için bize başka kimlerin katılacağını soracaktım ki Estelle'in kardeşi Victor ve onun iş arkadaşı Bobby bize katıldı.

Eğilip bana sarılırken, "Seni New York'a kaybettiğimizi düşünmüştüm," dedi Vic.

"Asla!"

Victor gülüp yanımdaki sandalyeye oturdu. Bobby karşımıza, Oliver'ın yanma oturmuştu. "O kadar kötü mü?"

Gözlerim kocaman açıldı. "İnsan orada donuyor."

"Jensen için bu sorun değil gibi görünüyor."

Alışkanlıktan gözlerimi devirerek baktım. Çünkü ne zaman Victor onun adını ansa yaptığım şey sürekli buydu fakat içim cız ediyordu. Tepkimi görünce güldü.

"Pekâlâ, tamam o zaman. Ben Jensen'm son günlerde senin hakkında yazdığını düşünmüştüm," dedi.

"Geri zekâlı kardeşine sahip çık!" dercesine Estelle'e şaşkın bir şekilde baktım.

"Vic, kapat çeneni," dedi Estelle başını sallayıp.

"Hey, ben sadece yorum yapıyordum."

Başımı rahatsız olmuş bir şekilde salladım ve hayatımda ilk defa Bobby'nin aşırı flört eden hareketleriyle konuşmayı kesmesine minnettardım.

"Pekâlâ, burada ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün."

"Daha sonrası için planların neler?"

Güldüm. Bobby yakışıklı, temiz giyimli haliyle sıradan biriydi. Oliver ya da Victor gibi tamamıyla GQ tarzı bir adam değildi ve Jensen'ın sahip olduğu o erişilemez çekiciliği de yoktu. Kısacası Bobby benim hoşlandığım tipte biri değildi fakat yine de deniyordu.

"Hiçbir fikrim yok ama kesinlikle seni içermiyor. Eğer öğrenmek istediğin buysa."

Soluğunu tutup elini göğsünün üzerine yerleştirmişti. "Bir erkeğin kalbini kıran yol."

"Yaşayacağından eminim."

Akşam yemeği boyunca muhabbetimize devam ettik. Victor hep birlikte dışarı çıkmamız konusunda ısrar etti.

"Orası yeni, lüks bir yer. Beyler, orayı seveceksiniz."

"Belki Mia sevebilir. İçimizden bazıları o tür hayatlara ait değil," dedi Estelle.

"Mia da o tür hayatları artık sevmiyor," dedim Estelle'e dik dik bakarak.

"Ne zamandan beri?" diye sordu Vic.

"Şeyden... Bilmiyorum. Eskisi gibi tat vermemeye başladığından beri."

Kaşlarını çattı. "Nasıl tat vermemeye başlar ki?"

Oliver kıkırdadı. "Sen de göreceksin."

Ben gülünce bütün gözler bana çevrildi. Omuz silktim. "Canı cehenneme! Hadi gidelim."

Yemekten sonra Estelle'e onunla evinde buluşacağımı söyledim. Rob'un yerine hemen geri dönmedim. Bunun yerine plaja geri dönüp sörf yapan insanların ayrılmasının ardından kum-

salda oturdum. Orada sadece ben ve yaklaşan günbatımı vardı. İçinde bulunduğum durumu düşünüyordum. Neyi istediğimi ve neyi istemediğimi, evle ilgili olarak New York'ta sahip olamadıklarımdan neleri özlediğimi. Bir liste hazırlamıştım: Ailem, arkadaşlarım, plaj, kendi arabamı kullanarak gittiğim yerler, yaşam tarzı ve havası. Listem orada son buluyordu. Listenin başına dönüp baktım: ailem ve arkadaşlarım. Bunlar bende yerleri doldurulamayacak olan eşsiz şeylerdi.

Oturmaktan ve düşünmekten bıktığımda kendimi toparlayıp ayağa kalktım, çantasından dahi çıkarmadığım kameramı aldım ve eve doğru yola koyuldum. Rob'un evine doğru yola çıkmışken Estelle'in evinde buldum kendimi. Çünkü kendimi hiç de dışarı çıkacak gibi hissetmiyordum. Estelle çoktan hazırlanmaya başlamıştı bile ve o lüks yere gidecek gruptaki tek kız olma fikrinden hoşnut değildi.

"Hayır. Evde kalmayacaksın; burada geçireceğin bu hafta sonunu üzgün olarak geçirmeyeceksin. Güzel giyineceksin ve hoşlansan da hoşlanmasan da dışarı çıkacaksın."

"Ben zaten güzel giyindim," dedim ve homurdanıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Estelle güldü ve ellerimi yüzümden çekti. "Sıradan ve gösterişsizsin. Jensen'la nasıl bu kadar iyi anlaştığınızı merak ediyorum."

Jensen'ın isminin anılması mideme sancı girmesine sebep olmuştu. Gülümsemeye başlamıştım fakat hemen yüzümden silinmişti. "Onu özlüyorum. Hem de çok. Bu nasıl mümkün olabilir? Tanrım, bundan nefret ediyorum. Onu özlememem gerekiyor!"

"Jensen'ın de seni özlediğine eminim. Kavga ettikten sonra onunla hiç konuştun mu?"

Dudaklarımı büktüm. "Ben ona kavga bile demezdim. Onun tarafından lanet olası bir saldırıydı. Ve hayır, tek kelime bile konuşmadık."

"O sana zaman tanıyordur sadece."

Başımı aşağıya çevirip kucağıma baktım. "Artık ne istediğimi dahi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne zaman onu düşünsem

onunla birlikte olmak istiyorum. Yeni patronumla olan görüşmem boyunca Jensen'm ne yaptığını merak ediyordum. Bu çok aptalca bir şey."

Estelle omuz silkti. "Bir yolunu bulacaksın. Şu anda bütün soruların cevabını bulmak zorunda değilsin."

Bir süre bunu düşündüm. Gerçekten de bütün cevapları şu an bulmam gerekmiyordu. Belki de sorunun bir parçası buydu. Yeniden canımın yanmadığından emin olmak için bir sonraki adımda ne olacağını bulmaya çalışıyordum.

"Haklısın."

"Öyleyse bizimle dışarı çıkıyorsun," dedi Estelle. Gülümsedim.

"Sanırım geliyorum."

Rob'un evine geri döndüğümde Robert ve Juan Pablo mutfakta akşam yemeği hazırlıyorlardı. Hazırlanmak için banyoya daldım ve onlara çok kısa bir süre içinde dışarı çıkacağımı söyledim.

Gözleriyle siyah, kısa elbisemi, omuzlarımdan aşağı dökülen dalgalı saçlarımı ve gece için hazır olduğumu gösteren makyajımı inceledikten sonra, "Kız kardeşimi geri kazanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Rob.

"Şahane topuklular," diye ekledi Juan Pablo.

"Evet, öyle şahaneler ki yedek olarak çantama düz ayakkabı da koyuyorum."

İkisi de kahkaha atıp başlarını salladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lüks yerlerden birine. Dışarı çıkmak için plan yaptığı zaman Victor'ı bilirsin."

"Bu senin sarhoş olacağın ve çok kısa süre içinde bir avukatla takılacağın anlamına geliyor," dedi Rob göz kırpıp. Durup bir şeyi düşündükten sonra kaşını kaldırdı.

"Sakın," dedim daha o ağzını açmadan ama o yine de devam etti ve konuşmaya başladı.

"Hâlâ Jensen'dan bir haber yok mu?"

Başımı olumsuz anlamda sallayıp iç geçirdim.

"Onun çok yoğun olduğundan eminim, Meep."

"Evet, belki."

"Hadi git sarhoş ol ve tanımadığın seksi erkeklerle bizim için de biraz eğlen!"

"Hey!" dedi Juan Pablo arkamızdan ve gülmeye başladı.

Gülümsedim. Vedalaşmak için elimi kaldırıp hafifçe salladım.

Ben hole doğru giderken Rob, "Onun amcasıyla tekrar takılmasan yeter!" diye seslendi arkamdan.

Şaşkınlıktan ağzım açılmıştı; yürümeyi durdurup etrafımda dönerek iki elimin iki ortaparmağını da kaldırıp ona gösterdim. Pislik herif! Bunu asla unutturamayacaktım. O adamla çıktığımda Jensen'la bir akrabalığı olduğunu bilmediğimi söylemiş olmam hiç fark yaratmamıştı. Ya da onunla sevişmemiş olduğumu açıklamam hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Hikâye şöyleydi: *Mia çok sarhoş olduğu zamanlardan birinde, kulüplerden birinin köşesinde Patrick Davis denen adamla, ki bu adam Jensen'ın öz babasının küçük kardeşi oluyordu, öpüşüp koklaştı.*

"Aynı soyadını bile taşımıyorlardı!" diye bağırmak zorunda kalmıştım açıklamak için. "Birbirlerine benzemiyorlardı bile!" İnsanların bunu öğrenmesinin sebebiyse Oliver'ın bütün bu olaylar olurken orada olması ve bunu görmesiydi. Elbette bunu Victor'a söylemişti, o da Jensen'a yetiştirmişti. Sonrasındaysa Jensen peşimden gelmiş ve bana sanki Watergate Skandalı'ndan sonraki en büyük suçu işlemişim gibi davranmıştı.

28. BÖLÜM

MEKÂN TIKLIM TIKLIMDI. VICTOR İÇERİ girdiğimizden beri arkadaşlarından biriyle mesajlaşıyor, bir sonraki adımımızın ne olacağını bulmaya çalışıyordu.

"Bütün bir içki şişesi için ödemeyi önden yaptım. En azından bizim için daha büyük bir yer ayarlayabilirlerdi!" diye bağırdı yüksek sesli müziğin arasından. Bir yandan da telefonundan mesaj yazıyordu.

Estelle'le ben omuz silkip müziğe eşlik ederken omuzlarımızı hafifçe hareket ettirdik. Nerede eğlendiğimizi gerçekten çok da umursamıyorduk. Oliver bize doğru geri gelip eğilerek içkilerimizi verdiğinde oturduk.

Estelle'in yanma otururken, "Malibu'daki arkadaşının yerini kiralayıp kiralayamayacağımızı öğrenmeye çalışıyor," diye açıklamada bulundu Oliver.

Arkadaşının Malibu'daki yeri. Aman Tanrım! Birden bedenimdeki tüm havanın çekip çıkartıldığını hissetmeye başladım. O ev bana Jensen'ı hatırlatacaktı daima. Jensen'la ben ayrıldıktan sonra oraya hiç gitmemiş olmamın sebebi de buydu. Evin kendisi bana kötü anıları hatırlatacağından değildi de, eğer Jensen'ı orada biz birlikte değilken görürsem, onunla orada paylaştığımız

bütün güzel anılarımızı bozacakmış gibi hissettiğimdendi ama onunla ilişkimiz kötü değildi artık. Yine de onunla ilk defa öpüştüğümüz o eve gerçekten gitmek istiyor muydum? Partilerden sıvışıp onunla okyanusa yakın seviştiğimiz yere? Şimdi bazı nedenlerden ötürü bu Jensen'ı daha fazla özlememe sebep olmuştu.

"Neden sürekli orada olmak istiyor ki?" dedim ortaya sorarak.

Oliver omuz silkip elindeki biradan bir yudum aldı. "Sakin bir yer çünkü orası."

"İçmene şaşırdım."

Estelle güldü. "Bir tane bira içecek ve gecenin geri kalanını suyla geçirecek."

"Eğer şimdi alkolün vücuda..."

"*...olan etkilerini saysam onu bir daha içmezsin,*" dedik Estelle ve ben aynı anda. Ben başımı sallarken Estelle de gözlerini devirdi.

"İşte bu yüzden ineklerle çıkmıyorum," dedim.

Estelle güldü. Oliver'sa gürültülü bir kahkaha atmıştı; birasını püskürtüp öksürmeye başladığında eliyle göğsüne vuruyordu.

"Jensen'm inek olmadığını mı düşünüyorsun?"

Votkamdan bir yudum aldım. "Onunla çıktığıma bile emin değilim ama varsayımsal olarak konuşursak hayır, onun öyle olduğunu düşünmüyorum."

Oliver kıkırdadı. "Neden? Motosiklet kullandığı için mi?"

"Ve seksi dövmeleri olduğu için," diye ekledi Estelle.

Oliver gözlerini devirerek baktı.

"O böyle lüks bir yerde otururken alkolün etkilerinden söz etmezdi asla. Sadece inekler o tür bir şeyi yapar," dedim.

"Gerçekten mi? Ne tür insanların, üzerinde, *'Eğer bulursanız, lütfen Baker Sokağı 221 numaraya getirin,'* yazan anahtarlığı vardır ki?" diye sordu Oliver.

Gözlüklerimin arkasından gülümsememi gizlemeye çalışıyordum. "Gerçekten havalı olanlar, besbelli ki."

Estelle güldü. "Öyle düşünüyorsun çünkü onu Jensen'a veren sendin."

"Ve gerçekten çok klas bir anahtarlıktı!"

"Gazete için yazıyor," diye ekledi Oliver bir kaşını ve bira şişesini kaldırmıştı. Sanki yeni bir iksir keşfetmiş gibiydi.

"Sanki küresel ısınmanın etkilerini yazıyor... Ama bu tip şeyler yazsaydı bile onun inek olduğunu düşünmezdim." Dudaklarımı büzdüm. "Pekâlâ, belki birazcık fakat yine de seksi bir inek olurdu."

Etsele ve Oliver'ın delişmen kahkahaları sessizleşmeye başladığı sırada Victor bize doğru yürüyerek gelip partiyi plajdaki evde yapacağımızı söyledi.

"Sadece beni takip edin."

Oliver'm iki kapılı spor arabasının arka koltuğuna tırmandım ve o arabayı kullanırken ben de Twitter'da gezindim. Jensen'ın en son paylaştığı tweet'te durup açılması için üzerine tıkladım.

Estelle ve Oliver'ın arasındaki konuşmayı bölerek, "Jensen Santa Barbara'da mı?" diye bağırdım.

Oliver aynadan bana bakıyordu. Estelle'se bana bakmak için vücudunu çevirmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Estelle. İkimiz de Oliver'a dönerek baktık. Etrafı aslanlar tarafından sarılmış bir kafesteki avı andırıyordu. Ellerini göğsünde kavuşturarak, "Oliver?" dedi Estelle.

Oliver bir süre sessiz kalıp arabayı üç katlı beyaz evin garaj yoluna doğru sürdü ve Victor'ın arabasının arkasına park etti. Arabanın motoru durduğunda ve üçümüz de emniyet kemerlerimizi çözdüğümüzde Oliver önce Estelle'e, sonra da bana baktı ve omuz silkti.

"Jensen eve çok sık geliyor, özellikle de futbol sezonunda." Ne Estelle ne de ben bir şey söyleyip sadece ona bakınca duraksadı. "Yarın Charges takımının maçı var."

"Ee, ne olmuş? O kadroda değil ya!" dedim. Estelle gülerken Oliver başını sallayıp arabadan dışarı çıktı. "Bu onun da geldiği anlamına mı geliyor?" Arabadan çıkar çıkmaz Oliver'ın peşine takılmıştım. Yürümeyi bırakıp etrafında döndü; başını eğip yüzümü inceledi.

"Eğer gelirse bu problem olur mu?"

Kaşlarımı kaldırıp bakışlarımı ayaklarıma indirdim. "Hayır."

"Hiç kimseyi davet ettin mi?"

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Ne? Hayır, ben hiç kimseyi davet etmedim!" Mideme kramp girmişti. *Ah, Tanrım!* "Jensen birini mi getiriyor?"

Oliver burnunu ovuşturarak gülümsemesine engel olmaya çalıştı. "Hiçbir fikrim yok."

Kalbimin göğüs kafesimden çıkacak gibi olması beni rahatsız etmişti. Oliver'ı geçerek adımlarımı hızlandırıp eve girdim. Oliver gülerken Estelle'in onu azarlamasını duyabiliyordum fakat arkama dönüp Oliver'ın yüzünde olduğunu hayal ettiğim o aptalca gülümsemeyi öğrenmek istemiyordum. Avluda yaklaşık bir saat birlikte oturup votka ile Victor'ın getirdiği şarabı içiyorduk. Erkekler sigaralarını çekerken ben tamamıyla rahatladığımı hissetmiştim. Sanki yeniden üniversitedeymişiz gibiydi. Oliver, Victor ve iş arkadaşlarından birkaçı yan yana durup sohbet ederken Estelle'le ben fotoğrafçılık kariyerimi tartışıyor ve eğer büyük bir gösteri merkezi bulabilirsem neleri sergileyebileceğimi konuşuyorduk.

"Eski fotoğraflarına bakıp geçmişte o tür şeyler çekip çekmediğine bir bakmalısın," diye önerdi Estelle.

Çektiğimden şüpheliydim. Doğayı esas alan fotoğrafların yanında genel olarak aile portrelerini çekiyordum. Asıl sergilemek istediklerimse dünyanın bozukluğuyla ilgili olanlardı.

"Sanırım aile fotoğraflarını çok iyi bir şekilde sunabilirim. Aslında hepimiz bozulmuş sayılırız," dedim.

Estelle güldü.

"Eğer yapsaydın, kendi ailenin *Taht Oyunları* temalı çektiğin o güzel fotoğraflarını sergilemen gerekirdi." Duraksayıp gülümsedi. "Rob'la, Cercei ve Jamie kostümlerini giyindiğiniz zaman. Bu çok iğrenç. Gerçekten çok iğrenç."

Güldüm. "Bunu asla unutamayacaksın."

"Unutamayacağımı biliyorsun. Gidip başka içecek alacağım. Sen de bir tane ister misin?"

Başımla onayladım. "Hemen dönerim. Oraya gidip hâlâ aynı görünüp görünmediğine bakacağım."

Estelle güldü. "Orası bir plaj, değiştiğinden şüpheliyim."

Omuz silkip gülümsedim. Kapıdan çıkarken ayakkabılarımı çıkarıp kumlara bastım. Orada öylece duruyordum, kapının önünde. İçerdeki adamların konuşmalarını ve gülüşlerini duyabilecek kadar yakındım ama dalgaların yakındaki kayalıklara çarpışlarını duyabilecek kadar da okyanusa yakın duruyordum. Kapının yanındaki duvara sırtımı dayayıp gözlerimi kapadım. Kumun içindeki ayak parmaklarımı kımıldatıyordum. Dalgaların her bir çarpışıyla deniz üzüntülerimi birer birer alıp götürüyordu. Geride sadece bir tek ben, Mia, önceden olduğu gibi kaybolmuş hissetmeyen ama en çok istediği şeylere sahip olamayan o küçük kız kalana dek. *Belki de kendine bu şeyler için izin vermelisin ve bir şeyleri önceden tahmin etmeye çalışmayı bırakmalısın,* diye haykırıyordu düşüncelerim. *Belki de çeneni kapamalısın,* diye kendime cevap verip iç çektim.

Geriye doğru adım atıp ayakkabılarımı giyinmeden önce kumu temizledim. Ardından gülme seslerinin giderek yükseldiğini duydum. Çalılıklardan birinin arkasındayken donakaldım. Çünkü diğerlerin arasında onun gülüşü de vardı. Sesi sinirlerimi alarma geçirmiş, kalbim sayabileceğimden daha hızlı atmaya başlamıştı. Kalp atışlarım yavaşlayana kadar nefesimi tutup bekledim. Onun burada olacağına dair uyarılmış olmama rağmen burada oluşu beni şoka uğratmıştı. İleriye doğru yürüdüğümde dökümlü soluk gri tişörtü ve siyah kot pantolonunun içinde onu gördüm. Kalbim yine hızlanmaya başlamıştı. Rüzgârın çarpışıyla saçı hareketleniyordu. Elini saçlarının arasında gezdirdiği sırada tişörtü hafifçe yukarı sıyrılmıştı. Ona doğrultulmuş olan bakışlarımı fark etmiş gibi Victor'ın omzunun üzerinden bana doğru baktı.

Bir ya da iki-üç saniye boyunca ikimiz de yalnızca birbirimize baktık. Jensen kalabalık olan arkadaşlarının arasında, bense havuzun diğer tarafındaydım. Tıpkı onunla ilk defa öpüştüğümüz

zaman olduğu gibiydi. Jensen havuzun kenarında yalnız, küçücük kalbindekileri kâğıda dökmeye çalışırken ben de elimde içkimle onunla flört etmeye çalışıyordum. Jensen'ın yüzündeki gülümseme silinmişti. Birbirimizin yüzüne bakmaya devam ettikçe içimdeki gerilim artıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kararlı, uzun adımlarıyla bana doğru yürüyerek yanıma geldi.

"Mia," dedi. Sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı.

"Jensen." Hissettiğim kadar soluğu kesilmiş görünmüyor olmayı diledim.

Gözleriyle yüzümü inceliyor, sanki bakışlarıyla, *"Kaçıp gidecek misin? Yoksa kalıyor musun?"* diye soruyordu.

Yutkundum. Kararsızdım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, dudaklarını benimkilere bastırarak dudaklarımı araladı. Yan tarafımda duran ellerimi yukarıya götürüp saçlarını çekiştirdim. Onu uzun yıllardır görmemişim ve ayrı kaldığımız sürenin her saniyesinde onu özlemişim gibi öptüm. Etrafımızdakilerin bağırışları yüzünden öpüşmeyi sonlandırdık fakat alınlarımız birbirine değiyordu.

"Herkesin önünde bunu yaptığım için beni tokatlayacağını düşünmüştüm," dedi Jensen. Sık sık soluk alıp veriyordu.

"Bunu yapmamı ister miydin?"

Hafifçe geriye çekilip gülümsedi. "Hayır ama eğer yapsaydın buna değerdi."

"Tokatlama olmadan buna değerdi," dedim ve Jensen gülümsedi.

"Pekâlâ, birilerinin beni bilgilendirmesi gerekiyor," dedi Victor arkadan gelen sesiyle. "En son duyduğumda Mia onu öldürmek istiyordu."

Jensen başını salladı. Ben gülmeye başladım. Elini benimkinden çekip hafifçe geriye çekildi. Bakışlarının bedenimde, ayaklarımdan kalçalarıma, göğüslerimin üstünden yüzüme ulaşıp gözlerimde buluşana kadar gezinmesine izin verdi. Jensen yutkundu; gözleri sınırsız bir arzuyla parıldıyordu. Elimi kavradı.

"O elbiseyi giyinmenin amacı, etrafındaki bütün bu erkeklere çıplakken nasıl göründüğüne dair bir fikir vermek miydi?"

"Beni çıplak hayal ettiğin için mi soruyorsun?"

Kolunu etrafımdan dolayarak elini kalçamın üzerine yerleştirdi. Hâlâ bana aynı ateşli ifadeyle bakıyordu.

"Şu anda neyi hayal ettiğime dair kahrolası hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

Jensen ve ben birbirimizden uzaklaşırken, "Lanet olsun! Bu onların beraber, gerçekten de beraber olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Victor.

Jensen'la birlikte kalabalığa karışırken, "Neden her şeyi tanımlama ihtiyacı hissediyorsun ki?" diye sordum ben de.

Victor omuzlarını silkti. "Bir şeylerden ne beklemem gerektiğini bilmekten hoşlanıyorum."

Homurdandım. "Seninle çıkmak gerçekten eğlenceli olmalı."

Etrafımızdakiler güldü.

"Senin dünyanı altüst ederdim, Meep. Bunun farkına bile varmazdın."

"Dostum, ben buraya daha yeni geldim ve sense şimdiden bir kavga mı başlatmaya çalışıyorsun?" dedi Jensen.

Jensen kaşlarını çatmış öylece dururken Oliver ve Victor'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Bugünün geleceğini asla düşünmezdim," dedi Victor, sonra elini havaya kaldırdı. "Düzeltiyorum: Böyle bir günü *yeniden* göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Mia geri taşındığında Jensen'ın yapacağı bütün o aramalar için kendini hazırla. *Biriyle çıkıyor mu? Bundan emin misin? Birlikte fotoğraf çektirdiği o lanet olası adam da kim?*" dedi Oliver ve güldü. Jensen ona doğru bir adım atıp elindeki birayı alınca Oliver geriye doğru adım attı.

"Ver şunu bana. Büyük ihtimalle bütün gece bu şeye hasta-bakıcılık yapacaktın," dedi ve içkiden kocaman bir yudum aldı.

Jensen'dan sonra çıktığım erkeklerden bahsedilmesi kalbimin hızla atmasına sebep olmuştu. Ben ona gitmesini söylemeden

önce bana söylediklerini hatırlatmıştı; her zaman etrafımda olduğunu ve olanları izlediğini söylemişti. Jensen şişeyi ağzından çekip bana baktı. Yüzümde oluşan ifade her neyse onu gördüğünde kaşlarını kaldırmıştı.

"Benimle gel."

Gözlerimi etrafta gezdirip avludaki güvenli bölgeye baktım. Eğer şimdi ayrılırsak kim bilir ne zaman geri dönerdik.

"Hadi sadece..."

"Benimle gel, Mia." Bu defa sesi kararlı çıkmıştı.

Victor'ın gelen kadınlarla ilgili bir şey söylediğini duydum. Avlunun diğer tarafında olan ve Oliver'a fısıldayarak bir şeyler söyleyen Estelle'e baktım. Öyle görünüyordu ki herkes kendi işleriyle meşgul oluyordu. Jensen'ın elinden tutup onunla birlikte yürümeye başladım. Kumsala yaklaştığımızda ayakkabılarımı çıkarmak için durdum.

Ben ayakkabılarımı çıkarıp tekrar elini tuttuğumda, "Tanrım, kısasın," dedi Jensen.

"Ufak tefek ama eğlenceli olanındanım."

"Evet, eğlencelisin," deyip beni yukarı kaldırarak bir bebek gibi taşımaya başladı.

"Beni herkese teşhir edeceksin!"

Beni kucağında yeniden yerleştirince elbisemi aşağıya çekmeye çalıştım fakat boşuna bir çabaydı. Düzeltmek için çok dar ve kısa bir elbiseydi.

"İlk olarak, etrafta kimse yok. İkinci olarak, o elbise hakkında düşüncelerimi sana zaten söyledim."

Yüzümü göğsüne doğru çevirip gülümsememi gizledim.

"Bu adamlar sana asılıyor muydu? Asılmayı ne denli isteyeceklerini biliyorum."

Başım göğsünde kıkırdadım. "Neden umursuyorsun ki?"

Boş bir cankurtaran istasyonun yanındaki alana varana dek hızlı adımlarla yürümeye devam etti. İnsanların görmelerini engellemek için beni yere bırakıp önümde durdu. Karanlıktı, etrafta kimse yoktu. Duyabildiğimiz sesler sadece arkadaşlarımızın

ve diğerlerinin uzaktan gelen konuşmaları ile durduğumuz yerden dalgaların kıyıya vurup yok olan sesleriydi.

"Neden umursadığımı biliyorsun," dedi Jensen. Karanlık bakışları bir gözümden diğerine kayıyordu.

"Çünkü kıskanıyorsun."

"Hayır, kıskanmıyorum."

"Birazcık kıskanıyorsun." Gülümseyip parmaklarımı saçlarında gezdirmek için ona doğru uzandım. Saçlarında gezdirip çekiştirdiğimde Jensen gözlerini kapatıp kısık bir homurtu çıkardı.

"Kıskanmıyorum. Yalnızca bundan hoşlanmıyorum."

"Onlara şans vermem gerektiğini bana söylemelerini ve hak ettiğim şekilde onların beni becermelerine izin vermemi istemiyorsun," dedim. Jensen'm gözleri bir anda açılınca gülümsememe engel olmaya çalıştım. "Ya da nasıl dünyamı sallayabileceklerini? Ya da nasıl dudaklarımı erkekliklerinin etrafına sarmalayacağımı?"

Jensen ileriye doğru gelip sırtım duvara çarpana kadar geri gitmeme sebep oldu. Sonra ikimizi de aşağıya doğru çekti. Üzerime eğildiği sırada sırtım serin kumların üzerine değiyordu. Alt dudağımı ağzının içine doğru çekti ve vücudunu bedenime yasladı.

"Sana söyledikleri şey bu mu?" diye sordu dudaklarıyla çenemi, boynumu ve omuzlarımı keşfederken. "Eğer onlarla beraber olursan, hayatlarının geri kalanında gözlerinin göreceği tek insanın sen olacağına dair sana söz verdiler mi?" Jensen dudaklarını göğsümden yukarı, dudaklarıma doğru getirdi. "Onlar sana, senin çok uzakta olduğunun düşüncesi onları öldürüyor diye çok önemli bir toplantıyı terk ettiklerini söylediler mi?" Jensen dudaklarını benimkilere bastırıp yüksek sesli iç çekişimi yakaladı. "Onlar seni özledikleri, sen olmadan düşünemedikleri için son teslim tarihini sürekli öteleyip durdular mı?" diye dudaklarıma doğru mırıldandı. "Ve bu ânın düşüncesi, yalnızca bu, seni bu şekilde tutmak, yayıncının maaş çeklerini üç ay ödememe tehditlerini hiçe sayacak kadar onlar için yeterli olur muydu?"

"Jensen," diye fısıldayıp yüzünü incelemek için geriye çekildim. "Sen neden..."

Daha ben cümlemi tamamlayamamıştım ki dudaklarını benimkilere bastırdı. Ellerimiz çaresiz bir şekilde birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyordu. Jensen'ın kot pantolonu aşağıya inmiş, benimkilerse yırtılıp kenara atılmıştı. Jensen kalçalarını döndürüp içime girmeye hazırlandığı sırada elleriyle yüzümü iki tarafından kavramıştı. Bir tek sert ittirişle içime girdiğinde çığlık atmama sebep olmuştu ve sırtını tırmalamıştım.

"Çünkü bu, bütün o şeylerden çok daha fazlasına değer," dedi kısık, hırıltılı bir sesle. Yavaşça içimden çıkıp uzunluğunun her bir milimini hissetmemi sağladı. Tekrar bütünüyle içime girdiğinde cıyaklamama sebep olmuştu. Jensen homurdandı.

"Çünkü sahip olduğumuz şeye hiçbir fiyat biçilemez," diye devam etti. Derin ittirişlerle içimde gidip gelirken dudakları boynumu bulmuştu. "Bir fiyat biçilmiş olsaydı eğer, dört katı daha fazlasını ödemek için bir yolunu bulurdum."

Jensen hızını artırınca titreyip inlemelerimin ve çığlıklarımın bizden önce dalgalarla birlikte sürüklenip gitmesine izin verdim.

"Keşke bütün geceyi birbirimize dolanmış bir şekilde geçirebilseydik," dedi Jensen üzülerek. İkimiz de kumlarla kaplı bir şekilde dairemin dışında duruyorduk.

"Seni içeri davet ederdim ama artık buranın benim yerim olduğundan bile emin değilim."

Jensen kıkırdadı. Eve dönüş yolumuzda Jensen'a Rob ve Juan Pablo hakkında olanları ve artık nereye ait olduğumu bilmediğimi söylemiştim. *Kalıcı olarak New York'a taşın,* diye önermişti. *Bu o kadar kolay değil,* diye cevaplamıştım. Öylece taşınamazdım. Birkaç ay için kesinlikle olabilirdi fakat sonsuza kadar? Bunu yapamazdım.

"Ben kendimi davet edebilirdim, şartların canı cehenneme ama Olivia beni bekliyor," dedi Jensen gülümseyerek. Kaskatı

kesilmiştim. Jensen farkına varınca dikkatle baktı. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Son defa onu gördüğümde... benim etrafımda çok garip davrandın. Sanırım ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum yalnızca."

Jensen iç çekti. "Bizi Krista'yla gördüğün gün hakkında onunla konuştum, kaçtığın o gün," diye düzeltti. "Seninle birlikte olduğum zaman Olivia'nın etrafındayken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Daha önce çıktığım biriyle hiç tanışmadı. Çok fazla kadınla çıkmadım zaten."

"Belki arkadaşmışız gibi davranabiliriz?" dedim parmaklarımı sakalına sürterken.

"Bu arkadaş şeyini seninle nasıl yaparım, bilmiyorum. Seni öpmek ya da sana dokunmak istemiyormuşum gibi nasıl davranabilirim, bilmiyorum."

Gülümsedim. "Deneyebilirsin. Benim için sorun olmaz. El ele tutuşmak yok, öpüşmek yok. Sadece arkadaşız, en azından şimdilik. Onun kafasını karıştırmak istemiyoruz. Özellikle de ben kalıcı olarak buraya geri döneceksem."

Bundan bahsetmem Jensen'ın ruh halinin değişmesine sebep olmuştu ama bunun hakkında hiçbir şey söylemedi. Ben de konuyu bakıcı annesine çevirip değiştirmeye karar verdim. Bakıcı annesi bizim güvenli sohbet konularımızdan biriydi daima.

"Olivia'yı sıkı sık Patty'yi ziyarete getiriyor musun?"

"Fırsat bulduğumda."

Yutkundum. "Hiç haber alamadın mı ondan?"

Jensen olumsuz anlamda başını salladı. Onu terk edip giden ve giderken de bir kez olsun dönüp arkasına bakmayan kadından, biyolojik annesinden bahsettiğimi biliyordu. Jensen adını duyurmaya başladığında onun bir yerlerden çıkıp Jensen'la irtibata geçeceğini düşünmüştüm fakat öyle görünüyordu ki yanılmıştım.

"Bir defasında onu aradım ve buldum fakat onunla iletişime geçmedim. Her zaman onun ayrılışından kendimi sorumlu tutmuştum. Ta ki bunun benim hatam olmadığını fark edene kadar."

"Bu senin hatan değildi. Olivia bunu fark etmene yardımcı oldu mu?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Çocuklar çok masumlar. Bizim için çok iyi bir çocuk olabilmek adına çok fazla çabalıyorlar. Onlar çok iyi çocuklar; bütün o öfke nöbetleri ve çıkarttıkları zorluklara rağmen onlar bizim isteyebileceğimiz en iyi varlıklar. Sahip olmaya değer bir evlat olduğumu kanıtlamak zorunda değilim. Öyle olduğumu biliyorum. Annem başka şeylerle uğraşmak zorunda kalmış ve bunu görememişse eğer, sorun değil. Onu bağışlıyorum. Beni terk edip gittikten sonra beni aramaya bile tenezzül etmeyen bir insanın kızımın etrafında olmasını istemiyorum." Jensen omuzlarını silkti.

Sessiz kaldım. Benimle acılarını paylaşırken onu bölmek istemiyordum.

"Olivia'yı düşündüm. Eğer Krista bir anda terk edip gitseydi ya da ben onu terk etseydim hayatının geri kalanında bu acıyı taşımak zorunda kalacaktı." Duraksayıp yutkundu. Bakışlarını tekrar bana çevirmişti. "Ben şanslıydım. Herkes benim kadar şanslı değildi. Herkes Mia'ya ya da Patty'ye sahip değildi." Jensen konuşmasını bitirince elini sıktım.

"Fakat eğer bu olursa yanında sen varsın, sen on kişiye yetecek kadar büyüksün."

Jensen sessizce kıkırdadı. "Neredeyse bir insana zor yetiyorum, Mia; ama onun için çabalayacağım."

Gözümden kaçıp yanağımdan aşağı süzülen yaşı silmek için elini yukarı kaldırdı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım sonunda. "Senin yanında olmadığım için."

Jensen burnumun ucundan öptü. "Biliyorum, bebeğim. Ben de üzgünüm."

"Bütün bu olanlar yüzünden gerçekten canım çok yanmıştı. Nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum."

Ağzımın kenarından aşağıya doğru hareket etmeden önce tekrar burnumun ucundan öptü. "Ben de o zamanlar başka türlü nasıl baş etmem gerektiğini bildiğimi sanmıyorum, Meep."

Uzun bir sessizliğin ardından tekrar ona baktım.

"Babam bizi biliyor." Jensen'ın yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi görünce güldüm.

"Önceden sahip olduğu o tabancaya hâlâ sahip mi?"

Tekrar güldüm. "Evet ama bu uzun zaman önceydi!"

Jensen uzun bir süre bana dikkatlice baktı. "Gerçekten babanın beni öldürmek istediği düşünüyorum."

"Belki istiyordur fakat ben seni korumak için buradayım."

Homurdandı. "Bunu göreceğiz."

Jensen ve ben saatlerce konuştuk, beni eve bıraktıktan sonra bile telefonda konuşmaya devam ettik. Sanki yeniden ergen olmuş gibiydik. Sanki tekrar orada olmak Jensen'la birlikteyken sahip olduğumuz bütün o güzel anıları bize hatırlatmıştı. Konuşmamızın arasında Jensen, Olivia'nın plaja gitmek için öldüğünü söyledi. Eğer onu kendi götürürse arkadaşlarıyla birlikte takılamayacağını biliyordum. Bu yüzden ben de Patty'yle gitmeye gönüllü oldum.

Patty'nin evine vardığım sırada Jensen ayrılmak üzereydi. Gerçek anlamda. Tam da beyaz ahşap kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdığım sırada Jensen kapıyı açıyordu. Sırıtıp bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Islak görünmeseler bile saçlarından yayılan taze sabun kokusu Jensen'ın henüz duş almış olduğunu anlamama yeterdi.

"Hiç sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?" dedi gülümseyerek. Gözleriyle beni yavaşça süzüyordu. "Peki ya bunun altına ne giydin bakalım?"

Güldüm ve Jensen askısız yazlık elbiseye dönüştürdüğüm şalın altından parmağını soktuğunda bir adım gerileyip elbiseyi çekiştirdim. "Elbisenin açılmasına sebep olacaksın."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinden alev saçılıyordu. "Bu tür bir şey söylediğinde..."

"Elbisenin açılmasına sebep olacaksın gibi mi?"

"Açılmak deyince bittim zaten," deyip kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekerek bedenine yasladı. Bedeninin her bir santimi sertti. Her. Bir. Santimi.

Keskin bir şekilde soluk aldım.

"Büyük ihtimalle bunu yapmaman gerekiyor... arkadaşım."

Jensen homurdanıp dudaklarını sıcaklığa rağmen titrememe sebep olan büyük bir tutkuyla benimkilere bastırdı.

"Dudaklarını seviyorum... arkadaşım," diye fısıldadı ağzıma doğru.

"Ben de seninkileri seviyorum, arkadaşım."

"Mia ne zaman geliyor?" Evin içinden gelen o minik ses Olivia'ya aitti.

Kollarımı Jensen'ın boynundan indirip bir adım geriledim. Jensen bana gülümsüyordu.

"Birisi çok heyecanlı."

"Ben de heyecanlıyım."

Jensen buna cevap vermedi fakat gözlerinde çok şefkatli bir bakış belirdi. Son bir kez daha dudaklarını benimkilere bastırıp hızlı, hafif bir öpücük verdi.

"Sonra görüşürüz," deyip hızlıca oradan yürüyerek uzaklaştı. Kapıyı tıklatmadan önce bir süre kalp atışlarımın sakinleşmesini bekledim. Patty, Olivia ve ben günümüze başlamak için evden ayrıldık. Olivia sürekli sörf yapmayı öğrenmek istediğini söyleyip durduğu için ben de ona öğretmeye karar verdim. Karada tabii.

"Ama bunu suda yapmak istiyorum!" dedi Olivia.

"Eğer bunu yapmana izin verirsem baban bana, sessizce köşede bekleme cezası verir," dedim.

Olivia güldü. "O sana köşede sessizce bekleme cezası veremez ki. Çünkü sen büyüksün!"

"Tamam, pekâlâ. Bu, köşede sessizce durup beklemekten korkmadığım anlamına gelmiyor."

Sözlerim yüzünden Olivia gülme krizine tutulmuştu. Patty'yse bizi seyrederken gülümsüyordu.

"Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun," dedi Patty, Olivia dikkatini kumdan kale yapmaya verince.

"İkimiz de yetişkin gözetiminde olduğumuz zaman."

Patty güldü. "Onunla iyi zaman geçiriyorsun. Senin yerinde olabilecek birçok kadının bu küçük kıza zamanını ayırmayacağını biliyor musun?"

"Kaç tane kadının, onun babasına zaman ayırmak istediğini biliyor musun?" diye sorup Patty'ye gülümsedim.

Patty'nin varlığı için Tanrı'ya minnettardım. Eğer Jensen hayatında Patty'ye sahip olmasaydı ona ne olacağını hayal dahi edemiyordum. Jensen'ın hayatı çok farklı şekilde sonuçlanabilirdi.

"O çocuk bana herhangi bir insanın hak edebileceğinden çok daha fazla baş ağrısı verdi."

"Sana ve bana, ikimize de fakat o artık iyi biri."

Patty bir kaşını kaldırdı. "Evet, iyi biri. Bu artık onunla birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Başımı sallayıp Olivia'nın yaptığı kaleye baktım. "Bizimkisi göründüğünden çok daha karmaşık bir durum."

"En iyi şeyler her zaman öyledir."

Olivia ağlamaklı bir şekilde bize doğru baktığında, "Bana bunu yapmamda yardım eder misin?" dedi. İkimiz de gülüp onun yanına gittik.

Gün boyunca zamanımızı hep birlikte kaleler inşa ederek geçirdik. En sonunda hepsinin yıkılacağını biliyorduk ama yine de bir süre yıkılmadan kalmalarını ümit etmiştik. Patty ile Olivia'nın fotoğraflarını; hepimizin, plajın, Jensen'ın ve Victor'ın evinde futbol değerlendirme partilerini bastığımız sırada orada bulunan arkadaşlarının fotoğraflarını çektim.

"Her yaştan insanı kulübümüze aldığımızı bilmiyordum," dedi Victor gülümseyerek. Olivia'yı kaldırdı ve onu yanağından öptü.

"Her zaman bunu söylüyorsun, Vic amca."

"Sen pazar futbolunda burada olmasına izin verilen tek kızsın," diye fısıldadı Olivia'ya.

Olivia kaşlarını çatarak ona baktı ve dudak büktü. "Peki, Mia ne olacak?"

Victor kıkırdayıp bakışlarını benden Olivia'ya kaydırdı. "O sayılmaz."

"Tabii ki de sayılır," dedi Olivia ve elimi kavrayıp Jensen'm oturduğu yere doğru beni götürdü. "Babacığım, Mia benim kulübümde. Sen Vic amcamın ve Fasulye amcamın kulübündesin."

"Ya ben de sizin kulübünüzde olmak istiyorsam?" diye sordu Jensen. Bir kolunu belimin etrafına dolayıp serbest olan eliyle Olivia'nın yüzüne dokundu. Botunu Victor'ın kahve masasının kenarına dayamıştı. Jensen'a terslercesine bakıp tutuşundan kurtulmaya çalıştım fakat beni daha da sıkı tuttu.

"Pekâlâ..." dedi Olivia, gözlerini birden bana çevirmişti. "Bakalım, bakalım... Onu bizim kulübümüzde istiyor musun?"

Jensen beni yandan çimdiklemişti. "Evet, Mia. Beni kulübünüzde istiyor musun?"

Gülüp tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat beni kendine doğru çekti. Ona yaklaşınca da diğer kolumu ısırdı. "Kahretsin, Jensen!" deyince kıkırdadı. Olivia soluğunu tuttu. Victor ve Oliver bana doğru bakıp başlarını olumsuz anlamda salladılar. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Baba, onu ısıramazsm. Eğer onu ısırırsan seni kulübe almak istemeyecek. Bu iyi bir şey değil."

"Evet babacık, bu iyi değil," dedim mızmızlanarak. Jensen'm bakışlarındaki ifade tutuşmuştu.

"Daha sonra sana nasıl da iyi olabileceğimi göstereceğim," diye kulağıma fısıldadı Jensen. Olivia ayağa kalkıp Oliver'ın yanına gidip oturmuştu.

"Öyle mi? Artık beni ısırmayacak mısın?"

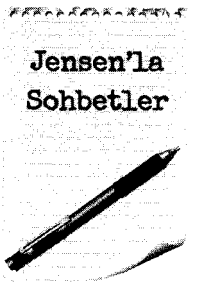
"Belki ısırırım." Omzumu hafifçe ısırıp ardından sızının oluştuğu yeri yaladı. "Belki de bundan hoşlanırsın."

Jensen'ın dokunuşu, kelimeleri ve bakışlarındaki söz veren ifadeyle birlikte bedenimin bütünüyle alev aldığını hissettim.

"Arkadaşız, Jensen," diye fısıldadım.

Sırıttı ve dudakları kulağıma yaklaşıncaya kadar eğildi. "Sana söylemiştim. Nasıl arkadaş olmam gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldadı.

Kendi memleketimizde, arkadaşlarımızla birlikte orada olmak, her şey çok güzeldi. Sıklıkla zamanı geri sarıp bugünü tekrar tekrar yaşamayı dilemiştim.

Her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum fakat ikinci şansın çok sık olmadığını, belki de hiç yaşanmadığını bilecek kadar uzun yaşadığımı düşünüyorum. Bu geçtiğimiz hafta bana bunu hatırlattı. Hafta sonu ailemi ve bakıcı annemi ziyaret etmek için *eve* gitmiştim. Kızımı da götürdüm. Tekrar orada olmak her defasında bana çocukluğumu hatırlatıyor. Bu bir yönüyle iyi, bir yönüyle de kötüydü. Çünkü çocukluğum çok da iyi yaşantılarla dolu değildi. Orada olduğum her defasında, bu anıları hatırlamaya zorlanıyordum ve bundan da pişmanlık duymuyordum. Bana öyle geliyor ki her geçen yılın ardından bu anılara daha fazla değer vermeye başlıyor, onlara müteşekkir kalıyorum. Bazı günler iyi olan hatıralara sıkıca sarılıyorum. Diğer günlerdeyse kötü olanları hatırlamaya çalışıyorum. Bu yüzden şimdi iyi olanların değerini daha iyi anlıyorum.

Sanırım bu seferki ziyaretimin diğerlerinden farklı olmasının sebebi orada Olivia ve Mia'yla birlikte olmuş olmamdı. Mia ile Olivia'nın orada arkadaşlarımla birlikte bulunması kesinlikle olacağına ihtimal vermediğim şeylerden biriydi. Daha önce bunu düşlemiştim fakat bu bütünüyle zihnimin kurduğu hayal ürünü bir şeydi. Bunun gerçekleştiğine tanık olmaksa gerçek ötesiydi.

Günün Sorusu:

AnjeliMaed'den: "Hayatınıza kaldığınız yerden devam ettiğinizi nasıl anlarsınız?"

Cevap:

Bunu yalnızca siz cevap verebilirsiniz. Sanırım o insanı tanıştığınız başka biriyle artık kıyaslamaya başlamadığınız zaman.

29. BÖLÜM

MILLIE BENİ ARAYIP DA DEFALARCA ÖZÜR dilemeye başlayınca, fotoğraflarımın sergilenmesi için arkadaşlarından hiçbirine ulaşamadığını söyleyeceğini düşünerek kendimi buna hazırladım fakat sonrasında ömrümde şimdiye kadar ilk defa duyacağım o sihirli kelimeleri söyledi. "Sana Metropolitan Sanat Müzesi'nde bir yer ayarladım! Bu cumartesi olacak. Son anda olduğunu biliyorum ama iki tane sanatçı vazgeçti ve yerlerine başkalarını bulmaya çalışıyorlar."

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!" deyip ayaklarım zıplamaktan yorulana, gözlerimden artık yaş gelmeyene kadar tekrar tekrar ciyakladım. "Benim fotoğraflarım Metropolitan Sanat Müzesi'nin duvarlarında asılacak! Aman Tanrım! Ölüyorum! Ölüyorum! Ölüyorum!"

Millie güldü. "Ölmesen iyi edersin. Cumartesi orada olmana ihtiyacım var!"

Tekrar ciyaklamaya başladım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum!"

Millie'yle olan görüşmemi sonlandırır sonlandırmaz telefonum yeniden çalmaya başlayınca kimin aradığına bakmadan hemen yanıtladım.

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var." Bunlar Jensen'ın ağzından çıkan ilk kelimeler olmuştu.

"Tamam, nedir?" İçinde bulunduğum o sarhoş edici ruh halinden kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

"Yarınki programın çok yoğun mu?"

Gözlerimi kısıp oturma odasından mikrodalga fırının saatine baktım. Saat daha erkendi, bugün basımevine gidip acilen bastırmak istediğim fotoğrafları seçebilirdim. Bunu ayarladıktan sonra yapacak pek bir işim kalmıyordu. Diğerleri perşembeye kadar bekleyebilirdi.

"Hayır. Konu nedir?"

"Birkaç saatliğine Olivia'ya göz kulak olabilir misin?"

Birden telefonu elimden düşürdüm. Dağılmış düşüncelerimi çabucak toparlamaya çalışırken hızlı bir şekilde telefonu yerden aldım. Birkaç kez Olivia'yla takılmıştım ama bu birkaç kez beni küçük çocuklar konusunda uzman yapmazdı.

"Şey... Tabii ki. Olivia'yı sen mi getireceksin, yoksa benim oraya gelmemi mi istiyorsun?"

Jensen bir süre cevap vermedi. "Buraya gelebilir misin?"

"Elbette."

"Eğer istiyorsan bu gece gelebilirsin. Üzerinde senin adının olduğu büyük, boş bir yer var yanı başımda."

Gülmüştüm ama davetini geri çevirdim. Eğer oraya gidersem hiçbir işimi halledemezdim. Telefonu kapattıktan sonra, çektiğim fotoğraflar arasından seçmeye başlayıp onları USB belleğe aktardım. Millie'nin önerdiği basımevine doğru giderken parmaklarımı birbirinin arasından geçirip dua ettim ve o hafta yoga dersinde sinirlerimi yatıştırmak için öğrendiğim ilahiyi söyledim. Basımevinde, motosiklet kulübüne üyeymiş gibi görünen adama fotoğraflara cumartesi sabahı ihtiyacım olduğunu söylediğimde aklımı kaçırmışım gibi baktı bana.

Bana o bakışlarından birini daha gönderdiğinde, "Biliyorum, biraz son dakika oldu ama..." diye ekledim büzülerek.

"Onları yetiştirebilirim fakat istediğin boyut..." Adam durak-

layıp sakalını sıvazladı. Ona yalvaran gözlerle baktım. Sonunda iç çekti. "Bana bir saniye ver."

Mağazanın arka tarafına doğru yönelirken hışımla hareket etti. Derin bir soluk verip dükkânda sergiledikleri güzel portelere göz gezdirip etrafıma bakındım.

Tezgâhın arka tarafında durduğu eski yerine gelince, "Bunların ne tür fotoğraflar olduğunu söylemiştin?" diye sordu.

"Çoğunlukla insanlar." Gözlerini devirerek bana bakmamak için büyük çaba gösterdiğini söyleyebilirdim. "Onlara baksana," diye ekledim. "Lütfen."

Kalın kaşını kaldırıp derin bir şekilde kıkırdadı. "Tamam, bakacağım fakat bildiğin gibi onlardan hoşlanmam sana onları o kadar çabuk bir şekilde teslim edebileceğim anlamına gelmiyor."

Homurdanıp USB belleği tezgâhın üzerine, ona yakın bir yere bıraktım. Belleği alırken güldü.

"Sakız paketi şeklinde bir bellek diyorsun?"

"Erkek kardeşimin Noel çorabı içine koymalık hediye anlayışı işte."

Adam başını sallayıp belleği bilgisayara taktı. Bütün bu zaman boyunca adamın yüzünü izledim. Fotoğrafları incelerken yüzündeki gülümsemesi silinip yerini ciddi bir ifade alınca gülümsedim.

"Lanet olsun!" dedi.

Başımla onayladım; hâlâ gülümsüyordum. Fotoğraflara bakmayı bitirince tekrar bakışlarını bana çevirdi. Bu sefer bana farklı bir minnettarlıkla baktığını hissettim. Belki de saygı duyuyordu.

"Bunların cumartesi sabahı için hazır olması gerekiyor gerçekten. Fotoğraflarımı Metropolitan Sanat Müzesi'nde sergileyebilmem için bu sahip olduğum tek şans. Metropolitan Sanat Müzesi!" diye ekledim büyük bir coşkuyla.

Başıyla onaylayıp tekrar sakalını sıvazladı. Bilgisayarda bir şeye tıkladı. Bu defa adam bana baktığında gülümsüyordu.

"Cumartesi on birde gel. Onları hazırlayacağım." Ben cıyaklayıp sevinçten olduğum yerde sıçramaya başlayınca adam bir

kahkaha kopardı. Aramızda tezgâh olmasaydı, adamı çoktan kucaklamıştım.

Uyanmam gereken saatten çok daha erken uyanıp yedi otuz pilates dersine yetiştim. Benim dedikoducu evsiz adamım metroda yoktu. Son zamanlardaki olayları öğrenmem ona bağlı olduğu için bu beni şaşırtmıştı. Döndüğümde duş aldıktan sonra yıkadığım elbiselerden en sıcak tutanını giyinerek çantamı kaptığım gibi Jensen'm evine doğru yola çıktım. Yol boyunca sergisini yapacak olduğum fotoğrafları sınıflandırıp her biri için uygun isimler bulmaya çalıştım. İnmem gereken durağa vardığımda inip telefonumu açtım ve onunla oyalandım. Daha yürümem gereken beş dakikalık bir mesafem vardı.

"Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," diye seslendi Jensen ben evine yaklaşırken.

"İyi olurdu fakat güncel olayları ve dedikoduları öğrendiğim evsiz adam bu sabah metroda yoktu."

"People.com güncel olayları haber yapıyor mu?" Ben yaklaşınca üzerinde durduğu basamaktan indi.

Kaşlarımı çatıp telefon ekranımı gizlemek için tuşa bastım. "O sayfaya bakmıyorum ki."

"Hı hı." Kollarını etrafıma dolayıp bana sıkıca sarıldı. Ayaklarımı hafifçe yerden kesip başını boynuma gömdü. "Geldiğin için teşekkür ederim," deyip beni yere bıraktı. Elimi tutup beni içeri aldı. "Olivia hâlâ uyuyor. Gerçekten çok hasta."

"Zavallı şey. Ateşi mi var?"

Jensen başıyla onayladı. "Her dört saatte bir sırayla Motrin ve Tylenol veriyorum. Az önce biraz verdim. Bu yüzden biraz daha iyi olması gerekir."

"Uyandığı zaman bir şeyler yiyecek mi?"

"Belki yer. Dün hiçbir şey yemek istememişti."

"Krista nerede?"

Jensen şaşırmış bir şekilde bakışlarını bana çevirdi. Sanırım

onun adını kullandığım ve *Olivia'nın annesi* ya da *senin eski karın* gibi bir rolü eklemediğim için olsa gerekti.

"Bütün hafta boyunca toplantıları var. Bu yüzden Olivia burada olacak."

Başımla onaylayıp daha başka bir şey söylememek için dilimi ısırdım. Olivia benim kızım değildi ve eminim bu da Olivia'nın ilk hastalanışı değildi. Belki de annesi bunlara alışıktı. Belki de annesi çok fazla endişelendiği için ona göz kulak olamıyordu. Ben buraya yargılamak için gelmemiştim. Pekâlâ, yargılamamaya çalışıyordum.

"Bugün kaçıramayacağım bir toplantıya gitmem gerekiyor. Zamanında yetişeceğini düşünmediğim bir son teslim tarihim var. Çünkü Olivia benimle olduğu zamanlarda yazmam neredeyse imkânsız hale geliyor."

"Bir süre burada kalabilirim." Durdum. "Demek istediğim, birkaç gün." Gözlerimi Jensen'ın dikkatli bakışlarından kaçırdım. "Kastettiğim, eğer benim burada olmama ve yardımıma ihtiyacın olursa tabii. Yoluna çıkıp sana engel ya da başka bir şey olmak istemem. Ayrıca Olivia'nın annesinin kızına baktığını öğrendiğinde kızmasını istemiyorum. Ya da eğer annesi benden hoşlanmıyorsa veya..."

"Mia."

"Ne?" Bakışlarımı çevirip tekrar Jensen'a baktım.

"İstediğin kadar burada kalabilirsin. Hatta sonsuza dek."

Yüzümün ısındığını hissediyordum. "Dur."

Jensen yürüyüp bana doğru geldiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Eliyle çenemi yukarı kaldırdı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Beni alnımdan öptü. "Ayrıca birkaç gün daha ya da sonsuza kadar burada kalırsan çok mutlu olurum. Sen seç."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kelimeleri, gözlerindeki ciddiyet, ellerini bana dokundurduğunda hissettirdikleri yüzünden, ateşi çıkan benmişim gibi hissediyordum.

"Senin gitmen gerekmiyor muydu?" diye sordum fısıldayarak.

Başını eğip iyice bana yaklaştıktan sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. "Evet, gitmem gerekiyor."

"Tamam."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Sanırım bununla baş edebilirim."

"Sanırım her şeyle baş edebilirsin," deyip dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra ceketini giydi.

Yürüyerek holden geçip dışarı çıkarken Jensen'ı arkasından izledim. Ardından evin merdivenlerinden yukarı doğru başımı uzattım. Olivia'nın uyumasına izin mi vermeliydim, yoksa yukarı çıkmalı mıydım? Eğer uyandığında Jensen'ın yanında olmadığını görürse korkar mıydı? Onu benim burada olacağıma dair uyarmış mıydı? Of, Tanrım! Ya Olivia'nın ateşi çok kötüyse? Kendimi nasıl bir belanın içine bulaştırmıştım ben böyle?

Bir süre sonra alt katta beklemeye karar verdim. Tam da merdivenlerin dibinde, hazır bir şekilde, bir ses duyarım düşüncesiyle bekliyordum. Saat on bir buçuk civarında yüksek sesle bir şeyin yere düştüğünü duyunca hızlıca merdivenlere yönelip bir adımda birkaç tane birden tırmandım.

"Olivia?" diye seslendim korku dolu bir sesle.

Olivia'dan ses gelmeyince adını tekrar, daha yüksek bir şekilde söyledim. Odasının kapısına ulaştığımda Olivia'yı yatağının hemen önünde, pembe *Frozen* pijamalarının içinde ayakta dururken buldum. Dağınık kahverengi saçları yüzünün büyük bir bölümünü gizliyordu. Titriyor, önüne doğru yere bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sorup yürüyerek yanına gittim. Pis bir koku burun deliklerimi mahvediyordu. Olivia'nın, önündeki yere kustuğunu fark ettim. "Kahretsin!" diye fısıldadım. Tepkim karşısında gözlerini hemen bana çevirmişti. "Özür dilerim. Söylediğimi unut gitsin. Hiç önemli değil. Her şey yoluna girecek. Üzerinden geçip buraya gelebilir misin?"

Bir elimle Olivia'mn elini kavrayıp kusmuğun etrafından geçmesini sağladım. Diğeriyleyse kot pantolonumun arka cebine uzanıp babasını aradım. İlk çalışımda hemen telefonu açmıştı.

"Ona duş aldırmama izin var mı? O biraz... bir tür talihsizlik yaşadı." Diğer elimle de yüzüne gelen saçlarını tarayıp yüzünden uzaklaştırdım.

"Lanet olsun! Belki de bu toplantıyı iptal ettirsem iyi olur."

"Hayır. Hayır. Olivia iyi. Ateşi ya da başka bir şeyi var gibi gözükmüyor, sadece bu fakat ben Olivia'nın kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Pijamalarına da bulaşmış ve..."

"Mia," dedi Jensen. "Evet. Ona duş aldırmanda bir sakınca yok. Teşekkür ederim."

"Tamam. Seninle sonra konuşuruz. Git ve toplantında onlara günlerini göster." Gözlerimi kapadım. "Özür dilerim... Git ve iyisini yap!"

Jensen kıkırdadı. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıp beyaz komodinin üzerine attım. Aşağıya eğilip Olivia'yla göz göze geldim. "Baban benim burada olacağımı söylemiş miydi sana?"

Başıyla onayladı.

"Sana duş almanda yardım etsem olur mu?"

Kısa bir süreliğine donmuştu. Ardından başıyla tekrar onayladı.

"Senin için giysi seçerken bana yardımcı olur musun?"

Başıyla başka bir onaylama daha ve bu sefer hafif bir gülümseyiş.

Derin bir şekilde soluk verip rahatladım. Annesinin bu durumdan gerçekten de rahatsız olmamasını diledim. Eğer annesinin yerinde olmuş olsaydım buna çok minnettar olacağımı düşündüm. Umarım minnettar olurdum. Olivia duş alıp üzerini değiştirdikten sonra onu aşağıya indirip kaybettiği sıvıyı almasını sağlayacak Gatorade verdim. Çünkü annemin de bana vereceği bu olurdu.

"Ben yukarıyı temizlerken burada kalıp televizyon izleyebilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı Olivia.

"Yukarı çıkmadan önce yemek için sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Olivia bana bakıp hafifçe başını eğdi. Tıpkı babasının bir şeyleri düşünmek için yaptığı gibi.

"Yemek pişirmesini biliyorum," diye ekledim.

Küçük bir kızı yemek yapma becerilerim konusunda ikna etmeye çalıştığıma inanamıyordum. Dahası bir bakışıyla becerilerimi sorgulayabildiğine inanamıyordum.

"Ne yapmayı biliyorsun?"

Gülümsedim. "Ne yemek istiyorsun?"

"Dondurma."

Güldüm. "Pekâlâ. Babanın dondurma yemene izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Çorba yemeye ne dersin?"

Olivia dudaklarını büzüştürdü.

"Gerçekten tadı güzel bir çorba ama bu. Tıpkı Prenses Anna'nın yediği gibi."

"O çorba içmiyor. Çikolata yiyor."

"Ve çorba! Hadi ama, bu iyi olacak ve sonrasında tatlı bir şeylerimiz var."

"Dondurma gibi mi?"

"Eğer boğazın acımazsa, sen çorbanı içtikten sonra bunu yeniden değerlendirebiliriz."

Olivia derin bir iç geçirip bacaklarını göğsüne doğru çekti. "Babam da bir şeye hayır dediği zaman aynen öyle söylüyor."

"Hey, bana biraz güven. Ben babacıktan biraz daha anlayışlıyım!"

Olivia kısa bir süre dikkatlice bana baktı. "Fotoğraf makinenle tekrar fotoğraf çekebilir miyim?"

Güldüm. "Çorbanı içtikten sonra çekebilirsin. Ayrıca eğer kendini biraz daha iyi hissedersen seninle elbise giyme oyunu oynayabiliriz."

Olivia hemen ayağa kalkıp doğruldu. "Şimdi daha iyi hissediyorum."

"Çorbanı içtikten sonra."

Sonunda başıyla onaylayıp kabul etti. Ben de ona çorba hazırlamaya gittim. Çorbayı yeme aşaması konuşma aşamasından

daha sakin geçmişti. Olivia yedikten sonra kameramı ona verdim ve kusmuğu temizlemek için yukarıya çıktım. Çocukların kusmuğunun en az yetişkinlerinki kadar kötü olduğunu fena halde öğrendiğim için şaşkındım. Temizleme işini bitirdiğimde telefonumu kapıp merdivenlerden aşağıya doğru yöneldim.

"Bir sürü fotoğraf çektim," dedi Olivia. Bakmam için fotoğraf makinesini bana uzattı.

Gördüğüm şey karşısında kahkaha attım.

"Bir sürü selfie çekmişsin."

"Annem böyle yapar."

"Bu çok eğlenceli," dedim ve ikimizin fotoğrafını çektim.

Daha sonra Olivia'yla elbise giyme oyununa geçtik. Her ihtimale karşı sürekli olarak ateşini kontrol ediyordum. Olivia saçımdaki buklelere mor simler uygularken ev telefonu çaldı. İkimizin de olduğu yerde donup kalmasına sebep olmuştu.

"Bu telefon da oyuna dahil mi?" diye sordum fısıldayarak.

Omuzlarını silkti. "Sadece orada duruyor."

"Kahretsin! Bunda çocuk kilidi var mı acaba?"

Telefon çalmaya devam ediyordu. Sonunda bağdaş kurduğum bacaklarımı açıp yerden kalktım. Telefona cevap verirken Olivia'yı izliyordum.

"Mia'yla mı görüşüyorum?" dedi telefonun diğer ucundaki kadın sesi. Sesi tatlı, melodik bir tınıya sahip olduğundan sinirlerimi yatıştırmıştı.

"Evet."

"Ben Olivia'nın annesiyim... Krista," diye ekledi bir süre duraksadıktan sonra.

"Ah. Merhaba."

"Olivia uyandı mı?"

"Evet, uyandı. Onunla konuşmak ister misiniz?"

Olivia ile Krista konuşurken ben de mutfağı temizleyip mor sim şişesinin arkasını okuyordum. Olivia telefonla konuşmayı bitirdiğinde bana seslendi ve telefonu uzattı.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Eğer Jensen ararsa ona altı buçuk civarında uğrayacağımı söyler misin?"

"Elbette. Sorun değil."

"Tamam, pekâlâ. Sanırım görüşürüz..."

"Tabii ki."

Durum daha tuhaf bir hal almadan önce görüşmeyi sonlandırdım.

"Sen de annem olacak mısın?"

Gözlerim bir anda Olivia'ya kaydı. Hâlâ yerde oturuyordu. Olivia'ya yerde katılmadan önce telefonu yerine yerleştirebilmek için üç kez denemek zorunda kalmıştım.

"Neden sordun?" Sonunda tekrar yan yana oturuyorduk.

Bana bakmak için başını hafifçe eğmişti. "İki tane babam var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Başıyla onaylayıp yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bir tanesi burada yaşıyor, diğeriyse annemle birlikte. Eğer benim annem olursan sen de burada mı yaşayacaksın?"

Bu çocuk, sorularıyla ve bütün mahmurluğuna rağmen gözlerini bana odaklamaya çalışmasıyla kalbimi acıtıyordu.

"Neden bir süreliğine yatmıyoruz?" diye önerdim.

"Ben yorgun değilim."

Yine de onu kucağıma alıp televizyonda Disney kanalını açtım. Kısa bir süre sonra Olivia başı göğsüme yaslamış, kolları iki tarafımdan aşağı sarkmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Bir şekilde yolunu bulup ayağa kalktım ve onu kanepeye yatırdım. Jensen'ın kanepeye bıraktığı San Diego Charges battaniyesiyle üzerini örttüm.

Uykusu sadece on beş dakika sürdü. Jack Russel Terrier enerjisiyle dolu bir şekilde dinç uyandı. Artık mor simleri saçlarımda kullanmamamız gerektiğine onu ikna etmem epey bir zamanımı almıştı. Önceden olduğu gibi bu konunun tekrar gündeme gelmeyeceğinden emin değildim. Olivia peşini bırakmadan önce dondurmadan onu vazgeçirmem de bir on dakikamı daha aldı. Bunun yerine ona Gatorade ve üzüm vermeme ikna oldu.

"Neden üzümleri kestin ki?" diye sordu Olivia, ben ona küçük bir tabak uzatırken. Bir tane ağzıma atarken Olivia'ya baktım.

"Büyükler, küçük çocuklar için bunu yapmazlar mı?"

Yüzünü ekşitti. "Benim için değil. Ben büyüğüm. Neredeyse beş yaşındayım."

"Bunun çok iyi farkındayım."

"Doğum günümün ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"Kasım'ın Sekizi."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkmıştı. "Bunu nasıl bildin?"

Gülümsedim. *Facebook, Olivia. Facebook.* "Sanırım bir defasında Oliver amcanı bunun hakkında konuşurken duydum."

Oliver'ın adını duymasıyla birlikte Olivia hemen neşelenmişti. "Biliyor musun, Oliver amcam saçlarımı nasıl örmesi gerektiğini biliyor."

"Biliyor mu?" Gerçekten etkilenmiştim.

Hızlı bir şekilde başını salladı.

"Sen biliyor musun?"

"Sanırım saçların nasıl örüldüğünü ve bir-iki şeyi daha hatırlıyorum hâlâ. Gel buraya." Olivia'yı yüzü televizyona bakacak şekilde bacaklarımın arasına oturttum. Olivia uyandığında o aptal *Frozen* filmini açmıştım ve televizyona bakmamıştı bile. Saçlarını toplayıp üçe ayırdım. Birkaç saniye saçlarına baktıktan sonra yalnızca düz örgüyü bildiğimi hatırladım. Bu yüzden ben de telefonumu çıkartıp eğitici videolardan birkaçını izlemeye koyuldum. Bu videolar herkesi yirmi dakikadan daha az bir sürenin içinde profesyonel saç örücüsü haline getirebilirdi.

Saçlarını örmeyi tamamladıktan sonra fotoğrafını çekip hemen Oliver'a gönderdim. Cevap olarak kızgın yüz ifadesini gönderince gülmeye başladım. İkinci kez çorbalarımızı birlikte içtik. Ardından Olivia'nın sahip olduğu kitaplardan birkaçını okumaya başladık. Güneş batmaya başladığında televizyon hâlâ açıktı. Jensen'ın Olivia'yı kontrol etmek için gönderdiği mesajların dışında Krista ya da Jensen'dan hâlâ bir ses çıkmamıştı.

Hangi filmin daha iyi olduğu hakkında konuştuk: *Oyuncak Hikâyesi* ya da *Sevimli Canavarlar.*

Oyuncak Hikâyesi'nde hemfikirdik.

Ve en güzel saçlara kimin sahip olduğu: Jasmine ya da Rapunzel.

Olivia, Rapunzel'in olduğunu söylerken ben Jasmine dedim.

Sonunda ikimiz de *Frozen*'ı izlemek için birbirimizi sustururken bulmuştuk kendimizi. Bedenimin sallandığını hissettiğim sırada bir kayığın içindeydim fakat kıyıya ulaşmak üzereydim ve Prens Hans'a elimi uzatıyordum. Prens, Kit Harrington gibi gözüküyordu. O yüzden ben de rüya gördüğümü anlamıştım.

"Neredeyse geldim," deyip kayığın sallanışının beni uyandırma tehdidine karşın mücadele ediyordum. Uyandığımdaysa gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. Jensen'ın yüzü görüş alanıma girdiğinde önce yavaş, sonrasındaysa hızla açıp kapadım. O zaman kafama dank etti. Burada Olivia'ya bakmak için bulunuyordum ve uyuyakalmıştım. Hızlıca doğrulmaya çalıştım fakat Jensen kalkmayayım diye beni eliyle durdurdu. Sebebini anladım: Olivia yüzünün bir tarafı göğsümün tepesinde, bir eli bir tarafımda, diğeriyse öteki tarafımda, huzurlu bir şekilde uyuyordu.

"Selam," diye fısıldadım. Nihayet gerçekten Jensen'a bakıyordum. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelmişti. Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdı.

"Selam," diye fısıldayarak karşılık verdi o da. Gözleri benimkilere ulaşana dek yüzümdeki her bir ayrıntıyı silip süpürdü. "O nasıldı?"

Gülümsedim. "Harika."

"Rüyanda neyi düşlüyordun?"

Gülümsemem daha da parlak hale gelmişti. "Kit Harrington."

Jensen kıkırdayıp başını salladı ve doğruldu. "Olivia'yı alıp yatağına bırakacağım."

Jensen onu tutuğunda Olivia'nın onun boynuna sarılışı ve Jensen yürürken ona sokulması karşısında iç çektim. Bir erkeğin bir çocuğu böyle sevgi dolu bir şekilde tutuşuyla ilgili söylenmesi gereken bir şey vardı. Aklıma gelen tek deyimse şuydu: *Aklını başından almak.* Onları izleyip kendimden geçerken bir şeyin

farkında varmıştım: Eğer bunun gibi birkaç günü daha bu evde Jensen ve kızıyla birlikte geçirirsem buradan ayrılmak istemeyecektim. Anaç tipte biri değildim. Gerçekten değildim. Zavallı küçük kızın önünde neredeyse yüz türlü küfür etmiş, neredeyse bir ömür saçımda kalacak olan tuhaf renkli simli yapıştırıcıyı saçıma kullanmıştım.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Jensen. Bir parmağını çorbaya batırdı ve ardından ağzına sokup emdi.

Tanrım! Bu hareketi bile erotik bir hale sokmayı başarmıştı. Büyük olasılıkla o anda oradan hemen ayrılmalıydım. Kızıyla birlikte vakit geçirdikten hemen sonra yumurtalıklarımın çalışmaya başladığını, beynimin, *"Bu sen olabilirdin!"* demeye başladığını hissetmiştim. Tüm bunları hiçbir zaman istememiştim. Hem de hiç! Fakat Jensen'la birlikte burada olmak, onlarla olmak bunları istememe sebep oluyordu. Birçok nedenden dolayı bunu istemem kabul edilemezdi. Tezgâhın üzerinde duran pembe kâseyle kupayı kaldırıp lavaboya bıraktı. Birden Jensen olduğundan daha seksi görünmeye başlamıştı. Her zaman bu kadar seksi miydi? Düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalıştım. Çünkü Jensen bana bakıyordu. Büyük olasılıkla cevap bekliyordu. Çorbayı ısıtmak için karıştırmaya başladığında benim hayallerim birden çok müstehcen bir hale bürünmüştü.

"Evet, biliyorum, sen waffle demiştin ama bunun onun için daha iyi olacağını düşündüm. Çünkü Olivia hastaydı ve çorba her zaman yardımcı olur. Ne zaman ben..."

Jensen yüzünde, titreyip çenemi sıkıca kapatmama sebep olacak bir ifadeyle uzun adımlar atarak yanıma geldi. Boynumu eliyle arkadan kavrayarak ağzımı kendine doğru çekti ve beni derin bir tutkuyla öptü. Tavuk çorbasının hafif tadını onun azgın dilinde hissedebiliyordum. Öpüşmeyi sonlandırdığında ikinci bir öpücük için Jensen'a doğru atıldım. Sonunda dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Alnı benimkine dayanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Kapı zilinin sesi araya girdi. Jensen kapıyı açmaya gittiğin-

de ben de banyoya gittim. Krista'yla yüz yüze tanışmaya hazır olduğumu düşünmüyordum henüz. Bulunduğum yerden duyduklarıma dayanarak fikir yürütecektim fakat kadını hiçbir şekilde duyamıyordum. Ellerimi yıkayıp saçlarımı düzelttikten sonra mutfağa geri gittim. Jensen'ı sırtı tezgâha yaslanmış, ayakta dururken buldum. Elindeki telefonda bir şeyler yazıyordu.

"Olivia'nın anneannesiydi gelen."

"Götürdü mü onu?"

"Evet, ani bir karardı. Bu geceki hava durumuyla ilgili sanırım. Olivia da uyuyordu zaten. Bu yüzden bir şey kaçırmadın," dedi ve telefonunu tezgâhın üzerine bırakıp bana baktı.

Kollarımı bedeninin etrafından dolayarak ona sarıldığım sırada o da yüzümdeki saçları kenara itti. "Toplantın nasıldı? Bir şeyler yazabildin mi?"

Ellerini omuzlarımda gezdirip oradan kollarıma doğru indi. "Toplantı harikaydı. Yazma konusuysa... *Odaklanabilmem* biraz zamanımı aldı fakat bir kez başlayınca gerisi çorap söküğü gibi geldi."

"Toplantın neyle ilgiliydi?" diye sorup öne doğru eğilerek Jensen'ın köprücük kemiğini öptüm. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığımda keskin bir şekilde soluk aldı. Çıplak göğsüne, göğüs kafesinin üzerindeki siyah kuş tüyü dövmesine birer öpücük kondurdum.

"Son teslim tarihleri."

"Hımm." Aşağıya doğru inip dilimi Jensen'ın karnının alt bölgesindeki hatların üzerinde gezdirdim.

"Mia," dedi boğuk bir ses tonuyla. Elleriyle uzanarak başımı tuttu.

"Hımm?" Kemerini çözüp kot pantolonunu aşağıya çektim. Başımı yana eğip Jensen'a baktım.

Gözlerindeki tutku, dokunuşundaki hassasiyetle örtüşmüyordu. Baksırına uzanıp elimi erkekliğine sarmak için aşağıya çektiğim sırada kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Elimi yavaşça aşağı yukarı doğru hareket ettirirken o da titreyerek soluğunu

bıraktı. Dudaklarımla erkekliğini sardığımda inlemeleri değişti. "Aman Tanrım Mia, bu harika hissettiriyor." Erkekliğini yalayıp tadına bakarak emdim. Ben hızımı artırıp devam ederken Jensen'ın tutuşu daha da sıkılaşmış ve kelimeleri, "Benimle kal, seni çok özledim," gibi şeylere dönüşmüştü. Sonunda sözcükleri silikleşmiş, ağzıma girerken yerini gırtlağından yükselen kısık homurtulara bırakmıştı yalnızca. Derinlerinden kopup gelen titremeyle birlikte bana sunduklarını yuttum.

Ben ayağa kalkıp dudağımın kenarlarını silerken Jensen kıyafetlerini düzeltip bana baktı.

"Kesinlikle buraya taşınmalısın," dedi.

Kahkaha atıp şakayla ona vurdum. Elimin altındaki çıplak göğsüne dokunmanın yarattığı his kalp atışlarımı hafifçe hızlandırmıştı. Ona oral seks yaptıktan sonra bile hâlâ böyle düşünebiliyorsam bu başımın büyük belada olduğunu gösteriyordu.

"Cumartesi günkü planımız hâlâ geçerli mi?" diye sordu. Gömleğinin düğmelerini iliklerken gülümsüyordu.

Cumartesileri yapmayı kararlaştırdığımız *brunch*'ı hatırlayana kadar kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Kahretsin, yapamam!"

Jensen bana bakıp bir açıklama yapmamı bekledi sessizce.

"Rob, annem ve babam bu hafta sonu için geliyor. Estelle de."

"Ah, Rob gelemediği için eve senin gittiğini sanıyordum?"

Gözlerimi mutfakta gezdirip tezgâhın üzerindeki açık mavi fayanslara baktım. En sonunda bakışlarımı Jensen'a çevirip gülümsememi daha fazla gizleyemedim. "Ben... Benim fotoğraflarım bu hafta sonu bir yerde sergilenecek."

"Ne! Nerede?"

Duraksadım. İçimden yükselen heyecan dalgasını bastırıp kelimeleri haykırmadan söylemek için kendimi güçlükle zapt ediyordum. "Metropolitan Sanat Müzesi'nde!"

Jensen'ın ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Asla olmaz!"

"Evet, kesinlikle olur!" dedim gülerek. Ellerimi çırptım.

"Bana bundan neden bahsetmedin? İlk önce köşedeki o küçük galeriden bana bahsetmedin, şimdiyse bu?"

"Ben..." Omuzlarımı silkip bakışlarımı kaçırdım. "Sen çok meşguldün."

"Mia..." deyip başımı eğerek ona bakmamı sağladı. "Konu sen olunca ben asla meşgul olmam."

Tekrar omuz silktim. Jensen gerçekten de çok meşguldü. O kadar meşgul oluyordu ki onu ne zaman görsem ya da onunla konuşsam, yatağa gitmesini ve iyice dinlenene kadar orada kalmasını sağlamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Eşyalarını oraya götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bakışlarımla güzel yüzünü incelediğimde yüzünde kocaman bir gülümseme belirince ben de Jensen'a gülümsedim. "Robbie'nin yardım edeceğine eminim."

"Ben de yardım etmek istiyorum." Duraksayıp burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınıma geldi. "Ben sana yardım etmek ve sen dünyaya yeteneğini gösterirken yanında olmak istiyorum."

Sözcükleri yüzünden boğazımda oluşan düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Dünyaya sergilenmiyor."

"İki kişi de olsa umurumda değil. Seninle birlikte orada olmak istiyorum." İç geçirip alnıma bir öpücük kondurdu. "Zaten çok fazla şeyi kaçırdım, Mia. Daha fazlasını kaçırmama sebep olma. İzin ver de seninle birlikte gideyim."

Neredeyse ağlayacak gibi hissettiğim için konuşmadım. Yalnızca başımla onaylayıp bakışlarımı gözlerindeki samimiyetten kaçırdım. Haykırmak istiyordum. *"Çok kısa bir süre sonra gidiyorum, unuttun mu?"* Fakat kendimi tuttum.

"Senin için de uygun olur mu?" diye sordu burnunu benimkine sürterek.

Başımla onayladım.

"Güzel çünkü hayır desen de peşine takılıp orada boy gösterirdim."

Benden bir kahkaha kazanmıştı. Ben bu fotoğraflardan, en sonunda insanlar onları göreceği için nasıl da mutlu olduğumdan Jensen'a bahsederken o da büyük bir ilgiyle beni dinledi. Fotoğ-

rafları betimlememe dayanarak her biri için başlık bulmamda bana yardım etti. Çünkü fotoğrafları ona göstermeyi reddetmiştim. Jensen'm deneyimi bir bütün olarak orada yaşamasını istiyordum. Hava kararıncaya kadar konuşmaya devam ettik ve gitmem gerektiğine karar verdim.

Marifetli parmakları ve diliyle beni ayartma girişimlerini reddetmemden sonra eve gitmem gerektiğine kesinlikle karar vermiştim. İnceden inceye, kendime olan güvensizliğim beni rahatsız ediyordu. Yürüyerek beni kapıya kadar geçirip dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpüşünü başımdan ayak ucuma kadar derinlemesine hissettim.

"Kalmam için rüşvetlerinle beni ayartamayacaksın, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım ağzına doğru.

Jensen gülümsedi. "Bugün değil belki ama bir gün."

30. BÖLÜM

BASIMEVİNDEN UZUN SAKALLARI OLAN motosikletli Davis benim için tuvalleri getirmişti. Bir yana eğik şekilde yerleştirdikleri için Rob ve Jensen şikâyetlerim ve emirlerim doğrultusunda onları yerleştirmeme yardım etti.

Erkek kardeşim, "Bunu yaparken bize herhangi bir ödeme yapılmadığını unutmuyorsun, değil mi?" diye hatırlattı bana.

"Bu ânı, benim çalışmam dünya çapında sergilendiğinde ve ödemem yapıldığı zaman hatırlayacağım."

İkisi be bu lafımla keyiflenmişti. Tuvalleri yerleştirme işlemlerinin bitmesinin ardından galeri sorumlularından biri olan Helen'la birlikte tuvalleri tek tek dolaşıp her birinin yanına küçük tanıtım plakaları koyduk. Nadiren de olsa, yarattığınız bir şey onlara baktığınızda kendinizle gurur duyup gözyaşlarına boğulmanıza sebep oluyordu. O duvarda sergilenen fotoğraflar benim içimde böyle duygular uyandırıyordu işte ve Helen da dahil olmak üzere herkesten aldığım tepki bunu pekiştirmişti. Rob, Jensen ve ben, Jensen'ın şehirdeki en iyi Meksika yemeklerinin yapıldığını söylediği yerde annem ve babamla öğle yemeği için buluşmuştuk. Hepimiz her şeyden daha çok margaritaları beğenmiştik; çok lezzetliydiler. İşe de yaramıştı. Babam masada

karşımıza oturduğunda bakışlarını Jensen'ın etrafıma doladığı koluna dikmişti. Santa Barbara'da onu ziyarete gittiğimizde Olivia'yla ilgili olan heyecanına rağmen, bu dövmeli, motosiklet süren yazarın tekrar hayatıma girmesini tamamen kabullenmiş olmadığını söyleyebilirdim.

"Eski karınla ilişkiniz nasıl?" diye sordu babam. Jensen'a gözlerini kısıp baktı. Tıpkı vahşi bir kedinin avını belirlemiş olması gibiydi.

"İyi. İşe yarayan çok iyi bir zaman planımız var; ayrıca onunla samimi arkadaşız. Bu yüzden ilişkimiz iyi gidiyor."

"Ne kadar samimi?"

Kelimeleri içimde bir şeylerin huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. Jensen omzumdan elini indirip kucağıma getirerek elimi sıktı. Margaritamdan kocaman bir yudum alıp tekilanın etkisini hemen göstermesini umut ettim.

"İkimiz de sorumlulukları ortaklaşa paylaşan iyi ebeveynleriz. Ciddi bir ilişkisinin olduğu erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor." Jensen duraksadı, ardından sanki bir şeyi hatırlamışçasma gülümsedi. "Artık *nişanlısı*. Onun da ayrıca önceki evliliğinden bir kızı var. Eski eşler ve eski sevgililer havada uçuşuyor, biliyorum ama hepimizin arasında oldukça arkadaşça bir ilişki var," dedi ve gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi.

Konuşmanın o konudan sapmasını bekleyip izin isteyerek lavaboya gittim. Geri gelip de konuşmalarının bir kısmını yakaladığımdaysa durakladım.

Babam kaşını kaldırmıştı. "Eğer kızımı hamile bırakırsan," deyip bir şeyler eklemek için duraksadı, "ki bu olmasa çok iyi olur, sonrasında kızım başkasıyla yoluna devam ederse, sen o adamla samimi arkadaş olur muydun?"

Jensen dudaklarını büktü. "Hayatta olmaz."

Rob birden kahkahayı patlatıverdi. Babam Jensen'a gözlerinde eğlenmiş bir ifadeyle bakıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Lütfen açıkla," dedi babam eliyle işaret edip.

"Onu rahat bırak, Marc," dedi annem.

"Bırak da erkekler konuşsun, Bettina."

"Başka şeylerden konuşun, spor gibi."

"Mia'yı o şekilde paylaşmak benim kaldırabileceğim türde bir şey değil." Bu sözler Jensen'a aitti.

Kalbim olduğu yerde yalpalayıp göğüs kafesimin içinde bir yerlere saplanıp kalmıştı fakat hâlâ nefesimi hissedebiliyordum.

"Ama sen Mia'dan, onun seni bir başka kadınla paylaşmasını ve bununla başa çıkmasını bekliyorsun?" Bu soruysa şaşırtıcı bir şekilde Robert'tan gelmişti.

İşte bu benim saklanmaktan vazgeçip sandalyeme geri dönmem için gerekli olan işaretti.

İlk önce Rob'a sert sert baktım. O da bana ters bir şekilde bakarak karşılık verdi. *Kapat çeneni,* der gibiydi. Sonunda anneme beni desteklemesi için baktığımda yalnızca omzunu silkti. Bir şeylere dahil olmayı reddediyordu.

"Mia beni Olivia'dan başka biriyle paylaşmak zorunda değil ki. Ayrıca Krista..."

"Eğer Mia seninle kalırsa hayatının geri kalanında sürekli uğraşmak zorunda kalacağı biri," diye onun cümlesini bitirdi Robert.

Bir süre sonra Jensen başıyla yavaşça onaylayıp aynı fikirde olduğunu kabul etti. Soluğumu bırakıp bu düşüncelerle birlikte gelen ağır bulutları artık hissetmediğimi fark ettim.

"Mia endişelenecek hiçbir şey olmadığını biliyor. Onun bunu görebilmesi için ne gerekiyorsa yaparım," deyip bir eliyle masanın altından benimkini aradı. "Benim tedirgin olduğum şey, Olivia'nın ona bağlanması ve sonra Mia'nın ayrılıp artık onun hayatının bir parçası olmaması."

Jensen'ın kelimeleri, bir yük treninin geldiğini anons eden korna sesi gibi çarpmıştı bana. Gürültülü fakat çok geç. Kaşlarımı çatıp Jensen'a baktım. Bu konu hakkında onun ne düşündüğünü hiç göz önünde bulundurmamıştım ya da Olivia'nın ne düşündüğünü. Konuşmanın, her şeye karışan ailemin önünde

tartışmak istemediğim bir yöne doğru gittiğine karar verip boğazımı temizledim.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Dillendirilememiş merakla dolu bir sessizliğin ardından nihayet babam, "Charges'ların yaptığı transfer hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Jensen neşeli bir şekilde cevap vermiş ve konuşmalarına devam etmişlerdi fakat benim zihnim hâlâ Jensen'ın sarf ettiği önceki kelimelerindeydi. O zamana kadar beni rahatsız etmemiş olan endişelerle birlikte yemeğimi yedim.

31. BÖLÜM

HAZIRLANMAK İÇİN ACELE EDİYORDUM. Olivia'nın etrafa saçılmış olan oyuncaklarından kaçmaya ve odadan banyoya giderken her defasında Jensen'm spor ayakkabılarına takılıp düşmemeye çalışıyordum.

"Jensen!" diye bağırıp soluğumu bıraktım. "Bana şunları toplamamda yardım eder misin?"

Merdivenlerden çıkıp odaya doğru yürürken kıkırtısı duvarlarda yankılanıyordu. "Hangi şeyleri, prenses?"

Ona sert bir bakış attım. "Beni öyle çağırma."

"Üzgünüm, evimdeki eşyaları düzenleyecek bir temizlikçim yok." Bir aptal gibi sırıtıyordu. Diş fırçasını ona fırlattığımdaysa ondan kaçarak kahkaha atmaya başladı.

"Ailemin evinden taşındıktan sonra benim de hiç temizlikçim olmadı. Kendi eşyalarını toplamasını öğren!"

Yanıma gelip kollarını arkadan, etrafımdan dolayarak bana sardı ve aynadaki görüntümüze bakarken beni boynumdan öptü. "Tamam, madam. Giyeceğin elbise bu mu?"

İç çektim. "Evet. İyi görünüyor muyum?"

"Güzel görünüyorsun." Ellerini yan tarafımdan aşağıya doğru kaydırdı. "Bu gece ellerimi kendime mi saklamam gerekiyordu?"

Jensen ellerini göğüslerimin üzerine getirip onları avuçlayınca ellerini tutup kendimden uzaklaştırdım. "Evet."

Yüzü düştü. "Fakat ben senin flörtünüm."

"Benim flörtüm olduğunu söylemedim asla." Gözlerini kısıp bana bakınca güldüm.

"Bu yazılmamış bir kural."

"Seviştiğin insanlara uyguladığın kurallar mı var?" Dudağıma ruj sürmek için banyoya yeniden gittiğimde Jensen beni takip etti. Gözleri her bir hareketimi dikkatle inceliyordu.

"O ruju dudaklarından yalayıp çıkarmak için sabırsızlanıyorum," deyip homurdandı. Ellerini tekrar etrafıma dolamıştı.

Ellerine vurdum. Çünkü midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu. Bütün vaatleri karşısında bedenimin ısındığını hissediyordum.

"Bana dokunmayı kes. Dikkatimi dağıtıyorsun. Ben sensiz buradan ayrılmaya karar vermeden önce gidip üzerini giyin."

"Bunu yapamazsın."

"Bu yazılmamış bir kural."

Uzunca bir süre bana dikkatli bir şekilde baktı; aynada bakışlarıyla beni süzüyordu. "Beş dakika içinde hazır olurum."

Jensen hazırlandığı sırada ben de Olivia'nın oyuncaklarını toparladım. Alt katta pipetle su içiyordum ki Jensen'ın ayak seslerini duydum. Frak gömleğin üzerine siyah takım elbise giymiş ve onunla uyumlu siyah papyon takmış bir halde önümde belirince neredeyse boğuluyordum.

"Gerçekten çok iyi hazırlanmışsın," dedim boğuk bir ses tonuyla.

Jensen gülümseyip bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Hazır mısın?"

"Gerginim."

"Neden? Fotoğrafların muhteşem." Bana doğru yürüyüp elimi kavradı. Bileğimin iç kısmına yaptırdığım noktalı virgül dövmemi öpmek için elimi kaldırdı. "Ve bunu söylemiş olmak için söylemiyorum."

Başımla onaylayıp nefes aldım. "Ben hâlâ gerginim."

Jensen kıkırdayıp beni evden dışarı çıkardı. Biz vardığımız zaman Rob, annem ve babam çoktan galerideydi. Kalkışı gecikmiş olan Estelle'se bana doğru koşarak geliyordu.

"Ah, Tanrım! Zamanında yetiştim," deyip kollarını bana doladı. "Kapıcıya anahtarını bıraktığın için teşekkürler. Abartısız iki dakikada duşumu alıp mümkün olan en hızlı sürede üzerimi giyindim."

"Geldiğine inanamıyorum."

"Ben de inanamıyor olmana inanamıyorum."

Estelle kollarını indirip Jensen'ı kucakladığı sırada ikimiz de gülüyorduk. "Oliver, Olivia için bir şeyler gönderdi. Hatırlat da sonra vereyim sana."

Son defa derin bir soluk alıp bizimkilerle birlikte müzeye girdim. Fotoğraflarımın sergilendiği yere gittiğimiz sıra Millie de bize yetişti.

"Aman Tanrım! Fotoğraflarını yeni gördüm, Meep. Ağladım. Gerçekten ağladım," deyip bana sarıldı. "Bu senin için gerçekten *çok büyük bir adım olacak.*"

Bir süre daha Millie'yle konuşmaya devam ettim. Odaya adımımı atar atmazsa olduğum yerde donakalmıştım. Fotoğrafları en iyi şekilde görebilmek için odanın ışığının loş hale getirilip ışıklandırmanın ayarlanmasıyla soluğumu kesmişti. Hem ünlü hem de gelecek vaat eden yeni sanatçıların birçok tablosu vardı. Gece sona ermeden bütün hepsini görmek için zihnime not aldım. Ayaklarım ilk fotoğrafımın olduğu yere sürükledi beni. Yanımda annemin soluğunu tuttuğunu işittim. Babam bu şu âna kadar yaptığım en inanılmaz şeymiş gibi, "Bunu sen mi çektin?" diye sordu. Tablo, *"Derek'in Dilinden Güncel Olaylar"* diye isimlendirilmişti ve yırtık gri tişörtü ve rastalı saçlarıyla, konuşurken kollarını yukarı kaldırmış hareket ettiren bir adamı gösteriyordu. Gülümsedim.

"Ona senin için poz vermesini mi söyledin?" diye sordu Rob. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben sadece fotoğraf çekiyorum," dedim. Bakışlarımı fotoğrafta beyaz metroyla zıtlık oluşturan, adamın eşyalarıyla dolu

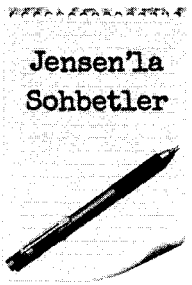
olan siyah çöp poşetlerine kaydırdım. "Ona yeni giysiler ve yiyecek alması için hediye kartı verdim."

Jensen'ın eli beni bulmuştu. Uzun parmaklarını benimkilerin arasından geçirişi, elinin büyüklüğü ve avuç içinin o yumuşak dokunuşuyla onun Jensen olduğunu hemen anlamıştım. Birlikte bir sonraki fotoğrafa bakmak için hareket ettik. *"Bebeğim Ağlama. Dünya Yeterince Gözyaşıyla Dolu"* diye adlandırılmıştı.

"O bekâr bir anne," diye açıkladım. Fotoğrafta insanlar başını bebeğinin alnına dayamış, ağlayan bir anneye bakıyor, kalabalık bir topluluksa kaldırımda durmuş, yağan yağmurun dinmesini bekliyorlardı.

Arkama dönene kadar etrafımda küçük bir kalabalığın toplandığını fark etmemiştim. Bir sonraki fotoğrafa geçip onu açıkladım. Sonra bir diğeri derken benim favorim olan sonuncusuna kadar gittim. Odanın ortasında, çok büyük boyutlu olan fotoğraftı. Takım elbiseli bir adam bir elinde evrak çantasını, ötekindeyse telefonunu tutuyordu. Onun yanındaysa, yırtık pırtık kıyafetleri olan bir adamın bir elinde sarı plastik poşet, diğerindeyse bozuk para için bardak vardı. İkisi de kameradan uzağa doğru yürüyor, uzakta bulunan Empire State Binası'ysa ikisini birbirinden keskin bir şekilde ayırıyordu. Bu parça için bir kelime ya da açıklama sunmadım. Bu güçlü fotoğraf kelimelerin ulaşamayacağı bir şekilde kendini gösteriyordu. Fotoğraf umudu ve onu kaybetmeyi gösteriyordu. Gücü ve bazıları için gücün ulaşılamayacak kadar uzakta oluşunu. Barındırdığı fırsatlarla bilinen bu şehirde yaşayan bizlerin arasındaki farklılıkları gözler önüne seriyor ve bazılarının fırsatlara sahip olamayacak kadar şanslı olamadığını gösteriyordu. En sonunda da fotoğrafın, *"Bir şey mi istiyorsun? Git ve onu al. Bir şey olabilecek güce sahipsin. Kim olduğun ya da nereden geldiğin hiç fark etmez. O güce sahipsin. Ve bu yüzden git ve olmak istediğin neyse onu ol!"* dediğini ümit ettim.

Fotoğrafa dikkatle bakan Jensen'ın gözlerinde beliren o ifadeden bunu anladığını biliyordum. Orada yapmayı başardığım şeylerden daha çok o ifadeyi birinin yüzüne yerleştirmiş olduğum için oradan ayrılırken başarılı olmuş hissediyordum.

İnsanlar hakkında en çok sevdiğim şeyin, çok iyi tanıdığınızı düşündüğünüz kişilerin bile sizi zaman zaman şaşırtması olduğunu anladım. Bu geçtiğimiz hafta bunun en güzel kanıtıydı. Delilik sınırına varana dek hayranlık beslediğim kişiyi desteklemek için Metropolitan Sanat Müzesi'ne bir fotoğraf sergisi için gitmiştim. Daha önce onun çalışmalarını sayısız defa gördüğümden neyle karşılaşacağımı bildiğimi düşünüyordum ve etkinlik için ona yardım etmeyi, oraya onunla birlikte gitmeyi teklif etmiştim. Aslında beni flörtü olarak götürmesi için onu zorlamıştım ve bundan daha fazla mutlu olamazdım. Uzun süreden beri flört hayatımla ilgili yazıyorum, bunun farkına varıp varmadığınızdan emin değilim fakat bir süredir bu kişiyle çıkıyorum. Dört yaşındaki kızımın beni eğlendirdiği gibi kimsenin beni eğlendiremeyeceğini daha önce söylediğimi biliyorum ama eğer bu iş için birini daha seçmem gerekseydi, o kişi bu bayan olurdu. Nazik, güzel ve şimdiye kadar tanıdığım kişilerden daha yetenekli biri. Eğer bu hafta şehirdeyseniz, size Mia Bennett'in Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki sergisine göz atmanızı şiddetle tavsiye ederim. Serginin adı *"Siz Farkında Değilken"* ve o kesinlikle büyüleyici. Size söz veriyorum, o fotoğrafları gördükten sonra telefonunuza en az birkaç saat bakmayacaksınız. Bugün bile hâlâ onları düşünüyorum.

Metropolitan Sanat Müzesi için yorumum:

Görülmeli.

"Siz Farkında Değilken" için yorumum:

Nefes kesici.

Haftanın sorusu:

Livlovesbooks'tan:

"Kendinizi ekonomik açıdan güvene almak için hayallerinizden ödün verir misiniz, yoksa Don Quijote gibi kaç yaşında olursanız olun hayallerinizin peşinden mi gidersiniz?"

Cevap:

Ben hayalim için orta yolu bulmayı başardım. Keşke bu herkes için geçerli olsa. Her zaman mutlaka bir yol vardır.

32. BÖLÜM

JENSEN, TEŞEKKÜR SUNMA TARİHİNİN MÜMKÜN olabilecek en büyük teşekkürünü sunmuştu bana. Kuralları çiğneyip adımı ifşa ettiği için ona kızmak istiyordum fakat o köşe yazısında o kadar çok övgü vardı ki kendimde dırdır etme gücünü bulamadım. Önce şikâyet edip sonrasındaysa Jensen'a teşekkür ettim. Önce beni dinledi, sonrasındaysa güldü. Onu seviyordum. Bu sonsuzluk süresince, hatta daha ilerisi varsa orada da onu kesinlikle sevecektim fakat bunların hiçbiri, yeni patronum Giselle'in beni arayıp California'daki yeni işime bir hafta erken başlamamı istemesi –ki teklifini kabul etmiştim– gerçeğini değiştirmiyordu. Hâlâ Jensen'a bundan bahsetmemiştim. Bunu yapmak zorunda olduğumu bilmeme rağmen kendimde o cesareti göremiyordum. Bunu daha zor hale getirense ilişkimizde tabu konu haline gelmiş olmasıydı. Santa Barbara'dan döndüğümüzden beri bu konu hakkında tek bir kelime bile söylememiştik. Bunu ne kadar çok dile getirirsek, üzerinde yüzdüğümüz o mutluluk bulutundan çekip alınacakmışız gibi geliyordu bana. Yine de işi kabul etmek zorundaydım. Başka çarem yoktu. Ya bu işi kabul edecektim ya da hayatımın geri kalanını, işi kabul etseydim neler olurdu diye düşünerek ve kabul etmediğim için kendi-

me kızarak geçirecektim. Bu benim hayalini kurduğum işti. Kendime sürekli bunu hatırlatıyordum. Hayal ettiğim iş! Fakat bunu kendime daha fazla hatırlattıkça ondan vazgeçip vazgeçmeyeceğimi daha çok merak etmeye başlamıştım. Diğer bir şeyse bunu gerçekten yaşamadan asla bilemeyecek olmamdı.

Suçluluk duygusu, ben Rob'la konuştuktan ve onun bana diğer başvuranların bu alanda benden çok tecrübesinin olmasına rağmen yine de işin bana verildiğini söylemesinin ardından biraz azalmıştı. "Acaba doğru seçimi mi yapıyorum?" hissi birkaç gün geri gelmemişti ama ben Jensen'ın kollarında yatıp o da bana kitabının bir bölümünü okuduğu sırada tekrar bu hissi yaşamıştım.

"Adam birçok şeyden emin değildi ama emin olmadığı şeyler arasına kendileri asla yoktu. Kadın onun kalbinde bir yuva inşa etmişti ve adam kadının geride bıraktığı şeylerin hiçbirinden kurtulamazdı. Adam onun peşinden gitmek, kendisiyle kalması için yalvarmak istemişti ama çok korkuyordu. Gitmesine izin vermesinin sebebi, kadını kal diyemeyecek kadar seviyor oluşu değildi. Kadından, kalamayacağını söylediğini duymak istememesiydi."

Jensen'ın okumayı bitirdiğinden emin olana kadar bekledim. Onun bakışlarıyla karşılaşacağım o anda kalbimin çılgına dönmeyeceğinden emin olana kadar. Sonra tereddütle bakışlarımı ona çevirdim. Son günlerde olduğu gibi gözlerine hükmeden o yoğun ifadeyi bulmayı bekliyordum. Gözlerinin grisi emin olmaktan yoksun, benim hissettiğim gibi endişe doluydu. Temelli ayrıldığımı biliyor muydu? Tıpkı önceden sıklıkla olduğu gibi yine düşüncelerimi mi okumuştu? Jensen benim kendine, o istese bile kadının yine de gideceğini bilmesine rağmen adamın kadından kalmasını istemesi gerektiğini söylememi mi bekliyordu?

Konuşmak yerine elimi Jensen'ınkinin üzerine koyup elini dudaklarıma götürdüm. Birbirimize baktığımızda bir arzu dalgasının içimi sarmaladığını hissettim. Dudaklarımı bileğindeki

yarım bırakılmış sonsuzluk dövmesinin üzerine bastırdım, ardından ön kolunun iç kısmından yukarı doğru uzanan kuş tüyünü öptüm. Keskin bir şekilde nefes aldığını duyduğumda yavaşça elini aşağıya indirdim.

"Hangi bölümün daha kötü olduğundan emin değilim," diye fısıldadım Jensen bana eğilerek yaklaşınca.

"Belki de kötü olan bölüme gelmemişimdir henüz," diye fısıldadı çok nazik bir tonda. Elleri yatarken giydiğim tişörtün altından bedenimin aşağılarına doğru yol aldığı sırada, gözleriyle yüzümdeki her bir ayrıntıyı yalayıp yutuyordu.

"Tamamlandığında onu okuyan ilk kişi ben olacağım, değil mi?" diye sordum.

"Hâlâ burada olacak mısın?"

Bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben de."

Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. Tek bir düşünceyi bile aklıma getiremiyordum. Gizli âşıkların yaptığı gibi ikimiz de o öpücükte kaybolmuştuk. Öpüşmeyi sonlandırdığımızda Jensen'dan bana biraz daha okumasını istedim. Gecenin çoğunda o şekilde kaldık, ayaklarımız birbirine dolanmış, dillerimiz birbirine karışmıştı. Yatağı ve Jensen'ın evini sadece benimkine gitmem gerektiği zamanlarda terk ediyordum. Bu gecelerde bile her nasıl yapıyorsa Jensen orada bitiyor ve bir-iki saniyeliğine bile gitmeme gönülsüz oluyordu. Çarşamba günü *Newsweek* için çekimleri tamamlamıştı ve takip eden nisan ayına kadar özel sayının lansmanı için New York'a geri gelmem beklenmiyordu. Fran bana ihtiyacım olduğunda bir iş sözü vermiş, ben de ona teşekkür etmiştim. O da Millie gibi Los Angeles'taki dergiyle olan işimi onaylamıyordu.

"Ben ait olduğun yerin orası olduğunu düşünmüyorum sadece," dedi Fran öğle yemeğinde. Herkes yoğun olduğu için, gidişimden önce birlikte vakit geçirebilmek amacıyla o ve Millie'yle küçük bir sandviççide buluşmuştuk.

"Bütün hayatım boyunca istediğim bir şeydi bu," dedim. "Böyle bir fırsata nasıl hayır demem gerektiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ, eğer buraya geri dönmeye karar verirsen, nerede olursam olayım senin için her zaman bir odam olduğunu bil," dedi Fran.

"Eğer istediğin moda dergisiyle ilgili bir işse sana yardımcı olabileceğimi biliyorsun," diye ekledi Millie.

Böyle iyi insanların benim yanımda olduğunu görmek minnettarlıkla gülümsememe sebep olmuştu.

Cumartesi günü Jensen'la birlikte yemek yiyip Harper Lee'nin, onun yeni kitabı hakkındaki hoşnutsuzluğundan tekrar tekrar bahsedişini dinliyorken omzunun üzerinden tanıdık bir yüz yakaladım. Jensen yüzümde birden şaşkınlıkla beliren gülümsemeyi görünce atıp tutmasını yarıda bırakıp duraksadı.

"Nasılsın? Vedalaşmadan gittiğini sanmıştım," dedi Carson masamıza gelip durunca.

"Hayır. Hâlâ buradayım. Sen nasılsın?"

"İyiyim, her şey yolunda. Brooklyn'de farklı yerler denemeye çalışıyorum. Çünkü bir arkadaşım buraya yeni taşındı."

"Bu harika."

Bir süre durup Jensen'a bir bakış attı. Jensen'se yüzünde meraklı bir ifadeyle ikimizi izliyordu. "Tekrar merhaba," dedi Jensen'a. Bu defa Jensen selamına karşılık verdi ve Carson tekrar bana baktı. "Pekâlâ, afiyet olsun. Belki sen gitmeden önce tekrar sushi falan yeriz?"

Jensen boğazını temizledi ve ben de bakışımı ona yönelttim. Cevabımı beklerken bana ters ters bakıyordu. Gülümseyip Carson'a baktım. "Olabilir, ailene selamımı söyle!"

"Söyleyeceğim. Hoşça kal, adamım," dedi Carson Jensen'a hitaben ve yürüyüp uzaklaştı.

"Sushi mi? Sahi mi?"

"Nazik olmaya çalışıyordu, Jensen."

"Nazik olmaktan daha fazlası olmaya çalışıyor gibiydi."

Gözlerimi devirerek ona baktım fakat gülümsedim. "Sanki kıskanacak bir şeyin varmış gibi davranıyorsun?"

Bakışlarını yavaşça bana çevirip yüzümdeki her bir santimi inceledikten sonra bakışlarını tekrar benimkilere odakladı. "Haklısın."

"Baksana, yetişkin olmuşsun," deyip gülümsedim.

Sözlerime homurdanarak tepki verdi. "Evet. O adamın başını bedeninden ayırmamak için çabalamak, oraya gidip bunu gerçekleştirmekten daha yetişkince olsa gerek gerçekten."

Gülümsememi durduramıyordum. Sonra bunun artık olmayacağını hatırlayınca gülümsemem durdu. Yemeğimizi bitirdikten sonra, Olivia'yı alması için eski eşini aradığı sırada elimi tuttu. Konuşma boyunca bakışlarını sürekli bana çeviriyordu. Bu yüzden duymak istemediğim haberleri almak üzere olduğumu anlamıştım.

"Randevuyu yarıda kesmemiz gerekiyor," dedi Jensen görüşmeyi sonlandırıp sonlandırmaz. "Şey, baş başa geçirdiğimiz zaman kısa sürdü. Çünkü gidip onu almalıyız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Annesinin evinden mi?"

"Futbol sahasından."

"Eski eşinin olduğu yerden."

"Onun bir adı var, Mia."

"Bir adı olduğunu biliyorum, Jensen."

"Belki de onunla tanışmadan önce söyleyip pratik yapmalısın."

"Belki de gidip kendini becermelisin!"

Şaşkınlıktan Jensen'ın ağzı kocaman açılmıştı fakat kendini toparlayınca gülmeye başladı. "Biz boşandık, Mia. Boşandık! Ayrılmadık. Ayrıyken ilişkimizin nasıl yürüdüğünü görmeye çalışmıyoruz. Yüzde yüz boşandık. Zaten başta evlenmemeliydik ve ikimiz de hayatımıza giren diğer insanlarla mutluyuz."

Kucağımda duran ellerime bir süre baktım. Kahve dükkânında ikisinin birlikte nasıl göründüğünü hatırlayıp derin bir iç çektim. "Üzgünüm. Ben yalnızca... Gitmem gerektiğini düşünmüyorum."

"Neden olmasın? Biliyorsun, Olivia seni görünce mutluluktan havalara uçacak."

Gözlerimi kapadım. "Ondan hoşlanmıyorum." Gözlerimi birden açtım. "Krista! Olivia değil. Olivia'yı seviyorum."

Gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Tatlım, onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum. Yıllardan beri, sadece hayatta olduğu için yüzünü dağıtmak istiyordum."

"Özür dilerim." Jensen duraksadı. Bir elini saçından geçirip iç geçirdi. "Böyle hissetmek zorunda olduğun için üzgünüm ama o Olivia'nın annesi."

Homurdandım. "Bunu biliyorum! Anlayamıyor musun? Sorun da bu ya! O Olivia'nın annesi! Sonsuza dek onunla bir bağın olacak, benimle değil." Durdum. "İşte. Söyledim!" Elimi Jensen'ınkinden çekerken uzun ama rahatlamış bir soluk verdim. Ona doğru eğilip çenesinden öptüm. "Seninle sonra görüşürüz."

Adımlarımı hızlandırıp köşeye varmıştım ki o sırada Jensen bana yetişip elimi yakaladı.

"Benden uzaklaşıp gitmeye bir son verir misin?"

"Gitmek zorundayım," deyip başımı salladım.

Kelimelerimin ardındaki anlamı sezmişti. Beni kendine çekti; nefesi yüzümün yan tarafına değiyordu. İçimden yükselen duyguları bastırabilmek için gözlerimi sıkıca kapadım.

"Hayır. Gitmek zorunda değilsin. Hadi, benimle gel de birlikte kızımı almaya gidelim. Annesiyle ve annesinin nişanlısıyla tanışırsın. O çok iyi bir adam. Sonra benimle eve gelirsin, böylece ben de sana bir sürü orgazm yaşatırım. Bu üzerinde çok kafa yorulacak önemli bir şey değil gerçekten," deyip beni öpmeye devam etti; çenemden kulağımın olduğu yere doğru ilerledi.

"Pekâlâ." Kelimelerim fısıltıyla çıkmıştı.

"Harika. Hadi, kötü kız olduğun için sana köşede yalnız bekleme cezası vermeden önce buradan gidelim."

Kısa bir kahkaha attım. "Benden bir yumruk yemeden bugünü tamamlamayı başarabilirsen eğer, buna şükretmelisin."

Sözlerim Jensen'ın gürültülü bir şekilde kahkaha atmasına sebep olmuştu. Etrafımızdakiler başlarını çevirip bize doğru

baktı. Jensen beni kendine doğru yaslayıp kavrayışını sıkılaştırdı. Sonra hafifçe benden uzaklaşıp elimi tutarak Olivia'nın takımının oynadığını düşündüğüm yere doğru ilerledik. Gözlerimle sahayı inceledim. Topu kaleye doğru sürdüğünü gördüğümdeyse kocaman gülümsedim.

"Aman Tanrım, Olivia o formanın içinde çok tatlı görünüyor!" dedim.

Jensen sırıttı. Onu izlemek için iyice yaklaşıp durduk. "Evet, öyle görünüyor."

"Geldiğin için sana çok teşekkür ederim!" Ses arkamızdan geliyordu; kim olduğunu anlamaya fırsatım olmamıştı. Başımı çevirdiğimde Krista'yı gördüm. Ugg bot, kot pantolon ve dar bir kazak giyiyordu. Kahverengi saçları yukardan toplanıp atkuyruğu yapılmıştı. Sol eliyle çekiştirip düzeltmeye çalıştığı sırada parmağında kocaman bir yüzük olduğunu gördüm. *Kahretsin!* Daha önce onu yakından görme fırsatım olsaydı o yüzüğü ona Jensen'ın vermediğini zaten bilirdim.

"Sen Mia olmalısın," deyip bana doğru döndü.

Sıcak, samimi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Belirgin olan sebebin dışında, bu haliyle ondan nefret etmemi gerektirecek bir şey yoktu. Başka biriyle nişanlanmış olması umurumda değildi. Jensen'ın yanında uzanıp yatmış olmasının, ki bildiğim kadarıyla bunu yapmıştı, düşüncesi bile bir koniyi alıp onunla Krista'ya vurmayı istememe yetiyordu. Yine de bunu yapmayacaktım.

"Öyle görünüyor ki bugünlerde Olivia'nın sürekli konuştuğu kişi sensin," diye ekledi. Ses tonu sakin ve rahatlatıcıydı. Ekonomi sektöründe çalıştığını biliyordum fakat bir tür yoga hocası olması gerektiğini düşündüm. "Hasta olduğu zaman ona göz kulak olduğun için gerçekten sana minnettarım. Bunu ben yapamadığım için kendimi çok kötü hissetmiştim ama işlerin arasında sıkışıp kalmıştım ve Barry de izin alamamıştı." Krista duraksayıp bakışlarını hemen sahaya doğru çevirdi. "Kendini rahat hissettiği biriyle birlikte olduğu için çok mutluyum."

Sonunda soluk verip Jensen'la yatma şeyine karşı hissettiğim öfkenin bir kısmını salıverdim. Bununla ilgili rahatsızlığımın azaldığını hissettim. Açıkça görülüyordu ki o bunları geride bırakmış, hayatına devam ediyordu. Jensen de bana ona güvenmemem için bir sebep vermemişti. Olivia'ysa herkesin isteyip de sahip olabileceği en harika hediyeydi.

"Hiç önemli değil. O harika bir kız."

Krista'nın yüzü sevinçle parladı. "Öyle, değil mi?"

İkimiz de bakışlarımızı sahaya çevirdik. Olivia daha önce koştuğu yönün tersine koşuyordu.

"Jensen futbol deyince, buraya gelip birkaç çocuğun ayakta dikildiğini göreceğimi sanmıştım fakat öyle görünüyor ki Olivia orada ne yaptığı iyi biliyor," dedim.

Krista kahkaha attı. "Bu Barry'nin fikriydi. Daha önce profesyonel olarak futbol oynamış ve ona göre dünyanın en harika sporu bu."

Bakışlarımla sahayı taradım. Gerçekten de orada yakışıklı, seksi babalar vardı. Tabii ki Jensen de buna dahildi fakat onun yanı sıra bir sürü yakışıklı adam da vardı. Kendimi tekrar Krista'nın eline bakarken buldum. Sanırım profesyonel futbol, parmağındaki o kocaman taşı açıklıyordu.

"Barry nerede?" diye sordu Jensen.

Olduğum yerde hafifçe sıçradım. Benim çok yakınımda durduğunu unutmuştum.

Krista etrafına bakınıp kaşını kaldırdı. "Tam oradaydı..."

"Ah, onu gördüm." Jensen parmağını kaldırıp Olivia'nın oynadığı yerin hemen yan tarafını işaret etti. Üniversiteli olduklarını tahmin ettiğim yaşta bir grup genç orada lacivert futbol forması giyinen bir adamın etrafında daire yapmış, duruyordu.

"O... koçluk mu yapıyor?"

"Evet," dedi Krista; kocaman gülümseyip başını o yöne çevirdi.

Takdirle başımı salladım ve Jensen'm parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğini hissettiğimde başımı kaldırıp baktım.

"Onlara bakmayı kes," dedi Jensen yarı hırıltılı bir ses ve uyaran bakışlarla. Gözlerindeki arzuyla dolu ifadeyi görebiliyordum. Sonra, "Hemen dönerim," diye ekleyip beni öptü ve elimi bırakıp hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi.

"Bu senin için garip mi?" diye sordu Krista, Jensen bizden epeyce uzaklaşınca.

Dönerek ona baktım. Kahverengi gözlerine dikkatle bakıp omuz silktim. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Güldü. "Evet, kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi." Duraksadı; yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "Biliyorum, bunu söylemek bana düşmez ve kelimelerimin hiçbir anlamı yok fakat Jensen'ı daha önce hiç kimseye öyle bakarken görmedim. Buna ben de dahilim," deyip benim de gülmemek için kendimi zor tuttuğum kısa bir gülüşle cümlesini sonlandırdı.

Bakışlarımı Krista'dan ayırıp Jensen'a yönelttim. Barry'yle konuşuyor, gülüyor ve kafasını bir şeylere sallıyordu. Karşılık olarak Barry bir şey söyledi ve ikisi birden dönüp bizim olduğumuz tarafa baktı. Jensen beni ya da Krista'yı parmağıyla gösterdi. Parmağını hangimize doğrulttuğu tam anlaşılmıyordu. Barry bir adım geriledi ve hayatım boyunca bir insanda görmüş olduğum en şok olmuş yüz ifadesini takındı. İşte o zaman Jensen'ın ona beni göstermiş olduğunu anladım. Krista güldü.

"Eğer henüz farkına varamadıysan, buralarda bayağı popülersin."

Bir elimle alnıma vurdum. "İnsanlara benim hakkımda ne anlatıyor?" diye sordum, daha çok kendime sormuştum soruyu. Krista duymuş ve gülmeye başlamıştı.

"Adı Mia olan bir karakter hakkında tamamlanmış bir kitap serisi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Homurdanıp ani bir refleksle yüzümü gizledim. Krista kahkaha attı.

"Onun haricinde çok fazla bir şey yok." Durup hafifçe başını eğdi. "Sarhoş olduğu zamanlar hariç. O zamanlarda sadece seninle ilgili konuşur."

"Ah, Tanrım!" Sormaya korkuyordum.

"Evet." Dudaklarını büktü. "Her neyse... Bütün bu olanlar geçmişte kaldı. Şu an hepimiz iyi yerlerdeyiz. Tekrar onun hayatında olduğun ve Olivia'yla aran çok iyi olduğu için gerçekten mutluyum. Benim ihtiyacım olan tek şey kızımla anlaşabilmen zaten."

Ona minnettar bir şekilde gülümseyip başımla onayladım. Ardından bize doğru gelen Jensen'la Barry'ye baktım. Barry, Jensen'dan daha kısaydı ama çok değil. Fotoğraf makinemin yanımda olmasını dilerdim. Böylece birkaç tane fotoğraf çekip bunları binlerce dolara *GQ* dergisine satabilirdim. İç çektim. Krista da iç çekti. Birbirimize bakıp kısa, sessiz bir kahkaha attık. Jensen yakına geldiğinde gözlerimiz birbirine kitlendi ve Barry de dahil olmak üzere etrafımızdaki herkes bir anda silindi. Çünkü sadece Jensen'ı görebiliyordum. Bütünüyle onunla dolmuştum. Bana uzandığında derin bir soluk verdim. Elini benimkine uzatıp beni Barry'yle tanıştırdı. Olivia'nın oyununu bitirmesini beklerken dördümüz sohbet ettik. Bitirince koşarak Jensen'm yanına gelip ilk önce kollarını boynuna doladı. Sonra bana merhaba deyip maçı izleyip izlemediğimi sordu.

Yere diz çöküp Olivia'ya maçı izlediğimi ve ayak hâkimiyetini çok beğendimi söylediğimde etrafımdaki üç çift gözün üzerimizde olduğumu hissettim. Ayak hâkimiyeti hakkında Juan Pablo'nun konuştuklarından duyduklarım haricinde hiçbir şey bilmiyordum ama Barry bana onaylayan bir baş hareketi yaptığında doğru şeyleri söylediğimi anladım. Ayağa kalkarken Olivia'yı kucağıma aldım ve vedalaşabilsin diye onu döndürdüm.

"Hoşça kal anne, hoşça kal Barry," deyip her ikisini de öptü fakat boynuma doladığı kolunu bırakmadı.

Krista, Olivia'yla bana gülümsedi. Barry de bize gülümsemişti. Jensen'se bize bakıyordu. Sanki ağlayacakmış gibiydi. Jensen'm eli omzumda, bense onun küçük kızını kollarımın arasında taşıyarak oradan yürüyerek uzaklaşırken, bir haftadan daha kısa bir süre içinde bunlardan uzaklaşıp gideceğimin düşüncesiyle kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

33. BÖLÜM

BASKILARI SERGİ İÇİN BIRAKTIKTAN BİRKAÇ gün sonra Metropolitan Sanat Müzesi'nin süpervizörlerinden birinden bir telefon aldım. Hoş sözlerle başlamıştı: *Katıldığınız için teşekkürler, çalışmalarınızı beğendik.* Sonunda kadın onunla buluşmamı istemişti. Biz isteksizce Olivia'yı annesinin evine bıraktıktan sonra Jensen benim evimde kalmıştı. Olivia neden bizde yatıya kalamayacağını anlamamıştı. Bu yüzden ben de ona başka bir gün için söz vermiştim.

Kendimi Jensen'ın sıcacık kollarının arasından çekip yataktan kalkmak zor olmuştu ama bir şekilde başarıp buluşma için hazırlanarak beş dakika öncesinde orada olmak için erkenden ayrıldım. Biraz vakit ayırıp etrafı gezerek ofislerin yanındaki duvarlardaki tüm tablolara baktım. Bu tabloların yaptığı gibi benim fotoğraflarımın da bu duvarları süslediğini bilmek kendime çimdik atmayı istememe yeterdi. Tabii ki böyle bir şey yapmadım ama yapmayı çok istedim. Son birkaç aydır yaşadığım bu inanılmaz hayal âleminden uyanmam gerekiyordu. Dergi için fotoğraflar çekmek, kendi özel koleksiyonumun sergilenmesi, Jensen ve Olivia'yla birlikte vakit geçirmek. Bunlar gerçek olamayacak kadar iyiydi ve iyi şeylerin sonsuza dek sürmediğini çok iyi biliyordum.

Kül grisi saçlı, ince, kiraz kırmızısı dudakları olan yaşlıca bir kadın beni ofisine çağırdı. Resmi tanışmamızı yaptık. Carol, galeri müdürünün asistanıydı. Bense küçük elleri, büyük hayalleri olan Mia'ydım. Sanat ve fotoğrafçılık hakkında konuştuk. Ben ona çalışmamı gözümde nasıl canlandırdığımdan bahsettim. Uzun bir sohbetin ardından bazı şeylerde anlaşmaya vardık. Her şeyle ilgili, çok uzun bir süredir hissetmediğim kadar emin hissederek ayrıldım oradan.

Değişmeyen tek şey vardı, o da eve gitmem gerektiğiydi. Bense hâlâ bundan Jensen'a bahsetmemiştim. Karşısına geçtiğim her aynada kendime moral konuşması yapıyordum. Jensen'a, onunla birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldığımı fakat hayatımın California'da olduğunu söyleyecektim sadece. Benim ailem oradaydı; yeni işim, geleceğim oradaydı. Asla başka bir yer olamazdı. Jensen bunu anlayacaktı fakat ne zaman onu görsem dilim tutuluyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim birkaç gün sonra Jensen'ın evine hemen girer girmez.

Elektrik süpürgesi elinde, merdivenlerin yanında durduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Gri eşofman altının içinde çok rahat görünüyordu. Süpürgeyi duvara yasladı ve bana doğru ilerleyip beni kollarına alarak kocaman sarıldı. Yüzüm göğsüne yaslanmıştı. Geri çekilmeden önce başımı döndürecek bir şekilde beni öptü.

Beni soluksuz bırakmayı başarınca, "Şimdi konuşabiliriz," dedi. Beni oturma odasına doğru peşinden çekti, sonrasında dönerek yüzüme baktı.

"Yakında gitmem gerekiyor," dedim. *Yara bandını hızla çekip çıkarma zamanı.* Jensen bana boş bir ifadeyle bakıyor, devam etmemi bekliyordu. "*People*'daki müdürüm beni arayıp erkenden orada olup olamayacağımı sordu."

Jensen hiçbir şeyi açık etmedi. Çenesindeki seğirmeyi görebiliyordum yalnızca. "Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde."

"Sen bunu ne zaman öğrendin?"

Hemen gözlerimi kapatıp derin bir soluk verdim. "Birkaç gün önce."

"Ve bana hiçbir şey söylemedin?" Sesi biraz yükselmişti.

Bakışlarımı ayaklarıma, ikimizin arasındaki boşluğa indirdim. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Orada ne zaman olmak zorundasın?"

"Haftaya başlıyorum."

Bakışlarını benden ayırmadan önce gözlerinde demlenen fırtınayı görmemi sağladı. "Tamam. Pekâlâ. Bir yolunu buluruz, değil mi? Ben oraya gelebilirim." İç çekmek için duraksadı. "Ben oraya ne zaman gelebileceğime bakarım, bazen de sen beni ziyaret edersin."

"Jensen..." dedim onun hesaplamalarını yarıda kesip. Milyonlarca defa aynı hesaplamaları ben de yapmıştım ama sonrasında tek bir sonuca ulaşmıştım: Bu imkânsızdı. "Biz yapamayız. Yapamayacağımızı biliyorsun. Ne yapmamız gerekiyor? Skype üzerine dayalı bir ilişki ve ayda bir ziyaret mi?"

Dişlerini sıktı; çenesi seğiriyordu. "Hepsi bu mu yani? Hayatıma girmene izin verdim, Olivia'nın hayatına da ve sen şimdi beni, *bizi* bırakıp gideceksin? Öylece?"

"Lanet olsun!" Nefesimi bıraktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. "Bunu yapma. Onu bunun içine çekme."

"Yapmak zorundayım, Mia. Çünkü sen gittikten sonra sorularla uğraşmak zorunda kalacağım. Sen evine dönüp her ne yapacaksan orada onu yapacaksın. Bense senin lanet olası bir hayalet gibi bu evin etrafında dolaşan hatıranla burada kalmak zorunda olacağım."

Ağzımı açtım fakat hıçkırmaya başlayınca yeniden kapattım. Tekrar konuşmaya başladığımdaysa sözcüklerim kurumuş boğazımı sıyırıp hırıltılı bir şekilde çıktı. "Bunu ben de istemiyorum."

"O zaman gitme. Gitme. İhtiyacın olan nedir? Bir iş mi? Ben sana iş bulurum. Ailen mi?" diye sordu ve bir adım öne gelip eliyle bileğimden kavradı. "Sana bunu da verebilirim. Burada bir ailemiz olabilir. Sana her şeyi verebilirim, Mia." Sesi yumuşamıştı. Gözlerim tekrar yaşarmaya başladı.

"Ben... gitmemezlik edemem," diye fısıldadım.

Bakışlarını sertleştirerek bana çevirdi. Gözleri beni kamçılayarak kendilerine boyun eğdirmeye çalışıyordu sanki. Birlikte geçirdiğimiz zaman, kan bağıyla bağlı olduğunuz ailenizi silmeye yetmezdi ki. Bunu yapamazdım. Yapamazdım. Sonra Jensen eğilip beni öptü. Geriye, kanepeye doğru düşmeme sebep olan sert, pişmanlık duymayan bir öpücüktü. Bütün bastırılmış, ihtiyacım olan talepler o öpücüğe sığdırılmıştı. Jensen gömleğimi başımdan çekip çıkarırken ben de saçlarına asıldım. İkimiz de birbirimizin kıyafetlerini hızlı, vahşi bir şekilde, birbirimize dokunmadan daha fazla zaman geçirmemek için çekip çıkardık.

Jensen beni birden döndürdü; göğsü sırtıma geliyordu. Erkekliğini kalçama bastırdı. Ellerini aşağı indirip bacaklarımı aralamak için hareket ettirdiğinde ağzını kulağıma dayadı. Göğsümü okşayıp omzumu ısırdığında inledim.

"Gidemezsin." Sesi kısık ve sinirliydi. Bacaklarımı daha da aralayıp erkekliğini bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Burada kalabilirsin," diye ekledi homurtuyla ve içime girdi. Soluğum kesilmişti.

"Kalamam."

"O zaman biz de deneriz," dedi. İttirişleri yavaş ve uzundu. "Geçmişte yaptığım bir şey yüzünden..." Jensen duraksadı. Soluğu derinleşiyordu. Geri çekilip daha sert bir şekilde içime girdi. İnledim. "...beni şimdi cezalandıramazsın." Durdu. "Ben çok değiştim."

Jensen tekrar omzumu ısırdığında bedenimdeki bütün her şeyin, kadınlığımın merkezinden ayak parmaklarımın uçlarına kadar titreştiğini hissetmeye başladım. Jensen derinlerime yavaşça girip çıkıyordu. Onu her yerde hissediyordum. Gözlerim

başımın gerisine doğru kaymıştı. Jensen'ın adını haykırdım. Bir kez daha içime girdi.

"Ben." *Bir daha.* "Seni." *Bir daha.* "Seviyorum." *Bir daha.*

Ve Jensen'ın içime boşaldığını hissettim.

İkimiz de yeniden soluğumuzu kazanınca bütünüyle içimden çıktı. Ben ileriye doğru, kanepenin arkasına sallanarak düştüm. Tükenmiş ve doymuş hissediyordum. Jensen bacaklarımın arasını temizleyip sonrasında dikkatini kendine çevirdi. Ona baktım. İkimiz de tamamen çıplaktık. Birbirimizin karşısında bütünüyle çıplak ve yalın görünüyorduk. Yürüyerek yanıma geldi ve beni öpmek için eğildi.

Dudaklarıma karşı, "Seni seviyorum," dedi bir nefeste.

Nefes nefeseydim. Kendimi vahşi hissediyordum. Bu yüzden bir adım gerileyip ellerimi dar olan belinden çektim. Aramızdaki mesafe delice atan kalbimi sakinleştirmeye yetmemişti. Kan akışım hızlanmış, nabzımsa tavan yapmıştı. Gözlerim kocaman açıldı. Onunkilerdeyse ciddi bir ifade vardı. Sırtımın alt kısmı tekrar kanepeye değene kadar Jensen yürüyerek bana yaklaştı.

"Jens..." Dudaklarını benimkilere bastırmadan önce ağzımdan çıkanların hepsi sadece buydu. Büyük ellerini bedenimde aşağılara doğru kaydırıp kalçalarıma ulaşana kadar devam etti ve ellerini orada tuttu. Kendisi geri çekilirken alt dudağımı emdi.

"Seni seviyorum, Mia ve söylediğimi geri almayacağım. Aramızdaki şey yalnızca eğlence ya da bir vedaymış gibi davranmayacağım. İkimiz de öyle olmadığını çok iyi biliyoruz." Jensen durdu, gözlerimi inceleyip derin bir soluk verdi. "Seni seviyorum ve kalbimde hissettiklerime dair seninle pazarlık yapmayacağım. İnan bana, ben gerçekten çabaladım." Zihnimin bulabileceği bütün o gerçekçi bahaneleri kullanmaya çalıştım: *Gençlik aşkıydı. Yanında kimse yokken o oradaydı. Sen tamamen iki insanın geçmiş hatalarının lime lime edilmiş parçalarıyken o kendini bir bütün gibi hissetmeni sağlamıştı yeniden.* Gözlerimi kırpıp yaşların akmasına engel olmaya çalıştım fakat hıçkırıklarım serbest kaldığında kollarımı Jensen'ın boynuna doladım. Beni göğsünün sertliğine

bastırdı. "Hayatım değişti. Ben değiştim ama senin için hissettiğim aşk hiç değişmedi. Eğer bir değişiklik oluyorsa o da sevgimin giderek artması olabilir. Mia, sen içime bir tohum ektin. Bir sarmaşık gibi kalbimi sarmalayıp bütün vücuduma yayılıyor. Orada başka birine yer yok."

"Seni seviyorum," dedim; kelimeler ağzımdan çıkarken burnumu çektim. "Seni seviyorum ve bu sözleri sana tekrar söyleyeceğimi asla düşünmemiştim." Elimi kaldırıp Jensen'ın gözlerinin üzerine düşen saçı uzaklaştırdım. "Fakat ben ülkenin diğer tarafına gittiğimde bu durumla başa çıkıp çıkamayacağım konusunda kendime güvenmiyorum. Seni hiçbir şey için cezalandırmak istemiyorum. İstemiyorum fakat kendimi iyi tanıyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Buna zaman tanıyacağız. Bir hafta, iki hafta ve nasıl gittiğine bakacağız, tamam mı? Sonsuza kadar hayır demiyorum. Hiçbir şekilde hayır demiyorum. Deneyeceğimi söylüyorum fakat yine de eve gitmem gerekiyor."

"Peki Olivia ne olacak?" diye sordu Jensen. Adını söylediğinde sesi titremişti.

Gözlerimi kapadım. Çünkü Jensen'm gözlerindeki acıyı görmeye dayanamazdım. Benim yüküm zaten çok ağırdı.

"Sadece bir telefon kadar uzaktayım," dedim sessizce. "Ve geri döneceğim."

Hızlıca gözlerini kırptı ve dönerek uzaklaştı. Sırtı bana dönmüştü. Kollarımı etrafına dolayıp yüzümü sırtına dayadım.

"Özür dilerim. Gerçekten çok ama çok özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim," dedim boğuk bir fısıltıyla. Gözyaşlarım yüzümden Jensen'm sırtına doğru akıyordu.

"Aşk böyle bir şeydir," dedi. "Bunun için özür dileyemezsin."

"Seni burada bırakıp gidiyor olduğum için özür dilerim."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yapmak zorundasın," dedi Jensen kollarımdan tutarak.

Kollarımı indirip gözyaşlarımı sildim. Sanki aynı parçamı isteyen iki dünya arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Daha sonra o gece Olivia'yı, Krista ve Barry'lerin evinden almaya

gittik. Olivia çoktan uyumuştu. Onu kollarımda tuttum. Arabadan alıp yatağına taşırken uyanmıştı.

"Gitmek zorunda mısın?" diye fısıldadı Olivia. Sesi yorgun çıkıyordu.

"Gitmek zorundayım." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Burada olmayı sevmiyor musun?"

"Seviyorum ama bütün eşyalarım orada."

"O zaman sen de onları buraya getir," diye itiraz etti. "Onları benim dolabıma koyabilirsin."

Olivia'nın bu sözleri boğazımda kocaman bir yumrunun oluşmasına yetmişti. Bu küçücük kızı nasıl bırakıp gidecektim? Tam da ben kendimi babası olmadan yaşayabileceğime henüz ikna edebilmişken, bir yolunu bulup kalbime ulaşmış, orada kendine bir yer edinmişti.

"Ama ben seni özleyeceğim," dedi Olivia gözlerini açıp bakışlarındaki samimiyeti görmemi sağlayarak. "Yarından sonraki gün gelecek misin?" Başımı iki yana salladım; gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Oyunumu görmek için cumartesi geri gelecek misin?" Başımı tekrar iki yana sallayıp gözyaşlarımı sildim. "Bütün giysilerini götürüyor musun?" diye sordu sonunda. Başımla onayladım. "Ve fotoğraf makineni de mi?" Buna cevap vermedim. Eğer verseydim orada kendimi kaybedecektim. Bunun yerine Olivia'yı alnından öptüm ve onu görmek için en kısa zamanda geri geleceğime söz verdim.

Tam ben odasmdan çıkarken bir kez daha arkamdan bana seslendi Olivia. Bir elimi kapının çerçevesine dayayıp ona döndüm.

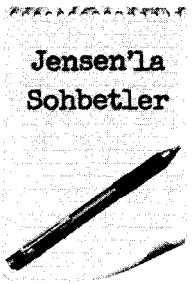
"Lütfen gitme. Seni seviyorum," dedi.

O anda, hissettiğim üzüntünün ağırlığı üzerime çöktü. Boğazımdaki düğüm beni sıkıyor, gözlerimde biriken yaşlarsa gözlerimi yakıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve bir şekilde kendimde o gücü bulup odadan dışarı çıktım.

Jensen'ı holde, sırtını holün diğer köşesinde duvara dayamış, çenesini göğsüne indirmiş, gözleri kapalı bir halde buldum.

Annesinin onu terk edip gidişiyle ilgili kendisini suçladığı gibi beni de suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum. Olanlardan sonra hiçbir kelime söylenmemişti. O gece ayrılmıştım çünkü gün ışığıyla birlikte acımızı görmeye dayanamazdım. Eve gittim. Bedenim gitti. Zihnim de gitti fakat kalbimin parçaları Jensen'ın mutfağının ahşap zemininde etrafa saçılmış olarak orada duruyordu.

Kızım neredeyse bir yıldan beri futbol oynuyor. Annesinin nişanlandığı adam eski bir profesyonel futbolcu. Sanırım onun futbola olan tutkusu kızımın baleye olan tiksintisiyle karışmış ve kızımı futbol oynamaya itmiş. Kızım futbol oynamayı seviyor. Kesinlikle seviyor fakat bu geçtiğimiz hafta sonu kızım, oyunun tam ortasında bırakmaya karar verdi. Hiçbir açıklama yapmadan koşmayı bıraktı. Kramponlarını tekmeleyip çıkardı. Dizliklerini çoraplarından söküp fırlattı. Sinirlenip elindeki kâğıtları yukarı fırlatan bir ofis çalışanına benzemişti o haliyle. Ağzım şaşkınlıkla kocaman açılmış, ne yapacağımı bilmez bir halde onu uzaktan izliyordum. İlk defa, çok yakında üvey babası olacak adamın onu sakinleştirmesine izin verdim. Çünkü bu futbolla alakalı bir olaydı. Demek istediğim, öyleydi, değil mi? Benim kızım kolay pes eden biri değildi! Sonra annesi oyuna dönmesi için onu ikna etmeye çalıştı. Sonunda sanki bu konuda uzman bir tür simyacıymışım gibi dönerek bana baktılar.

Değildim. Ona doğru yürüdüm. Dizlerimin üzerine çöküp ona sorunun ne olduğunu sorduğumda yaşla ve hüzünle dolu gözleriyle bana baktı ve, "Bugün futbol onamak istemiyorum sadece," dedi.

Ben de kızımı kollarıma alıp bir kolumda o, diğerindeyse ayakkabılarıyla birlikte sahayı terk ettim. Çünkü bazı zamanlarda futbol oynamak istemezsiniz ve bu önemli değildir. Futbol oynamak istememeyi anlayabilirim. Benim anlamadığım şey, birisi için tekrar tekrar savaşırsınız, her ne olursa olsun, her zaman onun yanında olacağınızı kanıtlarsınız ama karşınızdaki vazgeçer. Hiç haber vermeden, öylece.

Bugün biraz hissizim. Belki de daha tam içime çökmemiştir acısı. Ya da belki de onun sadece şimdilik futbol oynamak istemediği ama çok yakında isteyeceği ümidine sarılmaya çalışıyorumdur. Önemli olansa bir sonraki sefer oynamak istediğinde, eğer bu gerçekleşirse tabii, bunun sonsuza dek olmasına ihtiyacım var. Onun idman boyunca durmadan koşmasını istiyorum. Çünkü onunla hazırlık maçlarına çıkmak istemiyorum artık. Dünya kupasını istiyorum. Bütün hepsini istiyorum. Beni bundan daha azına ikna etmesine izin vermeyeceğim.

"Müphem yazılmasından" nefret eden okurlarım için (çünkü her şeye burnunu sokan meraklı insanlarsınız ve sadece meraklı insanlar belirsiz yazılmasından nefret eder) ayrıntılarıyla açıklayacağım: Mia Bennett, sana zaman veriyorum. Buna benim ihtiyacım olduğundan ya da senin buna ihtiyacın olduğunu düşündüğümden değil. Son defasında seni bırakıp gittiğimde, başka bir seçeneğin olmadığı için gitmeme izin verdiğin için. Fakat bu defa senin bir sürü seçeneğin var. Bütün hamleleri biliyorsun. Top senin sahanda. Futbol oynamak istediğin zaman bana haber ver.

Günün Sorusu:

MJABRAHAM12'den: "Eğer zamanda geri gidebilseydin, yirmi bir yaşındaki haline neyi öğütlerdin?"

Cevap:

Hareketlerine dikkat et. Çünkü çok ciddi sonuçları var.

34. BÖLÜM

SANTA BARBARA'DA YAŞAMANIN TAM BANA göre olduğunu düşünmüştüm. Ta ki burada yaşamanın her şey demek olmadığını anlamamı sağlayacak kadar oradan uzaklaşana dek. Evde olmak, kendi kendime yarattığım, üzeri örtülmüş rahatlığın sadece bir yanılsama olduğunu, yıllardan beri oluşturduğum otomatikleşmiş alışkanlıklarımınsa sadece birer alışkanlıktan ibaret olduğunu fark etmemi sağlamıştı. New York'a taşındığım ve içinde yaşadığım kutunun dışına kendimi çıkmaya zorladığım anda alışkanlıklarım değişmişti.

O aptal, sinir bozucu klişenin dediği gibi: *Ev kalbinizin olduğu yerdir.*

Bunu artık anlayabiliyordum.

Hâlâ bunun saçma ve sinir bozucu olduğunu düşünüyordum fakat onu şimdi anlamıştım.

Gerçek şu ki, kalbim ortadan ikiye bölünmüştü: ailem ve Jensen ile Olivia. Önce hangi parçasının kırıldığından emin değildim. Emin olduğum tek şey kalbimin gerçekten parçalandığı ve acıdığıydı.

Eve geri döndüğümden beri Jensen'la yalnızca birkaç defa görüşmüştüm. Bunların yarısı da Olivia'nın beni sorduğu ve

babasına araması için yalvardığı zamanlardı. Jensen'ın sesini duymadığım diğer zamanlardaysa huzursuz hissediyordum. Başlangıçta kendime bunun bir tür nokta koyma olduğunu söylemiştim New York'tayken. Sadece bir kapanış. Peki ne zaman basit bir kapanıştan daha fazlasına dönüşmüştü? Yoksa zaten bu her zaman büyük bir aşk mıydı?

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, yoksa kendini mi?" diye sordu Maria ben ona *PEOPLE*'daki işimin benim için doğru hareket olduğunu söylediğimde. Maria ben New York'a taşındığımda benim fotoğraf stüdyomu devralan arkadaşlarımdan biriydi. Bir haftadan beri erken kalkıp derginin bazı kapaklarını ve sayfalarını süsleyen aktris ve modellerin fotoğraflarını çekmeye gidiyordum. İşten çıktıktan sonra da çoğunlukla plaja doğru sürüklenip dalgaların seslerini takip ediyordum. Bu en çok özlediğimi söylediğim şeydi, değil mi? Orada oturup bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bomboş denize bakıyor, guruldamaya başlayan karnımın sesini duyduğumdaysa kalkıp oradan uzaklaşıyordum. Maria genellikle sekiz civarında stüdyoyu kapatıyordu; bense o civarlar, bir saatten fazla bir süredir mavi boşluğa bakıyor oluyordum. Kurulmuş bir saat gibi her akşam caddeden aşağıya, kahve dükkânına iniyor, ikimize de kahve alıp galerinin kapısından içeri giriyordum.

"Kimseyi ikna etmeye çalışmıyorum," dedim onun sorusuna karşılık olarak.

Bakışlarım galerinin içinde geziniyordu. Maria İtalyan ressamlarla yerel heykeltıraşlardan sanat eserleri almış ve her nasıl başarmışsa benim fotoğraflarımı koymak için de yer bulmuştu. Yeni maceralara yelken açmış olmama rağmen akla sonradan gelmediğimi görmek içimi ısıtmıştı.

Maria bakışlarını bana çevirdi. Ona yutturmaya çalıştığım "iyiyim" moduna kanmadığı zamanlarda yaptığı gibi dudağını dişlerinin üzerinde hareket ettirdi.

"O adama âşık olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O zaman?"

"O zamanı filan yok. Hayat böyledir işte, bilirsin ya? Adaletsiz ve boktan."

"Ama hayat sana adaletsiz davranmıyor ki. New York'a geri gidebilirsin. Seni burada tutan hiçbir şey yok."

"Sadece işim. Bütün hayatım boyunca istediğim şey."

"Bir dedikodu dergisindeki iş," dedi ifadesiz bir şekilde. "Lanet olası Metropolitan Sanat Müzesi'nin duvarlarında fotoğrafların sergileniyor ve sen dedikodu dergisiyle olan işi istiyorsun."

İç geçirdim. "Bu her zaman istediğim bir şeydi, fotoğraflarımın tanınması ve kapaklarda olması. Doğru olan bu."

"Mia, seni mutlu eden şeyi yapmaktır doğru olan. Prestijli bir sanat müzesinin duvarlarını süslemektir. Bu dergiyle çalışmanın senin hayallerine nasıl uyduğunu anlayamıyorum. Kahve masası kitabına ne oldu?"

"Annie Leibovitz'e baksana."

Maria bana yandan ters ters baktı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Dudaklarımın seğirdiğini hissettim. İkimiz de Annie'nin durumunun herkesin başarabileceği bir şey olmadığını biliyorduk.

"Ben sadece söylüyorum." Omzumu silkip kahvemden bir yudum aldım.

Ona palavra attığımı biliyordum. Bunu biliyordum fakat ne zaman oraya taşınmanın sonuçlarını düşünsem kendimi Estelle, Robert, annem ile babam, buranın havası, plaj, ne zaman istesem arabamı kullanabilecek olmam gerçeği ve bana tanıdık gelen yaşantıyı düşünürken buluyordum. Bütün bunlar benim Santa Barbara hakkında sevdiğim şeylerdi. New York'ta bunlara bir anda sahip olamayacaktım.

Fakat sonra Jensen'la Olivia'yı ve onların beni sokakta buldukları bir kedi gibi alıp sevgi ve şefkatle yıkayarak hayatlarına dahil etmelerini düşündüm. Jensen ve Olivia'yı özlüyordum. Onları o kadar çok özlüyordum ki onları düşündüğümde kalbimin bir daha asla bir araya getirilemeyecek kadar küçük parça-

cıklara bölündüğünü hissediyordum. Ayrıca New York o kadar da kötü değildi. Havası ve aşırı kalabalık nüfusunun dışında tabii. Ulaşımına alışmıştım ve etrafta araba kullanmadan dolaşmak da sorun değildi. Cesaretimi toparlayabilir, Giselle'e artık işi istemediğimi söyleyebilirdim. Geleceğim için kötü bir karar gibi gözükebilirdi fakat yapmak istediğimin bu olmadığını açıklayabilir, ona fotoğraflarımın baskılarından ve nerede sergilendiklerinden bahsedebilirdim. Böylece o da üzülmezdi.

Öğle yemeği için Estelle'in evine gittiğimde bütün bu olanları ona söyledim. Estelle'se oturmuş, bana şaşkınlıkla öylece bakıyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi, daha da dikkatle bakmaya devam etti. Bunu algılamasının zor ve güç olacağını biliyordum. Bunu iyice düşünmek için bir haftamı harcamıştım ve sonrasındaysa oraya kalıcı olarak taşınmaya karar vermiştim ama çocuklarımızın bizim büyüdüğümüz gibi birlikte büyümüyor olacaklarının düşüncesi beni çok üzüyordu hâlâ.

"Kararımı verdim," dedim.

"Bunu görebiliyorum," dedi Estelle. İkimize de biraz şarap doldurdu. "Pekâlâ, futbol sezonunda Jensen on beş günde bir hafta sonları buraya geliyor. Böylece ben de seni yeterince görebileceğim."

Gülümsedim. Üzgün bir gülümsemeydi. Birden gözlerimde yaşlar birikmişti. Etrafımdan dolaşıp yanıma gelerek oturdu ve bir koluyla bana sarıldı.

"Her şey güzel olacak, Meep."

"Biliyorum! Fakat bizim çocuklarımız planladığımız gibi birlikte büyüyemeyecekler! Aynı okula gidemeyecekler, erkekler hakkında dedikodu yapamayacaklar." Konuştukça daha fazla ağlıyordum. "Tanrım, bu çok aptalca! Beni inanılmaz derecede mutlu edecek bir şey yapıyorum ama çocuklarımız belki kanka olurlar ya da dedikodu yapamayacaklar diye ağlıyorum." Estelle bana sarılmış, beni tutarken ben hâlâ şiddetli bir şekilde ağlıyordum. Sonra ağlamaya son verip gözyaşlarımı sildiğimde Estelle'in de gözlerinden yaşların boşaldığını gördüm.

"Bu acıtıyor," dedi Estelle ağlarken. "Ama... sürekli Skype üzerinden görüşebiliriz. Çocuklarımızsa her zaman birbirlerinin hayatlarında olacaklar."

Bakışlarımı çevirip ona baktım. "Sence doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Bu seni mutlu ediyor mu?"

İç çekip başımla onayladım.

"Seni *hayalindeki işinden* daha çok mu mutlu ediyor?" diye sordu kelimeleri vurgulayarak.

Kahkaha attım. "Kesinlikle ondan daha çok mutlu ediyor."

"O zaman yap," dedi omzunu silkerek. "Ruhunu gülümseten şeyi yap."

Burnumu çektim. "Çok eziksin."

"Bu lafımı sevdiğini sanıyordum?" Yüzümdeki tiksintiyi görünce güldü.

"Hayır. 'Ruhunu ateşe verecek şey neyse onu yap' lafını seviyorum. Gülümseyen ruhları değil."

Estelle kahkaha atıp gözlerini devirdi. "Tamam canım, tamam."

"Sanırım Metropolitan Sanat Müzesi'nden Carol'ı arayıp benim için bir şeyler yapabilir mi diye baksam iyi olacak."

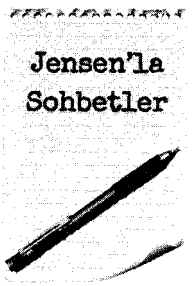
"Peki sergide satılan fotoğrafların ne olacak? Onlardan kazandığın paranın birazını almalısın."

Almıştım. O sergiden iyi para kazanmıştım. Beni bundan daha fazla mutlu eden şeyse müzenin, favorim olanı kendisine saklamayı önermesi olmuştu. Yine de orası beni bir lokmada yutabilecek bir yerdi.

"Aldım... Fakat biraz daha gelire ihtiyacım olduğunu hissediyorum hâlâ. Öyle evde oturamam. Beni tanıyorsun."

Geriye sadece aileme ve Rob'a söylemek kalmıştı. Gece için eve gittiğimdeyse annemle babam dışarıdaydı. Rob'sa telefonuna cevap vermiyordu. Geceyi bomboş olan evde üzgün bir şekilde gezinerek geçirdim. Maria'yı arayıp benimle dışarıda takılmak ya da başka bir şey yapmasını isteyebilirdim fakat milletin

içinde üzüntüden somurtacağımı biliyorken bunu yapmanın ne anlamı vardı ki? Bu Jensen olmadan yaşayamadığımı hissetmek gibi bir şey değildi ama onsuz üzgündüm. Jensen'ı özlemiştim. Ve birini özlemekte kesinlikle yanlış olan bir şey yoktu. Mutfakta gezinip dururken ne yiyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Birden gözüme FedEx'ten bir zarf ilişince onu almak için olduğu yere gittim. Üzerinde Jensen'ın elyazısıyla kendi adımı gördüğümde kalbim hızla atmaya başlamıştı hafiften. *FedEx ile bana bir mektup mu göndermiş?* Mutluluktan başım dönmüş bir halde merdivenleri koşarak çıkıp eski odama gittim. Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra zarfı yırtarak açtım. Elimi zarfın içine soktuğumda içinde mektup bulamayınca kaşlarımı çattım. İçine baktığımda küçük kâğıt parçalarını fark ettim. Zarfı ters çevirip içindekilerin konfeti gibi yatağımın üzerine dökülmesini sağladım. Onları elime aldığımdaysa küçücük kâğıttan kalpler olduklarını anladım. Onlarla birlikte bir not da düşmüştü: *"Köşe yazılarımı okuyor musun?"* Hemen telefonumu çıkarıp Jensen'a mesaj gönderdim: *"Elbette köşe yazılarını okuyorum. Kalpleri sevdim."* Komodinin üzerindeki telefonuma bakmaya devam ettim. Cevabını bekliyordum fakat sabaha kadar mesajı gelmemişti. Şu cümlesini okuduğumdaysa kalbim kırılmıştı: *"Bu beni öldürüyor."* Bu durum, ondan ayrı kalmak beni de öldürüyordu.

Beni Twitter'dan takip edip köşe yazılarımın son zamanlarda cesaretten yoksun olduğundan şikâyet edenler için söylüyorum: Haklısınız.

Son zamanlarda sevgiden ve cesaretten yoksunum.

Her şeyin yoksunluğunu hissediyorum.

Fakat Jeff'in de dediği gibi, "Şov devam etmeli."

Ve ediyor da.

Eğer bir ayrılık sürecindeyseniz ve bekâr bir babaysanız, kalpsiz bir kızla çıktığınızdan emin olun. Siz farkında değilken sizin ve kızınızın bir albüm dolusu fotoğraflarını çekip bırakmayacak biri olsun. Kızınızla onun annesinin fotoğraflarını da albüme dahil edecek kadar ileri gitmeyen biri.

Eğer bir ayrılığın eşiğindeyseniz ve bekâr bir babaysanız, özverili olmayan biriyle çıktığınızdan emin olun. Kendisi için en değerli olan eşyayı, onu almak için geri geleceğini bildiren bir notla, kızınız için geride bırakmayacak olan biri olsun. Kızınıza onun ne kadar özel olduğunu ve bu dünyada olmak istediği her şey olabileceğini yazan bir mektup bırakmayacak biri.

Eğer bir ayrılığın eşiğindeyseniz ve bekâr bir babaysanız, kızınız için iyi bir üvey anne olmayacak biriyle çıktığınızdan emin olun. Çünkü bir defa ayrıldığında, ikiniz de neleri farklı yapsaydınız o kalırdı, diye merak içinde kalacaksınız.

Günün sorusu:

BristerRobin'den: "İlk defa dokuz yaşındaki kızımın bacaklarını tıraş ettim. Geçen yıl Nair marka tüy dökücü krem daha kolaydı. Bekâr babaların ne yaptığını merak ediyorum. Bir fikrin var mı?"

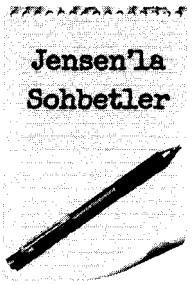
Cevap:

Bacakları tıraş etmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorum! Beni korkutmaya bir son verin! Küçük kızım sonsuza dek küçük kalacak.

35. BÖLÜM

LANET OLSUN!

Hamileyim!

Bir önceki gün bir soru aldım. Sanırım duruma uyuyor. Wendylegrand58'den geliyordu.

"Eğer kendi hayat hikâyenizin sonunu yazabilseydiniz, sonsöz bölümüne ne yazardınız?"

Benim cevabımsa basit: Kendi hayat hikâyemizin sonunu yazmak kaderimizde yok. Eğer yazsaydık çoğumuz bir yolunu bulup ölümden kurtulmaya çalışırdık. Çünkü sondan ödümüz kopuyor. Hayatımın sonunda ne olsa mutlu olacağımı biliyorum. Yine de, yaşamın sonla alakalı olmadığını fakat başlangıç ve son arasındaki bölümlerle ilgili olduğunu öğrendim. Hikâyemizi başkalarına anlatmak için yaşamak, içini doldurmak ve insanların ona nasıl tepki vereceği bizim devam etmemizi sağlıyor.

Gerçek olansa, eğer bunlar hayali hikâyeler değilse hiç kimsenin son sözleri büyük bir özlemle beklemediği. Bu kural *benim için de* geçerli. Benim hikâyemin de sona ereceğini biliyorum fakat geride bırakacak olduğum mirasın yeterince büyük olmasını ümit ediyorum. Böylece hiç kimse neden ya da nasıl sonlandığını hatırlamaz. Bu sadece benim çok uzun ve mutlu olan (umarım) hayat kesitimde diğer bir hikâyecik olacaktır.

Günün Sorusu:

FitchM'den: "Okumaktan hoşlandığınız yazarlar hangileri?"

Cevap:

Neil Gaiman ve Stephen King.

36. BÖLÜM

"KAHRETSİN! *SEN* APTALIN TEKİSİN!" BUNU söyleyen Rob'du.

"Sonuçlar gelene kadar bekleyelim." Bunu söyleyense Estelle.

"Beni soktuğun bu ikilemin içinde olmaktan hoşlanmıyorum." Bu da Oliver'dı.

"Aman Tanrım! Bu ettiğin yeminin bir parçası değil mi? Ayrıca, ben çubukların üzerine işerken hiç kimse sana burada olman gerektiğini söylemedi."

Oliver homurdandı. "Kendi evimin içinde olmama bile izin verilmiyor mu? Ve ben çocuk doktoruyum. Bu yüzden yetişkinlerin yaptığı o aptalca şeylerle uğraşmak zorunda değilim. Tıpkı bunun gibi! Ayrıca kanını aldım ve senin için analizini yapıyorum. Çünkü gerçeklerle yüzleşip lanet olası kendi doktoruna gidemeyecek kadar ödleğin tekisin!"

"Öyleysem ne olmuş? Sağlık sigortamı arayıp yaptığın hizmetin karşılığını ödemelerini mi istiyorsun?"

"Hey! Yeter!" diye sesini yükseltmişti Estelle. Sanki boks maçındaki hakemmiş gibi ikimizin arasına girip ellerini kaldırdı. İç çekip bana döndü. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Ona söyleyecek olmanın düşüncesi yüzünden gözlerimde yaşlar birikti. "Yapamam."

"Ne? Yapamam derken neyi kastediyorsun?" diye sordu üçü hep bir ağızdan.

Burnumu çekip yüzümü sildim. "Böyle uzaktan söyleyemem! Onu arayıp böyle bir haberi veremem. Ah, aman Tanrım! Aradığında da artık telefonlarına cevap veremem. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak." İnleyip boğuk bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladım.

Oliver dikkatimizi ona vermemizi sağlayan bir ses çıkardı. "Pekâlâ, onu görmezden *mi* geleceksin *yani*? Onu ve Olivia'yı bırakıp gittikten sonra planın, onun aramalarını görmezden gelip başka bir çocuğu olacağını ona bildirmemek mi?"

"Fasulye, Mia'nın şu an senin *kankalar hatunlardan önce gelir* saçmalığına ihtiyacı yok," dedi Rob.

"Rob haklı, Oliver."

Oliver iç çekip başını öne eğdi. "Özür dilerim, Meep. Ben sadece... Jensen benim en iyi dostum. Eğer tüm bu olanlar, arkasından iş çevrilerek Estelle'e yapılmış olsaydı sen nasıl hissederdin?"

"Kapana kısılmış," dedim kendi şakama karşı kıkırdayarak. Sonrasında herkes bana sert sert bakınca homurdandım. "Burada korkudan ödüm patlıyor, millet. Gerçekten."

Rob yanıma gelip kollarını dolayarak bana sarıldı. "Bir şey yapmadan önce sonuçların gelmesini bekleyelim, olur mu?" Rob duraksadı; başını kaldırıp Oliver'a baktı. "Birkaç günlüğüne çeneni kapalı tutabilir misin?"

Oliver başıyla onayladı. "Benim tek istediğim, emin olduğunda hemen ona söylemen. Adama en azından bu kadarını ver. Krista'nın Olivia'ya hamilelik süreci onun için pek keyifli geçmedi, biliyorsunuz. Olivia dünyaya gelmeden önce senin onu kabul etmen için sana ulaşmaya çalışmakla o kadar çok meşguldü ki... Şimdi bundan pişmanlık duyduğunu biliyorum. Bu fırsat için ona şans ver, Meep."

Başımla onayladım. "Doktora gitmeden önce bunu biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var."

Ayrıca Jensen'm Jensen'lik yapmasını ve beyaz atlı prensim olmaya çalışıp hamilelik yüzünden benimle evlenmek istemesini de istemiyordum.. Aman Tanrım! Ya teklif ederse? *Bunun yüzünden.* Bunu asla kabul edemezdim.

37. BÖLÜM

AİLEME HAMİLE OLDUĞUMU SÖYLEYEMEDİM. Bunu söyleyecek cesaretim yoktu fakat yine de bir aile toplantısı için onları çağırmayı başardım ki bu onlarda her şey hakkında daha fazla şüphe uyandırdı. O gün mutfakta birbirimizle her karşılaştığımızda bir şeyler tuhaftı. Onlar bana komik bir şekilde bakıyordu. Bense, Rob ve ben ergenken ve o cinselliğini gizlemeye çalıştığı zamanlarda yaptıkları gibi tartıştıkları şeyleri nerdeyse duyabiliyordum. *Esrar içtiklerini mi düşünüyorsun? Kesinlikle şu Jensen denen çocukla seks yapıyor. O baş belasının teki. Onu hamile bırakmasa iyi eder.* Tanrım! Bu düşündüğümden daha zor olacaktı ve ben artık bir ergen bile değildim!

Rob akşam yemeğine elinde iki tane şarap şişesiyle gelmişti. Sanki doğru şeyi yapmış gibi yüzüme kocaman sırıtarak bakıyordu. Ta ki ben ona, *"Ben hamileyim, hatırladın mı, aptal?"* bakışı fırlatana kadar. Bakışım yüzündeki gülümsemeyi silip süpürmüştü. İki büklüm olup dudaklarını oynatarak, "Kahretsin, unuttum! Üzgünüm!" diye fısıldadı.

"Teşekkürler tatlım. Hadi onları masaya koyalım. Baban çoktan masaya oturdu bile," dedi annem ve gelip Rob'u karşıladı.

Yemek odasına girdiğimde bakışlarım babamın elindeki açık olan gazeteye odaklandı. Anında başımı çevirip Rob'a baktım.

"Henüz bunu okumadım," dedi babam.

Rob'la göz temasımızı bozmadık. Yanlış bir şeyler yaptığımızda yakalanınca her zaman yüzümüzde kahretsin bakışı belirirdi. Ona taşınmakla ilgili planlarımdan bahsetmiştim ve hemen ardından da o nasıl taşınabileceğinin planlarını yapmaya başlamıştı. *Biraz zamanımı alabilir fakat orada olacağım,* demişti bana Rob ve ben de ona inanmıştım. Çünkü beni mutlu edebilmek için Rob her şeyi yapardı.

"Bunu yüksek sesle okuyacağım," diye ekledi babam.

Başımı o kadar hızlıca ona doğru çevirmiştim ki gerçekten boynumu incittim.

"Hayır, okuyamazsın!"

"Neden olmasın? Sizin aranızda bir şeyler oluyor. Eğer bu gazete bana bunun ne olduğunu söyleyecekse aile toplantısı sırasında okumam iyi olabilir." Babam durup masanın üzerine bir mektup bıraktı. "Bu arada sana bir şey gönderdi. Eski odanda."

Her zaman olduğu gibi kendi yerime, Rob'un yanına, babamın tam karşısına oturdum.

"Onu şimdi mi açmak istersin, yoksa yalnız kalınca mı?"

"Yalnız kalınca, baba! On beş yaşında değilim!"

"Olduğunu söylemedim." Babam iç çekip gazeteyi açtı.

"Yemek yiyeceğiz," dedi annem.

"Ben bunu okuduktan hemen sonra." Yüksek sesle okumadı ama okuduğunu biliyordum. Çünkü gözleri gazetenin bir ucundan diğerine hareket ediyordu. Bitirdiğinde gazeteyi katlarken başını sallayıp gazeteyi yanına bıraktı. "İşte bu dikkate değer."

"Dikkate değer olan ne? Orada ne söylüyor?" dedi Rob ve ben onu masanın altından tekmeleyince tısladı. "Üzgünüm. Bugün okumadım!"

"Her zamanki şeyler. Mia geri döndüğünden beri aşk hastası olmuş ahmak."

Homurdandım. "Önce yiyip sonra konuşabilir miyiz? İştahım kaçıyor."

Kabul ettiler. Yine de sinirlerim gergin olduğu için pek bir şey yiyememiştim fakat sessizlik için minnettardım, özellikle de bir sonraki bomba patlatılmadan önce birazcık olsun o konudan uzaklaşıldığı için.

"Neden hepimizi görmek istedin?" diye sordu annem şarabından bir yudum alıp.

Kucağımdaki mendili katladım. Tekrar katladım ve tekrar katladıktan sonra boğazımı temizledim. Annemle göz göze gelmeden önce masadaki herkesle kısa bir süreliğine bakıştım.

"New York'a taşınıyorum. Kalıcı olarak." Kelimeleri yüksek sesle söyleyince birazcık olsun rahatlayacağımı düşünmüştüm fakat bütün kelimeler göğsümün acıyla sıkışmasına sebep olmuştu. Annem bana şaşkınlıkla bakarken babam çatalını düşürdü.

"*Kalıcı* derken neyi kastediyorsun?" diye sordu annem. Ses tonu küçümsemeden çok kuşku yüklüydü.

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırdım ama yine de gözyaşlarına engel olamıyordum. Şu anda yaşadığım, duygularımı altüst eden bu hormonal gelgitlerden nefret ediyordum.

"Orada işimle ilgili daha çok şey yapabileceğimi hissediyorum. Ufkumu genişletebilirim..."

"Onu buradan da yapabilirsin," dedi babam konuşmamı bölerek. "Saçmalamayı kes, Mia! O serseri için oraya taşınmak istiyorsun."

Bu defa gözyaşlarına engel olamadım ama çabucak yüzümü sildim. "O neredeyse otuz yaşında, baba. Kendisi için muhteşem bir hayat kurmuş. Senin onun olacağını düşündüğün kişiden dağlar kadar farklı. O inanılmaz bir baba ve... Evet, taşınmamın en büyük sebebi Jensen. Onu seviyorum baba ve elimden geldiği kadar da hayatımı onsuz yaşamak istemiyorum." Gözlerimden boşalan yaşlarımı siliyordum. "Belki de bir gün onu serseri diye adlandırmaktan vazgeçersin baba, bana duyduğun saygının yüzü suyu hürmetine."

Babam yüksek sesle iç çekti; yorgun gözlerini işaret ve başparmağıyla ovaladı. Sonra elini yüzünden çekip bana baktı.

"Eski alışkanlıklar zor ölür. Onun büyüdüğünü biliyorum ve..." Tekrar iç çekip eliyle masaya vurdu. "Kahretsin, Jensen iyi bir baba! Küçük kızımı alıp götürmesini istemiyorum yalnızca!"

"Götürmüyor. Bunu biliyorsun," deyip durmak bilmeyen gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

Annem sessizce hıçkırıyordu. "Fakat pazar günleri aile buluşmalarını kaçıracaksın. Ayrıca alışverişe artık kiminle gideceğim ben?"

"Anne, bunu Teresa'yla yapabilirsin," dedi Rob.

"Ve eğer yapabilirsem her on beş günde bir pazarları geleceğim."

"Eğer yapabilirsen değil. Geleceksin," dedi babam son noktayı koyup. Hâlâ ağlayacakmış gibi bir hali vardı.

"Peki, stüdyo ne olacak? Maria orayı işletmeye devam edecek mi?" diye sordu annem.

Başımla onayladım. "Orada gerçekten harika bir iş çıkarıyor."

"Bu konuda... Jensen ne düşünüyor?" diye sordu babam boğazını temizleyip.

"Jensen'ın haberi yok."

Hepsi birden bana bakıp bir açıklama bekliyordu.

"Mia ona sürpriz yapacak," dedi Rob. "Ayrıca ben de New York'a taşınabilirim. Eğer tekmeleyip çığlık atacaksanız bunu şimdi yapıp içinizi boşaltsanız iyi olur."

"Bu da ne demek oluyor?" diyen babamdı.

"Bizimle kafa mı buluyorsun sen?" diye haykıransa annem.

Göz ucuyla baktığımda Rob'un omuz silktiğini görünce gülmeye başladım. Birkaç dakikanın ardından kendimi biraz toparlayınca, eğer bizimkilere hamile olduğumu şimdi söyleyemezsem bunu bir daha ne zaman yüz yüze söyleyebileceğimi bilmediğimi fark ettim. Ayrıca telefonda ya da Skype üzerinde görüşürken onlara söylersem bu onları çok üzerdi. Babamın o şeyi kullanmayı öğrenmesini sağlayabilirsem tabii. Masanın altından Rob'un elini aradım. Başını birden bana çevirdi. Gözlerini kocamandı, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Kısık bir sesle, *"Kahret-*

sin..." diye mırıldandı. Ben konuşmaya başlayınca elimi sıkıca tutup sıvazladı.

"Ve ben hamileyim."

Annemle babam, Tanrı onları kutsasın, ağızları şaşkınlıkla kocaman açılmış bir halde bana bakıyordu.

"Bana şaka yaptığını söyle," dedi babam kısık bir ses tonuyla.

"Bu gerçek mi?" dedi annem önce bana, sonra babama bakışlarını çevirerek.

"Kamera şakası programında mıyız?"

Rob başını olumsuz anlamda salladı. Ben de başımı oynattım. "Anne, o programlar on yıllardır gösterilmiyor. Bu yüzden bunu söylemeye artık bir son vermelisin," dedi Rob.

"Biliyordun, değil mi? Elbette biliyordun," dedi babam Rob'a başını sallayıp bakarak.

"Robbie'yi suçlama baba."

"*Robbie'yi suçlama baba,*" deyip beni taklit etti babam. "Bunu, sen üç yaşındayken Rob seni salıncaktan ittiği ve ben de o geceyi acil serviste geçirmek zorunda kaldığım o zamandan beri sürekli duyuyorum. Belki de artık kahrolası Robbie'yi suçlamanın zamanı gelmiştir!"

"Sanki korumasız ilişkiye girip hamile kalan benim," dedi Rob.

Elimde olmadan güldüm. Babamın bakışları bana kayınca gülmeye son verdim.

"Yirmi altı yaşındayım. Sevdiğim şeyi yaparak para kazanıyorum. Ayrıca tüm hayatım boyunca âşık olduğum adamdan bir bebeğim oluyor," dedim. "Sanırım bunun bir trajedi olmadığını söylemek yerinde olur."

"Ama biz senin karnının büyüdüğünü göremeyeceğiz ya da bebekle yeterince zaman geçiremeyeceğiz!" dedi annem. Su kanalları tekrar açılmıştı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Babam da kolunu anneme dolayıp bana *'gördün mü yaptığını?'* anlamına gelen bakışını fırlattı.

"Torunumu alıp da ülkenin öteki ucuna nasıl taşınacaksın?" diye sordu babam. "Bu..."

"Senin yaptığının aynısı değil mi?" dedi Rob. Babam üniversitede annem ile tanıştığında Illinois'den California'ya taşınmıştı.

"Sanırım haklısın," dedi babam aynı fikirde olduğunu belli ederek. Bir-iki saniye boyunca yüzüme dikkatle baktı. Sanki olayı yeni algılamış gibi birden gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Karşımda oturduğu yerden ayağa kalktı; masanın etrafından dolanıp yanıma geldi. Ben de ayağa kalktım. Beni kucağına doğru çekip sımsıkı sarılırken ben de kollarımı açıp boynuna doladım. "Bebeğimin bir bebeğinin olacağına inanamıyorum," dedi saçlarıma doğru, tutuşunu sıkılaştırarak. Beni yavaşça bırakıp yüzünü sildi ve tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Eğer erkek olursa onun beysbol oynamasına izin vermelisin."

Gülüp kendi gözyaşlarımı sildim. "Bunu göreceğiz."

Babamı takip eden annem babamın ardından beni kucakladı. "Ve eğer kız olursa, çay partileri düzenleyeceğiz ve alışverişe gidecek bir partnerimiz daha olacak!"

"Ah, Tanrım! İşte şimdi başlıyoruz," dedi Rob bir elini omzuma koyup. "Her iki durumda da çocuk sevgiyle yıkanacak. Özellikle de ben oraya taşınınca."

Annemle babam homurdandı. Rob'la bense gülmeye başladık. Günün geri kalanındaysa, hayatımda böyle insanlardan oluşan bir aileye sahip olduğum için minnettardım. Jensen'ı ve Krista'nın hamile olduğunu öğrendiğinde bunun onun için ne kadar zor olmuş olabileceğini düşündüm. Benden vazgeçmek zorunda olup en zor anlarını paylaştığı kişiyi, beni geride bırakıp benimle arkadaşlığını devam ettirememek onun için çok zor olmuş olmalıydı.

"Ben Jensen'ı buraya getirdiğimde ona iyi davranmak zorundasınız millet. Bu tür haberleri verebileceği bir annesi ya da babası yok," deyip babama ciddi bir bakış fırlattım.

Başıyla onayladı.

"Sırf senin için ona kıkırdamalı kucaklamalarımdan birini vereceğim."

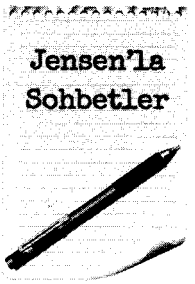
"Baba!" Homurdandım.

"Hey, benim ona evladımmış gibi davranmamı istiyorsun, değil mi? Rob'un katlanmak zorunda kaldığı şey de bu."

"Lanet olası toplantıların ortasında," diye ekledi Rob. "Bu çok yüz kızartıcı."

"Belki de bizden uzaklaşıp taşınmak istemesinin sebebi budur!" diye araya girdi annem.

"Bu ev tam bir sirk," diye söylendim ama bunun bir parçası olduğum için çok mutluydum.

Kalbinizin kırıldığını nasıl anlıyorsunuz?

Bu, kadınların doktor olan arkadaşıma ezikçe asılma girişiminde sorduklarını duyduğum bir soru. Elbette Oliver, kalbin kastan ibaret olduğuna, fiziksel olarak kırılmasının mümkün olmadığına dair bilimsel bir açıklama yapıyor.

Bu benim de uzun süredir birlikte olduğum kız arkadaşımla ayrılıp başka bir kadınla evlendiğimde sürekli olarak kendime söylediğim bir şeydi. Kalbiniz kırılamazdı. Sanki hayatımı bir arada tutacak olan umut ipliği buymuş gibi bu cümleye sıkıca sarılmıştım. Oysa o iplik çok uzun zaman önce kopmuştu.

Oliver'ın aksine ben kalplerin kırıldığına inanıyorum. Onun dokunuşu olmadan geçirdiğim her bir günün kalbimi giderek daha da zayıflattığını hissediyorum. Sanırım ciğerlerim onun sağladığı havayı özlüyor ve zamanından önce saçlarımda oluşan beyazlıksa yanımda olmadığı için onun sebep olduğu acılar yüzünden oluyor. Sanırım iştahımın biraz yardıma ihtiyacı var. Benim için çok önemli olan bir öğünü atlıyorum artık. Çünkü onsuz tabağımı paylaşmadan yapacak olduğum *brunch* artık bana çok da iştah açıcı gelmiyor.

Günün sorusu:

DMC_17'den: "Günlük hayatta pek kullanılmadıkları için yazılarınızda belirli kelimeleri kullanmamanız gerektiğini size söyleyen profesöre ne cevap verirdiniz?"

Cevabım:

Profesörlerimden biri bana bir keresinde tutkunu olduğum bir şey demişti: Yazmada kural yoktur. Eğer kelimeler senin işine yarıyorsa, kullan gitsin.

38. BÖLÜM

ESTELLE BENİ AKŞAM YEMEĞİNE DAVET etmişti. Eve varır varmaz topukları üzerinde tepindiğini gördüğümde bir şeylerin döndüğünü anlamıştım.

"Jensen bu akşam televizyona çıkıyor! Biliyor muydun?" diye sordu kapıdan içeri girdiğimde.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır. Neden televizyona çıksın ki?"

"Günaydın! Jensen kitap turu yapıyor ve görünüşe göre o aşk romanı filme uyarlanıyor ya da onun gibi bir şey."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Oliver'ın söylediği bu," dedi omuz silkerek.

"Hayır, Oliver'ın söylediği o değil," dedi Oliver yatak odalarından dışarı adımını atıp.

Basketbol şortu giymişti ve elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Duştan yeni çıktığını tahmin etmiştim çünkü erkeksi bir sabun kokuyordu ortalık.

"Gerçekten üzerine kahrolası bir tişört giyinsen iyi edersin," dedim. İkisi de gülmeye başladı. "Ve siz neden bahsediyorsunuz? Jensen neden televizyona çıkıyor?"

Oliver iç geçirip başını salladı. Yürüyerek televizyonun olduğu yere gitti; kumandayı alıp gece haberleri tarzındaki bir şovu

açtı. Önce Oliver oturdu, ardından onu Estelle takip etti. Bense ayakta duruyordum. İkisi de başını çevirip bana baktı ama ben içinde bulunduğum şoktan kurtulamamıştım. Sanki kamera şakasına uğrayan bendim.

"Bu bir şaka mı? Siz benim oturmamı sağlayacaksınız. Sonrasında kapı zili çalacak ve gelen aslında pizza olmayacak fakat kapının diğer tarafında duran Jensen olacak ya da onun gibi bir şey mi?"

İkisinin de kaşları yukarı kalkmıştı.

"Uhh... Hayır. Onun telefonlarına cevap vermediğin göz önünde bulundurulduğunda, yine de bu iyi bir şey olurdu," dedi Oliver.

"Evet, bu kesinlikle çok romantik olurdu," deyip hemfikir olduğunu gösterdi Estelle.

İkisine de kafam karışık bir şekilde bakıp diğer kanepeye oturdum.

"Pekâlâ, neden bunu izliyoruz? Şu anda kafam çok karışık. Jensen röportaj mı verecek? Neden benim dışımda herkesin haberi var?"

Kapı zili çalınca kanepeden zıplayarak kalktım; kalbim hızla atıyordu. "Tanrı'ya yemin ederim ki eğer bu gelen oysa ikiniz de öldünüz. Gerçekten öldünüz."

Oliver gözlerini devirerek ayağa kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Jensen ya da pizzacı çocuk değildi. Gelen Victor'dı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye homurdandım kısık bir sesle.

"Ne oluyor? Seni görmek de güzel," dedi Victor. Kanepede yanıma çöktü. Gözlerimi devirip ona yandan sarıldım.

"Bu kişisel bir şey değil, ben sadece kamera şakasına uğramış gibi hissediyorum."

"İnsanların birden habersiz bir şekilde çok şeyin bombardımanına tutulduğu program gibi mi?" diye sordu.

"Sen kesinlikle son yirmi yılda olan programları çok iyi tanımladın, Vic," dedi Estelle.

"Fakat komik olanı," dedi Victor.

"Yine, bütün şovlar," diye yanıtladı Estelle.

"Demi Moore'la evlenmiş olan adamın olduğu şov mesela."

"Boşandılar fakat evet, o şov mesela," dedim.

"Gördün mü? Neden evlenesin ki?" dedi Victor ve sonra hızlı bir şekilde devam etti. "Alınmayın. Sizden bahsetmiyorum millet. Siz bunu yürüteceksiniz."

Oliver kafasını salladı. Estelle de olumsuz anlamda salladı. Bense gülmemeye çalışıyordum.

"Daha çok Fasulye Estelle'in kalbini kırarsa onu öldüreceğim için yürüteceksiniz," diye ekledi Victor. Sonrasındaysa ben kahkaha attım. "Pekâlâ, sen Jensen'ın kendisini komik duruma düşürmesini izlemek için mi buradasın?"

"Jensen'm televizyona çıkacağını daha şimdi öğrendim."

Kaşını kaldırdı. "Sizin birlikte olduğunuzu sanıyordum."

"Birlikteydik," dedim, sonra duraksadım. "Birlikteyiz."

"Birlikteydiniz mi, yoksa birlikte misiniz?"

"Birlikteyiz."

"Hı."

"Hı, ne?"

"Hı, hiçbir şey."

"Seni bıçaklayacağım, Victor."

"Bir şeyi yapmadan önce yapacağın şeyi asla açıklamamalısın, Meep. Yoksa seni bu yüzden suçlu bulurlar."

Homurdandım. Estelle de homurdandı. Oliver güldü. "Hiç kimse senin avukatlık saçmalıklarını duymak istemiyor şu anda. Mia bilmiyordu çünkü Jensen ona sürpriz olmasını istemişti."

Şov sonunda başladı. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Neden Jensen'ın temsilcisi ona bir röportaj ayarlamıştı ki? Sonra bölümün başlığını gördüm ve biraz rahatladım. *"Otuz Beş Altı Yazarlar."* Yakında yeni kitapları çıkacak olan yazarları seçtikleri belliydi. Jensen üç kişiden biriydi. Görünen o ki tek tek hepsiyle röportaj yapacaklardı. Çünkü pizza geldiğinde biz hâlâ ikinci yazarı izliyorduk.

Reklam arasından sonrasıyla ilgili bir klip gösterdiklerinde kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Bu yüzden elimdeki yarısı yenmiş pizza dilimini bıraktım. Birden midemin bulandığını hissettim.

"Aman Tanrım, sıradaki o!" dedi Estelle. Neredeyse çığlık atıyordu.

"Neden gergin olduğumu bilmiyorum ama gerginim," dedim.

Estelle güldü. "Ben de."

Oliver ile Victor birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordum. "Tanrım! Yiyemiyorum bile!" Plastik tabağımı yanımdaki masaya bıraktım.

Program tekrar başladığında sarışın kadın Jensen'ı tanıttı. Kadının karşısında oturmuş, beyaz bir tişört, siyah kot pantolon ile siyah ceket giyiyordu.

"Tamamen seksi görünüyor," dedi Estelle.

Gözlerimi televizyondan alamıyordum fakat Estelle'in ciyakladığını duydum. Büyük ihtimalle Oliver'ın onaylamadığını gösterdiğini anladım.

"Evet, öyle." İç çekip aynı fikirde olduğumu belirttim. Saçları geriye doğru taranmıştı; sakallarıysa iyice tıraş edilmişti.

"Hiç gergin gözükmüyor," dedi Victor.

"Ben gergin olurdum," diye belirtti Oliver.

"Şşşttt!" dedim.

Hepsi birden sustu. Öne doğru eğilip televizyonun sesini açmak için kumandaya uzandım.

Kadın, "Çocuk kitaplarınızla tanınıyorsunuz. New York'taysa köşe yazılarınızla. Sizin bir aşk romanı yazmanızın sebebi neydi?" diye sordu.

Jensen gülümseyip bir elini saçına götürdü. "Yazmaktan hoşlandığım şeyi yazıyorum. Bu doğal olarak gelişiyor ve yazmaktan hoşlandığım şey bu romandı."

"Bize kitaptan biraz bahseder misin?"

"Elbette. Kaderlerinde birlikte olmak olan bir kız ile bir erkek

hakkında fakat hayat onları bir süre ayrı kalmaya zorluyor. Tekrar bir araya geldiklerindeyse hayatın onları biraz değiştirdiğini fark ediyorlar. İkisi de şu anda bildikleri yaşantılarının değişmeye değer olup olmadığını bulmak zorundalar, böylece yeniden bir araya gelebilirler."

Kadın gülümsedi. "Kulağa romantik ve karmaşık geliyor."

"Çoğu aşk romanı gibi."

"Bu hikâyede kendi hayatınızdan mı, yoksa tanıdığınız birinin hayatından mı esinlendiniz?"

"Evet, kesinlikle benim hayatımdan."

"Demek bunu sizi bırakıp giden biri için yazdınız?"

"Evet, öyle."

"Bize onun hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz ya da hikâye hakkında? Belki de bize biraz okursunuz?"

Jensen tekrar gülümsedi. Kameraya bakıp göz kırptı. Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissettim. Ben beklerken bacağım da beklentiyle sallanmaya başlamıştı.

"Bazıları onu takıntı derecesindeki bir delilikle sevdiğimi söylüyor. O ise benim kendisini, gerçek kendisinin ulaşamayacağı boyutta hayatımın merkezine koyduğumu söyledi. Belki de hepsi haklıdır. Belki de ben deliyim. Dürüst olmak gerekirse, eğer söylenenler doğruysa bu umurumda bile değil. Bildiğim tek şey onun beni tutuşturduğu. Eğer damarlarımın içine girebilseydiniz, geride bıraktığı alevlerin izlerini görürdünüz. Çünkü onun düşüncesiyle bile hissettiğim şey bu. Dahası, hayatımı donuk bir şekilde onsuz yaşamaktansa alevler içinde yaşamayı tercih ederim." Jensen durup soluğunu verdi fakat sonrasında tek bir şey söyledi. "Bana geri dön, benim küçük Road Runner'ım. Sensiz dünyam soğuk ve sıkıcı."

Röportajı yapan kadın ve (ben de dahil) odadakiler sessizliğe gömülmüştü. İki-üç defa gözlerini kırptıktan sonra kadın kendine geldi. "Vay be! Bu... Ben kesinlikle o kitabı okuyacağım. Umarım Road Runner geri gelir fakat eğer gelmezse, eminim ki onun yerini doldurmak isteyecek çok fazla kadın var."

Estelle ve ben, *"Ne sürtük ama!"* anlamına gelen bir ifadeyle birbirimize baktık. Jensen kitap hakkında biraz daha konuştuktan sonra program son buldu. Ben orada ağzım açık halde oturuyordum. Estelle, Oliver ve Victor'a baktığımda onların da yüzünde aynı ifadenin olduğunu gördüm.

"Pekâlâ... Sanırım ikinizin hâlâ birlikte olduğunu söylemek doğru olur," dedi sonunda Victor. "Demek istediğim, bu inanılmazdı... Ben bile biraz duygusallaştım. Yine de hâlâ sana takıntılı olduğunu düşünüyorum."

Birkaç gün sonra yatağımın ortasında oturmuş, Jensen'ın bana gönderdiği kutuyu açıyordum. Hayatımdan çıkıp gittikten sonra bana gönderdiği mektupları açıp okuduğum yerde otururken bir déjà vu hissinin bedenimi kapladığını hissettim. Açmadan yaktığım mektuplar. Bu defa çoğu şey farklıydı. Yaşım, tecrübem, hayatım fakat midemde dolaşıp beni saran beklenti hissi aynıydı. Bunun her zaman aynı olacağını fark etmiştim. Jensen bana küçük bir post-it notu gönderebilirdi ve bense onun elyazısını görmemle birlikte o duyguyu besleyip büyütürdüm. Kutunun içine gizlice baktığımda gülümsedim. Daha fazla kâğıttan kalp göndermişti. Bu defa üzerlerinde notlar vardı.

İlk önce onları okudum.

"Eve dön benim vahşim. Kışın sensiz tadı yok."

"Sen olmadan *Sherlock*'layamam."

"Sen burada yokken *brunch*'lardan nefret ediyorum."

"Kayıp aranıyor: İlham perimi kaybettim. Eğer bulursanız, lütfen iade edin."

Bunları okurken Oliver'ın Jensen'ı ahmak diye çağırdığı o anları hatırlayıp güldüm. İçinde ne olduğuna bakmak için kaldırdığımda kitabının müsveddesini bana gönderdiğini fark ettim. Gülümsedim. Son olarak bir yığın kâğıt göndermişti. Müsveddeyi bir kenara bırakıp kâğıt destesini açıp çevirmeye koyuldum. İlk sayfası boştu ama sonrakinde bir açıklama vardı.

"Sakın kızma ama Fran'i bizim hikâyemize özel sayıda yer vermesi için ikna ettim. Gerçi onu ikna etmek kolay oldu. Görü-

nüşe göre Fran ümitsiz bir romantik. Tek problem hikâyenin bitirilmemiş olması. Öyle olmasını istedim. Çünkü bizim aşkımızın bir sonu yok ama Ross benimle röportaj yaptığından beridir peşimde, bitirmem için baskı yapıyor. Ben payıma düşeni yaptım. Gerisiyse sana kalmış."

Sayfayı çevirdiğimde bizim, benim, Jensen'ın, ayrıca Olivia ve benim parkta birlikteyken çekilmiş fotoğraflarımızı görünce şok oldum. Sonra diğer sayfaya geçtiğimde Jensen'ın bana röportajı gönderdiğini fark edince gülümsedim. O âna kadar hayallerimi süsleyen hiçbir işin, her gün yanımda hayallerimin erkeğiyle uyanmaktan daha iyi olmadığına çoktan karar vermemiş olsaydım bile tam o anda fikrimi değiştirebilirdim.

NEWSWEEK'DEN ROSS LİNDSTROM'UN RÖPORTAJI

İnsanlar ruh eşlerinden sanki onlar kalplerimizin çözülmemiş bilmecesinin kayıp parçalarıymış gibi bahsediyorlar. Bu konuda aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Çünkü ben hayatımın aşkını ikimiz de gençken bulmuştum. Aşkı bilmek için çok gençtik, bazıları bu konuda aksini söyleyebilirdi. Ben onu nasıl tamamlayabileceğimi hayal edemiyordum. Çünkü o kız zaten bir bütündü. O her zaman bütün olmuştu. Sevdiğim kız bu dünyaya kendi düşünceleri ve fikirleriyle birlikte mükemmel bir şekilde getirilmiş insanlardan biriydi hiç şüphesiz. Hiç kimse onu değiştiremezdi. Arthur Conan Doyle ya da belki de George R. R. Martin olmadığınız sürece.

Onunla çocukken tanışmıştık fakat insanlar hakkında kendi fikir ve düşüncelerimizi oluşturmayı bitirdiğimiz sırada birbirimize âşık olmuştuk. Kendimizi bulmuş olduğumuzu söylemiyorum. O şu an bile bulmamış olduğumuzu iddia ediyor. İnsanların bulunmamaları gerektiğini ileri sürerdi; ruhlarımızın parçalarını dokunduğumuz hayatlarda ve sevdiğimiz insanlarda bıraktığımızı söylerdi. Karşı çıkmazdım. Çünkü ilişkimizde

her zaman zeki olan oydu. Birlikte olduğumuzdan daha uzun süre ayrıydık ve insanlar konuşma arasında bunu sürekli dile getirirdi. "Ayrı olduğunuz bütün bu zaman boyunca onu unutup hayatına devam etmeyi düşünebilirdin." Bu, üzerinde uzunca bir süre düşünmek için fırsatım olan bir konuydu ve kabul ediyorum ki onu unutup yoluma devam etmiş olabileceğimi düşünebilirdiniz fakat bunu yapmadım.

İkimiz de başka insanlarla çıktık. Bunu ikimizin adına söyleyeceğim: İşe yaramadı.

RL: Bir araya geleceğinizi düşünmediğiniz bir ânınız oldu mu hiç?

JR: Her gün. Her gün bunu zihnimden geçirip geri aldım ve her gün, "Şey, belki. Eğer zamanı gelirse, eğer şartlar iyi olursa, eğer kader bizden yana olursa," diye düşündüm.

RL: Bazıları çok uzun süre o umuda bel bağladığınız için deli olduğunuzu ileri sürebilir.

JR: Doğru olabilirler. Hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim.

RL: Şimdi tekrar bir araya geldiniz. Evliliğe balıklama atlayacak mısınız, yoksa biraz bekleyecek misiniz?

JR: Yeterince bekledik.

RL: Kızınız, Mia hakkında ne hissediyor?

JR: Kızım onu seviyor.

RL: Bir kadınla ciddi bir ilişkin olduğu için eski eşinle arandaki ilişki sarsak mı?

JR: Kesinlikle hayır. Beni mutlu gördüğü için memnun olduğunu düşünüyorum.

RL: Eklemek istediğiniz başka bir şey?

JR: Belki ruhlarımızın parçalarını gerçekten de sevdiğimiz şeylerde bırakıyoruzdur. Belki de bütünüyle kaybolmuşuzdur fakat bana baktığı o ilk andan itibaren kendimi bulunmuş gibi hissediyorum.

39. BÖLÜM

CAROL'LA METROPOLİTAN SANAT MÜZESİ'NDE bırakmamı istediği fotoğraf hakkında anlaşmıştık. Fotoğrafın saklanması ve başka müzelere transfer edilmesi olasılığı karşılığında benim standartlarıma göre yüklü bir miktarda ödeme almıştım. Ayrıca *National Geographic*'teki arkadaşlarından biriyle konuşup benim hakkımda olumlu referansta bulunacağını söylemişti. Los Angeles'taki işimden resmi olarak ayrıldıktan sonra Fran'i arayıp olanları anlattım. Bazı dergiler için yaptığı çekimlerde çalışmak üzere yedek fotoğrafçı olarak çalışmam konusunda bana teklifte bulundu ama bu seyahat etmeyi gerektiren bir işti. Fran'e eğer çalışmak istersem onu haberdar edeceğimi söyledim. Eğer Jensen onunla konuşmama izin verirse bunu ona danışmam gerekecekti.

Jensen'ın kitabını okumaya başladım. Son sayfaya geldiğimde, *"Bu da nesi?"* diye düşündüm.

"Bana yalnızca kitabın yarısını göndermiş!" dedim Oliver'a, kahvaltıda onu görünce.

Güldü. "Kahretsin, Jensen gerçekten iyiymiş!"

"İyi değil. Sen kitabı okudun mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Aşk romanlarını okuyacak zamanım var gibi mi görünüyor? Okuduğum son kitap sistematik duyarsızlaştırma üzerineydi."

"Tanrım, sıkıcısın!"

Omuz silkti.

"Kendimi kaybetmiş durumdayım, Fasulye. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Tüm bu onunla konuşmama olayı..."

"Çılgınca," dedi.

Başımla onayladım. "Kesinlikle."

Oliver tekrar omzunu silkti. "Kitap turuna çıktığı için mutluyum. Zaten sürekli seni takip ediyor. Senin adına ona yalan söylemekten gerçekten yoruldum."

"Nasıl takip ediyor?"

"Biriyle mi görüşüyor? Telefonlarıma cevap vermemesinin sebebi bu mu? Röportajı izlediğinden emin misin? Röportaj hakkında bana attığı mesajdan hemen sonra onu aradım ama telefonu açmadı. Lanet olası orada neler dönüyor? Belki de sonraki imza etkinliğini iptal edip hemen oraya gelmeliyim," dedi Oliver, Jensen'ı taklit edip.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Dirseklerimi masaya koyup çenemi dirseğime dayadım. "Onunla konuşamam, Fasulye. Sesini duyar duymaz ona hemen söyleyeceğim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

Oliver iç çekip elini uzun saçlarının arasına daldırdı. "Sanırım bu boktan bir durum fakat sen yakında gidiyorsun, yani..." Omuz silkti.

Bu benim daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Ondan sonra bütün günü kusarak geçirdim.

Birkaç gün sonra arkadaşlarımdan, benim otoriter, etkileyici, sevgi dolu arkadaşlarımdan Jensen'ı geri kazanmak için yardım etmelerini istedim. Rob buna bir isim bulmuştu. Jensen'ı Geri Kazanma Operasyonu. Komik bir amaca eşdeğerde komik bir isim olmuştu. Bu yüzden ben de kabul ettim.

"Yalnızca gidip kapısının eşiğinde belireceğim," dedim ilk başta.

Oliver yüzünü ekşiterek baktı.

"Çok sinir bozucusun. Sen neden buradasın ki?" diye sorup gözlerimi devirdim.

Oliver kıkırdadı. "Çünkü burası benim evim, lanet olsun!"

Kahretsin ki haklıydı. Robert'la oraya gitmiştim. Böylece üçümüz, ben, Estelle ve Robert planım üzerinde çalışacaktık. Biz işe yeni başladığımızdaysa Oliver da hemen evde bitmişti. Ondan kısa bir süre sonraysa Victor kapı zilini çalmış, onlara onu içeri almamaları için her ne kadar yalvarsam da yine de almışlardı. Şerefsizler! Ve sonra tabii ki oturup kendi fikirlerini söylemeye başlamıştı.

"Onu arayıp seninle bir yerde buluşmasını söylesen ve Jensen de mesela bir kadınla randevuya çıkmış olsa. Bunu hayal edebiliyor musun?" Belirli bir süre bekledi Victor. "Utandırıcı, ha?"

Estelle ve ben aynı anda, "Tam bir pisliksin!" dedik.

"Öngörülü bir pislik."

Yüzümü ellerimin arasına gömerek, "Çok ciddiyim, biri şu adama bir ağızlık getirebilir mi?" deyip homurdandım.

İhtiyacım olan son şey zihnimde fazlasıyla olan bu düşüncelere yenisini eklemekti. Jensen'ı, şu anda sıradan randevulara gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Meşgul olduğunu biliyordum. Bilmediğim tek şeyse nasıl hissettiğiydi. Çünkü hâlâ konuşmuyorduk. Bir kez konuşmuştuk gerçi. Röportajı izleyip izlemediğimi öğrenmek istemişti. Ben sadece evet deyip daha fazla bir şey söylememiştim. Çünkü, *"Hey, senin bebeğine hamileyim!"* demeden nasıl konuşacağımı bilmiyordum. *Evet, hayır* ve *Sonra görüşürüz o halde* gibi şeylerle dolu kısa bir konuşma olmuştu. Telefonu kapattığımızdan beri zihnimde bunları tekrarlayıp duruyordum. Çok garip olmuştu. Jensen'la konuşmalarımız garip olmazdı genellikle. Bir şeylerin döndüğünü anlamış mıydı? Oraya taşınacağımı düşünmüş müydü?

"Jensen burada kalacağını düşünüyor, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Oliver.

Bakışlarımı çevirip onunla göz göze geldim.

"Neden öyle düşünsün ki? Daha onunla konuşmadım bile?"

Omuz silkip kollarını göğsünde birleştirdi. "Sanırım satır aralarını okuyordu."

"Hangi satır araları? Hiç satır arası söz konusu olmadı ki!"

"Onunla şu son konuşmanızdaki satır araları sanırım."

Yavaş bir şekilde soluğumu bıraktım. Biliyordum.

"Fark etmez," dedi Estelle. "Her şey yolunda, bir planımız var."

"Hayır, yok. Belki de düşündüğüm şeyi yapmalıyım yalnızca. Evine gidip kapısı çalmalı ve sadece... konuşmalıyım."

"Yavan." Bunu diyen Robert'tı. Ona dik dik baktım. Omuz silkti. "Ne? Yavan ama. Jensen ulusal bir kanalda röportaj veriyor. Sense evine gidiyorsun. Sıradan."

Homurdandım. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Seninle gelmeme ne dersin?" diye önerdi Oliver.

"On iki yaşında değilim, Fasulye. Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Tanrım, Estelle'den daha betersin. Kapat çeneni ve dinle. Ya Jensen'ı arasam, bir konferansım ya da onun gibi bir şey olduğu için orada olmak zorunda olduğumu söylesem ve benimle bir yerde buluşmasını sağlasam, ondan sonrasını da sen devralsan nasıl olur?"

"Peki, sonra ne olacak?" dedi Victor. "Mia, Jensen'a olan aşkını ona tam olarak nerede ilan edecek? *Evde Tek Başına* filmindeki o aptal Noel ağacının önünde mi?"

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Robert ve Estelle gülüyordu. Oliver'sa başını salladı.

"Hayır, salak herif! Gerçi kötü bir fikir değilmiş. Ağacın ışıklarını yakmışlar mıdır sizce?"

"Sanırım yakmışlardı," dedim.

Victor ve Rob telefonlarını çıkarıp kontrol ettiler.

"Google Üç Aralık diyor," dedi Rob.

"Evet, Üç Aralık," diye ekledi Victor, sanki Google'ın iki farklı cevabı olacakmış gibi.

"Pekâlâ, bunu yapabilirsin," dedi Estelle.

"Ya da yapamam. Bu çok klişe."

"Jensen çok klişe," dedi Victor. "Ne? Öyle ama!"

"Bunu halledene kadar sekiz aylık hamile olacağım," dedim, yüzümü ekşitip Victor'a bakarak.

"Hayır, olmayacaksın."

"Kahretsin!" deyip elimle alnıma vurdum. "Sakın bir şey söylemeye cüret etme!"

"Kime söyleyeceğim ki?"

"Jensen'a tabii ki."

"Ve sürprizi mahvedeyim, öyle mi? Lanet olsun, hayır. New York'a bu hafta sonu gitme konusunda kimler hemfikir?" diye sorup masadaki herkese baktı. Diğerlerinin yüzünde aynı ifade vardı. "Bizim de gelmemizi istediğini biliyorum," diye ekledi Victor.

"Hiçbir şey bildiğin yok, Jon Snow!"

"O da kim?"

Gözlerimi devirdim. "Bunun için orada olmanızı neden isteyeyim ki?"

"Belki de seninle birlikte hepimiz bunu planladığımız içindir?"

"Planlama aşamasına bile dahil olmamanız gerekiyordu!"

"Hey! Misafir umduğunu değil bulduğunu yer," dedi Victor.

Kalemimi ona fırlattım.

"Şimdi de annemden mi alıntı yapıyorsun? Beceriksizin tekisin," dedi Estelle gülerek. "Eğer istiyorsan seninle gelebiliriz, Meep. Orada olduğumuzu bile anlamazsın."

Başımı geriye atıp gözlerimi kapadım. Bunun nasıl ilerleyebileceğini hayal edebiliyordum: Onların hepsinin ikimizi sardığını ve ailemin de peşlerinden geldiğini. Tıpkı bir peri masalına benziyordu ama mürettebatımı çok iyi bildiğimden tam bir karmaşayla sonuçlanacaktı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim sonunda.

Bir süre sessizce beklediler.

"Tamam, o zaman biz de gelmeyiz seninle," dedi Oliver. Estelle dudaklarını asıp ona baktı. Oliver kıkırdayıp bir kolunu Estelle'e dolayıp onu alnından öptü. "O yüz ifadesini bana yapma. Hayır diyen kişi o."

"Hadi ama Meep. Lütfen."

"Sizlerle başa çıkmak imkânsız."

"Bizlere hayır demesi imkânsız diyecektin sanırım."

Başımı salladım. Çok gergin olmasaydım gülebilirdim. Millie'yle yaptığımız konuşmalardan bir şey aklıma gelmişti.

"Sanırım ne yapmak istediğimi biliyorum," dedim. Dört çift göz bir anda bana çevrilmişti. "Fakat bu gerçekten ama gerçekten çılgınca ve bunu becerebileceğimden bile emin değilim."

Onlara düşüncemi söyledikten sonra, ben istesem de istemesem de benimle birlikte gelmeleri gerektiğine karar verdiler.

Bir buçuk hafta boyunca süregelen birçok telefon görüşmesinin ardından, New York'tayken iletişimde olduğum herkesin de yardımıyla Times Meydanı'na doğru yola koyuldum. Hava yeterince aydınlık sayılırdı; etrafımdaki insanların yüzünü hâlâ seçebiliyordum. Kaosun içine dalıp banklardan birine oturdum ve beklemeye başladım. Derin soluklar almak hissettiğim kaygıya hiç de yardımcı olmuyordu. Keşke sadece evine gitseydim. Orijinal planımda kapısına gidip yalnızca lanet olasıca o kapıyı çalmam gerekecekti. Bu çok aptalcaydı ve sinirlerim çok gerilmişti. İnternette insanların her zaman bu şekilde evlenme teklif ettiklerini okumuştum. Bir yer kiralıyor, ekrana kelimeleri yazıyorlardı. Üstelik ben ona evlenme teklifi etmeyecektim bile.

Kalabalık arasından birinin soluğunu tuttuğunu duyunca artık bundan geriye dönüşün olmadığını biliyordum. Telefonum cebimde titreşiyordu. Çıkarıp ona bakmama gerek bile yoktu. Sadece başımı kaldırıp ona baktım. Elleri deri ceketinin ceplerine sokulmuş, orada duruyordu. Başı, arkamda yansıyan resimlere bakarken bir taraftan diğer tarafa hareket ediyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamamıştım. Şaşkınlığının mutlu bir şaşkınlık mı, yoksa kızgın mı olup olmadığını söyleyemezdim. Konu Jensen

olduğunda hiçbir şey söyleyemezdiniz. Jensen'ın başı hareket etmeyi bırakıp da tek bir merkeze gözlerini dikerek baktığında arkamda hangi fotoğrafının olduğunu görmek için bir kez geriye dönüp baktım. Benim on sekiz, Jensen'ınse yirmi ikinci yaş günü kutlamasında birlikte çekildiğimiz fotoğraftı. Hafta sonunu San Francisco'da Jensen, arkadaşlarımız ve Rob'la birlikte geçirmiştik. Harika bir doğum günü olmuştu. Birlikte geçirdiğimiz son doğum günü kutlamasıydı. Fotoğrafta Jensen beni sırtında taşıyor ve benim uzun, dalgalı saçlarım rüzgârda uçuşuyordu. Jensen'ın yüzü bana dönüktü, birlikte gülüyorduk.

Fotoğraflarda en sevdiğim şey zamanla birlikte duygularımızı da dondurmuş olmasıydı. Bu fotoğraf çekildikten yıllar sonra bile, geçirdiğimiz onca zorluğa ve mücadeleye rağmen fotoğrafa baktığımda o gün paylaştığımız o mutluluğu hissedebiliyordum. Oturduğum banktan kalkıp ortaya doğru yürümeye başladım. Jensen'ın bakışlarını takip ediyordum. O da elleri hâlâ ceplerinde, bana doğru geliyordu. Yanıma gelince durdu.

"Bu şekilde birden ortaya çıktığım için özür dilerim," dedim. "Pekâlâ, tam olarak öyle sayılmaz. Birçok planlama yapıldı ama şimdi... Ben sadece..." Yutkunup sabit bakışlarından gözlerimi ayırmamak için çabaladım. "Seni seviyorum," dedim. Jensen bakışlarını benden çevirip arkamdaki ekrana yöneltti. Orada her ne dönüyorsa yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Sonra bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ayrıca özür dilerim. Krista hamile kaldığında, bana ulaşıp benimle arkadaş kalmaya çalışmana rağmen bencil olup seninle tüm bağlarımı kopardığım için özür dilerim. Çünkü ben senin en iyi arkadaşındım ve seni yüzüstü bıraktım." Gözlerimde biriken yaşların akmasına engel olmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Bütün bu olanlardan, hayatımda... gördüğüm en güzel küçük kızı sorumlu tuttuğum için özür dilerim." Durup derin bir soluk aldım.

"Ayrıca seni burada bırakıp gittiğim için de gerçekten ama gerçekten çok özür dilerim." Tekrar durup gözlerimdeki yaşları sildim. "Kendime bunun geçici olduğunu söylediğimde bu bir

yalandı. Ayrıca burada kalamayacağım dediğimde de yalan söylemiştim." Burnumu çekip yüzümü tekrar sildim. Konuşmaya devam etmeden önce boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım.

"Sahip olduğumuz şeyi hafife aldığım ve seni sevmekten asla vazgeçmediğimi sana söylemediğim için özür dilerim. Seninle ilk defa *brunch*'a gitmeyi kabul ettiğim o an tıpkı çocukluğumuzdaki gibi hissettiğimi ve tekrardan başlamak için yeniden bir şansımız olduğunu sana söylemediğim için üzgünüm." Yaşlar gözlerimden boşalıyordu. O yüzden durup kendimi toparlamaya çalıştım.

"Hepsinden de önemlisi, senin bütün yaptığın, kadınlara nasıl davranılması gerektiğini bana göstermekken, eğer ben senin yeterince çaba harcamadığını hissetmene sebep olmuşsam özür dilerim. Ayrıca benim için yeterli olduğunu sana söylemediğim için de. Çünkü öylesin. Benim için yeterlisin. Benim için yeterli olmaktan çok daha fazlasısın." Yüzümü silip derin bir şekilde soluğumu bıraktım. Dudaklarım titremeden tekrar konuşabileceğimi hissettiğimdeyse devam ettim. "Ve şimdi, her şeyi berbat ettikten sonra buradayım. Çok geç kalıp kalmadığımı ya da senin gerçekten bana çok kızıp kızmadığını ya da hâlâ beni isteyip istemediğini bile bilmiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattığında Jensen'ın yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Bir elimi yukarı kaldırıp her defasında bir parmağımı çekiştirerek yavaşça eldivenimi çıkardı. Bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. Sonra Jensen elimi ceketinin altından kalbinin üzerine yerleştirerek bastırdı.

"Bu atıyor mu?"

Başımı yavaşça sallayıp onayladım.

"O zaman seni hâlâ istiyorum."

Kelimelerinin tüm damarlarımı bir uyuşturucu gibi doldurduğunu hissettim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bir eliyle yüzümü kavradı. "Bu. Senin yaptığın şey. Hiç kimse böyle bir şey..." Soluk alıp bakışlarını aniden çe-

virerek başını salladı. "Ben... Teşekkür ederim," demeyi başarmıştı. Sesi titriyordu. "Hayallerini süsleyen işe ne oldu?" diye sordu boğazını temizledikten sonra.

"Hayaller değişir."

"Öyle mi?" diye sordu kısık bir sesle. Başparmağıyla yanağımda küçük daireler çiziyordu. Gözlerini bir saniye bile olsun benimkilerden ayırmadı. Bana yönelttiği bakışlarındaki tereddüt, korkuyla karışık saygı ifadesi kalbimi tutuşturmaya yetmişti. "Bazı hayaller değişmez."

Dokunuşuna doğru yaslanıp, "Evet, bazıları değişmez," diye onayladım. "Geri taşınıyorum. Bu defa kalıcı olarak."

"Umuyorum ki benim evime taşınıyorsundur."

"Pekâlâ, dün akşam otelde kaldım. Buraya geri döndüğümden beri ev bakıyorum fakat her yer çok pahalı ve ben de emin değildim senin..."

"Mia."

"Ne?"

"Kapat çeneni," deyip dudaklarını benimkilere bastırdı. Hayatıma nasıl girmişse beni öyle öpmüştü, şiddetli ve unutulması imkânsız bir şekilde. "Sahip olduğun her şeyi o eve taşıyacaksın. Santa Barbara'ya gitmek zorunda olsam, annen ve babanla, Rob ya da onayını almamı istediğin kahrolası her kimse, onlarla konuşmak zorunda olsam bile umurumda değil."

Gergin bir şekilde gülüp kollarımı indirdim.

"Sakın bana onlara buraya geldiğini ya da taşındığını söylemediğini söyleme? Mia, gerçekten mi?"

"Hayır, biliyorlar."

"Peki..." diye başladı konuşmasına. Bir kaşını kaldırıp yüzümü inceledi. "Öyleyse ne?"

"Şey..." Midem kasılıyordu. "Evet, seninle birlikte yaşarım."

"Ama?"

"Ben... Şey... Tamam ama kızmayacaksın..."

Jensen kollarını göğsünde birleştirip ters ters baktı. O kadar sert bakıyordu ki bir adım geriledim. Fotoğraf çekmeleri için bi-

zimkilere mesaj atmam gerekiyordu fakat ellerim çok şiddetli titriyordu. Uzanıp telefonumu alabileceğimden bile emin değildim. Sonunda derin bir nefes alıp ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Hamileyim. Demek istediğim, biz hamileyiz. Şey, teknik olarak ben hamileyim ama seninle benim... bir bebeğimiz olacak?"

Jensen'ın ağzı kocaman açıldı. "Ne?"

"Sana bunu telefonda söylemek istemedim ama tam emin olmadan da buraya gelip sana söylemek istemedim. Derken Oliver kan testi yaptırdı..."

"Oliver biliyor mu?" diye kükredi Jensen. "Mia! Neler oluyor?"

"Ben o lanet olası çubuklara işerken o da oradaydı!"

Jensen başını sallayıp ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Sadece o, Robbie ve Elle biliyor. Bir de annemle babam. Çünkü onlara yüz yüze söylemem gerekiyordu. Ayrıca Victor biliyor. Çünkü biz bunu tartışırken o da birden evde bitiverdi." Bana kuşkuyla karışık bir bakış fırlattığında korkuyla çekildim. "Özür dilerim ama korkudan çıldırmak üzereydim! Aslında söylemek istediğim, hamile kaldığım için özür dilerim. Ayrıca bütün bu olanları pat diye söylediğim için de üzgünüm fakat hamile olduğum için gerçekten üzgün değil..."

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Jensen bir elini enseme yerleştirmişti. Dudaklarını benimkilere bastırmadan önce şefkatle bana baktı. Beni nazikçe öptü.

"Bebeğim," dedi dudaklarıma doğru fısıltıyla. "Hamile olduğun için üzgün değilim. Ben sadece..." Soluğunu verdi. Başparmağı ıslak yanağımda daireler çiziyordu. "Sen o çubuklara çişini yaparken ben de orada olmak isterdim." Dudaklarıyla burnumun ucuna dokundu. "Ve korkudan çıldırmak üzere olduğunda." Jensen alnımdan öptü. "Her şey için orada olmak isterdim." Bana bakabilmek için hafifçe geriye çekildi. "Ayrıca birazdan söyleyeceğimi, doğru şeyi yapmaya çalıştığım için söylemiyorum, Mia. Ben artık çocuk değilim. Bir kızı hamile bıraktığım için hemen evliliğe atlayacak değilim. Çünkü bu durumda onu

yapmaya ihtiyacım yok." Titrek bir şekilde soluk verip gülümsedi. "Fakat kahretsin! Eğer benimle evlenirsen beni dünyanın en mutlu herifi yaparsın."

Kollarımı Jensen'ın boynunun etrafına dolayıp güldüm. "Bunu düşüneceğim."

"Pekâlâ." Hafifçe eğilip beni yukarı kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Belki de seni eve götürüp aklın başına gelene kadar becermeliyim."

"Belki de yapmalısın."

"Belki de yaparım."

Jensen durup bana baktı. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Jensen'ı tekrar öptüm. "Böyle seks filan hakkında konuşmaya devam etmeden önce... Ailem tam şurada bekliyor."

Jensen'ın yüzündeki ifadeye paha biçilemezdi. Bütün her şeyi kameraya aldığımız için gerçekten mutluydum.

"Kahretsin! Baban beni öldürecek."

"Öldürmeyecek," dedim gülerek. "Onlar gayet iyiler."

İşaret olarak elimi havaya kaldırıp indirdim. Derken hepsi gelmişti. Annem, babam, Rob, Juan Pablo, Victor, Estelle, Oliver ve onun elinden tutan Olivia. Olivia yüzünde gülümsemeyle, gözleri merakla kocaman açılmış bir şekilde etrafma bakıyordu. Oliver onu Krista'nın evinden almaya gittiğinde ona olan biten her şeyi anlatmasını istemiştim. Jensen etrafına inanamaz bir ifadeyle bakıyordu. Bir yolunu bulup dikkatlice beni yere indirdi. Olivia kollarını açarak bana doğru koştu. Ona sarılmak için kollarımı açıp dizlerimin üzerine çöktüm.

"Geri döndün!" dedi Olivia. Yüzünü boynuma gömmüştü; soğuk, küçücük burnu tenime değiyordu.

"Sana geleceğimi söylemiştim."

"Burada olduğun için çok mutluyum. Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Hem de çok." Gözlerimden, dalgalı saçlarının arasına yaşlar boşanıyordu.

"Kesin kalıyor musun?"

"Kesin kalıyorum, sürekli olarak. Bir daha asla gitmeyeceğim."

Geriye doğru çekilip gülümseyerek bana baktı. "Daha fazla fotoğraf çekip partiler yapabiliriz."

"Hem de çok fazla," deyip Olivia'yı tombul yanağından öptüm ve yavaşça yere bıraktım.

Ayağı yere değer değmez Oliver onu kaldırıp bana gülümsedi.

"Harika bir gösteriydi," dedi.

"Hepinize teşekkür ederim."

"Sana kızımı hamile bırakmamanı söylemiştim," diye çıkıştı babam Jensen'a ulaşınca. Jensen'se arkamda durmuş, anneme sarılıyordu.

"Baba!"

"Fakat şunu söylemeliyim ki Mia'nın çıktığı şu diğer serseriler değil de sen olduğun için gerçekten minnettarım."

"Baba!"

Jensen kıkırdayıp başını salladı. Babam ona uzanıp sımsıkı sarıldı.

"Aileye hoş geldin."

Jensen bakışlarını bana çevirdi. Çok hızlı bir bakış atmıştı. Ardından anneme sarıldı fakat bu saniyeler içinde bunun Jensen için ne kadar önemli olduğunu hissetmiştim. Ve yeniden ağlamaya başladım.

"Şu aptal hormonlar."

"Ah, evet. Suçu onun üzerine at," dedi Estelle; ağlayarak bana sarıldı. "Bu fotoğrafları sevdim. Özellikle de biz on iki yaşında Victor'ın partisinde yiyecek savaşı yaparken. O fotoğrafı nereden buldun?"

"Annem senin annenden aldı."

Gülümseyip gözlerindeki yaşları sildi. "Kesinlikle senin düğününde o fotoğrafı göstermelisin."

"Düğün mü? Aman Tanrım, düğünü ne zaman yapıyoruz?" diye sordu annem.

Bir anda gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi hissettim. "Hayır, yapmıyoruz!"

"Yapıyoruz!" dedi Jensen.

"Daha nişanlanmadık bile!"

"Çok yakında nişanlanacağız."

Gözlerimi devirdim. "Hamileyim diye evlenmek zorunda değilim."

Jensen yürüyerek yanıma geldi ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Evlenmek zorundasın. Çünkü eğer benimle evlenmezsen Mia Bennett, insanlar Mia adındaki karakterleri duymaktan yorulana kadar adını tekrar tekrar kullanmaya devam edeceğim."

"İnsanlar zaten onları duymaktan yoruldu!"

Kıkırdadı. "O zaman evet dersen iyi edersin."

Önce Jensen'a baktım; sonra anneme, babama, Rob, Juan Pablo, Victor, Estelle ve Oliver'a. Ardından bakışlarımı tekrar Jensen'a çevirdim. "Bunu düşüneceğim."

"Tanrım, çok inatçısın," dedi Victor.

Jensen beni öptü. Kollarımı etrafına sardım. Junior'a cheesecake yemeye gittikten sonra Olivia'yı Krista ile Barry'nin evine bıraktık. Ardından Jensen beni eve götürdü.

"Kitabını bitirdin mi?" diye sordum Jensen'a eve gittikten sonra, merdivenlerin dibinde dururken.

Gülümsemesi genişledi. "Bitirdim."

"Neden bana kitabın sadece yarısını gönderdin?"

Göğsünden derin bir kıkırtı yükselip bedenime doğru yayıldı.

"Başka nasıl yuvana geri dönecektin ki?"

İfadesi beni gülümsetmişti. "Yuvam."

"Yuvan benim olduğum yer. Bir dahaki sefer kaçıp gitmeye ihtiyacın olduğuna karar verdiğinde bunu unutma."

Güldüm. "Not edildi."

Jensen merdivenlerden yukarı çıkarken süveterimi, şalımı, gömleğimi çıkarmaya başladım ve Jensen merdivenlerin başına çıktığında durup beni tekrar öptü.

"Sakın kızma," dedi.

"Ah, Tanrım! Ne yaptın?"

"Jeff'e, pazar günü gazetede yayımlansın diye kitabın ithaf bölümünü gönderdiğimi yeni hatırladım."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Neden böyle yaptın ki?"

Jensen sırıttı. "Sevdiğim kadını geri kazanabilmek için elimdeki büyük kozları oynamak zorundaydım."

"Bütün dünyanın bunu bilmesine gerek yok, Jensen!"

Jensen kıkırdayıp beni yatağa fırlattı. "Evet, ne diyebilirim ki? Sevdiğim kadına bir şeyleri anlatmak zor ama."

"Aptalın teki."

"Bazen." Pantolonumu çıkartıp henüz belirginleşmemiş karnıma öpücükler kondurmaya başladı. Bakışlarını tekrar yüzüme doğrulttu. "Bir bebeğimizin olacağına inanamıyorum."

Gülümseyip bir elimi saçının arasından geçirdim. "İnan."

Yavaş hareketlerle dudaklarını oynatıp önce ısırıp sonra öptü ve ardından emdi. "Benimle evlenecek olmana inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu konuyu tekrar açmak için başının bacaklarımın arasında olduğu ânı bekleyecektin elbette," dedim hızla soluyarak.

"Tek yapman gereken İngilizcedeki en basit kelimeyi söylemek," dedi Jensen uzun, baştan çıkaran bir yalayışla.

Soluk alıp verişim ağırlaştığında, "Hayır?" dedim ellerimle saçlarını çekiştirip.

"Onun zıt anlamlısı neydi?" dedi kıkırdayarak.

"Ah, aman Tanrım... Jensen!"

"Diğeri," dedi tekrar yalayıp.

"Siktir!"

"Ondan sonra ne geliyor?" Bu defa parmaklarını da ekleyip sırtım yay gibi gerilene kadar hareketlerine devam etti. Birden bir ateş topunun belirip bedenimde yayılarak yok oluşunu hissettim.

"Evet!"

Ben tekrar nefesimi kazandığımda Jensen dudaklarını bedenimden yukarı doğru hareket ettirdi. Yüzü benimkine ulaştığın-

daysa hızlı, nefes kesen bir ittirişle içime girdi. Ağzımdan başka bir *evet* daha çıkmıştı.

"Evet, siz de şahitsiniz millet... Bu, Mia Bennett'in sonunda benimle evlenmeyi kabul ettiği gün," dedi Jensen kulağıma doğru mırıldanarak.

Sonra, parmaklarını karnımın üzerine doğru hareket ettirip gülümseyerek bana baktı.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Ben de," dedim parmaklarımı yüzünde gezdirip. "Hipster modasını geri getirdiğine inanamıyorum."

Jensen kıkırdadı. "Bu sakaldan kesinlikle hoşlanacaksın."

"Birazcık." Kısa bir süre sessizce bekledik. "Seni her gün düşündüm; sen gittikten sonraki her saniye. Ben sadece sürprizi telefonda mahvetmek istemedim," dedim fısıldayarak.

İkimiz de yüzlerimizi birbirimize döndürdük. Jensen bir eliyle yüzümün bir tarafına dokunurken ben de onunkine dokunuyor, sakalında geziniyordum.

"Seni düşünmeyi asla bırakmadım. Yıllardır düşüncelerimde senin olmadığın hiçbir bölüm yoktu. Sen her yerdeydin."

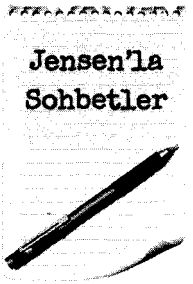
Hafifçe öne eğilip Jensen'ı öptüm. "Bu yüzden gidip benim hakkımda koca bir kitap serisi yazdın."

Gülümsedi. "Öyle de denebilir."

"Aşk hikâyen nasıl sonlanıyor?" diye sordum bir süre bekledikten sonra.

Jensen gülümsedi. Dudaklarını benimkilere bastırmadan önce yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Hafifçe geri çekilip bir süre yüzümü inceledi.

"Gerçek aşk hikâyeleri asla son bulmaz," diye fısıldadı.

Bu hikâyeyi bitirebileceğimi düşünmemiştim. Bir süre buna inandım. Bitirseydim bile hiç kimse ona ilgi göstermezdi. Eğer benim şiir ve çocuk kitaplarıma alışkınsanız bunun benim genel tarzım olmadığını bilirsiniz. O yüzden bir şans verip onu okuduğunuz için şimdiden size teşekkür ederim.

Kâğıttan Kalpler
Roman
Jensen Reynolds
Mia'ya,

O, dilimi asla değiştirmeye çalışmadı,

Bunun yerine sessizliğimin altında yatan anlamı tercüme etmeyi öğrendi.

SONSÖZ

Jensen

DÜNYANIN BİR DENGE ÜZERİNE KURULU olduğunu söylüyorlar. Bazılarının ciddi olarak inandığı *yin yang* tarzı bir saçmalık. *Her ölüm için bir yaşam, her kayıp içinse yeni* bir aşk. Bu benim hiçbir zaman gerçekten önem vermediğim şeylerden biriydi. Realist biri olarak bunu dünyanın adaletsizliğine bahaneler üreten başka bir martavalcının hanesine sayı olarak ekliyordum fakat daha sonra Mia geldi ve bu kendini düşünmeyen insan bana olaylara farklı bakmayı öğretti. O bana nereden geldiğimizin ya da kim olduğumuzun hiçbir önemi olmadan hepimizin kabul edilmeye layık olduğunu öğretti.

Beni terk edip gitmiş ve ona ihtiyacım olduğunda benimle bütün bağlarını koparmış olsa da en önemli dersleri onun yokluğunda çıkardığımı fark ettim. En büyük pişmanlığım en büyük başarıya dönüşmüştü. Çünkü bu süreçte diğer bir özverili insanı kazanmıştım. O yüzden, belki de insanları bu *yin yang* inanışı o kadar da saçma değildir belki, diye düşünmeye başladım. Belki de kazan kaybet kuralı işliyordu tamamen. En parlak yıldızımı kaybetmem, dünyayı daha farklı renklerde görmeyi öğrenmemi sağlamıştır belki.

Sonra ikisini de kazandım; birisini kaybetme düşüncesiyle paranoyak olmak yerine evrene şükranlarımı sunmaya başladım. Çünkü belki de ben Tatooine'dim.* Belki de hayat bütün kayıplarımı biriktirmiş, yeterince kaybettiğime karar verip sonunda hafife almadığım bu hediyeleri bana sunmuştu. Eğer geçmişte benden birçok şeyi alan hayat beni şimdiki sürece ulaştırmış ve bana bir eş, kız ve oğul vermişse, o zaman ben de gönül rahatlığıyla şunu derim: *Her şeyi benden al fakat onları değil. Çünkü sağlıklı ve mutlu bir şekilde yanımda oldukları sürece ben bir bütünüm.*

Dünyaya hoş geldin, Grayson Finch Reynolds. Her zaman sevileceğini ve daima yeterli olacağını bil.

* *Yıldız Savaşları* serisinin geçtiği kurgusal evrendeki gezegenlerden biri. –*çn*

SONSÖZ

3 YIL SONRA

Mia

KAPI ÇALINDIĞINDA ÇANTAMI KARIŞTIRIYOR, evin anahtarlarını arıyordum. Darmadağınık olan çantama dikilmiş bakışlarımı Jensen'ın çıplak ayaklarına kaydırdım. Kaşlarımı çatıp başımı yukarı kaldırdım.

"Bugün çalıştığını sanıyordum?"

"Çalışıyordum."

Jensen'ı dikkatle inceleyince kaşlarımdaki kırışıklık daha da derinleşti. Darmadağınıktı, tıraş olmamıştı ve eşofman altından başka bir şey giymiyordu. "Spor kıyafetlerini gün boyunca giyip bir türlü spor salonuna gidemeyen ebeveynlerden biri mi olmaya başladın?"

Jensen kıkırdayıp kapıyı benim için açtı. Eşikten geçip çantamı kapının yanındaki masanın üzerine bıraktım. Arkamı döner dönmez ona baktığımda soluğum kesilmişti. Bana dizlerimin bağını çözen şu her zamanki bakışını atıyordu. Kalbim gümbürdemeye başlamıştı.

"Çocuklar nerede?" diye sordum. Bakışlarımı yüzünden çıplak olan gövdesine indirdim. Göz gezdirdiğim her bir kaslı çıkıntısı ve dövmeleriyle midem kasılıyordu.

"Rob'la Juan Pablo onları parka götürdü."

Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken alt dudağını ısırdı. Bedenimi bir ürperti sarmıştı. Arkamdaki masaya dayanıp destek aldım; hareketimle birlikte masayı süsleyen şamdan takırdadı. Jensen bana doğru yaklaşırken sırıtıyordu.

"Ne kadar süre orada kalacaklar peki?" Sesim fısıltı şeklinde çıkmış, kalp atışlarımsa hızlanmıştı.

Kollarını iki yanıma yerleştirdi. Başını öne doğru eğip dudaklarını boynuma bastırdı. İç çekip kendimi ona doğru yasladım. Dilini kulak mememde gezdirmeye başladığındaysa çocuklarım tarafından iş üzerinde yakalanma endişesi pencereden uçup gitmişti.

"Yeterince uzun," diye mırıldandı. Ellerini kalçama koymuş, sertleşmiş erkekliğini bana bastırıyordu.

İnleyerek başımı geriye attım. "Güzel cevap."

Dilini boynumdan aşağıya, çeneme doğru hareket ettirip oradan da dudaklarıma ulaştı. Küçük, baştan çıkaran ısırıklarla ağzımı aralayıp kendininkini bastırdı. Beni yavaş bir şekilde öptü. Dudaklarımız sanki daha bu sabah ya da dün gece karşılaşmamışlar gibi inatçı bir tutkuyla, birbirlerini yeni tanıyorlarmış gibi öpüyordu beni. Bir eliyle yüzümü kavradı; dili tembel bir hareketle benimkine eşlik etti. Tamamen nefessiz kalıp eşofmanının bağcıklarına uzandığımda Jensen benden uzaklaştı. Ona kafası karışık, şaşkın bir halde sert sert baktım.

"Yatak odası mı?" diye sordum soluk soluğa.

Gülümsedi fakat hayır anlamında başını salladı.

"Mutfak." Sonra elimi tutup beni mutfağa doğru yönlendirdi. Gözlerim sırtında, onu takip ettim.

Oraya ulaşınca Jensen elimi bırakıp tezgâhın etrafından dolandı. Zihnim şehvetle bulanmış bir halde hâlâ ona bakıyordum. Derin kıkırtısı gözlerimi kırpmama sebep oldu ve yüzüne odaklanmaya çalıştım. Sonra odaya bakındım fakat evde her şey, bu sabah oraya gönderdiğim baskıların sevkiyatını kontrol etmek üzere müzeye gittiğimde bıraktığım gibiydi. Jensen tezgâhın üzerine doğru eğilip bir yığın zarfı bana doğru itti. Yüzümdeki

şaşkınlık giderek daha da derinleşirken Jensen'ın yüzündeyse hâlâ gülümseme vardı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. "Bu ayın ödemelerini ben yapayım diye beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne yapmaya çalıştığımı tahmin etmeyi bırakıp onlara bakacak mısın?"

Zıplayarak tezgâhın üzerine çıktım ve mektupları önüme koydum. Büyük ihtimalle yığında otuz tane kadar vardı. İlkini alıp altındakine, sonra onun altındakine bakıp bakışlarımı Jensen'a çevirdim.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sorup durdum. "Beni bu kadar sayıda gün bırakıp bir yere mi gidiyorsun ya da ona benzer bir şey mi?"

Jensen gözlerini devirdi ve dirseklerinin üzerine doğru eğilip beni izlemeye devam etti.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"İlk mektubu aç, Mia."

Soluk aldım. "Bana danışmadan çılgınca bir şey yaptığını öğrenmekten korkuyorum. Mesela tuvaletleri temizlemek istemediğim ya da başka bir şey yapmak istemediğimden ötürü benden bıktığın için bu defa benim öldüğüm bir hikâye yazman gibi."

Güldü. "Bu iyi bir şey, fikir ayrılığı yüzünden ölüm. Bunu yazmak zorunda kalacağım."

Ona en iyi bakışımı atmaya çalıştıktan bir süre sonra ilk zarfı açtım. Bir mektuptu. Kaşlarımı kaldırdım.

"Bana bir mektup mu yazdın?" diye sordum. Sonra onu geçip diğerini açtım. Başka bir mektup. Ve bir sonraki, başka bir mektup daha. Sonunda bakışlarımı kaldırıp Jensen'a doğrulttum. "Bunların hepsini okumamı mı istiyorsun?"

"Tarihlerine bak."

Ben de baktım. Hepsi bizim doğum günümüze yazılmıştı. Zarfların hepsini saydım. Yirmi yedi tane. Tekrar kaşlarımı çattım. Sonunda ilkini okumaya başladım.

Mia,

Mutlu yıllar. Resmi olarak. Senin sayende dünyada yaşayan en şanslı insan olduğumu hissediyorum. Çünkü bunu senin yirmi yedinci yaş gününün olduğu hafta yazıyorum. Bundan eminim. Senin doğduğun gün büyük bir şey başardığımı hissetmiştim. Belki de bu ilaçlar yüzündendi ya da saatler boyunca doğumu normal yolla yapabileceğimizi düşünmemizin ardından sezaryen olmak zorunda olduğum için de olabilir fakat seni kollarıma verdikleri o an varlığımın gerçek sebebinin kucağıma verildiğini hissetmiştim. Yıllar boyunca beni çileden çıkarmanın yollarını öğrendin, bana asla sahip olamayacağımı düşündüğüm sabrı öğrettin. Aldığın kararlarda her zaman seninle aynı fikirde olmadım fakat bir şey asla değişmedi, hiçbir şekilde de değişmeyecek. Ve bu, seni düşündüğüm her zaman hissettiğim gurur ve başarı hissi. Seni seviyorum benim meraklı, zeki, küçük kızım.

Sevgiyle,

Annen.

Not: Daha fazla torun istiyorum.

Yanaklarımdan süzülen yaşları silip tekrar Jensen'a baktım. Mermer tezgâhın üzerinden elini uzatıp benimkini tuttu.

"Anneme benim için mektup mu yazdırdın?" diye sordum burnumu çekip.

"Sadece annene değil."

Jensen'm elini bırakıp açtığım ikinci zarfa baktım. Babamdandı. Üçüncüsü Rob'dan. Dördüncüyü ve beşinciyi açtım; Etselle ve Oliver'dandı. Altıncısı Millie'den, yedincisi Maria'dan. Sekizincisiyse fotoğrafını çektiğim bekâr anne Tammy'dendi. Şimdi İtalya'da ünlü bir fotoğrafçı için poz veriyordu. Zarfları açmaya devam ediyor, isimlerin olduğu alt kısımlarına bakı-

yordum. Krista'dan gelen mektupla şimdi iyi bir üçüncü sınıf elyazısına sahip Olivia ve Grayson'un komik karalamalarını görünce gözlerim doldu. Grayson üç yaşında olduğu için ondan çok Jensen'ın uğraşı olduğunu düşündüm. Ve son olarak da Jensen'ınkini açınca gülümseyip mektubu tezgâhın üzerine koyup düzleştirdim.

Ol,

Bir keresinde dünyamı değiştiren bir kızla tanıştım. Sadece dünyamı değil hayatımı da değiştirmişti. Onunla karşılaştığım o an birlikte olmanın kaderimizde olduğunu anlamıştım fakat sonra ben onu bırakıp gittim, o da buna izin verdi. Kısa bir süreliğine ayrı olmamızın ikimiz için iyi olacağını düşünmeme izin verdi. Bu geçici bir süre uzayıp ikimizin de ayrılığın kabul etmek zorunda olduğumuz bir şey haline dönüşmesine sebep oldu. Onu kaybettiğimde sadece sevdiğim kızı değil, hayatımı değiştiren kızı da kaybetmiştim. İhtiyacım yokmuş gibi ve kımıldamazmış gibi davrandığım zamanlarda bile bir kaya gibi hareket eden kızı, benim en iyi arkadaşımı kaybetmiştim. Her gece mektuplar yazıp onları sevdiğim o kıza gönderdim. Sonrasındaysa yazdığım bütün mektupların her birini yaktığını öğrendim.

Kendimi aklı başında tutabilmek için yazdığım kelimeleri, bizi birbirimize bağlayan sözcükleri o kızın okumadığını bilmek beni perişan etmişti. Bu hâlâ düşündüğüm bir şey. Eğer okusaydı şimdi bir şeylerin çok farklı olacağından değil de bu mektuplarda benim için ne kadar özel bir insan olduğunu, sadece benim için değil, karşılaştığı diğer insanlar için de ne kadar özel olduğunu yazdığım için. Son birkaç aydır insan-

lardan bu kız için mektup yazmalarını istiyorum. Çünkü doğum günü için ne kadar özel bir insan olduğunu bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Bu şekilde düşünen sadece ben değilim.

Seni seviyorum. Sonsuza dek,

Kocan.

Not: Olur da bunları yakmaya meyledersin diye kibritleri sakladım ;-)

Ayrıca, kahverengi zarfı aç.

Mektubu tezgâhın üzerine bırakıp gözlerimi yavaşça Jensen'a doğru çevirdim. Ben zarfı açıp içinden kâğıtları çıkarırken yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. Kâğıtlara göz gezdirdiğimde ikimizin de adını kontratta gördüm. Sayfaları çevirip sonuncusuna gelirken kalbim gümbürdeyerek atıyordu. Son sayfada emlakçının internet sayfasından alınmış bir fotoğraf vardı. Santa Barbara'dan bir daireydi. Evi son ziyaret edişimizde yorum yaptığım binaydı. Plaja doğru giderken yeni binayı görmüş ve Jensen'a dönerek, *"Burada bir evim olmasını çok isterdim, kendi plajımızda. Çok güzel olmaz mıydı? Ziyaret ettiğimizde kalabileceğimiz bir evimiz olsa?"* demiştim.

Gözlerimi hızla Jensen'a çevirdim. "Bunu yapmadın."

"Yaptım dersem tokatlanacak mıyım, yoksa becerilecek miyim? Belki de her ikisi?" Bakışları tutkuyla yanıyordu. Tabureden zıplayıp inerek tezgâhın etrafından dolandım.

Kollarımı boynuna dolayıp üzerine atladım. Jensen beni sıkıca tutup kaldırırken kıkırdadı.

Ben yüzünün her bir bölümüne öpücükler yağdırırken, "O halde beni becereceğini varsayıyorum," dedi Jensen kıkırdayıp.

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

"Mutlu yıllar, Mia," dedi dudaklarını benimkilere bastırıp.

"Mutlu yıllar," diye fısıldayıp başka bir öpücük için ona doğru eğildim.

Kalçamın altından ellerinin tutuşunu sıkılaştırıp kendini bana doğru bastırdı ve beni tezgâhın üzerine oturttu. Dudaklarını benimkilerden ayırıp boynumdan aşağıya doğru kaydığında soluğumu tuttum. "Bütün bu insanlara benim için mektup yazdırdığına inanamıyorum."

"Seni etkileyebilmek için ne kadar ileri gidebileceğimi hâlâ sorguluyor olmana inanamıyorum," dedi ağzı köprücük kemiğimde oyalanırken. "Etkilendin, değil mi?"

Gülümsedim. "Biraz."

Gömleğimi çıkarıp sütyenimi açtı. Dudaklarını göğsüme bastırdı. "Pekâlâ, o zaman izin ver de bunu değiştirmek için ne yapabileceğime bir bakayım."

"Sana hediyeni veremedim bile," diye inledim Jensen bedenimden aşağıya doğru çalışmasını sürdürürken.

"Bana kalırsa hediyemi yiyip bitirmek üzereyim." Soluğunu tenime verip kıvranmama sebep oldu. Dilini kadınlığımda hissedince ellerimle saçlarını kavradım.

"Jensen..."

Gözleri benimkilerle buluşup uyluklarımın iç kısmını elleriyle kavradığında, "Şşttt," dedi. "Karımı etkilemeye çalışıyorum."

Sıcaklık bedenime doğru yayıldı. Bu sözleri söylediğinde aşkla parıldayan gözleri şu anda bana yapmak üzere olduğu şeyden daha çok etkilemişti beni. Beni ne zaman karısı olarak çağırsa, ki bunu çok sık yapıyordu, bu fırsat bize verildiği için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyordum. Her gün eve geldiğinde ve bir tanrıçaymışım gibi üstüme titrediğinde. Ağzını hassas olan tenime yerleştirdiğinde bir kez daha başımı arkaya attım. Jensen beni dil darbeleriyle kışkırtmaya devam ederken bütün düşünceler uçup gitti. Kesinlikle etkilenmiştim.

TEŞEKKÜRLER

Rachel Keenan, Jen Wolfel, Whitney Garcia, Corinne Michaels, Katie Ross, Katie Miller, Milasy Mugnolo, Calia Read, Mia Asher, MJ Abraham, Barbie Bohrman, CD Reiss, Kristy Bromberg, Laurelin Paige, Lauren Blakely, Pepper Winters, Alessandra Torre, Bridget Peoples, Stephanie S. Brown, Diana D. Huet, Anabelle Martinez, Sandy Borrero, Sandra Cortez, Alison Phillips, Ciara Martinez, Christy Peckham, Mindi Lou, Leylah Attar, Tarryn Fisher, Karinna Baez, SL Jennings, Jessica Sotelo, Dianna Almanzar, Yaya, Willow Aster... Siz olmasaydınız ne yapardım biliyorum. FYW, VIXENS, MY BOOK, BBFT, KINDLE BUDDIES ve bana her gün mutlu bir yer sağlayan diğer herkese.

Rebecca Friedman. Melissa Saneholtz. Madison Seidler. TRSOR TANITIM. OKAY KREASYON. PERRYWINKLE FOTOĞRAFÇILIK.

Flavia ve Meire. Kitap yayımlamaya devam etmemin sebebi bana olan inancınız.

Kitapsever Tiffany, MT Reads. Heyecanın bulaşıcı. Bunun için minnettarım.

Champagne Formats. Tanıdığım en sabırlı insansın. Her şey için teşekkür ederim.

Twitter Takipçileri: Jensen'a köşe yazılarında cevaplandırabilmesi için sorduğunuz sorulara çok teşekkür ederim!

Metroya binen herkes için gerçekten de manşetleri okuyan evsiz adam. Esin kaynağı olduğun ve Bruce Jenner'ın lezbiyen olduğu konusunda bizi bilgilendirdiğin için teşekkürler.

Onu kaybettim.

Hayır, onu kaybetmedim. Onu bir kenara attım.
O benim en yakın arkadaşımdı.

Ona asla âşık olmamalıydım.
Dikkatsizdim.
Onun da kalbi kırıktı.

Her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum. Fakat işte o burada, ona yıllar önce neden âşık olduğumu hatırlatırcasına yıllar sonra karşımda duruyordu ve şimdi benimle çalışmak zorundaydı. Ve bu defa onu kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım.

"Kocaman bir 5 yıldız!" -*NO BS Book Reviews*

"2015'in EN İYİ'lerinden birisi!" -*The Rockstars of Romance*

"*Kâğıttan Kalpler* sorgusuz sualsiz kalbimize taht kurdu, en sevdiğimiz ikinci şans hikâyelerinden birisi." -*Totally Booked Blog*

"İçinizi ısıtacak bir aşkta ikinci şans hikâyesi; hem seksi hem tatlı hem de duygusal!" -LEYLAH ATTAR, *NYT* çoksatan yazarı

Çeviren: Halime Yazıcı

YABANCI

9 786059 585323

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: iknokta.com